

Svensk utgåva

Meddelanden och upplysningar

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning	Sida
	I (Meddelanden)	
	EUROPAPARLAMENTET	
	SKRIFTLIGA FRÅGOR MED SVAR	
(2003/C 222 E/001)	E-1026/02 från Klaus-Heiner Lehne till kommissionen Ämne: Diskriminering till följd av att lokala miljöbestämmelser införts i fyra svenska städer	1
(2003/C 222 E/002)	E-1906/02 från Graham Watson till kommissionen Ämne: Permanent uppehållstillstånd bedömningsgrund för att erhålla studielån i Förenade kungariket	2
(2003/C 222 E/003)	E-1911/02 från Esko Seppänen till kommissionen Ämne: Kommissionsledamöternas förmåner	3
(2003/C 222 E/004)	E-2171/02 från Paulo Casaca till kommissionen Ämne: Konkurrensutsättning av jordbruksproduktionen på Azorerna till följd av Poseimaprogrammet (kompletterande svar)	4
(2003/C 222 E/005)	E-2256/02 från María Sornosa Martínez till kommissionen Ämne: Stöd till solcellsenergi och solvärme i Spanien	5
(2003/C 222 E/006)	E-2450/02 från Erik Meijer till kommissionen Ämne: Eurosedlar blir snabbt utslitna eftersom det sparats på papper och bstrykning	6
(2003/C 222 E/007)	P-2467/02 från Paulo Casaca till kommissionen Ämne: Stöd C 35/02 – Anpassning av det nationella skattesystemet till de specifika förhållandena i den autonoma regionen Azorerna	8
(2003/C 222 E/008)	E-2499/02 från Nicholas Clegg till kommissionen Ämne: Märkning inom textil- och konfektionsektorn	8
(2003/C 222 E/009)	P-2507/02 från Georges Berthu till kommissionen Ämne: De framtida redovisningsnormerna inom försäkringssektorn	9
(2003/C 222 E/010)	P-2561/02 från Christopher Huhne till kommissionen Ämne: Harmonisering av finansiella tjänster	10
(2003/C 222 E/011)	E-2567/02 från Christopher Huhne till kommissionen Ämne: Prishöjningar i eurozonen	10

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (fortsättning)	Sida
(2003/C 222 E/012)	E-2603/02 från Gerhard Schmid till kommissionen Ämne: Informella system för överföring av pengar	11
(2003/C 222 E/013)	E-2604/02 från Michl Ebner till rådet Ämne: Pumpgevär	12
(2003/C 222 E/014)	E-2609/02 från Bruno Gollnisch till kommissionen Ämne: Kontroll av flygpassagerares identitet	12
(2003/C 222 E/015)	E-2681/02 från Erik Meijer till kommissionen Ämne: Konflikt mellan skyldigheten att bevara personuppgifter inom telekommunikationer och skyddet av privatlivet enligt artikel 8 i Europakonventionen om de mänskliga rättigheterna	13
(2003/C 222 E/016)	E-2717/02 från Vitaliano Gemelli till kommissionen Ämne: Förvaltningsförfaranden som inletts av kommissionens tjänstemän och övriga anställda	14
(2003/C 222 E/017)	E-2746/02 från Samuli Pohjamo och Mikko Pesälä till kommissionen Ämne: Torven som en del av direktivet om avfall från gruvdrift	15
(2003/C 222 E/018)	P-2751/02 från Michael Cashman till kommissionen Ämne: Resecheckar	16
(2003/C 222 E/019)	E-2761/02 från Bart Staes till kommissionen Ämne: Språket på det europeiska larmnumret 112	16
(2003/C 222 E/020)	E-2797/02 från Caroline Lucas till kommissionen Ämne: Lågfrekvent aktivt sonarsystem	17
(2003/C 222 E/021)	P-2806/02 från Jules Maaten till kommissionen Ämne: Europeiska kommissionens meddelande om uppmjukning av kravet på minskat budgetunderskott för länderna i eurozonen	18
(2003/C 222 E/022)	E-2832/02 från Sergio Berlato till kommissionen Ämne: Förbud mot export av EU-certifierade organiska produkter till Förenta staterna	19
(2003/C 222 E/023)	E-2846/02 från Erik Meijer till kommissionen Ämne: Olika behandling av tre anbudsgivare vid anbudsinfordran på trafik på höghastighetslinje i Nederländerna för att framtvinga stor betalning	20
(2003/C 222 E/024)	E-2847/02 från Erik Meijer till kommissionen Ämne: Avsaknad av forskning kring och förebyggande åtgärder mot att främmande kroppar från rymden slår ner på jorden och orsakar skador	22
(2003/C 222 E/025)	P-2848/02 från María Valenciano Martínez-Orozco till kommissionen Ämne: Överträdelseförfarande 2000/4879	23
(2003/C 222 E/026)	P-2850/02 från Alexander de Roo till kommissionen Ämne: Förslaget om avledning av vattnet i floden Ebro (Katalonien – Spanien)	23
(2003/C 222 E/027)	E-2860/02 från Margrietus van den Berg till kommissionen Ämne: Utebliven årlig lägesrapport om handlingsprogrammet för bekämpning av aids	24
(2003/C 222 E/028)	E-2871/02 från Charles Tannock, Neil Parish och Theresa Villiers till kommissionen Ämne: Frankrikes olagliga förbud mot import av brittiskt nötkött	25
(2003/C 222 E/029)	P-2873/02 från Mogens Camre till kommissionen Ämne: EU:s ekonomiska bidrag till det palestinska självstyret	26
(2003/C 222 E/030)	E-2880/02 från Giles Chichester till kommissionen Ämne: Avregleringen av EU:s energimarknader	27
(2003/C 222 E/031)	E-2891/02 från Alexander de Roo till kommissionen Ämne: Problem med höglödesreaktorer i Petten	28
(2003/C 222 E/032)	E-2906/02 från Camilo Nogueira Román till kommissionen Ämne: Järnväg för höghastighetståg från Galicien till Portugal och centrala Europa via Frankrike	29

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(2003/C 222 E/033)	P-2926/02 från Ari Vatanen till kommissionen Ämne: Medlemsstaternas fortsatta brott mot EU-bestämmelserna	29
(2003/C 222 E/034)	E-2946/02 från Alexandros Alavanos till kommissionen Ämne: Valar i fara på grund av användning av högfrekvensteknik under militära flottövningar	30
(2003/C 222 E/035)	P-2950/02 från Juan Ojeda Sanz till kommissionen Ämne: Nätverk av nationella informationscentrum för erkännande av akademiska betyg (NARIC)	31
(2003/C 222 E/036)	E-2953/02 från Gabriele Stauner till kommissionen Ämne: Volymen av betalningarna till och från kommissionens bankkonton	31
(2003/C 222 E/037)	P-3001/02 från Winfried Menrad till kommissionen Ämne: Fågeldirektivet: Olika tolkning i medlemsstaterna	32
(2003/C 222 E/038)	E-3006/02 från Hiltrud Breyer till kommissionen Ämne: Besvär nr 2002/427 om att en skola är utsatt för hälsovådliga ämnen — brott mot direktiv 89/391/EEG och stadgan om barns rättigheter	33
(2003/C 222 E/039)	E-3017/02 från Luciano Caveri till kommissionen Ämne: Beteckning på hantverksprodukter	34
(2003/C 222 E/040)	E-3020/02 från Alexander de Roo till kommissionen Ämne: En mindre rigorös gödselpolitik i Nederländerna	35
(2003/C 222 E/041)	E-3021/02 från Margrietus van den Berg till kommissionen Ämne: EU-stöd till Afghanistan	36
(2003/C 222 E/042)	E-3027/02 från Patricia McKenna till kommissionen Ämne: Förbindelser mellan EU och Sudan	37
(2003/C 222 E/043)	E-3030/02 från Jaime Valdivielso de Cué till kommissionen Ämne: Överdrivet höga priser för roaming inom mobiltelefonin	38
(2003/C 222 E/044)	E-3033/02 från Marco Pannella till kommissionen Ämne: Vietnam: nio års fängelse för montagnard som sökt politisk asyl i Kambodja	39
(2003/C 222 E/045)	E-3036/02 från Dorette Corbey till kommissionen Ämne: Bevarande av naturen på Malta	40
(2003/C 222 E/046)	E-3045/02 från Paulo Casaca till kommissionen Ämne: Privatisering av sjukhus i Portugal	41
(2003/C 222 E/047)	E-3052/02 från Bart Staes till kommissionen Ämne: Genomförandet av kontraktet på ett vattenreningsverk i Sanski Most (Bosnien)	42
(2003/C 222 E/048)	E-3079/02 från Erik Meijer till kommissionen Ämne: Slutförande av utredning om internationell inblandning i bedrägeri med anslag för linodling i Spanien och åtgärder för att förebygga en upprepning	43
(2003/C 222 E/049)	E-3097/02 från Joaquim Miranda till kommissionen Ämne: Kommissionens (eventuella) klagomål mot den portugisiska staten gällande byggandet av en fabrik för pappersåtervinning i Mourão i Portugal	44
(2003/C 222 E/050)	E-3100/02 från Laura González Álvarez till kommissionen Ämne: Arbetsolyckor i Spanien	45
(2003/C 222 E/051)	P-3136/02 från Mihail Papayannakis till kommissionen Ämne: Byggande av en stor väg	46
(2003/C 222 E/052)	E-3138/02 från Mihail Papayannakis till kommissionen Ämne: Genomförande av gemenskapsinitiativet Leader + i Grekland. (kompletterande svar)	47
(2003/C 222 E/053)	E-3147/02 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Utnyttjande av fondmedel för "storstadsområden"	49

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(2003/C 222 E/054)	E-3161/02 från Erik Meijer till kommissionen Ämne: Internationella företag såsom McDonald's kan bryta mot den europeiska sociala modellen, nationella regler och grönboken om socialt ansvar	50
(2003/C 222 E/055)	E-3200/02 från Paul Lannoye och Caroline Lucas till kommissionen Ämne: Säkerhetsövervakning för vaccin	51
(2003/C 222 E/056)	P-3218/02 från Marianne Eriksson till rådet Ämne: Visum för ryska medborgare för att komma in i EU	52
(2003/C 222 E/057)	P-3220/02 från Pedro Marset Campos till kommissionen Ämne: Hållbarheten i anläggandet av en ny flygplats i Corvera (Murcia, Spanien)	53
(2003/C 222 E/058)	E-3236/02 från Jens-Peter Bonde till kommissionen Ämne: Budgeten	54
(2003/C 222 E/059)	P-3251/02 från Margrietus van den Berg till rådet Ämne: Kommissionens förslag om ett certifieringssystem för diamanthandeln	55
(2003/C 222 E/060)	P-3271/02 från Salvador Jové Peres till kommissionen Ämne: Stödbelopp från garantisektionen vid EUGFJ till bearbetade tomatprodukter	56
(2003/C 222 E/061)	E-3282/02 från Wilhelm Piecyk till rådet Ämne: Fond för ersättning av skada orsakad av förorening genom olja eller farliga och skadliga ämnen i europeiska vatten	56
(2003/C 222 E/062)	E-3403/02 från Camilo Nogueira Román, José Mendiluce Pereiro och Daniel Cohn-Bendit till rådet Ämne: Miljökatastrofen som orsakats av oljeutsläppen från Prestige	57
(2003/C 222 E/063)	E-3438/02 från Daniel Varela Suanzes-Carpegna till rådet Ämne: Oljetankern Prestige olycka vid Galiciens kust	57
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-3282/02, E-3403/02 och E-3438/02	58
(2003/C 222 E/064)	E-3306/02 från Richard Howitt till kommissionen Ämne: Ökat intag av folinsyra i syfte att förebygga ryggmärksbräck	58
(2003/C 222 E/065)	E-3326/02 från Raffaele Costa till kommissionen Ämne: Olaglig handel med och försäljning av nötkreatur	58
(2003/C 222 E/066)	P-3341/02 från Carlos Bautista Ojeda till kommissionen Ämne: Försening av ersättning till andalusiska fiskare	60
(2003/C 222 E/067)	E-3356/02 från Christopher Heaton-Harris till kommissionen Ämne: Kommissionens grönbok och meddelande om uppföljning av grönboken om konsumentskyddet	61
(2003/C 222 E/068)	E-3357/02 från Laura González Álvarez till kommissionen Ämne: Daglig sopbilstrafik genom orten Macastre (Valencia, Spanien)	62
(2003/C 222 E/069)	E-3371/02 från Marianne Eriksson till rådet Ämne: Kairodokumentet och reproduktiv hälsa	63
(2003/C 222 E/070)	P-3376/02 från Felipe Camisón Asensio till kommissionen Ämne: Fartygsolycka vid Galiciens kust	63
(2003/C 222 E/071)	E-3384/02 från Erik Meijer till rådet Ämne: Utveckling av ett världsomspännande system för Internetfilter och andra former av "datamining" på uppdrag från det amerikanska försvarsministeriet	64
(2003/C 222 E/072)	E-3401/02 från Marco Cappato till rådet Ämne: Total informationsmedvetenhet	65
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-3384/02 och E-3401/02	65
(2003/C 222 E/073)	E-3390/02 från Carlos Bautista Ojeda till kommissionen Ämne: Svårigheter för kastanjproduktion	66

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(2003/C 222 E/074)	P-3397/02 från Werner Langen till kommissionen Ämne: Minskade vinodlingsarealer i Italien	66
(2003/C 222 E/075)	P-3410/02 från Friedrich-Wilhelm Graefe zu Baringdorf till kommissionen Ämne: EU:s handlingsplan för livsmedel från ekologiskt jordbruk och ekologisk odling	67
(2003/C 222 E/076)	E-3412/02 från Glyn Ford till rådet Ämne: Kristna grupper i Pakistan	68
(2003/C 222 E/077)	P-3420/02 från Monica Frassoni till kommissionen Ämne: Fastighetsprojekt utmed Monti Russu-kusten, ett område av gemenskapsintresse i kommunen Aglientu på Sardinien	69
(2003/C 222 E/078)	E-3426/02 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Fiumicinos användning av medel från programmet Daphne	70
(2003/C 222 E/079)	E-3427/02 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Frosinones användning av medel från programmet Daphne	70
(2003/C 222 E/080)	E-3440/02 från Marco Cappato till rådet Ämne: Utbyte av personuppgifter mellan Europol och USA	71
(2003/C 222 E/081)	E-3444/02 från Jorge Moreira Da Silva till rådet Ämne: Aggressiv reklam i EU:s medlemsstater	72
(2003/C 222 E/082)	E-3446/02 från Olivier Dupuis till rådet Ämne: Toppmötet EU-Ryssland	72
(2003/C 222 E/083)	E-3447/02 från Bob van den Bos till rådet Ämne: Situationen för de mänskliga rättigheterna i Iran/resolution i FN:s generalforsamlings tredje kommission	73
(2003/C 222 E/084)	E-3466/02 från Eluned Morgan till kommissionen Ämne: Vänorter	74
(2003/C 222 E/085)	E-3492/02 från Renzo Imbeni till rådet Ämne: Anpassning av tullspeditörsyrket i samband med utvidgningen	75
(2003/C 222 E/086)	E-3505/02 från Robert Evans till rådet Ämne: Fortsatt fångenskap för Ngawang Sangdrol	76
(2003/C 222 E/087)	E-3506/02 från Robert Evans till rådet Ämne: Behandlingen av Siham Qandah i Jordanien	76
(2003/C 222 E/088)	E-3507/02 från Giacomo Santini till rådet Ämne: Epidemier av aviär influensa i Italien	77
(2003/C 222 E/089)	E-3510/02 från Erik Meijer till kommissionen Ämne: Skillnad mellan nationell och europeisk luftfartspolitik när det gäller att ingå "open skies"-avtal och etablerade flygbolag som slås ut av nystartade	78
(2003/C 222 E/090)	E-3520/02 från Ursula Schleicher till rådet Ämne: Stadgor för och finansiering av europeiska politiska partier	79
(2003/C 222 E/091)	E-3526/02 från Olivier Dupuis till kommissionen Ämne: Sadri Khiaris reseförbud	79
(2003/C 222 E/092)	P-3527/02 från Ian Hudghton till kommissionen Ämne: Nationalparken Biebrza, Polen	80
(2003/C 222 E/093)	E-3528/02 från Amalia Sartori till rådet Ämne: Indirekt finansiering till den burmanska regeringen	81
(2003/C 222 E/094)	E-3530/02 från Erik Meijer till kommissionen Ämne: Konkurrentens mellan stora hamnar med gemensamt inland och slöseri med offentliga medel för att vinna konkurrensstriden	82
(2003/C 222 E/095)	E-3557/02 från Marie Isler Béguin till rådet Ämne: Inrättande av en europeisk bank för förebyggande och reparation av miljöskador	83

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (fortsättning)	Sida
(2003/C 222 E/096)	E-3563/02 från Brice Hortefeux till rådet Ämne: Sjösäkerhet	84
(2003/C 222 E/097)	E-3581/02 från Camilo Nogueira Román till rådet Ämne: De beslut som den spanska regeringens premiärminister och Frankrikes president har fattat när det gäller att utöka de havskorridorerna där fartyg som Prestige inte tilläts segla	85
(2003/C 222 E/098)	E-3582/02 från Camilo Nogueira Román till rådet Ämne: Tillämpningen av lagstiftningspaketet "Erika" i EU:s medlemsstater	85
(2003/C 222 E/099)	E-3583/02 från Camilo Nogueira Román till rådet Ämne: Bedömning av de ekonomiska kostnaderna för Exxon Valdez-katastrofen vid Alaskas kust och prognoser avseende Prestige-katastrofen vid Galiciens kust	85
(2003/C 222 E/100)	E-3584/02 från Camilo Nogueira Román till rådet Ämne: Lagstiftningspaketet "Erika" och det amerikanska "Oil Pollution Act" från 1990	86
(2003/C 222 E/101)	E-3587/02 från Camilo Nogueira Román till rådet Ämne: Förklaring av Galiciens kuster som katastrofområde från EU:s sida efter att Prestige sjunkit	86
(2003/C 222 E/102)	E-3589/02 från Camilo Nogueira Román till rådet Ämne: Specifika åtgärder från rådet för att förebygga och avhjälpa konsekvenserna av havskatastrofer i den oerhört viktiga korridor som passerar den galiciska kusten	86
(2003/C 222 E/103)	E-3625/02 från Paolo Costa, Giovanni Procacci, Luciano Caveri, Francesco Rutelli, Dirk Sterckx, Rosa Miguélez Ramos, Gilles Savary, Luciana Sbarbati, Marco Formentini, Giovanni Fava, Massimo Carraro och Helena Torres Marques till rådet Ämne: Sjösäkerhet	86
(2003/C 222 E/104)	E-3761/02 från Emmanouil Bakopoulos till rådet Ämne: Spanskt initiativ i FN	87
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-3563/02, E-3581/02, E-3582/02, E-3583/02, E-3584/02, E-3587/02 och E-3589/02, E-3625/02 och E-3761/02	87
(2003/C 222 E/105)	E-3569/02 från Jonas Sjöstedt till rådet Ämne: Läget vad gäller osäkra kärnkraftsreaktorer i ansökarländerna	87
(2003/C 222 E/106)	E-3571/02 från Jonas Sjöstedt till kommissionen Ämne: Förslaget till sekretessparagraf i sjätte ramprogrammet inom forskning	88
(2003/C 222 E/107)	E-3576/02 från Herbert Bösch till kommissionen Ämne: Främjande av gränsöverskridande rörlighet för arbetstagare – Eures	89
(2003/C 222 E/108)	E-3585/02 från Camilo Nogueira Román till rådet Ämne: Placeringen av Europeiska sjösäkerhetsbyrån	90
(2003/C 222 E/109)	E-3590/02 från Camilo Nogueira Román till kommissionen Ämne: Specifika åtgärder från kommissionen för att förebygga och avhjälpa konsekvenserna av havskatastrofer i den oerhört viktiga korridor som passerar den galiciska kusten	91
(2003/C 222 E/110)	E-3591/02 från Camilo Nogueira Román till kommissionen Ämne: Lagstiftningspaketet "Erika" och det amerikanska "Oil Pollution Act" från 1990	92
(2003/C 222 E/111)	E-3611/02 från Kathleen Van Brempt till kommissionen Ämne: Bilsäkerhet	93
(2003/C 222 E/112)	E-3612/02 från Bob van den Bos till rådet Ämne: Människorättsklausul	94
(2003/C 222 E/113)	P-3627/02 från Kathleen Van Brempt till kommissionen Ämne: Höjda spelpriser	95
(2003/C 222 E/114)	E-3631/02 från Bill Newton Dunn till kommissionen Ämne: Betalande av böter som utdömts av EG-domstolen	96
(2003/C 222 E/115)	E-3633/02 från Miquel Mayol i Raynal till rådet Ämne: Associeringsavtalet EU-Chile och respekten för mapuchefolkets rättigheter	97

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(2003/C 222 E/116)	P-3651/02 från Antonio Di Pietro till kommissionen Ämne: Avvecklingen av företaget HMC Pubblicità	98
(2003/C 222 E/117)	E-3662/02 från Marie Isler Béguin till rådet Ämne: Ändring av överenskommelsen WHA 12-40 som knyter WHO till Internationella atomenergiorganet (IAEA)	99
(2003/C 222 E/118)	E-3729/02 från Erik Meijer till rådet Ämne: Den rättsliga ställningen inom EU för iransk exilopposition som agerar för pluralistisk demokrati och motsätter sig teokratisk diktatur	100
(2003/C 222 E/119)	E-3730/02 från Erik Meijer till kommissionen Ämne: Åtgärder mot import av amerikanska livsmedel som innehåller genetiskt modifierade ingredienser utan att det anges något om ursprung eller sammansättning	101
(2003/C 222 E/120)	P-3748/02 från Francesco Speroni till rådet Ämne: Medlemsstaternas folkmängd	103
(2003/C 222 E/121)	E-3757/02 från Bernd Lange till kommissionen Ämne: Kvantifierbara miljömål inom transportsektorn	104
(2003/C 222 E/122)	P-3770/02 från Bart Staes till kommissionen Ämne: Omställning av vapenindustrin	105
(2003/C 222 E/123)	P-3774/02 från Margrietus van den Berg till rådet Ämne: Föreningar i genomförandet av systemet för certifiering av diamanter	105
(2003/C 222 E/124)	E-3786/02 från Johannes Swoboda till kommissionen Ämne: Språkdiskriminering i samband med meddelanden om lediga tjänster på EU-nivå	106
(2003/C 222 E/125)	E-3788/02 från Bruno Gollnisch till rådet Ämne: Etiketter på franska på konsumtionsprodukter i Frankrike	106
(2003/C 222 E/126)	E-3789/02 från Olivier Dupuis till rådet Ämne: Fallet Antonio Russo	107
(2003/C 222 E/127)	E-3793/02 från Dorette Corbey och Marie Isler Béguin till kommissionen Ämne: Årlig rapport om Europas natur och biologiska mångfald	108
(2003/C 222 E/128)	E-3808/02 från Olivier Dupuis till rådet Ämne: Utvidgningen av EU till länderna i Balkan och Kaukasus	109
(2003/C 222 E/129)	E-3815/02 från Maria Sanders-ten Holte till rådet Ämne: Läget när det gäller ratificeringen av Montrealkonventionen om vissa enhetliga regler för internationella lufttransporter	111
(2003/C 222 E/130)	E-3816/02 från Isidoro Sánchez García till kommissionen Ämne: Borttagande av internationella samtalsavgifter vid telefonsamtal mellan Europeiska unionens medlemsstater	112
(2003/C 222 E/131)	E-3819/02 från Erik Meijer till kommissionen Ämne: Föreskrifterna om körtider och viloperioder i internationell lastbilstrafik kringgås genom att uppgifter om lediga dagar kontrolleras endast i den egna medlemsstaten	113
(2003/C 222 E/132)	P-3822/02 från Pasqualina Napoletano till rådet Ämne: Rätt till asyl i unionen	114
(2003/C 222 E/133)	E-3843/02 från Giuseppe Di Lello Finuoli till rådet Ämne: Utvisning från Italien av familjen Al-Shari	115
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna P-3822/02 och E-3843/02	115
(2003/C 222 E/134)	P-3825/02 från Avril Doyle till rådet Ämne: Direktivet om veterinärmedicin	115
(2003/C 222 E/135)	E-3836/02 från Anna Terrón i Cusí till kommissionen Ämne: Utnyttjande av anslag i Katalonien mellan 2000 och 2002	116
(2003/C 222 E/136)	E-3839/02 från Olivier Dupuis till rådet Ämne: Bevis för att det finns koncentrationsläger i Nordkorea	117

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (fortsättning)	Sida
(2003/C 222 E/137)	E-3840/02 från Olivier Dupuis till kommissionen Ämne: Bevis för att det finns koncentrationsläger i Nordkorea	118
(2003/C 222 E/138)	P-3858/02 från María Valenciano Martínez-Orozco till kommissionen Ämne: Bearbetning av oljeutsläppet efter katastrofen med Prestige	118
(2003/C 222 E/139)	E-3866/02 från Pasqualina Napoletano till kommissionen Ämne: Utnämningar till Europeiska centrumet för kontroll av narkotika och narkotikamissbruk	119
(2003/C 222 E/140)	E-3887/02 från Theodorus Bouwman, Bartho Pronk och Stephen Hughes till kommissionen Ämne: Skydd mot asbestexponering	120
(2003/C 222 E/141)	E-3890/02 från Robert Goebbels till kommissionen Ämne: Sapard-programmets genomförande under 2001	121
(2003/C 222 E/142)	E-3892/02 från Marco Cappato till rådet Ämne: EU:s stöd till regeringen i Sudan	122
(2003/C 222 E/143)	E-0077/03 från Marco Cappato till rådet Ämne: Dödsstraff i Sudan	123
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-3892/02 och E-0077/03	124
(2003/C 222 E/144)	E-3896/02 från Kathleen Van Brempt till kommissionen Ämne: Forskning kring en minskad och ekologiskt hållbar användning av bekämpningsmedel	124
(2003/C 222 E/145)	E-3901/02 från Lennart Sacrédeus till rådet Ämne: EU, FN:s narkotikakonferens i april 2003 i Wien och stöd till föräldrarnas uppfostran av sina barn	125
(2003/C 222 E/146)	E-3903/02 från Bill Newton Dunn till rådet Ämne: En ytterst obehaglig upplevelse på järnvägsstationen Bryssel-Midi för en invånare i min valkrets	126
(2003/C 222 E/147)	E-3913/02 från Camilo Nogueira Román, Carlos Bautista Ojeda och Josu Ortuondo Larrea till rådet Ämne: Nekat tillträde till rådets (jordbruk och fiske) möte för företrädare från Galicien, Baskien och Andalusien	127
(2003/C 222 E/148)	E-3914/02 från Juan Naranjo Escobar till rådet Ämne: Europol	127
(2003/C 222 E/149)	E-3920/02 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Hot från fågelflockar i centrum av Rom	128
(2003/C 222 E/150)	E-3921/02 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Framkomlighet i trafiken i området Tiburtino i Rom	129
(2003/C 222 E/151)	E-3923/02 från Olivier Dupuis till rådet Ämne: Tjetjenen Salman Raduyevs död i ett ryskt fängelse	130
(2003/C 222 E/152)	E-0006/03 från Olivier Dupuis till rådet Ämne: De ryska rättsliga myndigheternas beslut att anse överste Budanov otillräknelig	131
(2003/C 222 E/153)	E-0007/03 från Joan Colom i Naval till rådet Ämne: Stöd till dem som drabbades av katastrofen med oljetankern Prestige	131
(2003/C 222 E/154)	P-0011/03 från Jonas Sjöstedt till kommissionen Ämne: Eurons värde gentemot andra valutor i världen	132
(2003/C 222 E/155)	E-0012/03 från Helle Thorning-Schmidt till kommissionen Ämne: Hamntjänster	132
(2003/C 222 E/156)	E-0018/03 från Mario Mantovani till rådet Ämne: Översvämningarna i norra Italien	133

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(2003/C 222 E/157)	E-0019/03 från Margrietus van den Berg till kommissionen Ämne: Upphandling av nederländska tågtjänster	134
(2003/C 222 E/158)	E-0022/03 från Laura González Álvarez till kommissionen Ämne: Miljöeffekter av gruvprojektet Agua Blanca i Monesterio (Badajoz, Spanien)	135
(2003/C 222 E/159)	E-0023/03 från Yves Piétrasanta, Marie Isler Béguin, Renzo Imbeni, Catherine Guy-Quint, Harlem Désir, Alonso Puerta, Gérard Onesta, Francis Wurtz, Alejo Vidal-Quadras Roca, Charles Tannock, Daniel Cohn-Bendit, Monica Frassoni, Giuseppe Di Lello Finuoli, Pedro Marsset Campos, Alexander de Roo, Didier Rod, Danielle Auroi, Paul Lannoye, Bart Staes, Caroline Jackson, Struan Stevenson, Theodoros Bouwman, Armando Cossutta, Nuala Ahern, Jan Wiersma och Robert Goodwill till rådet Ämne: Stöd till och åtgärder till förmån för Tjernobyloffren	136
(2003/C 222 E/160)	P-0026/03 från Paulo Casaca till kommissionen Ämne: Begränsning av fiskeansträngningen i Azorernas fiskevatten som lyder under portugisisk lagstiftning enligt förordningarna (EG) nr 685/95 och nr 2027/95	138
(2003/C 222 E/161)	E-0031/03 från Charles Tannock till kommissionen Ämne: Ekonomiskt bistånd till Vitryssland och Ukraina som en del av ett försök att begränsa olaglig invandring genom dessa länder till Europeiska unionen	139
(2003/C 222 E/162)	E-0038/03 från Marco Cappato till rådet Ämne: Närvaron av en person efterlyst av Interpol vid den italienska ambassaden i Moskva	140
(2003/C 222 E/163)	E-0041/03 från Kathleen Van Brempt till kommissionen Ämne: Den europeiska dagen "I staden utan min bil"	140
(2003/C 222 E/164)	E-0049/03 från Charles Tannock till rådet Ämne: Ekonomiskt bistånd till Vitryssland och Ukraina som en del av ett försök att begränsa olaglig invandring genom dessa länder till Europeiska unionen	141
(2003/C 222 E/165)	E-0050/03 från Bart Staes till kommissionen Ämne: Skriftväxling mellan Byrne och FIA om tobaksreklam	142
(2003/C 222 E/166)	E-0053/03 från Camilo Nogueira Román till kommissionen Ämne: Den politiska konflikten mellan kommissionen och rådet i fråga om politiska åtgärder och lagstiftning om maritim transport av olja och farliga produkter	144
(2003/C 222 E/167)	E-0059/03 från Camilo Nogueira Román till rådet Ämne: Efter Prestige-katastrofen vid Galiciens kust: Europeiska unionens antagande av särskild lagstiftning för maritima transporter av farligt gods	145
(2003/C 222 E/168)	E-0061/03 från Camilo Nogueira Román till rådet Ämne: Närvaro av rådets tjänstgörande ordförande i Galicien för bedömning av konsekvenserna av Prestige-katastrofen	145
(2003/C 222 E/169)	E-0066/03 från Carlos Bautista Ojeda till rådet Ämne: Konflikt mellan den spanska och den portugisiska fiskeflottan	146
(2003/C 222 E/170)	E-0067/03 från Olivier Dupuis till kommissionen Ämne: Massiv skogsskövling i Laos	147
(2003/C 222 E/171)	E-0081/03 från Erik Meijer till rådet Ämne: EU utsätts för påtryckningar att dra in diplomatpass som används för ett solidaritetsbesök i de palestinska områdena	148
(2003/C 222 E/172)	E-0083/03 från Carlos Bautista Ojeda till rådet Ämne: EU:s politik gentemot Marocko	148
(2003/C 222 E/173)	E-0103/03 från Luciano Caveri till kommissionen Ämne: Moms på italienska biltunnelavgifter	149
(2003/C 222 E/174)	P-0107/03 från Luciana Sbarbati till kommissionen Ämne: Kinesiska produkter och konkurrens	150

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(2003/C 222 E/175)	E-0112/03 från Torben Lund till kommissionen Ämne: Upprätthållande av förbud mot det giftiga ämnet arsenik	152
(2003/C 222 E/176)	P-0125/03 från Nelly Maes till rådet Ämne: Förslag till rådets förordning om exportförbud för tortyrredskap	153
(2003/C 222 E/177)	E-0136/03 från Daniel Varela Suanzes-Carpegna till kommissionen Ämne: Internationellt fiskeavtal EU-Comorererna och utvecklingssamarbete	154
(2003/C 222 E/178)	E-0140/03 från Daniel Varela Suanzes-Carpegna till kommissionen Ämne: Internationellt fiskeavtal EU-Grönland och utvecklingssamarbete	154
(2003/C 222 E/179)	E-0146/03 från Daniel Varela Suanzes-Carpegna till kommissionen Ämne: Internationellt fiskeavtal EU-Seychellerna och utvecklingssamarbete	155
(2003/C 222 E/180)	E-0151/03 från Daniel Varela Suanzes-Carpegna till kommissionen Ämne: Internationellt fiskeavtal EU-Mozambique och utvecklingssamarbete	156
(2003/C 222 E/181)	E-0171/03 från Theresa Villiers till kommissionen Ämne: Export av kalvar från Polen till EU	157
(2003/C 222 E/182)	E-0173/03 från Theresa Villiers till kommissionen Ämne: Mincemeat och lemon curd	157
(2003/C 222 E/183)	E-0174/03 från Isidoro Sánchez García till rådet Ämne: Krisen i Venezuela	158
(2003/C 222 E/184)	E-0181/03 från Miet Smet till rådet Ämne: Kvinnors rättigheter i Iran	159
(2003/C 222 E/185)	E-0188/03 från Luciana Sbarbati till kommissionen Ämne: Byggnad av turistbyar längs kusten söder om Siracusa	160
(2003/C 222 E/186)	E-0198/03 från Margot Keßler till rådet Ämne: Västsahara – Besök av Europaparlamentets ad hoc-delegation – Mänskliga rättigheter	161
(2003/C 222 E/187)	E-0200/03 från Emilio Menéndez del Valle till rådet Ämne: Våldsamt ingripande av polisen i Gibraltar	162
(2003/C 222 E/188)	E-0209/03 från Joan Vallvé till kommissionen Ämne: Miljökonsekvenser av utbyggnaden av Ibizas flygplats	163
(2003/C 222 E/189)	E-0210/03 från Christine De Veyrac till kommissionen Ämne: Gemenskapsprogrammet Urban II	164
(2003/C 222 E/190)	P-0216/03 från Giorgio Celli till kommissionen Ämne: Aromatiska kolväten och polycykliska aromatiska kolväten (PAK) i asfalt	165
(2003/C 222 E/191)	E-0224/03 från Guido Podestà till rådet Ämne: Aids i Östeuropa	166
(2003/C 222 E/192)	E-0228/03 från Raffaele Costa till rådet Ämne: Tidigarelagd förenkling av lagstiftningen om patienters rörlighet	167
(2003/C 222 E/193)	E-0234/03 från Gerardo Galeote Quecedo och Juan Ojeda Sanz till rådet Ämne: Fartyg med dubbla skrov för transport av bränsle	168
(2003/C 222 E/194)	E-0235/03 från Isidoro Sánchez García till rådet Ämne: Det grekiska ordförandeskapets planer för regioner i gemenskapens yttersta randområden	169
(2003/C 222 E/195)	P-0352/03 från Jean-Claude Fruteau till rådet Ämne: Regioner i gemenskapens yttersta randområden	169
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-0235/03 och P-0352/03	170
(2003/C 222 E/196)	E-0237/03 från Gerardo Galeote Quecedo och Juan Ojeda Sanz till kommissionen Ämne: Bränsleutsläpp i Algecirasbukten	170

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(2003/C 222 E/197)	P-0244/03 från Antonios Trakatellis till kommissionen Ämne: Kyotoprotokollet om klimatförändringar respekteras inte i Grekland och inte heller tillämpas förordning (EG) nr 2037/2000 om ämnen som bryter ned ozonskiktet	171
(2003/C 222 E/198)	P-0245/03 från Mario Borghezio till kommissionen Ämne: Beskattning av importerat trappistöl. Skydd av hantverksmässigt framställt öl	172
(2003/C 222 E/199)	E-0253/03 från Cristiana Muscardini till rådet Ämne: Nedläggning av nattågsförbindelsen mellan Bryssel och Milano	173
(2003/C 222 E/200)	P-0254/03 från Ole Krarup till kommissionen Ämne: Tillträde till marknaden för hamntjänster	174
(2003/C 222 E/201)	E-0265/03 från Herbert Bösch till rådet Ämne: Oegentligheter vid Europol	175
(2003/C 222 E/202)	E-0266/03 från Joachim Wuermeling till kommissionen Ämne: Monopol för organisationer för förvaltning av upphovsrättigheter	175
(2003/C 222 E/203)	E-0270/03 från Giacomo Santini till rådet Ämne: Förlorade arbetstillfällen vid gränserna till de central- och östeuropeiska länderna	176
(2003/C 222 E/204)	E-0276/03 från Wolfgang Ilgenfritz till rådet Ämne: Överföring av valutareserver	177
(2003/C 222 E/205)	E-0282/03 från Alexandros Alavanos till kommissionen Ämne: Tullbestämmelser vid import av produkten tahini till Polen	178
(2003/C 222 E/206)	E-0302/03 från Jan Wiersma, Joost Lagendijk och Elisabeth Schroedter till rådet Ämne: Kärnvapenangrepp som ett led i Förenta staternas strategiska doktrin: skadeverkningar för GUSP, den europeiska säkerhets- och försvarspolitiken och de transatlantiska relationerna (bl. a. inom Nato)	179
(2003/C 222 E/207)	E-0309/03 från Markus Ferber till kommissionen Ämne: Nationella och gemenskapsrättsliga föreskrifter och deras följder för biodlarna	180
(2003/C 222 E/208)	E-0310/03 från Michl Ebner till kommissionen Ämne: Djurskydd och djurskötsel enligt olika djurarters respektive krav	181
(2003/C 222 E/209)	E-0317/03 från Francisca Sauquillo Pérez del Arco till rådet Ämne: Samarbete med Brasilien	182
(2003/C 222 E/210)	E-0319/03 från Dominique Souchet till kommissionen Ämne: Cypern och Malta bort från svarta listan i samförståndsavtalet från Paris	183
(2003/C 222 E/211)	E-0331/03 från Joan Vallvé till kommissionen Ämne: Europeisk byrå för öar	185
(2003/C 222 E/212)	E-0332/03 från Dominique Souchet till rådet Ämne: Valet av en person från Libyen som ordförande för FN:s kommission för de mänskliga rättigheterna	186
(2003/C 222 E/213)	P-0353/03 från Marco Cappato till rådet Ämne: Den italienske hälsovårdsministern Sirchias uttalande om att EU-medlemsstater har gjort sig skyldiga till "brott mot mänskligheten"	187
(2003/C 222 E/214)	E-0367/03 från Luciano Caveri till kommissionen Ämne: Förening genom elektromagnetisk strålning	187
(2003/C 222 E/215)	E-0369/03 från Luciano Caveri till kommissionen Ämne: Tidigare införande av mindre förorenande lastbilmotorer	188
(2003/C 222 E/216)	P-0371/03 från Reino Paasilinna till kommissionen Ämne: Tankern Stemmitsas färder bland isen i Finska viken	189
(2003/C 222 E/217)	P-0372/03 från Véronique Mathieu till kommissionen Ämne: Finansiering av programmet Natura 2000	190

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(2003/C 222 E/218)	E-0384/03 från Riitta Myller till kommissionen Ämne: EU:s säkerhetsnormer skall utsträckas till att gälla för oljetransporter i närområdena	191
(2003/C 222 E/219)	P-0408/03 från Ari Vatanen till kommissionen Ämne: Oljetransporterna på Östersjön	192
(2003/C 222 E/220)	E-0410/03 från Eija-Riitta Korhola till kommissionen Ämne: Rysslands oljetransporter på Östersjön	192
(2003/C 222 E/221)	E-0420/03 från Marjo Matikainen-Kallström till kommissionen Ämne: Fartyget Stemnitsa	193
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-0384/03, P-0408/03, E-0410/03 och E-0420/03	193
(2003/C 222 E/222)	P-0386/03 från Ioannis Averoff till kommissionen Ämne: Projekt inom den tredje gemenskapsstödrumen i regionen Ipiros	194
(2003/C 222 E/223)	E-0394/03 från Salvador Jové Peres till rådet Ämne: Möjligt brott mot rådets bestämmelse för bearbetade tomater	196
(2003/C 222 E/224)	E-0397/03 från Horst Schnellhardt till kommissionen Ämne: Tryggheten av EU:s yttre gränser, veterinärmedicinska kontrolltjänster	196
(2003/C 222 E/225)	E-0402/03 från Esko Seppänen till kommissionen Ämne: Oljetankrar i Finska viken	197
(2003/C 222 E/226)	E-0412/03 från Eija-Riitta Korhola till kommissionen Ämne: Oljetransporter på Östersjön under isförhållanden	198
(2003/C 222 E/227)	E-0414/03 från Heidi Hautala till rådet Ämne: Isklassificeringen för oljetankern Stemnitsa som trafikerar Östersjön	199
(2003/C 222 E/228)	E-0416/03 från Stavros Xarchakos till kommissionen Ämne: André Bretons kvarlåtenskap	200
(2003/C 222 E/229)	P-0424/03 från Paulo Casaca till kommissionen Ämne: Svält i Etiopien	201
(2003/C 222 E/230)	E-0429/03 från Rosa Miguélez Ramos till kommissionen Ämne: Främjande av social dialog och stadga för yrkesfiskare	202
(2003/C 222 E/231)	E-0437/03 från Erik Meijer till kommissionen Ämne: Fasadplattor av betong, glas eller plast på utsidan av nya kontorsskrapor och höghus lossnar och faller ner	203
(2003/C 222 E/232)	P-0443/03 från José Salafranca Sánchez-Neyra till kommissionen Ämne: Tillbakadragande av utländska trupper från Demokratiska Republiken Kongo	204
(2003/C 222 E/233)	E-0446/03 från Glyn Ford till kommissionen Ämne: Delfindöd och parfiske	205
(2003/C 222 E/234)	E-0449/03 från José Salafranca Sánchez-Neyra till rådet Ämne: Tillbakadragande av utländska trupper från Demokratiska Republiken Kongo	206
(2003/C 222 E/235)	P-0479/03 från Antonios Trakatellis till rådet Ämne: Att i enlighet med solidaritetsprincipen (artikel 63 i EG-fördraget) avhjälpa de socioekonomiska problem som vållats av de stora invandringsströmmarna	207
(2003/C 222 E/236)	E-0491/03 från Konstantinos Hatzidakis till kommissionen Ämne: Inspektionsbesök vid Kouroupietos-soptippen i Grekland	208
(2003/C 222 E/237)	P-0500/03 från Chris Davies till kommissionen Ämne: Pelagiska parträlare och delfindöd	209
(2003/C 222 E/238)	E-0502/03 från Chris Davies till kommissionen Ämne: Spansk lo	210

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(2003/C 222 E/239)	P-0507/03 från Emilia Müller till kommissionen Ämne: Införande av en innovativ anordning för att bära upp markeringsstolpar vid vägrenen	210
(2003/C 222 E/240)	E-0512/03 från Stefano Zappalà till kommissionen Ämne: Akademiska titlar	211
(2003/C 222 E/241)	P-0530/03 från Alexandros Alavanos till kommissionen Ämne: Inhyrs personal vid det grekiska elverket i Ptoleimaida	213
(2003/C 222 E/242)	E-0539/03 från Lennart Sacrédeus till rådet Ämne: Fritt fram för alkoholkreklam	214
(2003/C 222 E/243)	E-0544/03 från Alexandros Alavanos till kommissionen Ämne: Greklands införlivande av direktiv 89/48/EEG	214
(2003/C 222 E/244)	E-0548/03 från Stavros Xarchakos till kommissionen Ämne: Bygge av biologiskt reningsverk avbrutet i Mytelene (Grekland)	215
(2003/C 222 E/245)	E-0555/03 från Antonio Di Pietro till kommissionen Ämne: Integrerad avfallshantering i Coneglianos kommun	216
(2003/C 222 E/246)	E-0563/03 från Frédérique Ries till rådet Ämne: Förslag till förordning om läkemedel för barn	217
(2003/C 222 E/247)	E-0566/03 från Luciano Caveri till kommissionen Ämne: Problem med ljudsignalanordningar	218
(2003/C 222 E/248)	E-0597/03 från Jonas Sjöstedt till kommissionen Ämne: Extraljus på lastbilar	218
(2003/C 222 E/249)	P-0601/03 från Ilda Figueiredo till kommissionen Ämne: Den gemensamma organisationen av marknaden för mjölk och tilläggsavgiften för Portugal	219
(2003/C 222 E/250)	E-0620/03 från Carles-Alfred Gasòliba i Böhm till kommissionen Ämne: Etableringsfrihet och erhållande av tillstånd att genomföra provning av motorfordon i Tyskland	221
(2003/C 222 E/251)	P-0628/03 från Françoise Grossetête till kommissionen Ämne: Uppföljningen av direktiv 1999/96/EG	222
(2003/C 222 E/252)	P-0636/03 från Baroness Sarah Ludford till rådet Ämne: Villkoren vid mottagning av asylsökande	222
(2003/C 222 E/253)	E-0644/03 från Koldo Gorostiaga Atxalandabaso till rådet Ämne: 2002 års årliga debatt om ett område med frihet, säkerhet och rättvisa	223
(2003/C 222 E/254)	E-0666/03 från Jan Dhaene till kommissionen Ämne: Utrustning av fordon med blinkande dimbäckljus	224
(2003/C 222 E/255)	E-0668/03 från Giacomo Santini till kommissionen Ämne: Unga jordbrukare försummas i den gemensamma jordbrukspolitiken	225
(2003/C 222 E/256)	E-0684/03 från María Sornosa Martínez till kommissionen Ämne: Andalusiens integrerade operativa program och anslag från gemenskapen	226
(2003/C 222 E/257)	E-0691/03 från Konstantinos Hatzidakis till kommissionen Ämne: Situationen på slakterierna i Grekland	228
(2003/C 222 E/258)	E-0703/03 från Baroness Sarah Ludford till kommissionen Ämne: Djurens välfärd	229
(2003/C 222 E/259)	E-0706/03 från Olivier Dupuis till kommissionen Ämne: Vietnam kväver yttrande- och demonstrationsfriheten	229
(2003/C 222 E/260)	P-0713/03 från Miguel Martínez Martínez till kommissionen Ämne: Stöd till programmet "El Sentido de los pueblos: La mujer rural protagonista"	230

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(2003/C 222 E/261)	E-0731/03 från Carlos Westendorp y Cabeza till kommissionen Ämne: Direktivet om sena betalningar vid handelstransaktioner	231
(2003/C 222 E/262)	E-0747/03 från Christopher Huhne till kommissionen Ämne: Information om offentlig upphandling	232
(2003/C 222 E/263)	E-0760/03 från Elisabeth Jeggle till kommissionen Ämne: Villkor för verksamheten vid förbränningsanläggningar enligt förordning (EG) nr 1774/2002	233
(2003/C 222 E/264)	P-0782/03 från Claude Moraes till kommissionen Ämne: EU:s deltagande i världsomfattande immuniseringsinitiativ	234
(2003/C 222 E/265)	E-0793/03 från Sérgio Marques till kommissionen Ämne: Europeiska handikappåret – 2003	235
(2003/C 222 E/266)	E-0841/03 från Carlos Coelho till kommissionen Ämne: Hälsa	236
(2003/C 222 E/267)	E-0842/03 från Jean-Claude Fruteau till kommissionen Ämne: Reformen av den gemensamma jordbrukspolitik	237
(2003/C 222 E/268)	P-0848/03 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Äkthetsmärke för italienska restauranger i EU	238
(2003/C 222 E/269)	P-0871/03 från Bart Staes till kommissionen Ämne: Utlämnande av personuppgifter från flygbolag till CIA	239
(2003/C 222 E/270)	E-0899/03 från Bart Staes till kommissionen Ämne: Om det belgiska systemet med Fancard är förenligt med direktiv 95/46/EG	241
(2003/C 222 E/271)	P-0902/03 från Raffaele Costa till kommissionen Ämne: Utgifter för hälso- och sjukvård	242
(2003/C 222 E/272)	E-0913/03 från Claude Moraes till kommissionen Ämne: EG-domstolens dom	243
(2003/C 222 E/273)	E-0930/03 från Jorge Moreira Da Silva till kommissionen Ämne: Konstgjord solbränna	243
(2003/C 222 E/274)	E-0931/03 från Jorge Moreira Da Silva till kommissionen Ämne: En politik för att minska riskerna av narkotikaberoende	244
(2003/C 222 E/275)	E-0939/03 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Stenläggning på Piazza Santa Maria in Trastevere	245
(2003/C 222 E/276)	P-1031/03 från Danielle Darras till kommissionen Ämne: Efterlevnad av de datum då de nya bestämmelserna om avgasutsläpp inom industriforsdningssektor skall börja tillämpas	246
(2003/C 222 E/277)	P-1147/03 från Giovanni Pittella till kommissionen Ämne: Företaget Vila Srl	247
(2003/C 222 E/278)	E-1363/03 från Theresa Villiers till kommissionen Ämne: Troubled Waters	248
(2003/C 222 E/279)	P-1421/03 från Pernille Frahm till kommissionen Ämne: Jordbrukspolitik	248

I

(Meddelanden)

EUROPAPARLAMENTET

SKRIFTLIGA FRÅGOR MED SVAR

(2003/C 222 E/001)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1026/02

från Klaus-Heiner Lehne (PPE-DE) till kommissionen

(15 april 2002)

Ämne: Diskriminering till följd av att lokala miljöbestämmelser införts i fyra svenska städer

Från och med den 1 januari i år har fyra svenska städer, nämligen Stockholm, Göteborg, Malmö och Lund infört en ny miljöbestämmelse. Den gäller för motorfordon på 3,5 ton med dieselmotor och omfattar också utländska fordon. Fordon med motor som motsvarar gemenskapens normer uppfyller inte kraven i de nya miljöbestämmelserna och får som ett resultat av detta köra i de ovannämnda städerna endast på vissa villkor. Innehavarna av fordonen måste låta bygga in ett filter av ett slag som finns att tillgå bara i Sverige, så att de därefter kan tanka endast ett speciellt slags dieselbränsle. Detta leder i praktiken till att endast lokala bussar kan köra i dessa städer och endast lokala företag bedriva verksamhet där.

Anser kommissionen att detta innebär en överträdelse av EG-fördraget, särskilt beträffande de grundläggande friheterna?

Hur ämnar kommissionen reagera om kommissionen antar att det föreligger en överträdelse av EG-fördraget?

Kompletterande svar

från Fritz Bolkestein på kommissionens vägnar

(11 december 2002)

Med anledning av parlamentsledamotens fråga har kommissionen skickat en administrativ skrivelse till de svenska myndigheterna för att be om närmare upplysningar i frågan. De svenska myndigheterna svarade nyligen på kommissionens skrivelse och beskrev den nya miljölagstiftningen.

Enligt de nya svenska bestämmelserna som antagits i Stockholm, Göteborg, Malmö och Lund får dieseldrivna tunga fordon (med en totalvikt på över 3,5 ton) som är över åtta år gamla inte köras inom särskilda miljözoner i dessa städer.

Dessa fordon kan dock undantas från bestämmelserna om:

- de har extra låga utsläppsnivåer
- de är utrustade med en godkänd eftermonterad avgasreningsutrustning (även om de har specialkarrosseri) eller
- motorn har ändrats på lämpligt sätt.

Enligt de svenska myndigheterna är bestämmelserna tekniskt neutrala eftersom de inte kräver någon särskild teknisk procedur eller anordning för att fungera. Det ställs inga krav på vilken typ av dieselbränsle som ska användas.

Bestämmelserna syftar till att skydda folkhälsan och förbättra miljön i särskilt känsliga och tätbefolkade områden. Vidare vidmakthåller de svenska myndigheterna att bestämmelserna är viktiga för genomförandet av rådets direktiv 1999/30/EG⁽¹⁾ och att de förstärker verkningarna av vissa motorer som är typgodkända enligt rådets direktiv 88/77/EEG⁽²⁾ (ändrad genom direktiv 1999/96/EG)⁽³⁾.

Svaret från de svenska myndigheterna undersöks för närvarande av relevanta avdelningar inom kommissionen. Om man vid de aktuella bedömningarna kommer fram till att det skett en överträdelse av gemenskapslagstiftningen, kommer kommissionen naturligtvis att vidta nödvändiga åtgärder.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 1999/30/EG av den 22 april 1999 om gränsvärden för svaveldioxid, kvävedioxid och kväveoxider, partiklar och bly i luften, EGT L 163, 29.6.1999.

⁽²⁾ Rådets direktiv 88/77/EEG av den 3 december 1987 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om åtgärder mot utsläpp av gasformiga föroreningar från dieselmotorer som används i fordon, EGT L 36, 9.2.1988.

⁽³⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/96/EG av den 13 december 1999 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om åtgärder mot utsläpp av gas- och partikelformiga föroreningar från motorer med kompressionständning som används i fordon samt mot utsläpp av gasformiga föroreningar från motorer med gnisttändning drivna med naturgas eller motorgas (LPG) vilka används i fordon och om ändring av rådets direktiv 88/77/EEG, EGT L 44, 16.2.2000.

(2003/C 222 E/002)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1906/02

från Graham Watson (ELDR) till kommissionen

(2 juli 2002)

Ämne: Permanent uppehållstillstånd bedömningsgrund för att erhålla studielån i Förenade kungariket

Anser kommissionen att det är förenligt med fördragen att använda sig av permanent uppehållstillstånd som bedömningsgrund för att avgöra om en studerande är berättigad till studielån, vilket de brittiska myndigheterna gör?

Svar från Viviane Reding på kommissionens vägnar

(3 september 2002)

Enligt den information som finns på Internet⁽¹⁾ måste en sökande, för att vara berättigad till studielån i Förenade kungariket, bl.a. uppfylla kravet på "permanent uppehållstillstånd" i Förenade kungariket, vilket betyder att sökande bör vara bosatt i Förenade kungariket i enlighet med Immigration Act från 1971 utan tidsbegränsningar enligt utlänningslagstiftningen.

Kommissionen kommer att be Förenade kungariket om ytterligare information för att bedöma om kravet på "permanent uppehållstillstånd" och om Förenade kungarikets studiestödssystem i allmänhet är förenliga med EU-lagstiftningen, särskilt med artikel 12 i EG-fördraget, rådets förordning (EEG) nr 1612/68 av den 15 oktober 1968 om arbetskraftens fria rörlighet inom gemenskapen⁽²⁾ och Council Directive 93/96/EEC of the 29 October 1993 on the right of residence for students⁽³⁾ och kommer att informera parlamentsledamoten.

⁽¹⁾ För ytterligare information om ekonomiskt stöd för studerande inom högre utbildning i Förenade kungariket, se följande webbplatser:
<http://www.dfee.gov.uk/support/support2000/ch01.htm> och <http://www.dfee.gov.uk/loan2000/>.

⁽²⁾ EGT L 257, 19.10.1968.

⁽³⁾ EGT L 317, 18.12.1993.

(2003/C 222 E/003)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1911/02**från Esko Seppänen (GUE/NGL) till kommissionen**

(2 juli 2002)

Ämne: Kommissionsledamöternas förmåner

I sitt svar på min fråga P-1197/02⁽¹⁾ hänvisade kommissionsledamot Neil Kinnock till svaren på vissa tidigare skriftliga frågor, av vilka jag dock inte fick något tillräckligt exakt svar på min fråga. Därför ställer jag nu frågan om huruvida kommissionsledamöterna får ersättning under en övergångsperiod i enlighet med artiklarna 41 och 50 i tjänsteföreskrifterna, på så sätt att ledamoten före uppnådd pensionsålder under de tre första månaderna kan få en ersättning som motsvarar hans eller hennes grundlön, därefter 85 procent av grundlönen från den fjärde till den sjätte månaden, 70 procent av grundlönen under de närmast följande fem åren, och slutligen 60 procent av grundlönen ända fram till pensioneringen (så att de år som gått under övergångsperioden till fullo räknas med i den intjänade pensionen)? Hur kan detta stämma överens med den åldersbaserade kalkyleringsmetod enligt vilken den som mottar ersättning vid 50 års ålder får 63 procent av grundlönen och därefter 1,5 procentenheter mer varje år ända fram till 59 års ålder? Tas det ut nationell skatt eller EU-skatt på denna ersättning? Betalar kommissionsledamöterna skatt till EU på sin pension, oavsett i vilket land de bor?

⁽¹⁾ EGT C 301 E, 5.12.2002, s. 102.

Svar från Neil Kinnock på kommissionens vägnar

(27 augusti 2002)

Det antagande som görs i parlamentsledamotens fråga är inte korrekt – den rättsliga grunden för kommissionsledamöternas löner anges inte i tjänsteföreskrifterna, den anges i rådets förordning (EG, EKSG, Euratom) nr 422/67/EEG⁽¹⁾, vilket kommissionen redan har klargjort i sitt svar på hans tidigare fråga om samma ämne⁽²⁾.

Avgångsvederlag och livränta behandlas särskilt i artiklarna 7, 8 och 9 i förordning 422/67/EEG:

Artikel 7

1. Under tre år från den första dagen i den månad som följer efter det att en ledamot av kommissionen eller domstolen frånträder sin tjänst har han rätt till ett månatligt avgångsvederlag vars belopp skall beräknas enligt följande:

- 40 % av den grundlön han uppbar vid tjänstens frånträde om tjänsteperioden varat mindre än två år,
- 45 % av grundlönen om tjänsteperioden varat två, men inte tre år,
- 50 % av grundlönen om tjänsteperioden varat tre, men inte fem år,
- 55 % av grundlönen om tjänsteperioden varat fem, men inte tio år,
- 60 % av grundlönen om tjänsteperioden varat tio, men inte femton år,
- 65 % av grundlönen i övriga fall.

2. Rätten till avgångsvederlag skall upphöra om den före detta ledamoten förordnas till en ny tjänst i någon av gemenskapens institutioner, eller vid ledamotens död. Vid nyutnämning skall avgångsvederlagen betalas fram till det datum ledamoten tillträder tjänsten; vid dödsfall skall utbetalningen för den månad då dödsfallet inträffade vara den sista.

3. Om vederbörande inom denna treårsperiod tar nytt förvärvsarbete skall den månatliga bruttolön (dvs före skatteavdrag) han uppbar i sin nya tjänst dras ifrån avgångsvederlagen enligt punkt 1 i den mån bruttolönen och avgångsvederlagen sammantagna överstiger det bruttobelopp som vederbörande

uppbär som ledamot av kommissionen eller domstolen enligt artiklarna 2, 3 och 4.1. Vid beräkningen av bruttolönen för den nya tjänsten skall all slags ersättning tas med utom ersättning för utlägg.

4. En ledamot av kommissionen eller domstolen skall vid sitt frånträde och därefter den 1 januari varje år samt vid varje inkomständring lämna ordföranden för den institution vid vilken ledamoten tjänstgjort en deklaration för all slags ersättning ledamoten uppbär för sin verksamhet, med undantag för ersättning för utlägg.

Denna deklaration skall avges på heder och samvete och skall behandlas konfidentiellt. Den information som finns i deklarationen får inte användas för annat än för denna förordnings syften och får inte delges tredje man.

5. Under den treårsperiod som nämns i punkt 1 skall den före detta ledamoten av kommissionen eller domstolen ha rätt till de familjetillägg som föreskrivs i artikel 3.

Artikel 8

1. Vid tjänsteperiodens slut har kommissionens och domstolens ledamöter rätt till livstidspension som utbetalas från den dag ledamoten fyller 65 år.

2. Ledamöterna kan emellertid ansöka om att få uppbära denna pension från 60 års ålder.

I så fall minskas pensionen enligt koefficienterna i denna tabell:

- 60 år: 0,70
- 61 år: 0,75
- 62 år: 0,80
- 63 år: 0,87
- 64 år: 0,95

Artikel 9

Pensionen skall uppgå till 4,5 % av den sist erhållna grundlönen för varje fullt tjänsteår och en tolfedel av den summan för varje full tjänstemånad. Pensionens maximala belopp är 70 % av den sist erhållna grundlönen.

Avgångsvederlag och livränta är endast belagda med gemenskapsskatt och är befriade från nationella skatter⁽³⁾. Denna gemenskapsskatt skall betalas oavsett i vilket land den före detta ledamoten är bosatt.

⁽¹⁾ Rådets förordning nr 422/67/EEG, 5/67/Euratom av den 25 juli 1967 om ersättning till kommissionens ordförande och ledamöter och till domstolens ordförande, domare, generaladvokater och justitiesekreterare, EGT L 187, 8.8.1967.

⁽²⁾ Skriftlig fråga P-1197/02, EGT C 301 E, 5.12.2002, s. 102.

⁽³⁾ Protokoll om Europeiska gemenskapernas immunitet och privilegier, undertecknat i Bryssel den 8 april 1965, fogat till fördraget; rådets förordning nr 549/69 av den 25 mars 1969 (2b); förordning (EEG, Euratom, EKSG) nr 260/68.

(2003/C 222 E/004)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2171/02
från Paulo Casaca (PSE) till kommissionen

(18 juli 2002)

Ämne: Konkurrensutsättning av jordbruksproduktionen på Azorerna till följd av Poseimaprogrammet

I enlighet med bilaga II till förordning (EG) nr 1453/2001⁽¹⁾ beviljas den autonoma regionen Madeira befrielse från importtullar, eller ställning som tredje land, vid import av ett stort antal livsmedelsprodukter,

förutsatt att dessa produkter inte återexporteras med undantag av vissa produkter enligt bestämmelserna i artikel 3.5 i förordning (EG) nr 1453/2001. Det handlar framför allt om livsmedelsprodukter som även produceras på Azorerna, såsom socker, mjölk och kött.

För detta sistnämnda undantag fastställer förordningen att "handelsflödena mellan regionerna Azorerna och Madeira omfattas dock inte av detta förbud".

Med stöd av denna bestämmelse saluförs ett antal produkter till oslagbara priser på marknaden på Azorerna. Dessa produkter importeras från Madeira med stöd av nämnda förordning. Jag uppmanar därför kommissionen att förklara om detta var syftet med ändringen av Poseimaförordningen i artikel 3.5.

Om så inte är fallet, anser inte kommissionen det vara nödvändigt att, inom ramen för sina befogenheter att anta genomförandeförordningar, förtydliga syftet med ändringen, och se till att produkterna på Azorerna inte utsätts för illojal konkurrens?

Anser inte kommissionen att utnyttjandet av Poseimaprogrammet till att missgynna Azorernas ställning som autonom region, i förhållande till den ställning som regionen har genom en direkt tillämpning av de allmänna bestämmelserna i fördraget, strider mot andan och bokstaven i artikel 299.2 i fördraget?

(¹) EGT L 198, 21.7.2001, s. 26.

**Kompletterande svar
från Franz Fischler på kommissionens vägnar**

(15 oktober 2002)

Genom rådets förordning (EG) nr 1453/2001 av den 28 juni 2001 om specifika åtgärder för vissa jordbruksprodukter till förmån för Azorerna och Madeira samt om upphävande av förordning (EEG) nr 1600/92 (Poseima) (¹) föreskrivs det att handelsutbytet mellan Azorerna och Madeira inte omfattas av förbudet mot återexport eller sändning när det gäller vissa produkter från dessa regioner enligt den särskilda försörjningsordning som fastställs genom ovannämnda förordning.

Ovannämnda bestämmelse infördes av rådet på de portugisiska myndigheternas begäran (²), för att möjliggöra ett handelsflöde av de produkter som omfattas av försörjningsordningen mellan Azorerna och Madeira.

Enligt de uppgifter kommissionen har mottagit skickades mindre kvantiteter av de produkter som omfattas av försörjningsordningen, däribland 50 ton vitsocker, tillbaka från Madeira till Azorerna i juni månad 2002.

Kommissionen följer noggrant utvecklingen av dessa nya handelsvägar och kommer vid behov att anta nödvändiga åtgärder för att efterkomma rådets avsikter och för att skydda den lokala produktionen i gemenskapens yttersta randområden i ljuset av artikel 299.2 i EG-fördraget och förordning (EG) nr 1453/2001.

(¹) EGT L 198, 21.7.2001.

(²) Kommissionens förslag till förordning (EGT C 96 E, 27.3.2001) innehöll inte den berörda bestämmelsen.

(2003/C 222 E/005)

**SKRIFTLIG FRÅGA E-2256/02
från María Sornosa Martínez (PSE) till kommissionen**

(24 juli 2002)

Ämne: Stöd till solcellsenergi och solvärme i Spanien

Det spanska ministeriet för vetenskap och teknologi publicerade nyligen två resolutioner som fastställer bestämmelser för stöd och förslagsinfordran för solcellsenergi och solvärme inom ramen för planen främjandet av förnybar energi (Spaniens officiella tidning BOE 74).

I punkt 7 under "Projekt som kan komma ifråga" finns det en bestämmelse om att alla ansökningar skall uteslutas som avser investeringar och anläggningar för utnyttjande av solenergi (för värme och elektricitet) som sker till följd av rättsliga bestämmelser från alla slags offentliga myndigheter, såväl nationella och europeiska.

Denna bestämmelse skulle dock kunna vara diskriminerande i fall där till exempel en viss kommun önskar tillämpa en egen lokal Agenda 21 och utfärdar en förordning till förmån för upprättande av solenergianläggningar. I detta fall skulle de som önskar upprätta anläggningar med ren energi bli diskriminerade och inte ha möjlighet till stöd i enlighet med de två resolutionerna som ministeriet för vetenskap och teknologi utfärdat. Följden av detta är att det skulle kunna uppstå en situation där det som Europeiska unionen främjar och godkänt motsäger det som tillämpas i en medlemsstat, i detta fall Spanien.

Mot bakgrund av:

- att de två besluten från det spanska ministeriet baseras på riktlinjer som fastställs i vitboken om förnybar energi,
- att Europeiska unionen i sitt sjätte ramprogram bestämt betonar främjandet av alternativa energisätt som ett instrument för att uppnå hållbar utveckling,
- att Europeiska unionen för närvarande har en solid ram för att stödja och främja denna typ av energi (Altener, Save, programmet "Intelligent energi för Europa" etc.),
- att EU:s medlemsstater har visat sig vara beredda att uppfylla åtagandena i Kyotoprotokollet genom att till att börja med ratificera detta gemensamt, ställs följande frågor.

Anser inte kommissionen att bestämmelsen i de två spanska resolutionerna om solenergi klart och tydligt motsäger de ovannämnda punkterna, som ligger till grund för EU:s nuvarande politik när det gäller förnybar energi?

På vilket sätt anser kommissionen att den nämnda undantagsbestämmelsen kan vara ett hinder mottagandet av gemenskapsstöd när det gäller rättsliga bestämmelser från myndigheter på europeisk nivå?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(3 september 2002)

Kommissionen vill tacka frågeställaren för uppgifterna om de beslut det spanska ministeriet för vetenskap och teknologi nyligen offentliggjorde om bestämmelser om stöd till solcellsenergi och solvärme.

På grundval av frågeställarens uppgifter kan kommissionen för närvarande inte yttra sig formellt om huruvida denna nya spanska lagstiftning leder till diskriminering enligt europeisk lag. Kommissionen kommer att kontakta de spanska myndigheterna för en genomgång av ärendet.

(2003/C 222 E/006)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2450/02

från Erik Meijer (GUE/NGL) till kommissionen

(29 augusti 2002)

Ämne: Eurosedlar blir snabbt utslitna eftersom det sparats på papper och bestrykning

1. Kan kommissionen bekräfta att de nuvarande eurosedlarna påfallande snabbt rivs och skrynklas och att de till följd av slitaget blir till trasor där det är svårt att se efter om de är förfalskade eller äkta, så att de mycket snabbare och oftare måste bytas ut än de tidigare sedlarna i medlemsstaternas gamla valutor?

2. Kan kommissionen likaså bekräfta att detta snabba slitage inte bara är en följd av att det papper som sedlarna trycks på är tunnare och av sämre kvalitet utan också av att de saknar bstrykning som motverkar slitage?
3. Vad finns det för orsak till att man inte längre kan leverera papper av samma kvalitet som tidigare användes till exempel för sedlar i tyska mark eller nederländska gulden? Vilka medlemsstater rider spärr mot en bättre kvalitet?
4. Hur mycket sparar Europeiska centralbanken in på att använda obestruket papper av sämre kvalitet och vilka kostnader för återtagande av sedlar och ersättande av dem skall ses som motvikt till detta?
5. Vem drabbas i sista hand av de merkostnader som avses i punkt 4?
6. Avser kommissionen att inför Europeiska centralbanken uttala ett önskemål om att den inom kort skall övergå till att producera sedlar med en kvalitet som inte skiljer sig från kvaliteten på de bästa av de sedlar som fram till utgången av 2001 fanns i omlopp i EU:s medlemsstater?

Källa: "Rotterdam Dagblad" av den 13 augusti 2002.

Svar från Pedro Solbes Mira på kommissionens vägnar

(15 oktober 2002)

I enlighet med artikel 106 i EG-fördraget har Europeiska centralbanken (ECB) ensam det fulla ansvaret för eurosedlar. Frågorna har därför besvarats i nära samarbete med ECB.

1. Eurosystemets medlemmar är medvetna om att det finns en del anekdotiska klagomål på kvaliteten hos de femeurosedlar som finns i omlopp. Dessa utvärderas för tillfället. I dagsläget, endast nio månader efter introduktionen av eurosedlarna, är den allmänna utbytesfrekvensen ganska låg då många nya eller knappt använda sedlar är i omlopp. Det finns inget som tyder på att eurosedlarnas livslängd skulle vara kortare än den hos de gamla valutorna. Sedelvalörernas livstid kan dock bestämmas korrekt först efter det att sedlarna genomgått sin fulla livscykel, vilken antas vara i genomsnitt tre år.
2. Sedelpapperets kvalitet är likvärdig med den som användes vid produktionen av de gamla nationella sedlarna. Hittills finns det inga tecken på ett snabbt slitage. Det är möjligt att vissa länder har utfärdat vissa valörer med bättre motståndskraft mot nedsmutsning och slitage, exempelvis genom att bstryka de tryckta sedlarna. Vid sådana jämförelser måste man emellertid jämföra hela specifikationen för sedlarna, då många faktorer (bl.a. integreringen av vissa säkerhets kännetecken) kan påverka sedlarnas hållbarhet.
3. Sedelpapperet och processerna för tillverkning av eurosedlarna påminner i hög grad om de som användes vid tillverkningen av sedlar i tyska mark. Det finns en liten skillnad i pappersvikt som inte kan motivera ett annorlunda omlopps beteende. Sedlar i den nederländska gulden bstryks på sin tid på båda sidor vilket kan ha resulterat i en bättre motståndskraft när de väl var i omlopp. Som påpekats tidigare kan en jämförande utvärdering emellertid endast göras med beaktande av hela livscykeln och de båda valutornas samtliga egenskaper.
4. Såsom redan påpekats i svaret till fråga 1, har de nationella centralbankerna i euroområdet inte upptäckt någon hög grad av slitage när de behandlat eurosedlarna. Det bör noteras att bstrykningen av sedlar gör dem mer resistent mot nedsmutsning men att den inte påverkar sedelns strukturella motståndskraft mot slitage.
5. Om det skulle visa sig att eurosedlarna har en högre utbytesfrekvens som en följd av deras kvalitet skulle följande gälla: Hänsyn tas till den uppskattade utbytesfrekvensen när man skall bestämma mängden sedlar som skall tryckas. De nationella centralbankernas kvoter för sedeltryck fördelas enligt en nyckel och de nationella centralbankerna ansvarar för att fylla sin kvot, vilket inkluderar att beställa tryckning och att stå för kostnaderna för de nya sedlarna.
6. Forskning och utvecklingsarbete för sedlar inom Eurosystemet fortskrider med målet att behålla eurosedlarnas integritet. Utifrån den väl underbyggda information som finns i dag finns det inga tecken på att det skulle finnas ett behov av att ge ut förbättrade eurosedlar.

(2003/C 222 E/007)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2467/02
från Paulo Casaca (PSE) till kommissionen

(29 augusti 2002)

Ämne: Stöd C 35/02 – Anpassning av det nationella skattesystemet till de specifika förhållandena i den autonoma regionen Azorererna

Jag uppmanar på nytt kommissionen att svara på min fråga E-1703/02 ⁽¹⁾, eftersom jag i stället för ett svar enbart fick följande kommentar: "Er begäran kommer att behandlas i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1049/2001 ⁽²⁾ av den 30 maj 2001 om allmänhetens tillgång till Europaparlamentets, rådets och kommissionens handlingar."

Det var naturligtvis på grundval av den här bestämmelsen, som tillämpas sedan den 3 december 2001, som jag ställde frågan, och jag väntar fortfarande på svaret.

Det är fråga om ett dokument som kommissionen hänvisade till i Europeiska gemenskapernas officiella tidning, med all säkerhet till följd av att bestämmelserna i artikel 4 i förordningen inte kunde tillämpas. Kommissionen har under inga omständigheter hänvisat till de här bestämmelserna.

Jag väntar alltså fortfarande ett svar på min begäran i fråga E-1703/02 och naturligtvis i enlighet med förordning (EG) nr 1049/2001.

⁽¹⁾ EGT C 28 E, 6.2.2003, s. 129.

⁽²⁾ EGT L 145, 31.5.2001, s. 43.

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(4 oktober 2002)

Kommissionen har noga granskat parlamentsledamotens fråga om tillgång till korrespondensen mellan kommissionens avdelningar och de portugisiska myndigheterna i samband med den preliminära granskningen av en stödordning. Den kan dock endast bekräfta att en sådan begäran måste behandlas i enlighet med förordning (EG) nr 1049/2001 av den 30 maj 2001 om allmänhetens tillgång till Europaparlamentets, rådets och kommissionens handlingar och enligt lämpliga förfaranden.

Kommissionen kommer att kontakta parlamentsledamoten snarast.

(2003/C 222 E/008)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2499/02
från Nicholas Clegg (ELDR) till kommissionen

(9 september 2002)

Ämne: Märkning inom textil- och konfektionssektorn

Har EG dragit några slutsatser från sitt rundabordsmöte om märkning inom textil- och konfektionssektorn den 30 maj 2002?

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(15 november 2002)

Kommissionen anordnade ett rundabordsmöte om märkning inom textil- och konfektionsindustrin den 30–31 maj 2002 i Bryssel. I mötet deltog över 70 intressenter: företrädare för den europeiska textil- och konfektionsindustrin och fackföreningarna, medlemsstaterna, kandidatländerna och EU-institutionerna. Man diskuterade ursprungsmärkning, etisk/social märkning samt miljömärkning, med särskild tonvikt på EU:s miljömärke.

Slutsatserna från rundabordsmötet och en kortfattad redogörelse för diskussionerna har sänts till deltagarna. De finns också tillgängliga på webbplatsen Europa, på följande adress: <http://europa.eu.int/comm/enterprise/textile/competitiveness.htm>.

(2003/C 222 E/009)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2507/02
från Georges Berthu (NI) till kommissionen

(3 september 2002)

Ämne: De framtida redovisningsnormerna inom försäkringssektorn

I en artikel nyligen (den 30 april 2002) i den franska dagstidningen "Correspondance économique" uppgavs att de internationella redovisningsnormer för försäkringssektorn som utarbetats inom International Accounting Standard Board (IASB) kan leda till att ett företag kan uppvisa ett årsresultat som motsvarar den förväntade värdet förändringen för kommande år på de försäkringskontrakt som företaget innehar.

För tillfället gäller en mycket försiktigare regel i många länder, bland annat Frankrike, nämligen: för det aktuella året tas enbart det verkliga resultatet upp, och för kommande år tas hänsyn till möjliga förluster, men inte till eventuella vinster.

De stora företagens problem på börsen nyligen har tydliggjort i hur hög grad en omedelbar inräkning i räkenskaperna av framtida vinster ger utrymme för riskabla tolkningar och ibland till och med manipulationer.

Eftersom frågan fortfarande befinner sig på diskussionsstadiet i de internationella organen, undrar jag om kommissionen har för avsikt att förespråka en försiktig hållning?

Svar från Fritz Bolkestein på kommissionens vägnar

(15 oktober 2002)

Enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1606/2002 av den 19 juli 2002 om tillämpning av internationella redovisningsstandarder⁽¹⁾, som antogs den 7 juni 2002, skall alla noterade företag i EU från och med 2005 utarbeta sin sammanställda redovisning i enlighet med de internationella redovisningsstandarderna International Accounting Standards (IAS). IAS är främst utformade efter behoven hos de som använder sig av allmänna redovisningar, främst finansmarknaderna. IAS återspeglar därför främst marknadsaktörernas behov.

International Accounting Standards Board (IASB) har arbetat med standard för försäkringsavtal sedan 1997 och arbetet är ännu inte färdigt. Ett inofficiellt förslag ("Draft Statement of Principles") diskuteras för närvarande inom IASB. Av de hittills förda diskussionerna framgår inte vilken typ av vinstavräkning som kommer att bli aktuell. Vilken form av vinstavräkning som är lämpligast är en av de viktigaste frågorna, däribland frågan om vinsten skall tas upp vid tecknandet.

Alla förslag från IASB kommer att bedömas av den föreskrivande kommittén för redovisningsfrågor och kommissionen och alla framtida redovisningsstandarder om denna fråga måste antas i enlighet med redovisningsförordningen för att bli gällande i gemenskapen.

Det huvudsakliga syftet med redovisningar enligt IAS är att tillfredsställa marknadsaktörernas, det vill säga investerarnas och aktieägarnas, behov medan syftet med aktsamhetsreglerna är att skydda de försäkrade. Aktsamhetsreglerna kan bygga på redovisningen, men siffrorna kan behöva anpassas för att ta hänsyn till dessa regler. Tillsynsmyndigheter för försäkringsbranschen kan till exempel kräva extra säkerhetsmarginaler för försäkringsföretag. Kommissionen har tidigare sagt att en till synes minskad aktsamhet vid redovisningen inte får leda till att man tummar på aktsamheten vid regleringen av relevanta företag.

⁽¹⁾ EGT L 243, 11.9.2002.

(2003/C 222 E/010)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2561/02**från Christopher Huhne (ELDR) till kommissionen**

(10 september 2002)

Ämne: Harmonisering av finansiella tjänster

Anser kommissionen att det finns någon anledning till att maximal harmonisering, som begränsar medlemsstaternas möjligheter att ställa ytterligare krav när det gäller företagsstyrning och offentlighet, skall tillämpas på bestämmelserna för börsnotering av företag, eller är miniminormer lämpligare i detta fall?

Svar från Fritz Bolkestein på kommissionens vägnar

(4 oktober 2002)

För närvarande hindrar inte gemenskapens lagstiftning medlemsstaterna från att införa fler eller strängare regler för börsnotering av företag. Varken direktiv 2001/34/EG⁽¹⁾ om upptagande av värdepapper till officiell notering eller gemenskapens bolagsrättsliga direktiv innehåller några bestämmelser om maximal harmonisering som parlamentsledamoten hänvisar till.

Detta kommer heller inte att förändras i och med genomförandet av handlingsplanen för finansiella tjänster, som Europeiska rådet efterlyste senast 2005.

Handlingsplanen bereder verkligen väg för nya direktiv på värdepappersområdet. Ett av kommissionens förslag⁽²⁾ i detta sammanhang syftar till en maximal harmonisering av reglerna för offentliggörande av prospekt. Skälet till detta angreppsätt är att en sådan harmonisering skulle säkerställa att en värdepappers-emittent som har fått sitt prospekt godkänt i sin egen medlemsstat med automatik även skall få sitt prospekt godkänt i alla övriga medlemsstater där emittenten vill anskaffa kapital på reglerade marknader (principen om ett standardiserat EU-pass för emittenter). Detta mål stöddes till fullo av parlamentet vid den första behandlingen av förslaget.

Offentliggörande av ett prospekt är emellertid endast ett bland många villkor som skall uppfyllas om värdepapper skall tillåtas tas upp till handel på medlemsstaternas reglerade marknader. Det finns många andra krav i den nationella lagstiftningen eller i reglerna för börshandel, exempelvis företags minsta tillåtna kapital, företagsmeriter, frågor som rör företagsstyrning eller annan information som inte ingår i ett prospekt och som därför inte påverkas av kommissionens förslag.

(1) Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/34/EG av den 28 maj 2001 om upptagande av värdepapper till officiell notering och om uppgifter som skall offentliggöras beträffande sådana värdepapper, EGT L 184, 6.7.2001.

(2) Ändrat förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om spridning av prospekt som skall offentliggöras när värdepapper erbjuds till allmänheten eller tas upp till handel på en reglerad marknad och om ändring av direktiv 2001/34/EG, KOM(2002) 460 slutlig (ännu ej offentliggjord i Europeiska gemenskapernas officiella tidning).

(2003/C 222 E/011)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2567/02**från Christopher Huhne (ELDR) till kommissionen**

(16 september 2002)

Ämne: Prishöjningar i eurozonen

Har kommissionen för avsikt att per medlemsstat som ingår i eurozonen specificera Eurostats bedömning av att priserna förmodligen gått upp med upp till 0,2 procent på grund av övergången till euron?

Tänker kommissionen göra någon jämförelse mellan dessa prishöjningar och de institutionella arrangemang som de medlemsstater som ingår i eurozonen har gjort för att skydda konsumenterna, samt för varje medlemsstat som ingår i eurozonen ange kraven på priskontroll, obligatoriskt eller frivilligt dubbelt angivande av priser och övriga åtgärder som tagits fram för att undvika tillfälliga inflationseffekter?

Svar från Pedro Solbes Mira på kommissionens vägnar

(11 oktober 2002)

Eurostats analyser av den påverkan som övergången till euron hade på inflationen grundar sig på harmoniserade konsumentprisindex för hela euroområdet. Någon uppdelning på enskilda medlemsstater finns inte tillgänglig.

För undersökningarna av euroområdet användes en metod baserad på statistiska tidsserier. Denna metod skulle ha gett mindre tillförlitliga skattningar om en uppdelning hade gjorts på medlemsstatsnivå.

Följaktligen är det inte möjligt att göra den efterfrågade jämförelsen.

(2003/C 222 E/012)

**SKRIFTLIG FRÅGA E-2603/02
från Gerhard Schmid (PSE) till kommissionen**

(18 september 2002)

Ämne: Informella system för överföring av pengar

Utanför det officiella bankväsendet finns det informella system för överföring av pengar (t.ex. hawala) som framför allt används för penningöverföringar mellan medlemmar i en etnisk grupp, men också där det inte finns några officiella banker.

Kommissionen uppmanas att när det gäller detta system för penningöverföringar besvara följande frågor:

1. Finns det EU-medlemsstater där användning av dessa system är olaglig?
2. I vilka av EU:s medlemsstater är dessa överföringssystem föremål för rapporterings- eller registreringskrav (inom ramen för kraven på anmälan som finansinstitut eller liknande?)
3. I vilka av EU:s medlemsstater är de föremål för tillståndskrav?
4. I vilka av EU:s medlemsstater är de föremål för tillsyn som kreditinstitut?

Svar från Fritz Bolkestein på kommissionens vägnar

(30 oktober 2002)

Internationella finansiella aktionsgruppen mot penningtvätt (FATF) antog i oktober 2001 åtta särskilda rekommendationer (SR) om finansiering av terrorism⁽¹⁾. SR VI gäller alternativa överföringssystem och i denna uppmanas alla länder att säkerställa att alla tjänster för överföring av pengar, även via informella system eller nätverk, omfattas av krav på tillstånd eller registrering och att försummelse att uppfylla detta krav bör ge upphov till lämpliga sanktioner.

Läget i EU:s medlemsstater när det gäller genomförandet av VI är som följer:

1. Kommissionen känner inte till någon medlemsstat där det är olagligt för kunder att utnyttja sådana system. Däremot medför försummelse att iaktta krav på tillstånd eller registrering från penningöverföringsföretags sida sanktioner i alla medlemsstater utom Finland, Grekland och Irland. Dessa tre länder har meddelat att de avser att behandla denna fråga i planerad lagstiftning.
2. Registreringskrav för tjänster med överföring av pengar är i kraft i Österrike, Danmark, Finland, Italien, Sverige och Förenade kungariket.

3. Tillståndskrav gäller i Belgien, Frankrike, Tyskland, Luxemburg, Nederländerna, Portugal och Spanien. Även om det för närvarande inte finns några gällande krav på registrering eller tillstånd i Grekland och Irland har dessa länder meddelat lagstiftningsprojekt på området.
4. I Frankrike och Tyskland krävs bankoktroj för verksamhet med överföring av pengar.

(¹) Texterna till dessa finns tillgängliga på www.fatf-gafi.org.

(2003/C 222 E/013)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2604/02
från Michl Ebner (PPE-DE) till rådet

(18 september 2002)

Ämne: Pumpgevär

Rapporter om mord, dödsfall och olyckor som beror på användning av pumpgevär hör vid det här laget tyvärr till vardagen.

Anser inte rådet att det vore lämpligt att förbjuda pumpgevär då de varken används av säkerhetsstyrkor eller av sportskyttar och jägare?

Kan rådet ange om det delar denna önskan och om det självt kommer att vidta åtgärder och kommer att påverka medlemsstaterna i denna riktning samt informera om utvecklingen på detta område?

Svar

(5–6 maj 2003)

Rådet delar förvisso den ärade parlamentsledamotens oro för de risker som hör samman med missbruk av pumpgevär. Det är emellertid inte rådets sak att ta initiativ till åtgärder för ett eventuellt förbud mot pumpgevär som den ärade ledamoten föreslår. Det tillhör området för medlemsstaternas behörighet att besluta vilka åtgärder de anser vara lämpliga för att begränsa eller förbjuda användningen av pumpgevär.

(2003/C 222 E/014)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2609/02
från Bruno Gollnisch (NI) till kommissionen

(18 september 2002)

Ämne: Kontroll av flygpassagerares identitet

Kontroller av passagerarnas identitet är något som ofta förekommer på det franska inrikesflygets linjer. En passagerare som reser till Lyon från Paris kontrolleras vid incheckningen och därefter på nytt då passagerarna skall gå på flygplanet, medan en passagerare som kommer från Bryssel, Berlin, Madrid etc inte alls får sin identitet kontrollerad, vare sig vid avgång eller ankomst.

Är det flygbolagen som kräver dessa kontroller för att se till att alla avgifter betalats, eller är det de franska myndigheterna som vill ha dem av säkerhetsskäl? Hur det än är, anser kommissionen att de är förenliga med EU:s bestämmelser?

Om det är säkerhetsskäl som motiverar undantag från Schengenreglerna, hur förklarar då kommissionen att dessa säkerhetsbestämmelser paradoxalt nog är striktare på inrikeslinjerna än på de internationella linjerna?

Svar från António Vitorino på kommissionens vägnar

(15 november 2002)

Frågan gäller flygningar inom en medlemsstat. Schengenregelverket är därför inte tillämpligt, eftersom det reglerar passage av de inre gränserna mellan medlemsstaterna.

(2003/C 222 E/015)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2681/02

från Erik Meijer (GUE/NGL) till kommissionen

(24 september 2002)

Ämne: Konflikt mellan skyldigheten att bevara personuppgifter inom telekommunikationer och skyddet av privatlivet enligt artikel 8 i Europakonventionen om de mänskliga rättigheterna

1. Känner kommissionen till den åsikt som uttryckts i Nederländernas officiella tidning *Staatscourant* den 5 september 2002 av Nederländernas organ för skydd av personuppgifter, "College Bescherming Persoonsgegevens" (CBP), tidigare kallad "Registratiekamer", där det hävdas att det inte kan tillåtas att generellt kräva att personuppgifter inom telekommunikationer måste bevaras i ett år eller mera, något som blivit möjligt till följd av direktivet om behandling av personuppgifter och integritetsskydd inom sektorn för elektronisk kommunikation (nr 2002/58/EG⁽¹⁾), vilket var uppe till andra behandling i Europaparlamentet i slutet av maj 2002?
2. Känner kommissionen också till att CBP hänvisat till en ståndpunkt som ofta intagits av dem som utövar tillsyn över skyddet av privatlivet i Europa, nämligen att en skyldighet att bevara uppgifter i ett år eller mera innebär ett brott mot respekten för privatlivet? Hur ställer sig kommissionen till detta?
3. Känner kommissionen också till att CBP anser att en allmän skyldighet att bevara uppgifter inom kommunikationssektorn strider mot respekten för privatlivet enligt stadgandena i artikel 8 i Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna?
4. Kan kommissionen bekräfta att denna skyldighet att bevara uppgifter strider mot nämnda artikel i Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna, i synnerhet om skyldigheten inte har sin grund i att det dessförinnan framförts en anklagelse och förordnats om en rättslig undersökning?
5. Kan kommissionen bekräfta att Europeiska unionen med artiklarna 52 tredje stycket och 53 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, vilken utfärdades i Nice i december 2000, skapat en anknytning till Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna, vilken tillkom den 4 november 1950 under Europarådets överinseende och ändrats senast den 11 maj 1994 och att denna anknytning innebär att gemenskapens lagstiftning skall stå i överensstämmelse med nämnda konvention?
6. Vilka konsekvenser kommer det att få för de planer på en skyldighet till allmän lagring av personuppgifter inom telekommunikationer som nu är under utveckling i rådet att dessa planer strider mot tidigare fastställda mänskliga rättigheter, bland dem rätten till skydd för privatlivet?

⁽¹⁾ EGT L 201, 31.7.2002, s. 37.

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(13 november 2002)

1. Kommissionen är starkt inblandad i den pågående diskussionen om överensstämmelsen mellan kraven på bevarande av allmänna trafikuppgifter och Europakonventionen om de mänskliga rättigheterna och Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna. Kommissionen känner till de ståndpunkter som nationella dataskyddsmyndigheter intar.

2.-3. Under det medbeslutandeförfarande som ledde fram till antagandet av Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/58/EG av den 12 juli 2002 om behandling av personuppgifter och integritetsskydd inom sektorn för elektronisk kommunikation⁽¹⁾, försvarade kommissionen åsikten att den allmänna skyldigheten att radera trafikuppgifter när de inte längre är nödvändiga för att tillhandahålla kommunikationstjänster eller av faktureringskäl måste bibehållas. Det befintliga handlingsutrymmet för medlemsstaterna att begränsa rättigheter och skyldigheter i enlighet med direktivet när det är nödvändigt av skäl som rör statens säkerhet, försvaret och för förebyggande, undersökning, avslöjande av och åtal för brott, finns dock fortfarande kvar och lyder under de villkor som anges i samma direktiv (rättsliga åtgärder, nödvändighet, lämplighet och rimlighet i ett demokratiskt samhälle, tidsbegränsningar).

5. Kommissionen delar uppfattningen att det behövs enhetlighet med ovan nämnda konvention.

4.-6. Bristande överensstämmelse mellan åtgärder för att bevara trafikuppgifter och de mänskliga rättigheter unionen förbundit sig att respektera är ingen förgången slutsats. Kommissionen genomför för närvarande en juridisk analys av överensstämmelsen mellan åtgärder för att bevara trafikuppgifter och olika rättsliga instrument, bland annat dem som frågeställaren nämner. Om en medlemsstat kan ålägga tillhandahållare av telekommunikationstjänster allmänna krav på bevarandet av trafikuppgifter i enlighet med Europakonventionen om mänskliga rättigheter, i vilken form det skall ske och med vilka säkerhetsåtgärder, återstår att se eftersom varken domstolen för Europakonvention om de mänskliga rättigheterna eller domstolen fällt någon dom.

⁽¹⁾ EGT L 201, 31.7.2002.

(2003/C 222 E/016)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2717/02

från **Vitaliano Gemelli (PPE-DE)** till kommissionen

(26 september 2002)

Ämne: Förvaltningsförfaranden som inletts av kommissionens tjänstemän och övriga anställda

Av det svar som den 24 maj 2002 gavs på den skriftliga frågan E-0661/02⁽¹⁾ framgår att av de förfaranden som kommissionens anställda inlett mot kommissionen under perioden mellan den 1 januari 1996 och den 30 juni 2001 var det en betydande del (30,5 procent vid förstainstansrätten och 13,2 procent vid EG-domstolen) som hade rättslig grund och som helt eller delvis godkändes av de båda rättsliga instanserna.

Dessa uppgifter är emellertid otillräckliga för att man fullt ut skall kunna bedöma vad rättegångarna kostat räknat i mänskliga och finansiella resurser med tanke på att kommissionen i vanliga fall döms att betala rättegångskostnaderna, inklusive kostnaderna för de advokater som biträder den kårande parten och kostnaderna för de advokater som i vissa fall biträder kommissionen själv.

Hur många rättegångar sammanlagt fick kommissionen under ovan nämnda period betala rättegångskostnaderna för, och vad uppgick kostnaderna för en rättegång till i genomsnitt?

Hur många personer inom och utanför kommissionen involverades totalt i administreringen av denna typ av förvaltningsförfaranden i enlighet med artiklarna 90 och 91 i tjänsteföreskrifterna?

⁽¹⁾ EGT C 229 E, 26.9.2002, s. 117.

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Prodi

(21 november 2002)

Kommissionen håller på att inhämta de upplysningar som behövs för att kunna besvara frågan. Den kommer att vidarebefordra dessa så snart som möjligt.

(2003/C 222 E/017)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2746/02
från Samuli Pohjamo (ELDR)
och Mikko Pesälä (ELDR) till kommissionen

(30 september 2002)

Ämne: Torven som en del av direktivet om avfall från gruvdrift

Europeiska kommissionen håller på med att förbereda ett direktiv om avfall från gruvdrift. Efter vad vi har fått veta överväger kommissionen att också torv skall omfattas av direktivet, något som skulle leda till stora praktiska problem för vår inhemska torvindustrin i form av kraven på avfallshantering och en ny byråkrati av mångahanda slag.

Vi är mäktigt förvånade över det här, eftersom torven inte är något mineral och inte heller ger upphov till sådant avfall som uppstår inom gruvindustrin.

I de förhållanden som råder i Finland är torv i själva verket en naturtillgång som långsamt förnyas och som vid samförbränning med andra biologiska källor till energi ger alldeles strålande resultat om modern teknik då används – bättre resultat än vad man får om man till exempel eldar enbart med ved.

Det ser ut som om hela den nordiska torv- och bioenergiindustrin är någonting så okänt inom kommissionens handläggningsmaskineri att det vore på tiden att kommissionens tjänstemän kom på studiebesök uppe i norr.

Är kommissionen i färd med att i sitt direktiv om avfall från gruvdrift jämställa torven med gruvdriftsavfall eller ställa upp andra kriterier som begränsar bruket av torv för energiproduktion?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(18 november 2002)

I sitt meddelande "Mot en temainriktad strategi för markskydd" ⁽¹⁾ uppgav kommissionen att den har för avsikt att lägga fram ett förslag till direktiv om gruvavfall. Åtgärder gällande gruvavfall anges också som en av de prioriterade åtgärderna i Europaparlamentets och rådets beslut nr 1600/2002/EG av den 22 juli 2002 om fastställande av gemenskapens sjätte miljöhandlingsprogram ⁽²⁾.

För att kunna rådfråga berörda parter har GD Miljö utarbetat ett antal arbetsdokument om det möjliga innehållet i ett förslag till direktiv om hantering av avfall från utvinningsindustrin. I utkastet har man tagit upp möjligheten att låta förslaget omfatta avfall från torvutvinning.

Enligt bilagorna till rådets direktiv 97/11/EG av den 3 mars 1997 om ändring av direktiv 85/337/EEG om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt ⁽³⁾, utgör torvutvinning sådana projekt inom utvinningsindustrin som sannolikt har betydande miljöpåverkan. Hanteringen av avfall från torvutvinning omfattas av bestämmelserna i rådets direktiv 75/442/EEG av den 15 juli 1975 om avfall ⁽⁴⁾, och kan beroende på avfallens egenskaper även omfattas av bestämmelserna i rådets direktiv 1999/31/EG av den 26 april 1999 om deponering av avfall ⁽⁵⁾.

Kommissionen har ännu inte beslutat om förslaget innehåll och räckvidd. När det gör detta kommer den att ta hänsyn till ovannämnda gemenskapslagstiftning om avfall liksom gemenskapens politik om energiförsörjning. Den kommer också att ta hänsyn till kommentarer och förslag som inkommit under samrådsprocessen, bland annat parlamentsledamöternas synpunkter.

⁽¹⁾ KOM(2002) 179 slutlig.

⁽²⁾ EGT L 242, 10.9.2002.

⁽³⁾ EGT L 73, 14.3.1997.

⁽⁴⁾ EGT L 194, 25.7.1975.

⁽⁵⁾ EGT L 182, 16.7.1999.

(2003/C 222 E/018)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2751/02**från Michael Cashman (PSE) till kommissionen**

(24 september 2002)

Ämne: Resecheckar

Euro Travellers' Cheques lanseras som ett tryggt och bekvämt sätt att förvara semesterkassan. Är kommissionen medveten om att så inte är fallet i vissa länder, bland dem Tyskland och Mallorca, där resenärer har tvingats konstatera att butiker och företag vägrar att acceptera dem, med förklaringen att de aldrig har sett dem förut? Vidare, är kommissionen medveten om att till och med utländska banker tar ut en avgift motsvarande 18-20 procent för att lösa Euro Travellers' Cheques?

Kan kommissionen ange vilken lagstiftning och vilka förordningar som idag skall beivra sådant beteende från företags och bankers sida, och som också riktar sig till de instanser, exempelvis postkontor, som ihärdigt uppmanar folk att köpa Euro Travellers' Cheques, detta beteende till trots? Kan kommissionen bekräfta att den kommer att granska denna fråga, och kan den ge besked om huruvida den tänker vidta några åtgärder härvidlag?

Svar från Fritz Bolkestein på kommissionens vägnar

(16 oktober 2002)

Resechecken är ett privat betalningsmedel som utfärdas av ett finansinstitut och som motsvarar ett visst penningbelopp. Den kan antingen användas som betalningsmedel i affärer, hotell etc. eller lösas in mot kontanter hos en bank eller ett växlingskontor.

Resechecken är inget betalningsmedel enligt lag. Det innebär att bankerna inte är skyldiga att ta emot resecheckar. Om en bank tar emot en resecheck bestämmer den själv vilken avgift den tar ut.

Det finns ingen specifik gemenskapslagstiftning för checkar eller resecheckar, och kommissionen hyser heller inga planer på att vidta några åtgärder på detta område.

De problem som tas upp kan åtgärdas med hjälp av generella rättsliga instrument. Reklamen från de utfärdande instituten kan analyseras med avseende på lagtext om vilseledande reklam⁽¹⁾. Informationen om de avgifter som tas ut i samband med användningen av resecheckarna faller inom ramen för den nationella lagstiftningen om marknadsföring av priser på tjänster.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 84/450/EEG av den 10 september 1984 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om vilseledande reklam, EGT L 250, 19.9.1984.

(2003/C 222 E/019)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2761/02**från Bart Staes (Verts/ALE) till kommissionen**

(1 oktober 2002)

Ämne: Språket på det europeiska larmnumret 112

I sitt svar på fråga E-0176/02⁽¹⁾ tillkännager Europeiska kommissionen att EU-lagstiftningen inte säger något om "vilka språk som 112-operatörerna skall använda. I praktiken svarar de på landets officiella språk och i nästan alla medlemsstater även på engelska."

Vid en sammankomst i Luxemburg (den 10 och 11 maj 2002) om användningen av detta larmnummer framkom det dock att flerspråkigheten – eller rättare sagt bristen på flerspråkighet – fortfarande vållade problem både för dem som ringde till nödnumret och dem som svarade på det. Ofta går det en myckenhet dyrbar tid till spillo vid dessa samtal för att uppringare och mottagare inte förstår varandra bra.

Ett av besluten var att det skulle vara önskvärt om medlemsstaterna vidtog nödvändiga åtgärder för att kommunikationen med 112-centralerna skall fungera åtminstone på unionens elva officiella språk. Förslagen om hur detta skulle åstadkommas omfattade allt från en kommersiell översättningstjänst till automatisk översättning.

Vid en sammankomst, som hölls i Rosersberg i Sverige den 8 och 9 mars 2002, där det diskuterades hur larmsamtal skall kunna hanteras effektivt tog också chefen för Räddningsverket, Lars Hedström, upp frågan om språk på larmnumret 112. En av flera olika lösningar på språkproblemet vilka då föreslogs var att det skulle inrättas ett nätverk av kontaktpunkter i varje medlemsstat, tillsammans med en central som kan kontaktas och erbjuda lämplig hjälp.

Erkänner kommissionen att det förekommer språksvårigheter vid samtalen till det europeiska larmnumret 112 och att detta kan leda till att dyrbar tid går förlorad i nödsituationer? Om så är fallet: ämnar kommissionen söka efter lösningar — oavsett hur detta skall gå till — som gör det möjligt att larmcentralerna för numret 112 skall kunna besvara samtal på åtminstone EU:s elva officiella språk? Om inte: varför inte?

(¹) EGT C 172 E, 18.7.2002, s. 164.

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(14 november 2002)

Kommissionen har i ett tidigare svar till frågeställaren (på fråga nr 0176/02) påpekat att larmoperatörerna svarar på det eller de språk som är officiella i deras respektive länder, samt i praktiskt taget alla medlemsstater även på engelska.

Kommissionen är naturligtvis positiv till en breddning av larmoperatörernas språkkunskaper och är medveten om att bristande språkkunskaper i vissa fall kan inverka negativt på hjälpinsatsernas snabbhet och kvalitet. Men kommissionen bedömer att kostnaden för den utbildning som krävs för att larmoperatörerna skall kunna svara på samtliga elva officiella EU-språk skulle bli orimligt hög i förhållande till resultatet. I praktiken vore det naturligtvis önskvärt att larmoperatörerna utöver engelska skaffar sig kunskaper i de språk som används mest i EU. Det är mycket viktigt att larmoperatörerna befinner sig i närheten av de platser där larmsamtalen kommer ifrån, så att operatörerna kan agera snabbt och korrekt på begäran om hjälp. Det innebär med nödvändighet en begränsning av möjligheterna att centralisera samtalsmottagningen, t.ex. till riksomfattande larmcentraler.

Kommissionen är heller inte övertygad om att ett system med automatsvar är ändamålsenligt. Detta av två skäl. För det första kan den nuvarande tekniken inte på något sätt garantera tillförlitliga och snabba svar, eftersom röstigenkänningssystemen är långt ifrån tillräckligt utvecklade för att de skall kunna överta operatörens roll. För det andra anser kommissionen att den mänskliga operatören har en central roll: varje person som ringer 112 föredrar att vända sig till en människa och inte till en maskin, i synnerhet i nödsituationer som just är de som föranleder samtal till 112.

(2003/C 222 E/020)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2797/02

från Caroline Lucas (Verts/ALE) till kommissionen

(7 oktober 2002)

Ämne: Lågfrekvent aktivt sonarsystem

Med anledning av kommissionens svar på min fråga E-2442/01 (¹): Det lågfrekventa aktiva sonarsystemet (LFAS) används av den amerikanska flottan för vetenskapliga, kommersiella och militära ändamål i Atlanten, även kring Azorernas kust som ligger inom Portugals territorialvatten. Användningen av LFAS, både innanför och utanför Portugals territorialvatten, kan ha betydande skadliga effekter på valar och delfiner som lever i portugisiska vatten. Alltså måste Portugal vidta erforderliga åtgärder för att undvika avsiktliga störningar av de valarter som åtnjuter strängt skydd enligt direktiv 92/43/EEG (²). Vidare finns det uppgifter om att liknande system håller på att utvecklas i Frankrike, Tyskland, Nederländerna, Storbritannien och Nato.

Avser kommissionen nu att mot bakgrund av detta ta upp frågan med den amerikanska regeringen?

Tänker kommissionen påminna den portugisiska regeringen om dess skyldigheter enligt rådets direktiv 92/43/EEG?

Känner kommissionen till att liknande projekt är under utveckling i medlemsstaterna eller Nato?

(¹) EGT C 81 E, 4.4.2002, s. 177.

(²) EGT L 206, 22.7.1992, s. 7.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(29 november 2002)

Alla valarter är strängt skyddade genom direktiv 92/43/EEG (direktivet om livsmiljöer) (¹), i vilket det föreskrivs att medlemsstaterna skall vidta åtgärder för att bland annat undvika avsiktliga störningar av dessa arter.

Lågfrekventa aktiva sonarsystem (LFAS) avger kraftiga ljudimpulser med låg frekvens. Det finns mycket starka indicier för att denna typ av ljud stör valar, men i vilken utsträckning och på vilka avstånd detta sker måste fortfarande undersökas mer ingående.

Kommissionen anser att man vid användning av sådan teknik bör vidta de säkerhetsåtgärder som krävs för att undvika potentiell inverkan på valarna. I övrigt gäller bestämmelserna i direktiv 92/43/EEG beträffande skydd av valar till fullo inom medlemsstaternas territorialvatten och även i den exklusiva ekonomiska zonen om den berörda medlemsstaten har suveräna rättigheter i området. Kommissionen har påmint medlemsstaterna om detta vid flera tillfällen.

Hittills har de flesta uppgifter som kommissionen fått in om denna typ av sonarsystem haft att göra med att verksamhet av militär art har sammanfallit med att valar har strandat.

Även om gemenskapslagstiftningen inte tvingar medlemsstaterna att lämna uppgifter om sådan verksamhet, utom i särskilda fall, exempelvis när det handlar om undantag eller klagomål, har kommissionen ändå vänt sig till medlemsstaterna i samband med livsmiljökommitténs möte den 20 november i år, för att be de nationella myndigheterna i de länder där denna typ av händelser mest sannolikt inträffar om mer ingående upplysningar.

För närvarande har kommissionen inte för avsikt att ta upp denna fråga i sina relationer med USA.

(¹) Rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter (EGT L 206, 22.7.1992), ändrat genom Finlands, Sveriges och Österrikes anslutningsakter (EGT L 1, 1.1.1995).

(2003/C 222 E/021)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2806/02

från Jules Maaten (ELDR) till kommissionen

(30 september 2002)

Ämne: Europeiska kommissionens meddelande om uppmjukning av kravet på minskat budgetunderskott för länderna i eurozonen

1. Hur rimmar meddelandet från Europeiska kommissionen den 24 september 2002 om att mjuka upp kravet på minskat budgetunderskott med meddelandet, även det från den 24 september, om att man inte kommer att rucka på stabilitetspakten? Inser inte Europeiska kommissionen att man med denna hållning går emot andan i stabilitetspakten, och därmed allvarligt skadar det redan låga konsumentförtroendet?

2. Kan Europeiska kommissionen tala om hur man tänker förklara för de irländska medborgarna varför deras land fick en varning tidigare i år, medan den stora medlemsstaten Tyskland slapp undan, och hur ett antal stora medlemsstater, särskilt Frankrike och Italien, nu för andra gången på ett par månader kan komma undan kraven i stabilitetspakten? Kan Europeiska kommissionen bekräfta att det nu förs en politik med dubbla spår inom euroområdet, d.v.s. stora länder kan dra sig undan överenskommelser, medan små länder inte kan göra det?

3. Hur rimmar Europeiska kommissionens nuvarande ståndpunkt med presskommunikén den 14 maj 2002 från kommissionsledamot Solbes, där man kan läsa att "medlemsstaterna [måste] göra en sista ansträngning att få sina offentliga finanser att senast år 2004 hamna nära balans (...). Stabilitet bör bli vedertagen norm för euroområdet." samt "Konsolideringen av de offentliga finanserna måste så snart som möjligt åter komma igång. Annars kommer (...) det [att bli] omöjligt att skörda samtliga frukter av vår ekonomiska politik"?

Svar från Pedro Solbes Mira på kommissionens vägnar

(17 oktober 2002)

Uttalandet från 24 september 2002 skall inte alls tolkas som en uppmjukning av EU:s regelverk för de offentliga finanserna. I uttalandet understryks snarast vikten av att stabilitets- och tillväxtpakten respekteras, så att målet med offentliga finanser i balans kan uppnås. Det skall ske genom att man i regelverket uttryckligen tar hänsyn till cykliska förändringar och genom att medlemsstaterna uppmärksammas på vikten av kraftfulla och snabba åtgärder när skillnader i justeringarna på vägen mot balans eller alltför stora underskott konstateras. Uttalandet syftade också till återupprättat förtroende, eftersom det klargjorde vissa centrala frågor vid en tidpunkt då kritik mot stabilitets- och tillväxtpaktens funktion höll på att underminera trovärdigheten hos EU:s regelverk för de offentliga finanserna. Regelverket är till fördel för ekonomierna inom EU, eftersom det bidrar till att man kan undvika ohållbara offentliga finanser och till att hålla inflationsförväntningarna på en rekordlåg nivå.

Pressmeddelandet från 14 maj 2002 går att förena med uttalandet i det att de medlemsstater som fortfarande har underskott uppmanas att göra betydande ansträngningar för att uppnå offentliga finanser i balans. Med hänsyn till nuvarande ekonomiska omständigheter skulle justeringarna för att uppnå målet 2004 ha varit alltför stora. I pressmeddelandet uppmanas medlemsstater med underskott att omedelbart återuppta konsolideringen av de offentliga finanserna och dessutom att åta sig att konsolidera med en viss överenskommen lägsta nivå på strukturjusteringarna, så att övergångsperioden kan förklaras avslutad senast 2006.

Kommissionen är övertygad om att alla aktörer kommer att göra sitt bästa. Kommissionen kommer dock att kräva att alla medlemsstater respekterar sina förpliktelser enligt EG-fördraget och stabilitets- och tillväxtpakten och därigenom se till att ingen medlemsstat gynnas framför någon annan. Kommissionen kommer därför att använda sig av förfarandena i EG-fördraget och stabilitets- och tillväxtpakten så snart det behövs. Detta är i linje med vår tidigare politik. Förfarandena kom till användning redan 2001 när Irland inte följde de allmänna riktlinjerna för den ekonomiska politiken och 2002 när Tyskland och Portugal inte uppnådde det överenskomna budgetmålet.

(2003/C 222 E/022)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2832/02

från Sergio Berlato (UEN) till kommissionen

(9 oktober 2002)

Ämne: Förbud mot export av EU-certifierade organiska produkter till Förenta staterna

Från och med den 21 oktober 2002 tycks det inte längre vara möjligt att exportera certifierade organiska produkter från Europeiska unionen till Förenta staterna, eftersom myndigheterna med ansvar för kontroll och certifiering av organiska produkter skall godkännas av det amerikanska jordbruksministeriet enligt amerikanska produktstandarder som förefaller avvika från de europeiska.

Den process för godkännande som inlets verkar vara lång, dyr och byråkratisk, och det ser ut som om kontroll- och certifieringsmyndigheterna förutsätts omorganisera vissa förfaranden. Hittills har inte en enda italiensk kontroll- och certifieringsmyndighet godkänts i Förenta staterna. Kan kommissionen uppge om det har tagits ett europeiskt initiativ i syfte att ingå avtal om jämlikt och ömsesidigt erkännande av standarder mellan Förenta staterna och EU?

Kan kommissionen dessutom tala om vad dess handlingsplan European Organic Action Plan syftar till, hur man lätt kan få kontakt med samt erhålla snabb och utförlig information om verksamheten inom ramen för denna plan?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(15 november 2002)

National Organic Program (NOP), som är den rättsliga ramen för ekologiskt jordbruk i Förenta staterna, trädde i kraft den 21 oktober 2002, 18 månader efter inrättandet. Det är riktigt att de amerikanska myndigheterna kräver att produkter från ekologiskt jordbruk som importeras till Förenta staterna skall certifieras av inspektionsorgan som har ackrediterats av United States Department of Agriculture (USDA). Ett antal inspektionsorgan belägna i gemenskapen, inklusive ett i Italien, har hittills ackrediterats av USDA och flera andra håller på att bedömas.

På gemenskapsnivå för kommissionen intensiva tekniska diskussioner med USDA. Dessa diskussioner utgör basen för ett möjligt avtal om likvärdighet, vilket skulle göra att gemenskapens övergripande regelsystem för ekologiskt jordbruk skulle erkännas som likvärdigt av Förenta staterna.

USDA har uttalat att det kommer att tillämpa en flexibel metod under övergångsfasen efter den 21 oktober 2002, när NOP träder i kraft. Produkter som redan "är inne i handelskedjan", inklusive grödor som planterats före den 21 oktober 2002, kommer att hanteras enligt de tidigare använda förfarandena.

På begäran av rådet håller kommissionen på att analysera möjligheterna till en europeisk insats för att främja ekologiska livsmedel och ekologiskt jordbruk. Kommissionen arbetar just nu med ett meddelande till rådet och parlamentet som kommer att läggas fram i december 2002.

(2003/C 222 E/023)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2846/02

från Erik Meijer (GUE/NGL) till kommissionen

(10 oktober 2002)

Ämne: Olika behandling av tre anbudsgivare vid anbudsinfördran på trafik på höghastighetslinje i Nederländerna för att framtvunga stor betalning

1. Vet kommissionen hur det gick till när det i Nederländerna ordnades en anbudsinfördran som gällde trafik med höghastighetståg under en tid av femton år på linjen Amsterdam-Rotterdam-Breda-Antwerpen, en linje som skall tas i drift 2006 som förlängning på den nuvarande linjen för höghastighetståg mellan Paris Nord och Bryssel Midi/Zuid, varvid tre företagskonsortier deltog, nämligen: 1. Nederlandse Spoorwegen (NS) och flygbolaget KLM; 2. Deutsche Bahn och det brittiska transportföretaget Arriva; 3. den nederländska trafikidkaren Connexion och det franska konglomeratet CGEA/Vivendi/Connex?

2. Kan kommissionen bekräfta att de tre anbudsgivarna inte alls behandlats lika, eftersom det, trots vad som stått i själva anbudsinfördran, förhandlades endast med NS och de andra anbudsgivarna inte fyllde någon annan funktion än att tjäna som påtryckningsmedel för att NS, som tidigare avvisat ett erbjudande om direkttilldelning, skulle kunna förmås att gå med på att årligen betala 148 miljoner euro till staten, med den påföljd att taxorna för framtida tågresande skulle bli ytterligt höga?

3. Tycker kommissionen att sådant här passar ihop, såväl med kommissionens förslag till en förordning om medlemsstaternas åtgärder i fråga om krav på allmänna tjänster och slutande av avtal om allmänna tjänster avseende persontransporter på järnväg, väg och inre vattenvägar [2000/0212(COD)] av den 26 juli 2000, som med Europaparlamentets ståndpunkt vid första behandlingen den 14 november 2001 [2000/

0212(COD)-PE1], mot bakgrund av att dessa bägge texter visserligen ser olika på frågan om huruvida kravet på offentlig anbudsinfördran skall gälla för kollektivtrafiken i dess helhet, men är samsynta i sitt krav på att de som deltar i en anbudsinfördran skall behandlas lika för att det skall gå att jämföra hur lämpliga de är som uppdragstagare?

4. Är det som utspelat sig vid den ovan nämnda anbudsinfördran en anledning till kommissionen att anmoda Nederländernas regering att gå ut med en ny anbudsinfördran och då på förhand klart gå in för att antingen behandla alla anbudsgivare lika vid valet av uppdragstagare eller använda sig av direkttilldelning för att inte väcka onödiga förväntningar bland presumtiva anbudsgivare?

Källa: den nederländska dagstidningen "NRC-Handelsblad" den 15 september 2002.

Svar från Fritz Bolkestein på kommissionens vägnar

(25 november 2002)

1. I processens inledningsskede 1999 and 2000 fick kommissionen information om vilket förfarande de nederländska myndigheterna tänkte tillämpa vid tilldelningen av ett 15 år långt koncessionskontrakt om inrikes och internationella transporttjänster på "HSL-Zuid", höghastighetsförbindelsen mellan Belgien och Nederländerna. Efter att myndigheterna hade bestämt sig för ett internationellt anbuds förfarande har kommissionen inte följt tilldelningsprocessen och har inte heller mottagit några klagomål som kunde ha föranlett en undersökning av processen.

2. Därför kan kommissionen inte bekräfta att de tre anbuderna inte har behandlats lika. Kommissionen kände till att förfarandet inleddes, men följde inte det vidare förloppet.

4. Hittills har kommissionen inte mottagit några klagomål om tilldelningen av detta koncessionskontrakt, och kommissionen förfogar heller inte över några uppgifter som tyder på att de nederländska myndigheterna skulle ha brutit mot gemenskapens lagstiftning om offentlig upphandling, och som skulle motivera ett överträdelse förfarande.

Enligt kommissionens uppgifter har de nederländska myndigheterna följt de bestämmelser i gemenskapens lagstiftning om offentlig upphandling som är tillämpliga på tjänstekoncessioner, dvs. principerna i EG-fördraget och särskilt principerna om insyn och icke-diskriminering. De nederländska myndigheterna offentliggjorde ett förhandsmeddelande i Europeiska gemenskapernas officiella tidning den 10 juni 1999. I meddelandet hänvisades till den webbplats där potentiella operatörer kunde hämta registreringsdokumentet. I dokumentet beskrevs det förfarande som skulle följas och metoden för att bedöma anbuderna. Även om de nederländska myndigheterna först övervägde att ge NS förtursrätt till inrikes transporttjänster valde de till slut ett offentlig upphandlingsförfarande för inrikes och internationella transporttjänster. I samband därmed sände de ett dokument över nödvändiga kvalifikationer till alla som i ett tidigare skede hade anmält sitt intresse.

Kommissionen tackar parlamentsledamoten för att ha fäst uppmärksamheten på frågan om likabehandling av anbuderna. Kommissionen kommer att begära in upplysningar från de nederländska myndigheterna för att kontrollera om de bedömnings- och förhandlingsmetoder som anges i anbudsinfördran har använts. Kommissionen skulle uppskatta om parlamentsledamoten kunde lämna kopior av handlingar eller annat bevismaterial som han eventuellt förfogar över och som gör det möjligt för kommissionen att undersöka saken.

3. Kommissionens förslag till förordning om krav på allmänna tjänster för kollektivtrafiken⁽¹⁾ har ännu inte antagits. I förslaget tillåts kontrakt på upp till 15 år för tågförbindelser. Det krävs i förslaget att anbuds förfarandet är rättvist, öppet och icke-diskriminerande. Det ges möjlighet till förhandlingar efter det att anbuds förfarandet är avslutat för kontrakt som har ett beräknat årligt värde på över 3 miljoner euro, förutsatt att kraven på ett rättvist, öppet och icke-diskriminerande förfarande allttjämt uppfylls. Mot bakgrund av ovanstående (se det förfarande som följts av de nederländska myndigheterna och som beskrivs i de handlingar som det hänvisas till i punkt 4) har kommissionen ingen information om att förfarandet vid kontraktstilldelningen inte överensstämmer med bestämmelserna i förslaget till förordning.

⁽¹⁾ EGT C 365 E, 19.12.2000.

(2003/C 222 E/024)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2847/02
från Erik Meijer (GUE/NGL) till kommissionen

(10 oktober 2002)

Ämne: Avsaknad av forskning kring och förebyggande åtgärder mot att främmande kroppar från rymden slår ner på jorden och orsakar skador

1. Känner kommissionen till att det förutom de välkända naturkatastroferna, såsom vulkanutbrott, jordbävningar, tropiska orkaner och översvämningar, i fråga om vilka det går att förutsäga långt på förhand var de kommer att inträffa men inte när eller med vilken kraft, också finns mycket allvarigare naturkatastrofer som visserligen kan förutsägas? Det handlar här om att meteoriter, kometer och småplaneter slår ner på jorden, något som redan inträffat vid ett flertal tillfällen för länge sedan och som även i våra dagar kan kosta hundratals miljoner människor livet till följd av enorma flodvågor, damm i luften och genomgripande klimatförändringar?
2. Kan kommissionen bekräfta att faran lurar, inte bara i form av mycket stora klumpar av sten och is som har en storlek på hundratals kilometer och vilkas banor redan är noggrant kartlagda, utan också i form av mindre himlakroppar som i snitt har en diameter på under en kilometer och som mestadels ännu inte upptäckts, trots att somliga av dem svävar omkring i oroväckande närhet av jorden och sådana i genomsnitt en gång på 10 000 år slår ner på jorden?
3. Finns det inget internationellt samarbete på myndighetsnivå för forskning och åtgärder avsedda att i görligaste mån begränsa riskerna? Är det bara Förenta staterna som bedriver forskning för att bättre kartlägga främmande kroppar i rymden vilka utgör ett hot mot den världsdel som landet ligger i och för att undersöka hur småplaneternas banor kan avlänkas? Intar EU en avvaktande hållning i denna fråga?
4. Håller kommissionen med mig om att EU:s enskilda medlemsstater inte i tillräcklig utsträckning klarar av att forska och vidta förebyggande åtgärder på detta område och att det just här finns en viktig uppgift att fylla på övergripande europeisk nivå, i den mån problemet inte redan i tillräcklig grad tagits upp inom FN?
5. Vad gör kommissionen för att bidra till största möjliga säkerhet för de europeiska staternas territorium och deras invånare mot sådana kollisioner som kan ha ödesdigra följder men i princip dock går att förutse?

Källa: Den nederländska dagstidningen "de Volkskrant" av den 19 september 2002.

Svar från Philippe Busquin på kommissionens vägnar

(28 november 2002)

Kommissionen är medveten om de potentiella risker som utgörs av meteoriter och asteroider, vars krets bana går nära jorden, och himlakroppar från Oorts och Kuipers kometmoln i solsystemet vars krets bana genomskär jordens och med vilka en kollision skulle få katastrofala följder.

Riskerna anses generellt sett vara extremt små, men potentiellt sett kan de förstås få förödande konsekvenser. Oron över riskerna, och det grundläggande intresset för vårt solsystems ursprung, har de senaste åren lett till att man inlett ett rad projekt för att övervaka himlen för att upptäcka och katalogisera alla större objekt (större än ca 1 km i diameter) som når solsystemets inre delar. Dessa projekt är framförallt förlagda till USA och genomförs med stöd från NASA (the National Aeronautics and Space Administration).

I Europa behandlas hotet från objekt vars krets bana går nära jorden (NEO:s) i en rapport från september 2000 av "Near Earth Objects Task Group", som inrättats av den brittiska regeringen. I samma rapport finns rekommendationer till åtgärder. Som uppföljning av den brittiska rapporten kommer OECD:s globala vetenskapsforum att hålla ett seminarium om NEO:s vid Europeiska rymdorganisationens ESRIN:s anläggningar i Frascati, Italien, i januari 2003. Detta seminarium syftar till att se över NEO-frågor som bl.a. omfattar teknik och handlingsprogram på nationell och internationell nivå. Kommissionen kommer att granska resultaten från detta seminarium och avväga huruvida gemenskapsåtgärder krävs.

(2003/C 222 E/025)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2848/02**från María Valenciano Martínez-Orozco (PSE) till kommissionen**

(4 oktober 2002)

Ämne: Överträdelseförfarande 2000/4879

Formell underrättelse (artikel 226) på grund av den autonoma regionen Madrids dekret 34 1/1999 om godkännande av regionen Madrids förordning om förebyggande av bränder.

Kan kommissionen informera om hur långt detta förfarande har framskridit?

Kan kommissionen ange om man har mottagit någon form av svar från den autonoma regionen Madrid med anledning av denna formella underrättelse?

Vilka konkreta åtgärder ämnar kommissionen genomföra för att lösa denna fråga och för att se till att gemenskapslagstiftningen följs?

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(23 oktober 2002)

Kommissionen kan underrätta parlamentsledamoten om att de spanska myndigheterna har besvarat den formella underrättelse som riktades till dem enligt artikel 226 i EG-fördraget. Den 26 juli 2002 informerade de, inom ramen för anmälningsförfarande som fastställts i direktiv 98/34/EG⁽¹⁾, om ett nytt förslag om bl.a. upphävandet av dekret 341/1999 som godkänner förordningen om förebyggande av bränder i regionen Madrid.

Det i direktiv 98/34/EG föreskrivna uppskovet på tre månader går ut den 28 oktober 2002. Syftet med detta uppskov är att möjliggöra för kommissionen och andra medlemsstater att undersöka om förslaget är förenligt med gemenskapslagstiftningen. De berörda parterna kan under denna period lägga fram sina synpunkter om förslaget i fråga. Om kommissionen eller några av medlemsstaterna anser att texten innehåller element som skulle kunna skapa hinder för den fria rörligheten av varor, vilket strider mot EG-fördragets regler eller mot direktiv 89/106/CEE⁽²⁾, har de rätt att utfärda ett detaljerat förslag för att uppmana Spanien att anpassa bestämmelserna till gemenskapslagstiftningen. Spanien har skyldighet att svara på det detaljerade förslaget.

Kommissionen kommer att se till att anmälningsförfarandet följs och försäkra sig om att de spanska myndigheterna antar texten, om nödvändigt modifierad, så att gemenskapslagstiftningen följs.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och Rådets direktiv 98/34/EG av den 22 juni 1998 om ett informationsförfarande beträffande tekniska standarder och föreskrifter – EGT L 204, 21.7.1998.

⁽²⁾ Rådets direktiv 89/106/EEG av den 21 december 1988 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om byggprodukter – EGT L 40, 11.2.1989.

(2003/C 222 E/026)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2850/02**från Alexander de Roo (Verts/ALE) till kommissionen**

(4 oktober 2002)

Ämne: Förslaget om avledning av vattnet i floden Ebro (Katalonien–Spanien)

Den katalanska regionala regeringen har nyligen för offentligt samråd lagt fram ett projekt som går ut på att förbinda Tarragonas och Barcelonas nätverk för vattenförsörjning. Detta projekt utgör i själva verket den första länken i den norra sträckan av den föreslagna avledningen av vattnet i floden Ebro.

De beräknade kostnaderna för projektet uppgår till 125 miljoner euro och den spanska miljöministern och ministern för regional utveckling kom under sommaren överens om att ansöka om EU-medel för 85 procent av de totala projektkostnaderna.

Det råder mycket delade meningar om detta projekt. Det civila samhället och den regionala regeringen i Aragonien motsätter sig projektet eftersom det innebär avledning av enorma vattenmassor, vilket kommer att hota Ebrodeltat som klassats som Natura 2000-område, särskilt skyddsområde, Ramsarområde, naturpark etc.

En annat projekt, Xerta-Sénia, har också nyligen lagts fram för samråd med allmänheten av den katalanska regionala regeringen. Dess sträckning sammanfaller med den södra sträckan av den föreslagna avledningen av Ebro.

Genom dessa föreslagna projekt överträder den spanska regeringen och den regionala regeringen i Katalonien inte bara EU:s miljölagstiftning som skyddar Ebrodeltat (livsmiljö-, fågel- och vattenramdirektiven) utan också EU:s bestämmelser om strukturfonderna, eftersom projekten i realitet ingår som ett led i ett större projekt, nämligen avledningen av Ebro, och därför kräver att man genomför en övergripande konsekvensbedömning (jfr artikel 26 i strukturfondsförordningen).

Kommissionsledamot Barnier har klart uttalat att han anser att strukturfondsprojekt måste vara förenliga med gemenskapslagstiftningen (se brevet till tidningen Guardian av den 31 juli 2002). Vilken uppfattning har kommissionen mot bakgrund av detta om eventuella lokala miljöeffekter av projekten "Tarragona-Barcelona" och "Xerta-Sénia" och av eventuella framtida delar i Ebro-projektet som lagts fram innan någon övergripande miljökonsekvensbedömning har genomförts?

Kommer kommissionen att kräva att den övergripande miljökonsekvensbedömningen slutförs innan något beslut fattas om beviljande av EU-medel?

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(11 november 2002)

För närvarande har kommissionen inte fått någon ansökan om medfinansiering inom ramen för strukturfonderna eller sammanhållningsfonden för det projekt som parlamentsledamoten tar upp. Enligt rådets förordning (EG) nr 1164/94 av den 16 maj 1994 om inrättandet av en sammanhållningsfond⁽¹⁾ och rådets förordning (EG) nr 1260/1999 av den 21 juni 1999 om allmänna bestämmelser för strukturfonderna⁽²⁾, måste samtliga beslut som kommissionen fattar om medfinansiering av vattenprojekt i medlemsstaterna inom ramen för dessa instrument beakta respekten för gemenskapens miljölagstiftning och i synnerhet kraven på miljökonsekvensbeskrivningar.

Kommissionen för en fortlöpande dialog med de spanska myndigheterna om de tänkbara miljökonsekvenserna av den nationella planen för vattenförsörjningen, både generellt sett och när det gäller planerna för Ebro. Kommissionen har haft ett nära samarbete med dessa spanska myndigheter när det gäller tillämpningen av gemenskapens relevanta lagstiftning om livsmiljö, miljökonsekvensbeskrivningar och vattenskydd. I januari 2002 gjorde de spanska myndigheterna frivilligt en miljökonsekvensbeskrivning för avledningen av Ebro. Myndigheterna har också åtagit sig att genomföra miljökonsekvensbeskrivningar när det gäller hela Ebro-projektet liksom de olika avledningarna till olika flodbäddar i södra Spanien. Enskilda projekt (dammar, akvedukter, tunnlar etc.) kommer också att undersökas med avseende på konsekvenserna i enlighet med relevant gemenskapslagstiftning. Vid eventuella beslut om att stödja projekt som hänger samman med avledningen av Ebro kommer kommissionen givetvis att beakta de olika miljökonsekvensbeskrivningar som de spanska myndigheterna skall genomföra.

⁽¹⁾ EGT L 130, 25.5.1994.

⁽²⁾ EGT L 161, 26.6.1999.

(2003/C 222 E/027)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2860/02

från Margrietus van den Berg (PSE) till kommissionen

(10 oktober 2002)

Ämne: Utebliven årlig lägesrapport om handlingsprogrammet för bekämpning av aids

Den 21 februari 2001 godkändes ett handlingsprogram för bekämpning av aids. I februari 2002 fick icke-statliga organisationer vid en överläggning för samråd vid GD Handel veta att det "inom kort" skulle framläggas en separat årlig lägesrapport om det första året för handlingsprogrammet.

Än så länge har någon sådan rapport inte hörts av och det går rykten om att detta handlingsprogram kommer att behandlas i Europeiska kommissionens sammanfattande årsrapport.

1. Kommer Europeiska kommissionen att uppfylla sin föresats att skilt för sig rapportera om handlingsprogrammet?
2. Om inte: varför lovade då kommissionen tidigare att göra det?
3. Hur definierar Europeiska kommissionen begreppet "inom kort"?

Svar från Poul Nielson på kommissionens vägnar

(19 november 2002)

Kommissionen håller för närvarande på att slutföra en omfattande analys av handlingsprogrammet, 18 månader efter det att det antogs. Eftersom handlingsprogrammet är förenat med en rad nya och viktiga initiativ i fråga om strategier, programplanering och genomförande, är det viktigt att rapporten denna gång är skild från årsrapporten om utvecklingspolitiken.

Enligt planerna kommer rapporten att antas i januari 2003. Kommissionen kommer således att hålla sitt löfte.

Rapporteringen har försenats huvudsakligen på grund av att kommissionen har investerat tid och pengar i den globala fonden för bekämpning av humant immunbristvirus och förvärvat immunbristsyndrom (hiv/aids), tuberkulos (tbc) och malaria, uppföljningen till Doha-förklaringen om folkhälsa och handelsrelaterade immateriella rättigheter (TRIPs), upprättandet av Europeiska unionens och utvecklingsländernas plattform för kliniska försök samt diskussionerna i Europaparlamentet och rådet om förordningen om en särskild budgetpost för handlingsprogrammet, vilka alla är åtgärder som fastställs i handlingsprogrammet.

(2003/C 222 E/028)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2871/02

**från Charles Tannock (PPE-DE), Neil Parish (PPE-DE)
och Theresa Villiers (PPE-DE) till kommissionen**

(11 oktober 2002)

Ämne: Frankrikes olagliga förbud mot import av brittiskt nötkött

Det rapporteras att den franska regeringen överväger om den skall häva sitt olagliga förbud mot brittiskt nötkött. Detta förbud har funnits i över två år. Avser kommissionen att bötfälla Frankrike även om förbudet hävs, och i så fall, kommer detta att ske retroaktivt?

Kan kommissionen bekräfta att den brittiska regeringen är berättigad att i enlighet med de europeiska fördragen lämna in en klagan till EG-domstolen för att få upprättelse, om kommissionen inte lyckas straffbelägga Frankrike?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(11 december 2002)

Enligt artikel 228 i EG-fördraget får kommissionen åter väcka talan vid domstolen om en medlemsstat underlåter att inom den tidsfrist som kommissionen bestämt vidta de åtgärder som behövs för att följa domstolens dom. I det andra målet fastställer kommissionen ett standardbelopp eller ett vite som den anser att den berörda medlemsstaten bör betala. Om domstolen i sin dom i det mål som grundas på artikel 228 finner att medlemsstaten har underlåtit att efterkomma dess dom i det ursprungliga målet, kan den förelägga staten att betala ett standardbelopp eller ett vite. Beloppet behöver inte motsvara kommissionens förslag.

Kommissionen har väckt talan mot Frankrike enligt artikel 228 med anledning av det förbud mot import av brittiskt nötkött som parlamentsledamöterna tar upp. Kommissionen har också fastställt ett lämpligt vitesbelopp och informerat domstolen om detta. Innan domen meddelats antogs dock nationell lagstiftning som innebär att Frankrike uppfyller de berörda kraven enligt gemenskapslagstiftningen. Efter noggrann genomgång av den franska lagstiftningen kunde kommissionen konstatera att den innebär att landet följer berörda bestämmelser i gemenskapslagstiftningen. Kommissionen har därför dragit tillbaka talan mot Frankrike och begärt att kostnaderna för förfarandet ska bäras av denna medlemsstat.

Kommissionen beslutade nyligen mot bakgrund av de erfarenheter som gjorts i samband med den senaste tidens mål (bland annat det som parlamentsledamöterna tar upp) att ompröva sättet att tillämpa artikel 228 för att undersöka hur man kan göra domstolens domar mer effektiva och till fullo utnyttja de möjligheter som standardbelopp eller vitesbelopp innebär.

Enligt artikel 227 i EG-fördraget får en medlemsstat som anser att en annan medlemsstat har underlåtit att uppfylla en skyldighet enligt det fördraget anhängiggöra ärendet vid domstolen. Förfaranden enligt denna artikel leder dock inte till ekonomisk gottgörelse för den medlemsstat som inledde förfarandet, även om domen är fällande.

(2003/C 222 E/029)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2873/02

från Mogens Camre (UEN) till kommissionen

(7 oktober 2002)

Ämne: EU:s ekonomiska bidrag till det palestinska självstyret

Under en följd av år har EU gett ekonomiska bidrag till det palestinska självstyret. Syftet har varit att göra det möjligt för självstyret att lösa de uppgifter som ålagts det, vilket ansetts vara en förutsättning för en fredlig utveckling i regionen.

I en rad artiklar i dagspressen har det hävdats att Yassir Arafat personligen har styrt största delen av de bidrag som flutit till självstyret och att han tillskansat sig en stor del av dessa medel för personligt bruk. Europaparlamentet har bl.a. erhållit rapporter om stora svårigheter vid förverkligandet av ett sjukhusprojekt i den palestinska området, som finansierats av EU. Enligt återkommande uppgifter i den internationella pressen sägs att självstyrets verksamhet präglats av korruption och brister i genomförandet av de uppgifter som finansieras genom utländska bidrag.

Det är önskvärt att få klarlagt hur stora medel EU har bidragit med till självstyret år för år. Det är också avgörande att klargöra i vilken omfattning kommissionen har kontroll över att medlen använts till de planerade ändamålen.

Kan kommissionen lägga fram en sådan redogörelse för bidragens storlek och användning och upplysa om huruvida den anser att det palestinska självstyret är i stånd att förvalta stödmedel i enlighet med de kriterier som normalt gäller för EU-ländernas bilaterala stödmedel?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(18 november 2002)

EU har gett mer än 1,6 miljarder euro i bidrag och lån till palestinierna under perioden 1994 – september 2002. Gemenskapens ekonomiska bistånd ges i form av projekt för utvecklingsbistånd, humanitärt bistånd (genom kontoret för humanitär hjälp – ECHO), budgetstöd till FN:s hjälporganisation för Palestinaflyktingar (UNRWA) och direkt budgetstöd till den palestinska myndigheten.

En tabell som sammanfattar gemenskapens ekonomiska bistånd till palestinierna sedan Osloavtalet slöts 1993 skickas direkt till parlamentsledamöterna och till Europaparlamentets sekretariat.

Jag vill också rikta parlamentsledamotens uppmärksamhet på resultatet av sammanträdet som hölls om EU:s bistånd till palestinierna den 4 november 2002 mellan ledamöter för Europaparlamentet (budgetkontrollutskottet, budgetutskottet, utskottet för utrikesfrågor, mänskliga rättigheter, gemensam säkerhet och försvarspolitik) och tjänstemän från kommissionen. Vid detta tillfälle lämnades en rad dokument om förvaltningen av EU-medel till palestinierna över till ledamöterna av Europaparlamentet, framför allt ett dokument om Internationella valutafondens roll inom ramen för det direkta budgetstödet till den palestinska myndigheten vilket också kommer att skickas till Er.

(2003/C 222 E/030)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2880/02
från Giles Chichester (PPE-DE) till kommissionen

(14 oktober 2002)

Ämne: Avregleringen av EU:s energimarknader

Frågan om hur långt man kommit med avregleringen av energimarknaderna i EU:s 15 medlemsstater är omstridd, och det finns vitt skilda uppgifter på detta område.

Det vore därför intressant att veta följande:

- Hur långt har man kommit med avregleringen av el- och gasmarknaderna i de olika medlemsstaterna, särskilt Frankrike?
- Vilka kriterier använder kommissionen för att definiera a) el- och gasmarknaderna och b) avregleringarna?
- Vilka källor och uppgifter har kommissionen använt för att sammanställa denna information?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(22 november 2002)

Avregleringen av gemenskapens el- och gasmarknader innebär

- att man skapar konkurrens på marknaden för el- och gasproduktion respektive gasimport och tar fram öppna grossistmarknader med flera aktörer,
- att man skapar konkurrens på marknaden för el- och gasleveranser till konsumenterna, bland annat genom att införa och stegvist utöka konsumentens rätt att välja leverantör,
- att man särskilt reglerar de branschdelar som av naturliga skäl är monopol, dvs. överförings- och distributionsnäten, genom särskilda regler för priser och avgifter för nätanvändning,
- att man integrerar de nationella el- och gasmarknaderna genom harmoniserade regler för överförings- och kapacitetstilldelning.

Kommissionen offentliggjorde nyligen sin andra benchmarkingrapport om den interna el- och gasmarknaden⁽¹⁾. Den finns tillgänglig på GD TREN:s webbplats: http://europa.eu.int/comm/energy/en/elec_single_market/index_en.html

Dokumentet är en aktuell redogörelse för medlemsstaternas åtgärder och några av de resultat som uppnåtts.

För att visa nivån på den uppgivna marknadsöppningen sänds en av tabellerna i rapporten, med de senaste uppgifterna från oktober 2002, direkt till ledamoten och parlamentets sekretariat.

För Frankrikes del framgår av tabellen att den uppgivna marknadsöppningen för både el och gas är på lägsta tillåtna nivå enligt gällande direktiv. Öppningen av gasmarknaden är dessutom endast ett resultat av en informell överenskommelse mellan lagstiftaren och de viktigaste gasbolagen. Gasdirektivet⁽²⁾ har inte införlivats med fransk lag, och ärendet ligger för närvarande hos domstolen.

En förklaring om marknadsöppning leder emellertid inte automatiskt till en fungerande marknad. Ineffektiva regler, eventuella korssubventioner, olämplig uppdelning och marknadskoncentration gör att vertikalt integrerade bolag eventuellt kan fortsätta att motverka potentiella nya leverantörers ansträngningar.

En alternativ indikator för en marknads öppning inom ramen för en avreglering är andelen kunder som har utnyttjat möjligheten att byta leverantör eller att omförhandla villkoren med den befintliga leverantören. En tabell med uppskattningar för denna parameter för stora användare respektive småföretag och hushåll, i den mån detta är relevant, sänds direkt till ledamoten och parlamentets sekretariat.

Av tabellen framgår att runt 10-20 % av de berättigade kunderna i Frankrike har bytt eller leverantör eller omförhandlat villkoren, vilket bara motsvarar 5 % av den totala marknaden. Samma sak gäller för gas, där 20-30 % av de berättigade kunderna har valt en annan leverantör än Gaz de France, vilket återigen bara motsvarar omkring 5 % av den totala marknaden.

Dessa uppgifter bygger på uppskattningar gjorda av medlemsstaternas regeringar eller nationella tillsynsmyndigheter och gäller den samlade perioden sedan marknadens öppnande, dvs. 1999-2002 för el och 2001-2002 för gas. Framöver avser Eurostat att uppmuntra medlemsstaterna att göra regelbundna årsvisa utvärderingar.

(¹) SEK(2002) 1038.

(²) Europaparlamentets och rådets direktiv 96/92/EG av den 19 december 1996 om gemensamma regler för den inre marknaden för el, EGT L 27, 30.1.1997.

(2003/C 222 E/031)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2891/02

från Alexander de Roo (Verts/ALE) till kommissionen

(14 oktober 2002)

Ämne: Problem med höglödesreaktorn i Petten

Nuclear Research & consultancy Group (NRG) tillhandahåller driftsledning för den så kallade höglödesreaktorn i Petten, som ägs av Europeiska kommissionens gemensamma forskningscentrum.

I tv-programmet Reporter avslöjades den 26 september 2002 på grundval av handlingar från anläggningen själv att en större eller mindre läcka i kylsystemet kan leda till att reaktorkärnan blir utan kylvatten och att reaktorkärnan därmed smälter ("kan inte uteslutas med absolut säkerhet").

På åttiotalet utvecklades "Veldman-scenariet" (brott på kylledningen). Detta scenario har analyserats ingående av en arbetsgrupp där även den tidigare operatören Veldman deltagit. NRG anser att risken att detta scenario skulle förverkligas är extremt liten och att möjliga konsekvenser, även om de i sig är allvarliga, inte skulle få några följder för omgivningen.

Reaktorn skall under ett driftsstopp undersökas grundligt vad avser alla säkerhetsproblem.

Statssekreterare Van Geel (miljö) låter denna fråga förbli höljad i dunkel. Av hans brev till Nederländernas andra kammare framgår att det från myndigheternas sida aldrig gjorts en seriös och grundlig undersökning av möjligheten att reaktorkärnan skulle bli utan kylvatten ("eftersom den dåvarande internationella praxisen innebar att forskningsreaktorer inte underkastades sådan form av analys"). Det är oklart på vad Van Geel baserar uppfattningen från sitt kärnenergiorgan (Kernfysische dienst, KFD) att det i händelse av ett ledningsbrott inte skulle finnas någon risk för explosion.

Instämmer kommissionen med att säkerheten vid kärnanläggningar måste vara höjd över allt tvivel?

Delar kommissionen uppfattningen om att höglödesreaktorn i Petten som en försiktighetsåtgärd måste stoppas tillfälligt tills de allvarliga säkerhetsproblemen vid denna reaktor lösts?

Svar från Philippe Busquin på kommissionens vägnar

(3 december 2002)

Kommissionen anser att man vid alla kärntekniska anläggningar måste inrätta och upprätthålla effektiva skyddsanordningar mot strålningsrisker för att skydda enskilda, samhället och miljön mot skadliga verkningar av joniserande strålning från sådana anläggningar.

Säkerheten vid höglödesreaktorn garanteras genom att driften av reaktorn sker i enlighet med relevanta säkerhetsbestämmelser under de berörda nationella säkerhetsmyndigheternas övervakning och kontroll. Genom överenskommelse med säkerhetsmyndigheterna analyserar man för närvarande ett antal olycks-scenarier runt större och mindre läckor i kylsystemet, inbegripet brott på kylledning. Kommissionen anser, i fullt samförstånd med de nationella säkerhetsmyndigheterna, att dessa scenarier inte utgör en risk som gör det nödvändigt att stänga höglödesreaktorn.

(2003/C 222 E/032)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2906/02

från Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) till kommissionen

(16 oktober 2002)

Ämne: Järnväg för höghastighetståg från Galicien till Portugal och centrala Europa via Frankrike

I vilket läge befinner sig de olika projekten och arbetet med att bygga en järnväg så att man skall kunna åka höghastighetståg mellan olika galiciska städer, från Galicien till Porto och Lissabon i Portugal, och från Galicien till centrala Europa via spanska högplatån och Frankrike? Enligt planerna skulle järnvägsbygget till stor del vara klart under perioden 2000–2006.

Vilken finansiering utgår från gemenskapen för dessa projekt?

När kommer de olika nya järnvägssträckorna att vara färdiga?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Barnier

(22 november 2002)

Kommissionen håller på att inhämta de upplysningar som behövs för att kunna besvara frågan. Den kommer att vidarebefordra dessa så snart som möjligt.

(2003/C 222 E/033)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2926/02

från Ari Vatanen (PPE-DE) till kommissionen

(9 oktober 2002)

Ämne: Medlemsstaternas fortsatta brott mot EU-bestämmelserna

Genomförandet av EU-rätten låg på 94,53 procent 1999, men det finns en djup klyfta mellan det formella och det verkliga genomförandet.

Man bryter mot EU-rätten på många olika sätt. I synnerhet då man med vett och vilja bryter mot den borde kommissionen ingripa omedelbart. Ett exempel på kommissionens långsamma reaktion var bland annat Finlands olagliga beskattning av importerade bilar som kommissionen inte ingrep mot på grundval av direktiv 83/183/EEG (¹), trots att jag informerade kommissionen om problemet redan för två år sedan. Den här situationen är ohållbar ur EU-medborgarnas synvinkel.

I självklara fall av brott mot EU-rätten borde kommissionen ha rätt att fatta förhandsavgöranden och uppmana medlemsstaten att följa EU:s bestämmelser. Medlemsstaterna kunde få överklaga kommissionens beslut i EU-domstolen. EU-domstolen skulle vara tvungen att alltid behandla kommissionens förhandsavgöranden i brådskande ordning, så att medlemsstaternas rättsskydd inte skulle skadas. Dessutom måste EU-domstolens beslutsfattande påskyndas, vilket var något som man strävade efter i de bestämmelser som fastställdes i Nice 2000.

1. Anser kommissionen att det nuvarande genomförandet av EU-bestämmelserna är alltför långsamt och slumpartat?
2. Ämnar kommissionen för nästa regeringskonferens föreslå att den skall ges rätt och skyldighet att fatta förhandsavgöranden?
3. Om kommissionen inte ämnar föreslå detta, hur ämnar kommissionen ingripa i den otillfredsställande situationen?

(¹) EGT L 105, 23.4.1983, s. 64.

Svar från Romano Prodi på kommissionens vägnar

(27 november 2002)

1. Uppgifterna i den årsrapport som kommissionen sedan nitton år tillbaka riktar till Europaparlamentet om kontrollen av gemenskapsrättens tillämpning ger inte anledning, enligt kommissionens åsikt, att anse att genomförandet av EG-lagstiftningen är långsam och slumpartad, för att använda parlamentsledamotens ord.
2. Kommissionen erinrar parlamentsledamoten om att artikel 88 i EKSG-fördraget föreskrev ett förfarande där kommissionen i ett motiverat beslut konstaterade att en medlemsstat underlåtit att uppfylla sina förpliktelser enligt det fördraget. Mot detta beslut kunde medlemsstaten väcka talan vid EG-domstolen. I nuvarande skede i diskussionerna i konventet har kommissionen ännu inte uttalat sig om det lämpliga i att införa ett liknande förfarande i det nya fördraget.
3. Den diskussion som har inletts, särskilt inom ramen för vitboken om styrelseformerna i EU (¹), visar vilken vikt kommissionen lägger vid sin uppgift som fördragets väktare, även i fråga om det förebyggande arbetet, en aspekt som parlamentsledamotens fråga inte tar upp och som kommissionen anser att det är mycket viktigt att utveckla.

(¹) EGT C 287, 12.10.2001.

(2003/C 222 E/034)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2946/02

från Alexandros Alavanos (GUE/NGL) till kommissionen

(18 oktober 2002)

Ämne: Valar i fara på grund av användning av högfrekvensteknik under militära flottövningar

För en tid sedan anklagade Greenpeace Nato för att ha orsakat 16 valars död utanför Kanarieöarna i samband med flottövningar som försiggick där. Valarna dog, enligt Greenpeace, på grund av ljudföroreningen från de högfrekventa ekolodssystemen. Många icke-statliga miljöorganisationer, bland dem Natural Resources Defense Council (NRDC), anser att spridningen av denna teknik medför stora risker för många havsarters möjligheter att överleva.

Har kommissionen för avsikt att utreda detta för att ta reda på vem som bär ansvar för det inträffade? Vilka konkreta initiativ ämnar kommissionen ta för att hindra användning av sådana här ekolodssystem? Hör det till kommissionens prioriteringar, inom ramen för skyddet av havsmiljön, att ge en särskild kommitté i uppdrag att utreda på vilket sätt denna teknik påverkar havsfaunans överlevnadsmöjligheter och undersöka eventuella alternativa lösningar? På vilka ställen i Medelhavet är farorna särskilt stora?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Wallström*(3 december 2002)*

Kommissionen hänvisar ledamoten till svar på skriftlig fråga E-2797/02 från Lucas ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Se s. 17.

(2003/C 222 E/035)

**SKRIFTLIG FRÅGA P-2950/02
från Juan Ojeda Sanz (PPE-DE) till kommissionen***(14 oktober 2002)*

Ämne: Nätverk av nationella informationscentrum för erkännande av akademiska betyg (NARIC)

Kommissionen tog 1984 initiativet till att inrätta ett nätverk av nationella informationscentrum för erkännande av akademiska betyg (NARIC). Initiativet visade EU:s vilja att tillhandahålla rådgivning och tillförlitliga uppgifter om erkännandet av akademiska betyg och examensbevis och studieperioders giltighet i utlandet. Initiativet lade grunden för rörligheten bland studenter inom EU.

Sedan 1984 har man ställt upp nya och bättre mål, bland annat gav ministrar från över 30 länder i Bolognaförklaringen uttryck för en vilja att till 2010 skapa ett europeiskt utbildningsområde, inom vilket betygen skall bli mer direkt jämförbara.

Jag vill nu ställa följande frågor om informationscentrumens effektivitet och vilka resultat som erhållits genom nätverket:

Kan kommissionen presentera statistik över det antal elever som vänt sig till nätverket för att få information om erkännande av betyg?

Har kommissionen några uppgifter om resultaten av dessa kontakter och av rådgivningen vid kontoren i medlemsstaterna? Hur lång tid har man i så fall i genomsnitt fått vänta för att få svar på en förfrågan?

Svar från Viviane Reding på kommissionens vägnar*(15 november 2002)*

Kommissionen har för närvarande inte någon tillförlitlig statistik när det gäller de frågor som parlamentsledamoten tar upp. Sådan statistik kan endast erhållas från de enskilda nationella informationscentrumen. Kommissionen kommer att på grundval av nyligen genomförda undersökningar utreda om sådan statistik kan tas fram och kommer inte att tveka att informera parlamentet om vad man kommit fram till.

(2003/C 222 E/036)

**SKRIFTLIG FRÅGA E-2953/02
från Gabriele Stauner (PPE-DE) till kommissionen***(22 oktober 2002)*

Ämne: Volymen av betalningarna till och från kommissionens bankkonton

Som svar på min skriftliga fråga E-1851/02 ⁽¹⁾ skickade kommissionen en förteckning över de banker hos vilka den har konton för att kunna göra betalningar till och från Europeiska unionens budget.

Kommissionen har emellertid inte velat ange hur stora betalningarna var för var och en av dessa banker under åren 2001 och 2000.

För att värna om tystnadsplikten och affärsförbindelserna och de berörda bankernas affärsintressen bör enligt kommissionens uppfattning denna information inte offentliggöras.

Kan kommissionen ange i vilken utsträckning ett sådant offentliggörande skulle påverka de berörda företagens affärsintressen?

Borde det inte just nu, med tanke på kritiken mot kommissionens redovisningssystem, ligga i dess intresse att offentliggöra dessa siffror för att bevisa att de belopp som betalats in på och ut från dess konton motsvarar beloppen i budgeten?

Varför inhämtar kommissionen inte helt enkelt de berörda bankernas samtycke till ett sådant offentliggörande?

Om det skulle vara absolut nödvändigt att hemlighålla en del av dessa uppgifter, varför vidarebefordrar inte kommissionen de sekretessbelagda uppgifterna direkt till mig i enlighet med artikel 287 i EG-fördraget, såsom den gjorde i samband med svaret på min skriftliga fråga E-2235/02 ⁽²⁾ (uppdrag från kommissionens rättstjänst till utomstående)?

⁽¹⁾ EGT C 192 E, 14.8.2003, s. 24.

⁽²⁾ EGT C 137 E, 12.6.2003, s. 57.

Svar från Michaele Schreyer på kommissionens vägnar

(29 januari 2003)

Kommissionen har undersökt frågan och kommit fram till att den har rätt att ange volymen på de betalningar som under 2000 och 2001 utfördes av de banker som anges i svaret på del 1 av den skriftliga frågan E-1851/02 ⁽¹⁾

Kommissionen kommer att skicka den begärda informationen direkt till parlamentsledamoten och parlamentets generalsekretariat.

⁽¹⁾ EGT C 192 E, 14.8.2003, s. 24.

(2003/C 222 E/037)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3001/02 från Winfried Menrad (PPE-DE) till kommissionen

(16 oktober 2002)

Ämne: Fågeldirektivet: Olika tolkning i medlemsstaterna

Direktiv 79/409/EEG ⁽¹⁾ om bevarande av vilda fåglar väcker fortfarande uppståndelse bland såväl naturvänner som bland jägare. Den huvudsakliga orsaken till detta är den mycket olika tolkningen av direktivet i de olika medlemsstaterna. Jag ställer därför följande fråga till kommissionen:

Mot bakgrund av de nu pågående samtalen om att utarbeta riktlinjer för tolkningen av fågeldirektivet, på vilket sätt kommer Europeiska kommissionen att säkerställa att det i framtiden inte skall råda så stora skillnader i tolkningen av riktlinjerna?

Vilka möjligheter anser kommissionen att det finns att också med mindre byråkrati säkerställa det artskydd som på ett så glädjande sätt eftersträvas i direktivet?

Har kommissionen för avsikt att ändra fågeldirektivet i syfte att uppnå detta mål?

⁽¹⁾ EGT L 103, 25.4.1979, s. 1.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(20 november 2002)

Även om olika tolkningar av kraven i rådets direktiv 79/409/EEG av den 2 april 1979 om bevarande av vilda fåglar tycks ha bidragit till vissa dispyter kring dess genomförande, och då i synnerhet när det gäller dess bestämmelser om jakt, har även andra faktorer spelat en roll. Det rör sig till exempel om att vissa medlemsstater inte på ett korrekt sätt införlivat bestämmelserna i direktivet eller att de inte ser till att de efterlevs på rätt sätt. Det saknas också vetenskaplig information om fågelpopulationer och deras biologiska villkor, till exempel migration- och reproduktionsperioder, som kan underlätta korrekt tillämpning av direktivet i vissa medlemsstater.

Det finns gott om rättspraxis från domstolen som ger en exakt tolkning av bestämmelserna i direktivet, även dem som gäller jakt. Det vägledande dokumentet om jakt, som för närvarande förbereds av kommissionen med hjälp av experter från medlemsstaterna och från intressegrupperingar, skall underlätta framtida tillämpning av direktivet genom att det ger en bred översikt av jaktfrågor inom ramen för direktivet. Dokumentet kommer att bygga på relevant rättspraxis och samtidigt beskriva de rättsliga, vetenskapliga och bevarandemässiga principer som bildar basen för jaktförvaltning enligt direktivet. Även om dokumentet bidrar till att klargöra frågan, är det naturligtvis fortfarande domstolen som står för den definitiva tolkningen av ett direktiv.

Kommissionen har för avsikt att se till att alla medlemsstater samt olika nyckelintressenter får tillgång till det vägledningen, vilket bör borga för att tolkningarna i framtiden inte skiljer sig åt alltför mycket. Kommissionen hoppas att vägledningen kommer att fungera som hjälp för medlemsstaterna i fråga om att uppnå en enhetlig tillämpning av direktivet, och att man på så vis skall kunna undvika de missförstånd som tidigare uppstått. Kommissionen kommer dock, i sin roll som EG-fördragets väktare, att fortsätta att övervaka hur direktivet tillämpas i varje medlemsstat och vidta nödvändiga åtgärder om det inte följs.

Kommissionen uppmuntrar också den konstruktiva dialog om hållbar jakt inom ramen för direktivet som pågår mellan olika nyckelintressenter, exempelvis representanter från jaktorganisationer och sällskap för fågelskydd. Detta syftar till ett partnerskapsarbete som skall leda fram till vetenskapliga, bevarandemässiga, förvaltningsmässiga och medvetandehöjande åtgärder i fråga om hållbar jakt. Samtidigt skall man säkerställa direktivets grundmål som består av att bevara gemenskapens bestånd av vilda fåglar.

Det finns för närvarande inga planer på att ändra direktivet, förutom anpassningar av dess bilagor med förslag från kandidatländerna som underlag.

(2003/C 222 E/038)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3006/02

från Hiltrud Breyer (Verts/ALE) till kommissionen

(23 oktober 2002)

Ämne: Besvär nr 2002/427 om att en skola är utsatt för hälsovådliga ämnen – brott mot direktiv 89/391/EEG och stadgan om barns rättigheter

I Nideggens skolcentrum utsätts skolbarnen hela tiden för hälsovådliga ämnen, som kommer från byggnadselement. Trots att föräldrarna tagit en rad långtgående initiativ (anfört bevis för föroreningarna, kopplat in alla myndigheter och ministerier) reagerar inte de ansvariga myndigheterna och vidtar inga som helst åtgärder för att få bort riskkällorna.

1. Hur ser kommissionen på att artikel 3 a i direktiv 89/391/EEG⁽¹⁾ gäller om en arbetsplats är utsatt för hälsovådliga ämnen, men att denna artikel trots det inte tillämpas när det handlar om skolelever?
2. Innebär inte detta att barnens rättigheter tillvaratas sämre än vuxna personers rättigheter, framför allt mot bakgrund av att ett barns organ tål hälsovådliga ämnen avsevärt sämre än vad en vuxen människas organ gör?

3. Hur ser kommissionen på det inträffade, också mot bakgrund av stadgan om barns rättigheter?
4. Hur ser kommissionen på att de berörda barnen redan till följd av de lukter de är utsatta för får det svårare att tillgodogöra sig undervisningen och därför inte garanteras lika möjligheter som eleverna i andra skolor?

(¹) EGT L 183, 29.6.1989, s. 1.

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(6 december 2002)

Kommissionen är starkt medveten om behovet att investera i våra barns framtid, välfärd och utbildning. Det är dock inte kommissionen utan medlemsstaterna som ansvarar för frågor som rör skolelevers hälsa och säkerhet.

Som parlamentsledamoten påpekar gäller den befintliga gemenskapslagstiftningen i fråga om hälsa och säkerhet i arbetslivet enbart arbetstagare och inte skolelever. EU har inga befogenheter när det gäller problem som rör skolelevers hälsa och säkerhet. Dessa problem måste därför lösas på nationell nivå. När det gäller Nideggen-skolan är det dock inte bara parlamentsledamoten utan även en av lärarna som har lämnat in klagomål. Eftersom läraren är en arbetstagare har kommissionen kontaktat de tyska myndigheterna för att kontrollera att rådets direktiv 89/391/EEG av den 12 juni 1989 om åtgärder för att främja förbättringar av arbetstagarnas säkerhet och hälsa i arbetet tillämpas på ett riktigt sätt.

Kommissionen vill också påpeka att man med framgång väckt talan (mål C-5/00) för att se till att tysk lagstiftning anpassas till bestämmelserna i ovanstående direktiv. Det visar även kommissionens vilja att se till att gemenskapslagstiftningen tillämpas på ett riktigt sätt i medlemsstaterna.

Kommissionen är fullt medveten om hur viktig frågan om miljön och barnens hälsa är och vill föra upp denna fråga som en huvudpunkt på den politiska dagordningen.

I kommissionens planerade meddelande om miljö och hälsa kommer särskild uppmärksamhet att ägnas utsatta grupper, inbegripet barn. Det är tydligt att vi i högre grad måste beakta barns behov när beslut fattas och politiska åtgärder utarbetas. Meddelandet kommer att innehålla en lämplig handlingsplan för luftens kvalitet, särskilt när det gäller barn.

Meddelandet kommer att publiceras under 2003.

(2003/C 222 E/039)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3017/02

från Luciano Caveri (ELDR) till kommissionen

(23 oktober 2002)

Ämne: Beteckning på hantverksprodukter

Sedan tio år finns det gemenskapsbestämmelser som ger konsumenten möjlighet att utan svårighet känna igen olika jordbruksprodukter försedda med ursprungsbezeichnung, med hjälp av ett övervaknings- och kontrollsystem. Något sådant finns emellertid inte i fråga om typiska hantverksprodukter, vilka emellertid har stor betydelse för gemenskapens ekonomi och för vilka man bör införa ett effektivt system för hela Europa som kan förhindra imitationer och förfälskningar. Vad anser kommissionen om detta?

Svar avgivet av Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(14 november 2002)

Kommissionen delar den uppfattning som uttryckts av parlamentsledamoten enligt vilken hantverket spelar en viktig roll i unionen.

Det är emellertid ofta svårt att på ett uttömmande sätt bedöma hantverksföretagens betydelse för den europeiska ekonomin då det på europeisk nivå ej föreligger någon definition av hantverk och då de definitioner av hantverksföretag som finns på nationell nivå avspeglar skilda verkligheter. Med desto större anledning finns det på gemenskapsnivå ingen definition av "typisk hantverksprodukt". I detta syfte har en undersökning genomförts för att fastställa en metod för den statistiska definition av ett litet företag av hantverkskaraktär, vilken skulle göra det möjligt för kommissionen att få tillgång till jämförbara och exaktare statistiska uppgifter.

Parlamentsledamoten kan finna ytterligare uppgifter om undersökningen på Internet: <http://europa.eu.int/comm/enterprise/entrepreneurship/craft/craft-studies/methodology-craftstatistics.htm>

Då kommissionen dessutom är medveten om erforderligheten av att uppvärdera kvaliteten på hantverksprodukter och yrkesskicklighet i Europa, har den genomfört en undersökning i syfte att räkna hantverksyrkena i Europa och sätten att överföra yrkesskicklighet och kunskaper inom hantverkssektorena.

Slutrapporten från undersökningen kan återfinnas på Internet: <http://europa.eu.int/comm/enterprise/entrepreneurship/craft/craft-studies/rarecrafts.htm>

Kommissionen fullföljer således sina överväganden i detta viktiga ämne, då den är medveten om att typiska lokala hantverksprodukter ingår i det kulturella och ekonomiska livet för människor och regioner i Europa och att de får sin kvalitet genom sitt traditionella tillverkningsätt.

(2003/C 222 E/040)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3020/02
från Alexander de Roo (Verts/ALE) till kommissionen

(23 oktober 2002)

Ämne: En mindre rigorös gödselpolitik i Nederländerna

Riksinstitutet för folkhälsa och miljö (RIVM) tillrådde i maj 2002 Nederländernas dåvarande regering med stöd av utvärderingen av gödselmedellagen 2002 att under 2003 skärpa normerna för tillförsel av kväve till jordbruksmarker. Om så inte sker kommer Nederländerna att bryta mot EU:s nitratdirektiv (91/676/EEG⁽¹⁾) under 2003. Den 31 maj beslutade Nederländernas dåvarande regering, som nu avgått, att inte fatta något beslut om gödselpolitiken 2003. Den nya regeringen tillkännagav för Nederländernas parlament (i en skrivelse daterad den 4 oktober 2002, TRC 2002/8255), att den föredrog att slå vakt om jordbrukssektorns intressen och därför ville ge jordbrukarna ökat spelrum för fri företagsamhet. Nederländernas regering vill i själva verket mjuka upp gödselnormerna i stället för att skärpa dem. "De internationella ramarna bildar därvid utgångspunkten."

Detta är häpnadsväckande, när nu en gång den internationella ramen (nitratdirektivet) klart föreskriver vilka normer Nederländerna har att rätta sig efter. Samtidigt pågår ett fördragsbrottsförfarande, eftersom Nederländerna enligt Europeiska kommissionen inte skall ha genomfört nitratdirektivet i tillfyllestgörande grad.

Europeiska kommissionen har hitintills intagit en klart avvisande hållning gentemot genomförandet av nitratdirektivet. Vilka åtgärder överväger kommissionen i anledning av den ovannämnda skrivelsen till andra kammaren?

⁽¹⁾ EGT L 375, 31.12.1991, s. 1.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(29 november 2002)

Kommissionen har ännu inte fått något formellt meddelande från den nederländska regeringen avseende nya planer vare sig om att skärpa eller lätta på lagstiftningen som reglerar kvävegödningen. Kommissionen är tacksam för informationen avseende rekommendationerna från Riksinstitutet för folkhälsa och miljö (RIVM) om behovet av strängare normer för utspridning av gödsel på jordbruksmark.

Som parlamentsledamoten kanske känner till informerade Nederländerna kommissionen den 20 april 2000 att man avsåg att tillämpa ett undantag i enlighet med punkt 2 b i Bilaga III till nitratdirektivet ⁽¹⁾, avseende en obligatorisk begränsning av tillförseln till 170 kilogram/hektar/år (kg/ha/år) kväve från stallgödsel. Den nederländska undantagsbegäran omfattar möjligheten av att tillföra upp till 250 kg/ha/år kväve från stallgödsel till alla typer av gräsmark (både permanent and temporär). För att motivera undantaget tillhandahöll Nederländerna en rad tekniska undersökningar (även från Riksinstitutet för folkhälsa och miljö). Dessa undersökningar utvärderades av en särskild expertgrupp tillsatt av kommissionen och den lade fram sina slutsatser och rekommendationer i augusti 2001. Kommissionen har diskuterat dessa slutsatser och rekommendationer med de nederländska myndigheterna i över ett års tid.

Dessa diskussioner har tyvärr inte lett till en situation där det nederländska tillvägagångssättet kan godkännas. Även om kommissionen ännu inte har fastställt något formellt ställningstagande avseende ovan nämnda undantagsanmälan fortsätter den att understryka behovet av att nitratdirektivet genomförs full ut både genom de överträdelseförfaranden som parlamentsledamoten tar upp och i diskussioner om undantaget.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 91/676/EEG av den 12 december 1991 om skydd mot att vatten förorenas av nitrater från jordbruket.

(2003/C 222 E/041)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3021/02

från Margrietus van den Berg (PSE) till kommissionen

(23 oktober 2002)

Ämne: EU-stöd till Afghanistan

CARE International nämner i sitt "Policy Brief on Afghanistan" av den 1 oktober 2002 fem så kallade key findings, nämligen:

1. I fyra nyligen inträffade fall av situationer efter en konflikt gav givarna i snitt 250 dollar (257 euro) per person i form av bistånd per år. I Afghanistan har de för 2002 beviljat 75 dollar (77 euro) per person och för de kommande fem åren 42 dollar (43 euro) per person.
2. Givarna drar ut på tiden med att ställa medel för återuppbyggnaden till förfogande. Merparten av anslagen går till katastrofhjälp och inte till återuppbyggnad.
3. I situationer efter en konflikt kan biståndet föra med sig tillväxt och ekonomisk återhämtning, om det utökas i rätt tid.
4. Myndigheterna i Afghanistan har minimal strategisk kontroll på biståndsmedlen för återuppbyggnad.
5. Någon utbildning av den nationella försvarsmakten är inte planerad för de kommande två åren. Under tiden är anslagen för fredsstyrkorna, dit uppskattningsvis 4 procent av de internationella medlen gått sedan den 7 oktober 2001, inte tillräckliga.

Hur ser kommissionen på de ovanstående fem punkterna?

Vad kan kommissionen göra rent konkret?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(11 december 2002)

1. Det är mycket svårt att jämföra olika situationer efter en konflikt eftersom många faktorer och särskilda lokala omständigheter påverkar dem. Följaktligen kan behovet av bistånd till återuppbyggnad skilja sig från fall till fall. Det är därför av begränsat värde att enbart jämföra det biståndsbelopp som är tillgängligt per person för att bedöma om medlen är tillräckliga eller ej. Afghanistan måste betraktas mot bakgrund av dess stora befolkning och relativt låga kapacitet att faktiskt tillgodogöra sig biståndet, vilket är avgörande för meningsfulla och bärkraftiga investeringar för återuppbyggnad. Kommissionen anser att Afghanistan har mottagit betydande stöd från det internationella samfundet.

2. Mer 20 år av krig och en ihållande torka — delar av landet är fortfarande drabbat av det senare — orsakade en allvarlig humanitär kris som fortfarande pågår. Följaktligen behöver den afghanska befolkningen fortfarande katastrofbistånd. Kontoret för humanitärt bistånd (ECHO) tillhandahöll därför 73 miljoner euro i humanitärt bistånd och ytterligare 15 miljoner euro har tillhandahållits till stöd för FN:s världslivsmedelsprogram. Kommissionens arbete är dock tydligt inriktat på återuppbyggnad. Av de 277 miljoner euro som kommissionen sammanlagt tillhandahåller 2002 kommer nästan två tredjedelar att användas till fysisk och institutionell återuppbyggnad. De flesta projekt har redan inletts. En tabell över EG-bistånd till Afghanistan 2002 sänds direkt till parlamentsledamoten och parlamentets sekretariat.

3. Finansiellt bistånd är en viktig faktor för att stimulera ekonomisk återhämtning, men även andra former av bistånd är viktiga, såsom bistånd till institutionell kapacitetsuppbyggnad och politisk och rättslig stabilitet. Följaktligen består kommissionens program för återuppbyggnad av olika kompletterande verktyg som syftar till att ta sig an ovanstående frågor för att främja en självbärande återuppbyggnads- och utvecklingsprocess.

4. Det är uppenbart att de afghanska myndigheterna än så länge endast har begränsad kontroll över biståndsmedlen för återuppbyggnad. Detta beror i mycket stor utsträckning på det faktum att de berörda institutionerna inrättades endast för några månader sedan och fortfarande saknar grundläggande resurser. Kommissionen stöder dock de nya statliga myndigheternas ansträngningar att få större kontroll över biståndsmedlen. Kommissionen förser därför de behöriga afghanska myndigheterna med all information om projekt som finansieras av gemenskapen och gör dem mer och mer delaktiga i beslutsprocessen. Dessutom tillhandahåller kommissionen bistånd för att landet skall bygga upp den kapacitet som krävs för att förvalta biståndet.

5. Kommissionen har inget mandat att stödja den nationella armén. De internationella fredsbevarande styrkorna (ISAF), som endast har ett begränsat mandat (Kabul och dess omgivning), anses vara en tillfällig lösning för att förbättra säkerheten i landet. I den senaste rapporten om säkerheten från FN:s generalsekreterares särskilda sändebud för Afghanistan, Lakhdar Brahimi, bekräftades att Frankrike och Förenta staterna har börjat tillhandahålla militär utbildning. De framsteg som hittills gjorts när det gäller att upprätta en nationell armé har dock varit långsamma vilket i stor utsträckning beror på inrikespolitiken.

(2003/C 222 E/042)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3027/02

från Patricia McKenna (Verts/ALE) till kommissionen

(23 oktober 2002)

Ämne: Förbindelser mellan EU och Sudan

Kan kommissionen i detalj redogöra för dagsläget vad gäller dess dialog med Sudan och tala om vilket det bakomliggande syftet med denna dialog är? Vad jag efterlyser är uppgifter om den personal som är involverad i dialogen, dialogens struktur, vilka framsteg som gjorts och kommissionens roll.

Kan kommissionen också i detalj redogöra för i vilket skede dialogen befinner sig för närvarande samt för denna dialogs direkta och långsiktiga målsättningar?

Svar från Poul Nielson på kommissionens vägnar

(21 november 2002)

Eftersom det till följd av brott mot de mänskliga rättigheterna och återupptagande av fientligheterna i södra delarna av Sudan inte har gått att genomföra något utvecklingssamarbete i landet sedan mars 1990 har kommissionen avbrutit den direkta dialogen med landets regering. I november 1999 inledde unionen och Sudan en formell politisk dialog, i vilken kommissionen till fullo deltar, i syfte att främja en starkt fredsprocess och uppmuntra förbättringar av styret. I december 2001, under ett besök av en EU-trojka bestående av högre tjänstemän, bland dem företrädare för kommissionen, kom de två parterna överens om att dialogen bör gå vidare och intensifieras i syfte att gradvis normalisera relationerna.

Sedan februari 2002 och efter det att nionde Europeiska utvecklingsfonden den 22 januari 2002 skickat en skrivelse med uppgifter om anslagen till Sudans regering inledde kommissionen en politisk dialog med de sudanska parterna i syfte att utarbeta ett landstrategidokument. Den 21 oktober gav EUF:s kommitté landstrategidokumentet ett enhälligt positivt yttrande. Kommissionen väntas fatta beslut om landstrategidokumentet under november 2002.

Under 2002 har dialogen mellan EU och Sudan baserats på månatliga möten mellan unionens beskickningschefer i Khartum och Sudans regering i vilka kommissionens delegationschef i Sudan deltar. För närvarande utvärderar unionens beskickningar i Khartum och unionens regeringar de framsteg som gjorts i dialogen. Slutsatserna av denna bedömning kommer att offentliggöras i vederbörlig ordning.

Unionen förbereder också ett besök av en EU-trojka i december 2002 i vilket kommissionen kommer att delta fullt ut. Under detta besök kommer det att tillsammans med regeringen göras en bedömning av framstegen avseende åtagandena för 2002 när det gäller demokrati och rättsstatsprincipen, mänskliga rättigheter och fredsprocessen.

(2003/C 222 E/043)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3030/02

från Jaime Valdivielso de Cué (PPE-DE) till kommissionen

(23 oktober 2002)

Ämne: Överdrivet höga priser för roaming inom mobiltelefonin

Sedan en tid tillbaka genomför Europeiska kommissionen en serie undersökningar angående de roamingtjänster som telefonföretagen erbjuder sina kunder när dessa reser utomlands.

Konkret finns det vissa misstankar om att dessa företag i all hemlighet kommit överens om att hålla priserna för denna tjänst på en artificiellt hög nivå, till förfång för kunderna.

Vilka åtgärder tänker kommissionen vidta för att ta itu med detta problem?

Hur skulle dessa undersökningar kunna påskyndas så att den skada som åsamkas kunderna snarast kan upphöra?

Inom vilken tidsfrist kan vi européer förväntas få åtnjuta priser på roamingtjänster som inte är överdrivet höga?

Vilken form av kompensation skulle kunna utgå till de berörda kunderna?

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(3 december 2002)

Kommissionen påbörjade sina undersökningar av de internationella mobila roamingmarknaderna i slutet av 1999 och genomförde en grundlig utredning av branschen. I arbetsdokumentet om branschutredningen, som offentliggjordes på webbplatsen för Generaldirektoratet för konkurrens⁽¹⁾ i december 2000, visas att marknaden är mycket koncentrerad, priserna är höga och ökande i såväl grossist- som detaljistledet och att dessa priser inte förefaller stå i någon relation till kostnaderna. De troliga konkurrensproblem som kunde fastställas var alltför höga priser och samverkan.

Bland kommissionens åtgärder ingick oanmälda inspektioner hos mobiltelefonoperatörer i Tyskland och Förenade kungariket, där situationen framstod som särskilt allvarlig. Sedan dess har kommissionen arbetat med att analysera det insamlade materialet och den har begärt in detaljerad information från operatörer och andra parter. Kommissionen planerar att vidta konkreta åtgärder inom en snar framtid, men vill inte på detta stadium tillkännage resultatet av undersökningen eller vilka företag som har varit föremål för granskning.

Sedan kommissionen inledde sin utredning har några operatörer börjat erbjuda system med enhetliga avgifter, men dessa har legat på en mycket hög prisnivå. Det verkar därför fortfarande finnas gott om utrymme för operatörerna att sänka sina priser betydligt.

Det finns i grund och botten tre sätt att få ned priserna. Operatörerna kan själva sänka priserna, kommissionen kan agera enligt konkurrensreglerna eller också kan roaming bli föremål för sektorsspecifika regler i respektive medlemsstat. Reglering av internationell roaming finns med i förteckningen över möjliga korrigerande åtgärder enligt direktiv 2002/21/EG⁽²⁾ (som ingår i gemenskapens nya regelverk för elektronisk kommunikation), om nationella regleringsmyndigheter anser att det råder brist på effektiv konkurrens på den nationella marknaden för tillhandahållande av internationella roamingtjänster. Det står dock vid denna tidpunkt ännu inte klart vilka åtgärder nationella regleringsmyndigheter kommer att vidta för att se till att konsumenter som använder sina mobiltelefoner utomlands kan dra full nytta av en heltäckande europeisk marknad.

(¹) http://europa.eu.int/comm/competition/antitrust/others/sector_inquiries/roaming/working_document_on_initial_results.pdf.

(²) Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/21/EG av den 7 mars 2002 om ett gemensamt regelverk för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster (ramdirektiv) Europeiska gemenskapernas officiella tidning nr L 108, 24.4.2002.

(2003/C 222 E/044)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3033/02

från Marco Pannella (NI) till kommissionen

(23 oktober 2002)

Ämne: Vietnam: nio års fängelse för montagnard som sökt politisk asyl i Kambodja

Den vietnamesiska regeringens officiella informationskällor tillkännagav för några dagar sedan att Rlan Loa, en 38-årig vietnamesisk medborgare som hör till den etniska minoriteten Jarai (Montagnard) har dömts till nio års fängelse för att han försökt fly utomlands i syfte att organisera kampen mot regeringen.

I december 2001 sökte Rlan Loa politisk asyl i Kambodja. Efter att ha häktats av den kambodjanska polisen i januari 2002 överlämnades han till den vietnamesiska polisen utan att ha fått möjlighet att kontakta FN:s högkommissarie för flyktingar (UNHCR-kontoret) i Kambodja. Detta är ett flagrant brott mot FN:s flyktingkonvention, som regeringen i Phnom Penh har ratificerat.

Rhan Loa hör till de tusentals montagnarder som försökt fly och som fortfarande försöker fly till Kambodja undan förtrycket och den undantagslag som den vietnamesiska regeringen utfärdade mot montagnarderna efter de fredliga demonstrationerna i februari 2002. Efter att ca 1 000 montagnarder erkänts politisk flyktingstatus av UNHCR i Kambodja och nästan samtliga personer flyttats till Förenta staterna, fortsätter montagnardbefolkningens flykt, medan den kambodjanska och den vietnamesiska regeringen fortsätter att bryta mot de internationella bestämmelserna om skydd av politiska flyktingar.

Hur ämnar kommissionen agera gentemot de kambodjanska och vietnamesiska myndigheterna för att Rlan Loa skall frigges och respekten för flyktingkonventionen, som Kambodja ratificerat, skall garanteras?

Ämnar kommissionen genomföra bestämmelserna om att respekten för de mänskliga rättigheterna och demokratin är ett villkor för tillämpningen av samarbetsavtalen med Kambodja och Vietnam?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(13 november 2002)

Kommissionen hänvisar parlamentsledamoten till svaren på de frågor han ställt tidigare, dvs. P-2650/02⁽¹⁾ och E-2845/02⁽²⁾.

När det gäller de enskilda händelser som nämns i denna fråga bekräftas det att den statliga vietnamesiska tidningen Cong An Nhan Dan (Folkets polis) offentliggjort en rapport om att Rlan Loa den 1 augusti 2002 efter en "offentlig och öppen rättegång" av en domstol i Gia Lai-provinsen dömdes till nio års fängelse följt av fem års husarrest för att olagligen ha lämnat landet för att bekämpa Vietnams regering. I rapporten beskrevs Rlan Loa som en anhängare av en självständig stat i Vietnams centrala högländer, och det påstods att han varit i kontakt med en icke-vietnamesisk förkämpe för rättigheterna för invånarna i de centrala högländerna.

Kommissionen har inte kunnat erhålla någon bekräftelse på att Rlan Loa skulle ha arresterats eller deporterats från Kambodja eller om att han på något annat sätt skulle ha hindrats från att ansöka om status som "politisk flykting". Däremot bekräftas att FN:s flyktingkommissariat beviljat vietnamesiska montagnarder i Kambodja status som "flyktingar" och inte som "politiska flyktingar".

Kommissionen kommer tillsammans med EU:s diplomatiska beskickningar att fortsätta att nära följa hur situationen för de vietnamesiska montagnarderna utvecklar sig, både i Kambodja och i Vietnams centrala provinser, och att vidta lämpliga åtgärder.

(¹) EGT C 137 E, 12.6.2003, s. 102.

(²) EGT C 192 E, 14.8.2003, s. 81.

(2003/C 222 E/045)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3036/02

från Dorette Corbey (PSE) till kommissionen

(24 oktober 2002)

Ämne: Bevarande av naturen på Malta

Den 31 mars 1998 inleddes anslutningsförhandlingar med sex kandidatländer – Ungern, Polen, Estland, Tjeckien, Slovenien och Cypern. Den 13 oktober 1999 rekommenderade kommissionen medlemsstaterna att inleda förhandlingar med Rumänien, Slovakien, Lettland, Litauen, Bulgarien och Malta. Lagstiftning som rör bevarande av natur, till exempel direktiven om vilda fåglar och naturliga livsmiljöer, finns med i förteckningen över prioriterade uppgifter. EU har i förhandlingarna från första början understrukt att det inte kan bli tal om några övergångsbestämmelser när det gäller bevarande av naturen.

Nyligen kunde man i tidningen Times som utkommer på Malta (den 22 augusti 2002) läsa att Malta har lyckats nå en överenskommelse med kommissionen som garanterar att landets tradition att jaga och infånga sångfåglar kan leva vidare.

1. Kan kommissionen bekräfta att inga undantag eller övergångsbestämmelser har beviljats kandidatländerna när det gäller direktiven om vilda fåglar och naturliga livsmiljöer?
2. Kan kommissionen bekräfta att man kommit överens med Malta om att tillåta jakt och infångande av sångfåglar efter anslutningen?
3. Om det är så att undantag och övergångsbestämmelser godkänts – vem har i så fall beslutat om detta och hur och när har detta skett? När har Europeiska kommissionen underrättat Europaparlamentet om denna överenskommelse?
4. Om det är på det här sättet – vilka bestämmelser i direktivet om vilda fåglar är det då som berörs av dessa övergångsbestämmelser?
5. Kan kommissionen bekräfta att den noggrant kommer att övervaka situationen i kandidatländerna när det gäller korrekt genomförande och effektiv tillämpning av direktiven om vilda fåglar och naturliga livsmiljöer?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(29 november 2002)

I och med att miljökapitlet av anslutningsförhandlingarna preliminärt har avslutats för 10 kandidatländer har rådet godkänt en övergångsbestämmelse för Malta beträffande tillämpningen av rådets direktiv 79/409/EEG av den 2 april 1979 om bevarande av vilda fåglar, hädanefter kallat "fågeldirektivet" ⁽¹⁾. Det har inte lämnats några undantag från kraven i direktivet och inga övergångsperioder har beviljats för något kandidatland enligt rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter, hädanefter kallat "livsmiljödirektivet" ⁽²⁾.

I och med att Malta har godkänt EU:s gemensamma ståndpunkt om miljökapitlet har landet accepterat att helt och fullt införliva fågeldirektivet i den nationella lagstiftningen och genomföra det senast anslutningsdagen. Detta innebär att fågeljakt på Malta från och med anslutningen bara kan ske inom de gränser som fastställs i direktivet. Enligt artikel 9 i direktivet medges undantag endast på vissa mycket stränga villkor. Om Malta önskar tillåta vårjakt, till exempel av turturduvor och vaktel, måste landet se till att alla villkor i artikel 9 är uppfyllda och att all tillåten jakt sker "under strängt kontrollerade förhållanden" och endast "i litet antal". Kommissionen skall övervaka tillämpningen av artikel 9 och Malta har förbundit sig att i de fall den väljer att använda sig av denna artikel årligen underrätta kommissionen om den planerade tillämpningen av artikeln.

Beträffande fångst av fåglar har Malta förbundit sig att garantera att direktivet införlivas helt och fullt före anslutningen och att bestämmelserna om fångst följs fullständigt, även om de på kort sikt behöver stegvis avveckling under en mycket begränsad period. En övergångsperiod till och med den 31 december 2008 för artiklarna 5 a, 5 e, 8 1 och bilaga IV a i direktivet godkändes av rådet och accepterades av Malta vid anslutningskonferensen den 1 oktober 2002. Under övergångsperioden tillåts Malta att använda traditionella fångstmetoder, s.k. dragnät för fångst av sju finkarter, för att inrätta ett uppfödningssystem.

Under de senaste två månaderna har kommissionen svarat på ett antal skriftliga frågor från parlamentet beträffande förhandlingarna med Malta om fågeldirektivet. Kommissionens ledamot med ansvar för miljön har åtagit sig att genom miljöutskottet hålla parlamentet informerat om utvecklingen. Generaldirektoratet för utvidgning har sänt aktuell information om anslutningsförhandlingarna till ordföranden i parlamentets utskott för utrikes frågor i april 2002 och oktober 2002.

Kommissionen bekräftar att den kommer att följa situationen i kandidatländerna noggrant beträffande ett korrekt genomförande av fågeldirektivet och livsmiljödirektivet.

Det bör påpekas att Maltas anslutning till EU kommer att medföra ett väsentligt stärkt regelverk för öns fågelskydd, genom att det bringas i överensstämmelse med de gemensamma normer som anges i fågeldirektivet och som redan tillämpas i alla medlemsstater.

⁽¹⁾ EGT L 103, 25.4.1979.

⁽²⁾ EGT L 206, 22.7.1992.

(2003/C 222 E/046)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3045/02
från Paulo Casaca (PSE) till kommissionen

(24 oktober 2002)

Ämne: Privatisering av sjukhus i Portugal

Enligt tidningen *Diário Económico* av den 15 oktober 2002 innehåller den portugisiska statens budgetproposition för 2003 ett belopp på 662,1 miljoner euro för privatisering av offentliga sjukhus.

Det har numera kommit till allmänhetens kännedom att kommissionen avseende offentliga transportföretag avvisade redovisningen av kapitalöverföringar som sådana med argumentet att dessa överföringar är avsedda att täcka sociala kostnader och inte skall användas för ekonomiskt lönsamma investeringar.

Godkände kommissionen bokföringen i form av finansiella tillgångar av de överföringar som gjordes för "privatisering av sjukhus" 2002 och avser den att agera likadant under 2003?

Kan kommissionen i så fall motivera sitt tillvägagångssätt med utgångspunkt i utsikterna för företags-ekonomisk lönsamhet för de offentliga sjukhusen i Portugal, till skillnad från den bristande ekonomiska lönsamhet som förutsågs för transportföretagen med statligt deläggande?

Svar av Pedro Solbes Mira på kommissionens vägnar

(21 november 2002)

Våren 2002 gjorde Eurostat en analys av kapitaltillförseln till de offentliga transportföretagen i Portugal och beslutade att dessa betalningar skall behandlas som kapitalöverföringar istället för som kapitaltransaktioner, eftersom betalningarna gjordes för att täcka upprepade förluster i dessa företag.

Eurostat blandar sig emellertid inte i förberedelserna av nationella budgetar. Eurostat analyserar faktiska underskotts- och skulduppgifter. Betalningar planerade för 2002 avseende den nya modellen för att administrera sjukhusen kommer att analyseras i samband med att anmälan om skulder och underskott görs av Portugal i mars 2003.

Eurostat kommer också att undersöka om sektorklassificeringen av sjukhus i enlighet med det europeiska national- och regionalräkenskapssystemet (ENS 95) är lämplig.

(2003/C 222 E/047)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3052/02

från Bart Staes (Verts/ALE) till kommissionen

(24 oktober 2002)

Ämne: Genomförandet av kontraktet på ett vattenreningsverk i Sanski Most (Bosnien)

Den 23 november 2000 avbröts arbetet på ett vattenreningsverk i Sanski Most (Bosnien). Projektet utfördes med stöd från Europeiska kommissionen, som företrädde genom sitt kontor i Sarajevo. Den andra kontraktsparten var bolaget Purac AB från Sverige, som i Sarajevo företrädde av WTE Company Sarajevo. Underentreprenör för arbetet var Elektrometal Cazin.

Arbetena avbröts av Purac AB/WTE. Därefter kontaktades Elektrometal av herr Magowan vid byrån Carlo Lotti & Associati med en förfrågan om att arbetena skulle fortsätta. I första hand måste Elektrometal sörja för underhållsarbeten på bygget. Företaget arbetade med dem åtminstone till den 2 augusti 2001.

Arbetena fortsattes aldrig, trots att Elektrometal hela tiden förklarat sig berett att göra det. I ett antal skrivelser till olika personer och inrättningar – inte minst till Purac AB självt – meddelade Elektrometal dessutom att företaget hade utestående fordringar på inemot 147 000 euro, oräknat dröjsmålsräntor och skadestånd för avtalsbrott. Det finns goda skäl att anta att detta belopp fortfarande inte betalats ut till sin rättmätiga mottagare.

Kan kommissionen redogöra för hur det ligger till i detta fall och ge besked om vilka åtgärder den vidtagit eller kommer att vidta i fråga om detta projekt för att alla kontraktsparter skall få ut sina rättigheter och/eller fullgöra sina skyldigheter?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(3 december 2002)

I enlighet med principerna om konkurrens på lika villkor och öppenhet var det återstående arbetet med vattenreningsverket i Sanski Most föremål för ett upphandlingsförfarande. Kommissionen kunde därför inte godta Elektrometals erbjudande att återuppta arbetet.

Bolaget Elektrometal, som var underentreprenör till PURAC/WTE, har vid flera tillfällen underrättat kommissionens delegation om sina utestående fordringar gentemot PURAC/WTE. Eftersom det rör sig om ett avtalsförhållande mellan två privata bolag, kan Europeiska kommissionen inte ingripa i tvisten mellan Elektrometal och Purac.

(2003/C 222 E/048)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3079/02
från Erik Meijer (GUE/NGL) till kommissionen

(28 oktober 2002)

Ämne: Slutförande av utredning om internationell inblandning i bedrägeri med anslag för linodling i Spanien och åtgärder för att förebygga en upprepning

1. Erinrar sig kommissionen att det inte bara var företag från Spanien som var inblandade i bedrägeriet med anslag för linodling i Spanien utan också företag med säte i Belgien och Portugal och att dessa företag spelat en viktig roll för att insynen i förhållandet mellan produktion, transport, bearbetning, försäljning och subventioner skulle bli minsta möjliga?
2. Efter det att Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (OLAF) den 19 mars 2001 tillställt parlamentet och kommissionen en rapport av det slag som avsågs i kommissionens svar på min fråga E-0243/01 ⁽¹⁾, har det därefter gjorts några närmare undersökningar av de icke-spanska företag som avses i föregående punkt och den verksamhet de håller på med?
3. Föreligger det redan någon undersökning av det slag som avses i punkt 2? Om inte: när kommer man då att få tillgång till undersökningsdata utgående från vilka man kan bedöma vid vilken tid längre fram det kommer att bli möjligt att i tillräcklig grad avstyra sådana bedrägerier på förhand?
4. Vilka lärdomar kan tas av denna undersökning eller vilka lärdomar har kommissionen sedan dess tagit för att förebygga att sådana bedrägerier upprepas i framtiden?
5. Känner kommissionen till några fler fall där bidrag från EU utverkats med hjälp av att det mellan företagen och det sätt på vilket handel och transporter över EU:s inre gränser är organiserade har skapats sådana relationer som inte medger någon insyn, så att det i praktiken blir möjligt att kringgå de åtgärder som avser möjliggöra kontroll av om bidrag beviljats på berättigade grunder eller inte?
6. Vilka kompletterande åtgärder ämnar kommissionen vid behov vidta för att förebygga att det i framtiden på nytt skall uppstå oklara situationer som leder till att anslag ur medel från EU beviljas på oriktiga grunder?

⁽¹⁾ EGT C 187 E, 3.7.2001, s. 205.

Svar från Michaele Schreyer på kommissionens vägnar

(7 januari 2003)

1.- 3. Enligt Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (OLAF) är det riktigt att företag med säte i vissa medlemsstater nämns i OLAF:s slutrapport om dess undersökning av detta ärende i Spanien. Tillämpningen av stödordningen för lin i Portugal har varit föremål för en anslutande särskild OLAF-undersökning, vars slutrapport skickades till Portugal och kommissionen den 26 mars 2002. De berörda myndigheterna i de två medlemsstaterna har inlett rättsliga undersökningar om vissa här väckta frågor. Dessa förfaranden har ännu inte slutförts. OLAF-undersökningen har visat att inget stöd i detta ärende har behandlats i Belgien.

Om den administrativa och ekonomiska tillämpningen av stödordningen för lin i Spanien har kommissionen skickat en skrivelse till de spanska myndigheterna, med meddelande om att en ekonomisk korrigerings kommer att göras. Beträffande Portugal har den krävt att de portugisiska myndigheterna skall meddela vilka åtgärder som vidtagits mot de av OLAF konstaterade bedrägerierna. Myndigheterna håller på att utarbeta sina svar.

4. Efter problemen inom denna sektor lade kommissionen fram ett förslag till rådet om reform av den gemensamma organisationen av marknaden för lin och hampa, som antogs av rådet i juli 2000. Den nya organisationen trädde i kraft under regleringsåret 2001/2002 och har resulterat i en sanering av sektorn.

5. Kommissionen har tillsammans med övriga gemenskapsinstitutioner och medlemsstaterna förbundit sig att säkerställa en effektiv kontroll av gemenskapens mycket breda stödåtgärder.

För fall eller situationer som de som parlamentsledamoten beskriver finns det fungerande mekanismer som uppmärksammar de behöriga myndigheterna på saken. Dessa säkerställer också en uppföljning i medlemsstaten eller gemenskapen (eller bägge).

6. Inom den gemensamma jordbrukspolitiken förstärktes genom den nyligen ändrade förordning (EG) nr 4045/89⁽¹⁾ regelverket för det fall medlemsstaterna vidtar gemensamma åtgärder som innebär ömsesidigt stöd.

Genom alla revisionsbestämmelser om garantisektionen vid EUGFJ kan kommissionen, så långt det nu går, upptäcka och förhindra sådana situationer som parlamentsledamoten beskriver.

I samband med sin politik för skydd av gemenskapernas ekonomiska intressen och bedrägeribekämpning försöker kommissionen också rätta till alla brister, förbättra rättsreglerna och anpassa dem till en föränderlig värld. För att göra ny lagstiftning mindre mottaglig för bedrägerier har det tänkts att OLAF skall kopplas in redan när lagförslag tas fram. Slutligen försöker kommissionen också hjälpa medlemsstaterna att spåra och åtgärda alla typer av oegentligheter.

⁽¹⁾ Rådets förordning (EEG) nr 4045/89 av den 21 december 1989 om medlemsstaternas granskning av de transaktioner som utgör en del av systemet för finansiering genom garantisektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket och om upphävande av direktiv 77/435/EEG, EGT L 388, 30.12.1989.

(2003/C 222 E/049)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3097/02

från Joaquim Miranda (GUE/NGL) till kommissionen

(28 oktober 2002)

Ämne: Kommissionens (eventuella) klagomål mot den portugisiska staten gällande byggandet av en fabrik för pappersåtervinning i Mourão i Portugal

Den portugisiska regeringen har genom lagdekret nr 364/99 av den 17 september fastställt villkoren för privatisering av företaget Gescartao SGPS, i vilket återvinningsföretaget Portucel Recicla i Mourão ingår. Återvinningsföretaget fick stänga sin fabrik eftersom den låg i ett område där den nya Alqueva-fördämningen skall byggas. Genom lagdekretet beslöts att en ny fabrik skulle byggas som ersättning, i samma kommun, av det köpande företaget, och tidsplanerna för detta fastställdes. Men alla tidsfrister har löpt ut utan att köparna (ett konsortium bestående av Sonae- och Europac-grupperna) har fullgjort sitt i lag fastställda åtagande.

Gruppen har sedan bekräftat sina planer på att bygga en alternativ fabriksenhet, på en annan plats och inom en annan bransch, vilket det fick tillstånd till av den förra portugisiska regeringen.

Då Portugals nuvarande regering tillfrågades om hur situationen utvecklas lät den indirekt förstå, ja rättfärdigade till och med, att den planerade fabriken i Mourão inte blir av. Den bekräftade att kommissionen hade lämnat in ett klagomål mot den portugisiska staten för att denna beviljat tillstånd för en fabrik i ett miljöskyddat område.

Mot bakgrund av ovanstående och framför allt av den enorma och välgrundade oro som befolkningen i Mourão och i närliggande område känner, ber jag kommissionen bekräfta att den verkligen framfört ett klagomål, och om så är, ge mig alla fakta och uppgifter om detta. Jag skulle också vilja att kommissionen informerade mig om hur väl den kände till hela detta ärende, då den formulerade sitt klagomål.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(5 december 2002)

Kommissionen bekräftar för parlamentsledamoten att den har mottagit ett klagomål om byggandet av den industriella enhet som anges i den skriftliga frågan – klagomål nummer 2000/4884 – och att den har skickat ett motiverat yttrande till Portugal, inom ramen för artikel 226 i EG-fördraget, grundat på bristande efterlevnad av de skyldigheter som följer av artikel 4 i rådets direktiv 79/409/EEG av den 2 april 1979 om bevarande av vilda fåglar⁽¹⁾.

Genom projektets konsekvensbedömning har förekomsten av ett mycket stort antal olika fågelarter, bl.a. Tetrax tetrax, Pterocles orientales, Grus grus, Otis tarda och Burhinus oedicnemus, som finns med i bilaga I till direktiv 79/409/EEG fastställts, och det anses att projektet skulle få negativa konsekvenser för bevarandet av dessa arter.

Enligt artikel 4.1 i direktiv 79/409/EEG, skall för de arter som anges i bilaga 1 särskilda åtgärder för bevarande av deras livsmiljö vidtas för att säkerställa deras överlevnad och fortplantning inom det område där de förekommer.

⁽¹⁾ EGT L 103, 25.4.1979.

(2003/C 222 E/050)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3100/02

från Laura González Álvarez (GUE/NGL) till kommissionen

(28 oktober 2002)

Ämne: Arbetsolyckor i Spanien

I Spanien har det under de senaste månaderna skett en oroväckande ökning av antalet dödade i arbetsolyckor, de flesta inom bygg- och servicesektorn. Antalet dödade i arbetsolyckor har ökat med hela 9,96 procent under de första halvåret i år, till 574 förolyckade, enligt officiella uppgifter som offentliggjorts i den spanska pressen. Vart femte av alla dödsfall i arbetsolyckor som inträffade inom EU under 2001 skedde i Spanien.

Kan kommissionen uppge om Spanien på ett korrekt sätt genomfört all gemenskapslagstiftning när det gäller hälsa och säkerhet i arbetet?

Har kommissionen någon allmän slutrapport, i enlighet med de gemenskapsåtgärder som vidtagits för att förbättra hälsa och säkerhet i arbetet inom EU, där det finns en utvärdering av de huvudsakliga verksamheter som bedrivits i Spanien på detta område?

I rådets direktiv 89/391/EEG⁽¹⁾ av den 12 juni 1989 om åtgärder för att främja förbättringar av arbetstagarnas säkerhet och hälsa i arbetet föreskrivs principen om förebyggande. I artikel 6.2 i detta direktiv föreskrivs att företagen skall undvika risker, utvärdera risker som inte kan undvikas, bekämpa riskerna vid källan, anpassa arbetet till den enskilde etc.

Kan kommissionen garantera att Spanien på ett riktigt sätt tillämpar direktiv 89/391/EEG och de särskilda direktiven om åtgärder för att förbättra säkerheten och hälsan för arbetstagarna på arbetsplatsen?

⁽¹⁾ EGT L 183, 29.6.1989, s. 1.

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(29 november 2002)

I kommissionens meddelande "Anpassning till förändringar i arbetsliv och samhälle: en ny arbetsmiljöstrategi för gemenskapen 2002–2006"⁽¹⁾ fastställdes målet att uppnå en fortlöpande minskning av arbetsolyckorna, däribland dödsolyckor. Den nya strategin grundas på en konsolidering av det risk-

förebyggande arbetet, på en kombination av olika politiska instrument – lagstiftning, social dialog, progressiva åtgärder och kartläggning av de bästa lösningarna, företagens sociala ansvar och ekonomiska incitament – och på en uppbyggnad av partnerskap mellan alla aktörer som verkar på arbetsmiljöområdet.

Spanien har underrättat kommissionen om de åtgärder som vidtagits för införlivande av direktiven på arbetsmiljöområdet. Efter att ha undersökt dessa åtgärder har kommissionen emellertid inlett överträdelseförfaranden mot Spanien avseende vissa bestämmelser i rådets direktiv 89/391/EEG av den 12 juni 1989 om åtgärder för att främja förbättringar av arbetstagarnas säkerhet och hälsa i arbetet ⁽²⁾ och rådets direktiv nr 95/63/EG av den 5 december 1995 om ändring av direktiv 89/655/EEG om minimikrav för säkerhet och hälsa vid arbetstagares användning av arbetsutrustning i arbetet ⁽³⁾.

För närvarande sammanställer kommissionen med hjälp av Rådgivande kommittén för arbetsmiljöfrågor en rapport om den praktiska tillämpningen av olika arbetsmiljödirektiv för att kartlägga praktiska problem och förbättra vissa bestämmelser så att de blir begripligare och mera enhetliga och för att fylla ut luckor i den nuvarande lagstiftningen.

När det gäller tillämpningen av bestämmelser som syftar till att förbättra arbetsmiljön är det medlemsstaternas ansvar att se till att det finns lämplig kontroll och övervakning av nationella bestämmelser för införlivande av arbetsmiljödirektiven.

⁽¹⁾ KOM(2002) 118 slutlig.

⁽²⁾ EGT L 183, 29.6.1989.

⁽³⁾ EGT L 335, 30.12.1995.

(2003/C 222 E/051)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3136/02

från Mihail Papayannakis (GUE/NGL) till kommissionen

(28 oktober 2002)

Ämne: Byggande av en stor väg

Den franska staten har beslutat att bygga en stor väg mellan Bordeaux och Toulouse för att transportera delar till Airbus A380 och att också bygga ett särskilt stort körfält. Denna väg gör en ofattbart stor omväg via Barbotan Les Thèrmes trots att det redan finns en direkt väg på 7 km som är mycket kortare.

Med beaktande av:

- Barbotan är en kurort som genererar 1 700 arbetstillfällen vilka riskerar att drabbas av minskad verksamhet p.g.a. de stora skador som denna förbindelse kommer att medföra.
- Kommissionen har redan föreslagit Barbotan som intressant skyddsområde för gemenskapen och där finns flera ovanliga arter. En av dem anges som prioriterad i livsmiljödirektivet.
- Medel har anslagits från strukturfonderna för att främja utvecklingen av kurorten och skydda miljön.

Anser inte kommissionen att byggandet av vägen är ett brott mot gemenskapsrätten när det gäller miljön, närmare bestämt direktiven 79/409/EEG ⁽¹⁾ och 92/43/EEG ⁽²⁾? Kan kommissionen ge information om huruvida medel från strukturfonder och/eller lån från Europeiska investeringsbanken (EIB) har tilldelats för att bygga denna stora väg mellan Bordeaux och Toulouse? Om så är fallet, strider inte detta mot finansieringen av miljöskyddet? Vilka åtgärder avser kommissionen vidta för att bidra till en ändring av vägen och följa miljödirektiven?

⁽¹⁾ EGT L 103, 25.4.1979, s. 1.

⁽²⁾ EGT L 206, 22.7.1992, s. 7.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(27 november 2002)

Kommissionen har helt nyligen mottagit två klagomål om det projekt som ledamoten nämner vilket avser byggandet av en stor väg mellan Bordeaux och Toulouse för att transportera delar till Airbus A 380. Kommissionen håller på att granska om projektet är förenligt med bestämmelserna i rådets direktiv 79/409/EEG av den 2 april 1979 om bevarande av vilda fåglar och rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter. Kommissionen kommer att analysera de uppgifter som inkommit i ärendet och sedan vidta de nödvändiga åtgärderna för att se till att gemenskapens miljölagstiftning följs.

Kommissionen vill upplysa ledamoten om att ingen gemenskapsfinansiering är förbunden med projektet.

(2003/C 222 E/052)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3138/02

från Mihail Papayannakis (GUE/NGL) till kommissionen

(4 november 2002)

Ämne: Genomförande av gemenskapsinitiativet Leader+ i Grekland.

I tidningen Kathimerini har det stått att Utvecklingsbolaget Kozani, som under förra programperioden hade ansvaret för det grekiska nätverket för gemenskapsinitiativet Leader, har skickat en skrivelse till de utvecklingsbolag som genomför programmet Leader+ 2000–2006, med en begäran om att en insats till förmån för jägarsammanslutningarna skall införlivas i programmet.

Genom detta förslag eftersträvas:

- Utveckling av faunan i utvalda delar av landet.
- Insatser som skall genomföras i områden där det inte råder jaktförbud.
- Utarbetande av integrerade förvaltningsplaner för ifrågavarande skogsområden.
- Särskilda zoner för jakttillväxt och registrering av jaktintensiteten vilken skall göras av företrädare för jaktsammanslutningarna (!).
- Studiecirklar för att uppgradera människors kunnande. Målet är att informera jägarna i frågor som rör ekologi, artbiologi, förvaltning av ekosystem, användning av vapen etc.

Förslaget har lagts fram av det grekiska jägarförbundet och är undertecknat av dess ordförande, som även är vd i förvaltningsmyndigheten för den tredje gemenskapsstödrumen i Grekland. Utarbetandet av förvaltningsplanerna kräver 175 000 euro och utbildningsinsatserna 200 000 euro i varje lokalt Leader+ program.

Ovanstående "sponsoring" bryter mot förfarandet med urval från botten ("bottom up approach"), som är ett obligatoriskt förfarande i de lokala programmets utformning (EU-meddelande om Leader+, april 2000). Samtidigt överläts rätten att göra förvaltningsstudier av skogarna till jägarna, utan att de har denna behörighet. Dessutom har jordbruksdepartementet redan kungjort utförande av 24 förvaltningsstudier av skogsområden som skall finansieras via programmet för jordbruksutveckling 2000–2006.

Kan kommissionen informera om vilka konkreta åtgärder den tänker vidta för att initiativet Leader+ skall kunna utföras på ett obehindrat sätt, utan olagliga överträdelser? Vad har kommissionen för avsikt att göra för att EU inte skall ge dubbel finansiering till samma insatser (skogsförvaltningsstudier, seminarier osv.) från samma strukturfond och för att inte obehöriga företrädare (jägarförbundet och jägarsammanslutningar) skall få finansiering via Leader+?

**Kompletterande svar
från Franz Fischler på kommissionens vägnar**

(30 januari 2003)

Enligt uppgifter från de grekiska myndigheterna innehöll de lokala aktionsgruppernas (LAG-grupperna) lokala planer, redan då de bedömdes av förvaltningskommittén för Leader+, vissa verksamheter utanför de skyddade områdena för att den vilda faunan skulle kunna skyddas och utvecklas. I dessa ingick till exempel att plantera häckar, sådd i lite skala, övervakning av populationerna av arter i den vilda faunan, åtgärder för information och för att medvetandegöra allmänheten. Dessa insatser ingår i en plan som godkänns av de behöriga skogsmyndigheterna på lämplig geografisk nivå. Planerna är väl avgränsade, och det finns ingen risk för överlappning med andra studier om skogsbruk i andra program, t.ex. det operativa programmet för utveckling av landsbygden.

De verksamheter som föreslås kommer att bedömas och väljas ut i enlighet med de förfaranden och urvalskriterier som man enats om i Leader+-programmet. Kostnaderna för samtliga åtgärder, av vilka endast en del torde vara av intresse för jägarna, uppgår preliminärt till cirka 3,5 miljoner euro i hela programmet, vilket motsvarar cirka 1 % av del 1 i det nationella programmet. Här rör det sig naturligtvis om uppskattningar.

Angående parlamentsledamotens farhågor kan kommissionen ge följande kommentarer:

- Om de verksamheter som anges ovan fanns med i LAG-gruppernas lokala planer som godkänts av förvaltningsmyndigheten finns det ingen grund för att hävda att man inte tillämpat en "nerifrån och upp"-approach.
- Om förvaltningsplanerna för den vilda faunan godkänns av en behörig myndighet kan kommissionen inte motsätta sig detta, eftersom medlemsstaten har denna befogenhet i enlighet med subsidiaritetsprincipen. De urvalskriterier som används bör vara nog för att hävda att farhågorna är ogrundade.

Kommissionen är emellertid skeptisk på fyra punkter:

- Enligt de grekiska myndigheterna skall verksamheterna bedrivas utanför de skyddade områdena. Definitionen av särskilda skyddade områden i artikel 4.1 och 4.2 i rådets direktiv 79/409/EEG av den 2 april 1979 om bevarande av vilda fåglar⁽¹⁾ är fortfarande omtvistad, och den 19 december 2002 skickade kommissionen ett motiverat yttrande till Grekland för bristande tillämpning av direktivet. Innan verksamheterna i fråga avgränsas i områden utanför de skyddade områdena måste man således enas om en definition av dessa. Kommissionen anser att ett antal områden i Grekland som med avseende på antal och areal uppenbarligen ligger under gällande miniminivåer enligt direktivet har klassats som särskilda skyddsområden.
- Kommissionen vill också påpeka att den grekiska lagstiftningen i fråga om jaktsäsongen under 2002–2003 också kan ifrågasättas mot bakgrund av artikel 7 i direktiv 79/409/EEG. Kommissionen har beslutat att föra detta ärende till EG-domstolen.
- Åtgärderna i Leader+-programmet när det gäller utbildning och att medvetandegöra allmänheten bör i första hand vara förbehållna lokalbefolkningen i de områden som valts ut samt de direkta stödmottagarna som är bosatta och bedriver sin verksamhet i området. Avsikten med Leader+ är inte att utbilda och medvetandegöra personer som endast tillfälligtvis råkar befinna sig i området.
- Vissa föreslagna åtgärder till förmån för den vilda faunan (t.ex. att plantera häckar eller sådd) skulle kunna sammanfalla med miljöåtgärder inom jordbruket i enlighet med kapitel VI i förordning (EG) nr 1257/1999⁽²⁾, i områden som enligt kommissionen bör skyddas (se punkt 1 ovan). Denna fråga måste klargöras i samförstånd med medlemsstaten.

Kommissionen kommer att överlämna ovanstående kommentarer till de behöriga myndigheterna i medlemsstaten så att dessa uppmärksammas på dem. Syftet är att finna en lösning som är förenlig med gemenskapens lagstiftning och med dem pågående programplaneringen.

(¹) EGT L 103, 25.4.1979.

(²) Rådets förordning (EG) nr 1257/1999 av den 17 maj 1999 om stöd från Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGFJ) till utveckling av landsbygden och om ändring och upphävande av vissa förordningar, EGT L 160, 26.6.1999.

(2003/C 222 E/053)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3147/02
från Roberta Angelilli (UEN) till kommissionen

(4 november 2002)

Ämne: Utnyttjande av fondmedel för "storstadsområden"

Social sammanhållning och hållbar utveckling har för många europeiska städer blivit en akut fråga på grund av försämringar i miljön och försämrad livskvalitet för stadsinvånarna. Europeiska unionen har därför de senaste åren tagit initiativ till flera insatser för att förbättra städerna och stadsinvånarnas livskvalitet.

Kommissionen har vid flera tillfällen framhållit att lokala och regionala myndigheter, som på grund av stora sociala, ekonomiska och miljömässiga problem är i stort behov av medel, inte utnyttjar de europeiska fonderna i tillräckligt hög utsträckning.

Jag skulle vilja ställa följande frågor till kommissionen:

1. Finns det någon uttömmande undersökning om storstadsområdena?
2. Finns det någon handlingsplan för olika stadsområden, framför allt de europeiska huvudstäderna?
3. Kan kommissionen ge en generell och jämförande redogörelse för hur de europeiska huvudstäderna utnyttjar denna typ av fonder?

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(11 december 2002)

Kommissionen genomför sedan några år i samarbete med Eurostat, en insamling av indikatorer på livskvalitet i de europeiska städerna kallad "Urban Audit". Resultaten av den första fasen som genomfördes på ett urval av 58 städer och kallades "Urban Audit I", offentliggjordes i maj 2000. En "Urban Audit II" inleds just nu och resultaten från denna torde finnas tillgängliga i början av år 2004: den omfattar cirka 170 europeiska städer, och där ingår alla storstäder.

Inom ramen för gemenskapsinitiativet Interreg III, medfinansierar kommissionen ett program vid namn "Nätverk av observationsorgan för den regionala utvecklingsplaneringen i europeiskt perspektiv" (ORATE).

För att utveckla principerna för den regionala utvecklingsplaneringen i europeiskt perspektiv (SDEC), har detta program just inlett, bland annat, följande tre studier:

- Roll, situation och potential för stadsområden som nav för en polycentrisk utveckling,
- Förhållandet städer — landsbygd i Europa,
- Territoriella effekter av strukturfonderna på stadsområden.

I dessa studier, vars första resultat väntas föreligga i mitten av 2003, behandlas de befintliga territoriella skillnaderna i ett visst antal stads- och storstadsområden.

När det gäller en eventuell handlingsplan upprättad på gemenskapsnivå för varje huvudstad, planerar kommissionen inte något initiativ i den riktningen, eftersom detta hör till medlemsstaternas ansvarsområde enligt subsidiaritetsprincipen.

Beträffande användningen av gemenskapsfonder, och särskilt strukturfonder, har huvudstäderna tillgång till dem via de nationella programmen (se till exempel Mål 3) och vissa av dem via de regionala och lokala programmen (Mål 1 och 2, gemenskapsinitiativen Urban II och Interreg III).

Med beaktande av detta, och på grund av det decentraliserade genomförandet av fonderna, har kommissionen inte tillgång till jämförande uppgifter om användningen av dessa fonder från huvudstädernas sida.

(2003/C 222 E/054)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3161/02

från Erik Meijer (GUE/NGL) till kommissionen

(5 november 2002)

Ämne: Internationella företag såsom McDonald's kan bryta mot den europeiska sociala modellen, nationella regler och grönboken om socialt ansvar

1. Känner kommissionen till att den amerikanska snabbmatskedjan McDonald's, som visat prov på en uppseendeväckande tillväxt i Europa och lockat till sig många unga arbetstagare, i Tyskland hotar driftsställen med nedläggning om arbetstagarna inrättar ett företagsråd och i Förenade kungariket utestänger fackanslutna från anställning eller befordran, inte ingår några kollektivavtal och betalar lägre löner än gängse lön?

2. Känner kommissionen till att Fria fackföreningsinternationalen (FFI) och de fackförbund som är anslutna till den anser att dessa problem merendels är alltför stora för att de enskilda EU-medlemsstaterna skall kunna ingripa effektivt mot dem och att det därför i högsta grad vore önskvärt att det nu gjordes något på gemenskapsnivå mot sådana handlingssätt som strider mot det som allmänt anses vara den europeiska sociala modellen?

3. Är kommissionen beredd att, med samtidig erkänsla för de nationella myndigheternas befogenheter och för tillämpningen av nationell lagstiftning, ta initiativet till en samordning på gemenskapsnivå av den verksamhet som syftar till att få detta storföretag och eventuellt andra internationella företag som bryter mot nationella regler att ändra sig?

4. Vad gör kommissionen för att motverka att de inre gränserna missbrukas och att det i Europa sedvanliga förhållandet mellan arbetsgivare och arbetstagare undergrävs samt för att få bort de konkurrensfördelar som de företag som gjort sig skyldiga till sådant missbruk fått på bekostnad av andra företag som följer lagar och kollektivavtal i sitt arbete?

5. Vilka möjligheter till sanktioner följer av grönboken om företagens sociala ansvar⁽¹⁾, i och med att det handlar om företag som varaktigt önskar avvika från rekommendationerna om förfaranden för att locka till sig kvalificerade medarbetare och få dem att stanna kvar i företaget, samt om livslångt lärande, en starkare ställning för de anställda, bättre information i hela företaget, bättre balans mellan arbete, familj och fritid, större mångfald inom personalstyrkan, lika lön och karriärmöjligheter för kvinnor, system för vinstdelning och aktietilldelning samt omsorg om anställbarhet och anställningstrygghet?

Källa: den nederländska dagstidningen "de Volkskrant" av den 8 oktober 2002.

⁽¹⁾ KOM(2001) 366 av den 18 juli 2001.

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(6 januari 2003)

Parlamentsledamotens uppgifter om det berörda företags sätt att behandla frågor som rör lön, föreningsrätten och friheten att föra kollektivförhandlingar faller inte inom ramen för gemenskapslagstiftningen. Enligt EG-fördraget får gemenskapen inte fastställa minimikrav på dessa områden på grundval av artikel 137 (se artikel 137.6 i EG-fördraget). Med tanke på detta och eftersom det inte finns någon koppling mellan de sakförhållanden som beskrivs och gemenskapslagstiftningen, har kommissionen inga befogenheter att vidta åtgärder.

Det är alltid de nationella myndigheterna som ansvarar för att granska företagens beteende i detta avseende, om det konstateras att företaget överträtt bestämmelserna i ett eller flera gemenskapsdirektiv om minimikrav avseende förhållandet mellan arbetsmarknadens parter. De nationella myndigheterna ansvarar också för att vid behov kontrollera att arbetstagarna kan hävda sina rättigheter i praktiken.

I den strategi för främjande av företagens sociala ansvar i EU som kommissionen föreslog i sin grönbok och senare i ett meddelande⁽¹⁾ ingår inga påföljdsmekanismer, eftersom begreppet företagens sociala ansvar definieras som åtgärder från företagets sida som går längre än de rättsliga kraven. Kommissionen har dock påpekat att man måste se till att de krav som ställs i lagstiftningen följs.

⁽¹⁾ KOM(2002) 347 slutlig.

(2003/C 222 E/055)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3200/02
från Paul Lannoye (Verts/ALE)
och Caroline Lucas (Verts/ALE) till kommissionen

(8 november 2002)

Ämne: Säkerhetsövervakning för vaccin

Ett vaccin är ett medicinskt preparat, och allt fler undersökningar visar att vaccin kan ha många oönskade biverkningar. Trots detta finns det ingen säkerhetsövervakning för vaccin, motsvarande den obligatoriska säkerhetsövervakningen i syfte att undersöka biverkningar av läkemedel.

Ett steg i riktningen mot en säkerhetsövervakning för vaccin på gemenskapsnivå tas emellertid i Europaparlamentets och rådets beslut nr 2119/98/EG⁽¹⁾, vars syfte är "bilda ett nätverk på gemenskapsnivå för att främja samarbete och samordning mellan medlemsstaterna med bistånd av kommissionen för att inom gemenskapen bättre kunna förebygga och kontrollera [...] smittsamma sjukdomar", bland annat sjukdomar mot vilka det finns vaccin.

I det särskilda programmet för forskning, teknisk utveckling och demonstration för perioden 2002–2006, vilket skall genomföras av Gemensamma forskningscentrumet genom direkta åtgärder, föreskrivs dessutom särskilda forskningsinsatser avseende vaccins säkerhet.

Anser kommissionen inte att man så snart som möjligt bör införa en säkerhetsövervakning för vaccin på EU-nivå, som kan leva upp till förhoppningarna i beslut 2119/98/EG?

⁽¹⁾ EGT L 268, 3.10.1998, s. 1.

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(11 december 2002)

Kommissionen arbetar i nära samarbete med medlemsstaterna i enlighet med beslut nr 2119/98/EG⁽¹⁾ för att förstärka övervakningen av smittsamma sjukdomar, till vilka även de främsta sjukdomarna som kan förebyggas med vaccin hör. Alla betydande sjukdomar som kan förebyggas med vaccin ingår i förteckningen över smittsamma sjukdomar som gradvis ska omfattas av gemenskapens nätverk (kommissionens beslut 2000/96/EG⁽²⁾), och standardiserade falldefinitioner för rapportering har fastställts (kommissionens beslut 2002/253/EG⁽³⁾).

Ett system för tidig varning och reaktion har införts som säkerställer att lämpliga folkhälsoåtgärder vidtas om nya händelser anmäls, vilka förorsakats av betydande sjukdomar som kan förebyggas med vaccin (kommissionens beslut 2000/57/EG⁽⁴⁾), såsom difteri, infektioner orsakade av *Haemophilus influenzae* typ B, influensa, mässling, påssjuka, kikhosta, polio, röda hund, hepatit A och B, meningokockinfektion och pneumokockinfektioner.

Humanläkemedel, däribland vacciner, övervakas noggrant för att man ska kunna göra aktuella utvärderingar av ny information om risker och fördelar med dessa produkter så att lämpliga åtgärder vid behov kan vidtas för skydd av folkhälsan.

Övervakningen av farmaceutiska produkter sköts av flera olika instanser, nämligen av medlemsstaterna, kommissionen, Europeiska läkemedelsmyndigheten (EMA) och innehavarna av försäljningstillstånd. All relevant information om misstänkta biverkningar av humanläkemedel i eller utanför EU beaktas i enlighet med artiklarna 19-26 i rådets förordning (EEG) nr 2309/93 av den 22 juli 1993 om gemenskapsförfaranden för godkännande för försäljning av och tillsyn över humanläkemedel och veterinärmedicinska läkemedel samt om inrättande av en europeisk läkemedelsmyndighet⁽⁵⁾ och artiklarna 101-109 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/83/EG av den 6 november 2001 om upprättande av gemenskapsregler för humanläkemedel⁽⁶⁾. Kommissionen har lämnat ett förslag till parlamentet och rådet om ändring av ovan nämnda förordning och direktiv för att förbättra läkemedelssäkerheten i gemenskapen.

Trots det är de vetenskapliga uppgifterna fortfarande bristfälliga i många hänseenden. Därför har kommissionen inom ramen för det femte ramprogrammet bidragit till finansieringen av mer än 65 forskningsprojekt om utvecklingen av vacciner och vaccineringsstrategier. Särskilt avseende övervakning och biverkningar är det skäl att nämna två projekt: "Europeiskt forskningsprogram för bättre övervakning av vaccinsäkerhet" som syftar till att ta fram en vetenskaplig grund för bättre övervakning av vaccinsäkerhet och "Europeiskt nätverk för seroepidemiologi 2" som syftar till samordning och harmonisering av serologisk övervakning av immunitet mot en rad infektioner som kan förebyggas med vaccin (mässling, påssjuka, röda hund, difteri, kikhosta, varicella-zostervirus, hepatit A och hepatit B).

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets beslut nr 2119/98/EG av den 24 september 1998 om att bilda ett nätverk för epidemiologisk övervakning och kontroll av smittsamma sjukdomar i gemenskapen.

⁽²⁾ Kommissionens beslut av den 22 december 1999 om de smittsamma sjukdomar som successivt skall omfattas av gemenskapsnätverket enligt Europaparlamentets och rådets beslut nr 2119/98/EG, EGT L 28, 3.2.2000.

⁽³⁾ Kommissionens beslut av den 19 mars 2002 om fastställande av falldefinitioner för rapportering av smittsamma sjukdomar till gemenskapsnätverket enligt Europaparlamentets och rådets beslut nr 2119/98/EG, EGT L 86, 3.4.2002.

⁽⁴⁾ 2000/57/EG: Kommissionens beslut av den 22 december 1999 om systemet för tidig varning och reaktion för förebyggande och kontroll av smittsamma sjukdomar enligt Europaparlamentets och rådets beslut nr 2119/98/EG, EGT L 21, 26.1.2000.

⁽⁵⁾ Rådets förordning (EEG) nr 2309/93 av den 22 juli 1993 om gemenskapsförfaranden för godkännande för försäljning av och tillsyn över humanläkemedel och veterinärmedicinska läkemedel samt om inrättande av en europeisk läkemedelsmyndighet, EGT L 214, 24.8.1993.

⁽⁶⁾ EGT L 311, 28.11.2001.

(2003/C 222 E/056)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3218/02

från Marianne Eriksson (GUE/NGL) till rådet

(7 november 2002)

Ämne: Visum för ryska medborgare för att komma in i EU

I september i år bjöd jag in tre kvinnor som arbetar på ett kriscenter för kvinnor i Murmansk. Det var meningen att de skulle medverka i en konferens i EU-parlamentet den 9-10 oktober om trafficking och prostitution. När jag talade med de belgiska ambassaderna i Moskva och St. Petersburg om möjligheten att skaffa visum för de tre, gav alla jag talade med olika svar, men det tycktes klart att ryskorna måste åka till Moskva med min inbjudan i original och att det inte ens då var säkert att de skulle få något visum. Jag talade även med svenska visumenheter för att de tre ändå skulle flyga via Sverige, men fick beskedet att det inte räckte med att de fick ett visum för Sverige och sedan reste vidare till Belgien (Schengen-avtalet) utan

att de skulle behöva olika visa för varje enskilt EU-land. Jag tycker att det är anmärkningsvärt att man lätt kan föra in 500 000 personer om året illegalt för att exploateras sexuellt men att det är helt omöjligt att bjuda in tre personer för att tala om nämnda fenomen.

Min fråga är således: Ska jag behöva kontakta en trafficker för att kunna bjuda in ryska medborgare till EU-parlamentet och varför gäller inte Schengen-avtalet ryska medborgare?

Svar

(5–6 maj 2003)

Rådet vill upplysa den ärade parlamentsledamoten om att det inte yttrar sig om enskilda fall av viseringsansökningar genom medlemsstaternas representationer i utlandet.

Beslut om enskilda viseringar för kortvariga vistelser fattas av medlemsstaterna, som är bundna av föreskrifter härom i Schengenregelverket och gemensamma konsulära instruktioner. Enligt dessa bestämmelser är alltid den behöriga representationen på vars territorium resans huvudändamål skall genomföras. En sålunda beviljad visering ger vederbörande rätt att röra sig fritt, så länge den gäller, på alla de medlemsstaters territorium som till fullo tillämpar Schengenkonventionen om det inte är en så kallad visering med territoriellt begränsad giltighet.

(2003/C 222 E/057)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3220/02

från Pedro Marset Campos (GUE/NGL) till kommissionen

(7 november 2002)

Ämne: Hållbarheten i anläggandet av en ny flygplats i Corvera (Murcia, Spanien)

Enligt uppgifter i dagspressen de senaste dagarna planerar regeringen i Madrid att anlägga en ny flygplats, sedan försvars- och transportkommittén antagit en positiv rapport om anläggandet av denna regionala flygplats. Detta anläggande motsvarar ett behov av nya anläggningar som antas föreligga på grund av den massiva turistströmmen.

Känner kommissionen till denna situation?

Anser inte kommissionen att detta anläggningsprojekt strider mot vitboken om den gemensamma transportpolitiken fram till 2010⁽¹⁾, i vilken det rekommenderas att anläggandet av nya flygplatser läggs på is?

Anser inte kommissionen att Spaniens flygplatser har en överkapacitet, vilket gör det tveksamt om de nya anläggningsprojekten är hållbara?

⁽¹⁾ KOM(2001) 370

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(2 december 2002)

De spanska myndigheterna har ännu inte officiellt meddelat kommissionen om sina planer i fråga om en ny flygplats i regionen Murcia, och är inte heller skyldiga att göra det.

Kommissionen har kännedom om de senaste utvecklingarna i denna fråga utgående från den allmänna information som finns att tillgå offentligt.

Kommissionen anser inte att ett sådant projekt nödvändigtvis skulle vara oförenligt med den strategi som kommissionen förespråkar i sin "Vitbok om den gemensamma transportpolitiken fram till 2010: Vägval inför framtiden"⁽¹⁾.

I vitboken rekommenderas det inte att begränsa eller förbjuda byggandet av nya flygplatser. Tvärt om fastställs det tydligt att Europa inte kommer att kunna klara sig utan ny flygplatsinfrastruktur, även i kandidatländerna.

Kommissionen anser att det i första hand är medlemsstaterna som måste bedöma huruvida det finns behov av ny infrastruktur, och huruvida det är lämpligt att bygga ny flygplatsinfrastruktur. Kommissionen har ingen direkt behörighet i sådana frågor.

(¹) KOM(2001) 370 slutlig.

(2003/C 222 E/058)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3236/02
från Jens-Peter Bonde (EDD) till kommissionen

(15 november 2002)

Ämne: Budgeten

1. Var i budgeten tar man upp inkomster i form av böter från företag som dömts för brott mot bestämmelserna för den inre marknaden?
2. Vem förvaltar de konton där beloppen tas upp?
3. Hur mycket pengar har kommissionen årligen sedan 1990 tagit emot i form av böter från företag som dömts för brott mot bestämmelserna för den inre marknaden?
4. Hur mycket pengar har kommissionen årligen sedan 1990 fört över till andra konton från de konton där man tagit upp böter från företag som dömts för brott mot bestämmelserna för den inre marknaden?
5. Hur stort är totalbeloppet per den 1 november 2002 på de konton som används för inkomster i form av böter från företag som dömts för brott mot bestämmelserna för den inre marknaden?
6. Viken är den rättsliga grunden för nämnda konton, inbetalningar och utbetalningar?

Svar från Michael Schreyer på kommissionens vägnar

(21 januari 2003)

1. När böter som ålagts företag som brutit mot konkurrensreglerna slutbetalts, införs motsvarande inkomster i artikel 710 i den allmänna budgetens inkomstdel.

För böter som de berörda företagen inte överklagat hos laga domstol skall en säkerhet ställas, antingen genom en banksäkerhet eller genom en tillfällig insättning som bokförs på ett konto i balansräkningen.

2. Budget- och bokföringsmässigt är det Generaldirektorat Konkurrens som är utanordnare och ställer betalningskrav till de berörda företagen.

Finansiellt sett skall böterna betalas till kommissionens konto hos en affärsbank, som valts genom offentligt anbud. Kontot förvaltas av räkenskapsföraren.

3. De slutliga inkasserade bötesbeloppen anges som följer:

(i euro)

År	Inkomst- och utgiftsredovisningen och balansräkningen	Sida	Artikel	Årets totala inkomster
1990	Volym II-Avsnitt III	116	710	593 608,86
1991	Volym II-Avsnitt III	-	710	18 680 761,20
1992	Volym II-Avsnitt III	131	710	34 526 287,95

År	Inkomst- och utgiftsredovisningen och balansräkningen	Sida	Artikel	Årets totala inkomster
1993	Volym II-Avsnitt III	139	710	1 115 273,00
1994	Volym II-Avsnitt III	159	710	23 464 195,97
1995	Volym II-Avsnitt III	171	710	7 437 493,36
1996	Volym II-Avsnitt III	177	710	83 271 712,09
1997	Volym II-Avsnitt III	196	710	755 000,00
1998	Volym II-Avsnitt III	167	710	23 013 000,00
1999	Volym II-Avsnitt III	113	710	62 742 494,58
2000	Volym II: I-Avsnitt III	146	710	117 109 000,00
2001	Volym II: I-Del A	207	710	49 426 000,00
Summa				422 134 827,01

4. Beloppen ovan har kommissionens kassaförvaltning använt för genomförandet av budgetens betalningsbemyndiganden och har alltså använts för utbetalningar.

De medel som införs i artikel 710 i inkomstdelen ingår budgetmässigt i årets budgetsaldo och minskar implicit utnyttjandet av de egna medlen i bruttonationalinkomsten (BNI) under år n+1.

5. Kommissionen offentliggör bötesbeloppen i sin årliga inkomst- och utgiftsredovisning. Den 31 december 2001 uppgick de bötesbelopp som ännu inte fastställts av laga domstol eller ännu inte förfallit till betalning till 2 914 miljoner euro.

6. Den rättsliga grunden är följande:

- Artiklarna 73 och 74 i den nya budgetförordning som gäller från och med den 1 januari 2003. Tidigare tillämpades artiklarna 28 och 28a i budgetförordningen från 1977.
- ”Interna procedurregler för inkassering av fordringar från den direkta förvaltningen” fastställda av kommissionen den 17 december 2002⁽¹⁾. Före omarbetningen av dessa interna regler för inkassering av fordringar från den direkta förvaltningen gällde de kommissionsböter och kommissionsviten enligt EG-fördraget som kommissionen fastställde den 29 oktober 1986.

⁽¹⁾ SEK(1986) 1748.

(2003/C 222 E/059)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3251/02
från Margrietus van den Berg (PSE) till rådet

(11 november 2002)

Ämne: Kommissionens förslag om ett certifieringssystem för diamanthandeln

Instämmer rådet i kommissionens uppfattning att diamanter ovillkorligen skall beslagtas om det inte kan visas att de har införskafts på laglig väg⁽¹⁾?

Kan förordningen träda i kraft den 1 januari 2003? Hur kan rådet i annat fall rättfärdiga sig i kampen mot den internationella terrorismen?

Godtar rådet de föreslagna åtgärderna? Har rådet i annat fall något annat alternativ?

⁽¹⁾ KOM(2002) 455.

Svar*(8 maj 2003)*

Rådet ber att få hänvisa den ärade parlamentsledamoten till rådets förordning (EG) nr 254/2003 av den 11 februari 2003 om ändring av förordning (EG) nr 2368/2002 om genomförande av Kimberley-processens certifieringssystem för den internationella handeln med rådiamanter och till kommissionens förordning (EG) nr 257/2003 av den 11 februari 2003 om ändring av samma förordning (EG) nr 2368/2002.

(2003/C 222 E/060)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3271/02**från Salvador Jové Peres (GUE/NGL) till kommissionen***(12 november 2002)*

Ämne: Stödbelopp från garantisektionen vid EUGFJ till bearbetade tomatprodukter

Hur stora belopp per medlemsstat har garantisektionen vid EUGFJ betalat ut i form av stöd till bearbetade tomatprodukter (budgetpost B01-1511) under de senaste fem regleringsåren (ej budgetår)?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Fischler*(3 december 2002)*

Kommissionen sänder direkt till ledamoten och till parlamentets generalsekretariat en tabell som innehåller de efterfrågade upplysningarna.

(2003/C 222 E/061)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3282/02**från Wilhelm Piecyk (PSE) till rådet***(19 november 2002)*

Ämne: Fond för ersättning av skada orsakad av förorening genom olja eller farliga och skadliga ämnen i europeiska vatten

Den 12 december 1999 sjönk oljetankern Erika utanför den franska kusten. Oljan som läckte ut från fartyget förorenade stora delar av Bretagne.

Som reaktion på olyckan lade kommissionen i slutet av 2002 i det så kallade Erika II-paketet bland annat fram ett förslag till Europaparlamentets och rådets förordning om inrättande av en fond för ersättning av skada orsakad av förorening genom olja i europeiska vatten⁽¹⁾.

Vid första behandlingen den 14 juni 2001 tillstyrkte Europaparlamentet betänkandet av Esclopé⁽²⁾. I detta sammanhang frågar jag rådet:

1. Har det redan behandlat kommissionens förslag, och om så är fallet, på vilken nivå?
2. När ämnar rådet anta en gemensam ståndpunkt om detta ärende?
3. Vilka svårigheter förekommer det i rådet avseende antagandet av en gemensam ståndpunkt?

⁽¹⁾ KOM(2000) 802 – EGT C 120 E, 24.4.2001, s. 79.

⁽²⁾ EGT C 53 E, 28.2.2002, s. 317.

(2003/C 222 E/062)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3403/02**från Camilo Nogueira Román (Verts/ALE),
José Mendiluce Pereiro (PSE) och Daniel Cohn-Bendit (Verts/ALE) till rådet**

(29 november 2002)

Ämne: Miljökatastrofen som orsakats av oljeutsläppen från Prestige

Den 13 november i år råkade oljetankern Prestige ut för en mycket allvarlig olycka utanför Galiciens kust.

De oljeutsläpp som skedde, och som fortsätta att ske, har utsatt Spanien och Europa för en stor ekologisk, social och ekonomisk katastrof.

Europeiska unionen har till följd av liknande fall av förlisningar (Urquiola 1976, Amoco Cádiz 1978, Casón 1987, Aegean Sea 1992, Braer 1993, Sea Empress 1996 och Erika 1999) antagit ett antal texter på detta område. Allt verkar dock tyda på att de kontroller som sjötransporter av olja underkastas inte erbjuder tillräckligt skydd.

Vilka åtgärder avser rådet att anta till följd av Prestigekatastrofen när det gäller sjösäkerhet och de direkta konsekvenser av oljeutsläppen för miljön, ekonomin och det berörda samhället?

(2003/C 222 E/063)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3438/02**från Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) till rådet**

(2 december 2002)

Ämne: Oljetankern Prestige olycka vid Galiciens kust

Den 13 november i år inträffade en allvarlig olycka utanför Galiciens kust med oljetankern Prestige som var lastad med 77 000 ton brännolja, och detta har orsakat en katastrof med överskådliga ekologiska, ekonomiska och sociala konsekvenser i Galicien där fisket utgör mer än 10 procent av regionens BNP, som är en region under av mål 1 och som är ytterst beroende av fiske.

1. Kommer rådet att tillhandahålla särskilt stöd för att i så stor utsträckning som möjligt mildra de uppstådda skadorna? Kommer Solidaritetsfonden att tas i anspråk om Europaparlamentet begär det?
2. Kan rådet bekräfta att Prestige kom från Estland och var på väg mot Gibraltar?
3. Kan rådet ange om fartyget uppfyllde alla lagliga villkor för att få gå på gemenskapens farvatten och anlöpa hamnar inom EU?
4. Kan rådet meddela om den brännolja som transporterades uppfyllde de krav på sammansättning som föreskrivs i gemenskapslagstiftningen?
5. Anser inte rådet att olyckor som den inträffade skulle kunna minskas genom strängare lagstiftning och striktare kontroller?
6. Anser inte rådet att det på grund av dessa omständigheter är påkallat att ändra gemenskapslagstiftningen så att ikraftträdandet av kraven på fartyg med dubbelskrov tidigareläggs?
7. Anser inte rådet att det är nödvändigt att sjötransport av farligt gods avlägsnas så att man kan undvika olyckor i havsekosystem i regioner som är extremt beroende av fiske såsom Galicien?

**Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna E-3282/02, E-3403/02 och E-3438/02**

(13 maj 2003)

Rådet ber att få erinra de ärade parlamentsledamöterna om att det redan vid plenarsammanträdet i december 2002 i Strasbourg och vid frågestunden i januari 2003 haft tillfälle att ge en fullständig sammanfattning och översikt över sin ståndpunkt och sina avsikter när det gäller transport till sjöss av farliga produkter.

Rådet hänvisar dem således till de slutsatser som rådet antog vid sina möten den 6 och 9 december 2002 och de slutsatser som Europeiska rådet antog vid sitt möte i Köpenhamn den 12–13 december 2002.

Rådet har sedan dess påbörjat behandlingen av ett förslag till förordning som lagts fram av kommissionen om att påskynda tidsplanen för indragande av oljetankfartyg med enkelskrov och förbjuda transport av tung eldningsolja i oljetankfartyg med enkelskrov i Europeiska unionens hamnar.

Rådet erinrar dessutom om att Europeiska rådet välkomnade de åtgärder som kommissionen vidtagit för att inom ramen för den nuvarande budgetplanen ta itu med de ekonomiska, sociala och miljömässiga konsekvenserna av Prestiges förlisning och kommissionens avsikt att undersöka nödvändigheten av att vidta nya särskilda åtgärder. I detta sammanhang kommer även de frågor som avser skadeståndsansvar och motsvarande påföljder att behandlas. Rådet har därför planerat att på grundval av en rapport från kommissionen behandla dessa frågor vid sitt möte i mars innevarande år.

(2003/C 222 E/064)

**SKRIFTLIG FRÅGA E-3306/02
från Richard Howitt (PSE) till kommissionen**

(21 november 2002)

Ämne: Ökat intag av folinsyra i syfte att förebygga ryggmärgsbräck

Undersökningar som utförts av det brittiska forskningscentret Medical Research Council har visat att en daglig dos på 400 mg folinsyra under graviditeten skulle kunna minska fallen av ryggmärgsbräck hos spädbarn med 75 procent. Vilka åtgärder ämnar kommissionen vidta för att skapa medvetenhet om denna fråga hos medborgarna och få dem att inta mer folinsyra?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(17 december 2002)

Kommissionen känner inte till den forskning som omnämns. Initiativ som rör kost och näringstillförsel får emellertid stöd genom EU:s hälsofrämjande program. Dessutom kommer en rapport från kommissionen om kost- och hälsofrågor i EU:s politik att publiceras i december 2002.

(2003/C 222 E/065)

**SKRIFTLIG FRÅGA E-3326/02
från Raffaele Costa (PPE-DE) till kommissionen**

(25 november 2002)

Ämne: Olaglig handel med och försäljning av nötkreatur

Brottsutredningar i Italien har lagt i dagen olaglig handel med nötkreatur. Vissa av djuren, som huvudsakligen stammar från Tyskland, bär på sjukdomar som utgör risker för folkhälsan.

Den olagliga handeln gjordes möjlig genom falska identifieringsmärkningar på de enskilda djuren. Det återstår ännu att fastställa vem som bär det personliga ansvaret för detta. Djuren gavs foder med olagliga tillsatser – anabola medel och kortisonpreparat – och slaktades sedan i hemlighet. Hittills har 30 personer arresterats som ett led i den ännu pågående brottsutredningen, bland dem ett antal veterinärer som står anklagade för medhjälp. Ytterligare cirka 700 personer tros vara inblandade, bland dem boskapsuppfödare, slaktare, grossister, försäljare och offentliga tjänstemän. Uppskattningsvis har gemenskapen förlorat omkring 50 miljoner euro på den illegala slakten.

Utöver de åtgärder som har vidtagits för att beivra spridningen av hälsofarliga boskapssjukdomar, i synnerhet BSE, anser inte kommissionen att den bör vidta ytterligare åtgärder för att förbättra det nuvarande – uppenbarligen helt otillräckliga – systemet för ursprungsmärkning- och kontroll av köttprodukter?

Anser inte kommissionen att den bör se över verksamheten vid kontoret för livsmedels- och veterinärfrågor och säkra att gemenskapens bestämmelser för livsmedelssäkerhet efterlevs?

Av omsorg för alla hederliga boskapsuppfödare, anser inte kommissionen att den bör förbättra de instrument som står till buds för att kontrollera den gränsöverskridande handeln med boskap?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(4 februari 2003)

Kommissionen har inte fått någon information från de italienska myndigheterna om de händelser som parlamentsledamoten rapporterar om. Kommissionen har dock haft tillgång till information i pressen av vilken det framgick att de behöriga myndigheterna har inlett undersökningar.

Kommissionen avser att försöka få klarhet från de italienska myndigheterna och är särskilt bekymrad över rapporterna om att djur från Tyskland tycks ingå, för i så fall skulle spridning av information via snabbvarningssystemet också ha övervägts av de inblandade medlemsstaterna.

När det gäller tillgången till lämpliga EG-åtgärder för att förhindra olaglig verksamhet, skall det betonas att hela den uppsättning av rättsakter som redan har föreslagits av kommissionen och antagits av rådet och parlamentet, eller framtida, redan planerade förslag inte räcker till för att förhindra alla tänkbara förekomster av olagliga och kriminella handlingar.

Den nuvarande EG-lagstiftningen inbegriper åtskilliga sektorsföreskrifter om spårbarhet för nötboskap.

Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1760/2000 av den 17 juli 2000 om upprättande av ett system för identifiering och registrering av nötkreatur samt märkning av nötkött och nötköttsprodukter och om upphävande av rådets förordning (EG) nr 820/97⁽¹⁾, innehåller en skyldighet för en medlemsstat att upprätta en databas. Denna databas skall innehålla identitetsuppgifter för all nötboskap, alla jordbruksföretag med nötboskap och alla förflyttningar av nötboskap. Eventuella brister i skötseln av de berörda medlemsstaternas databaser kommer att undersökas inom ramen för det arbetsprogram som kommissionens kontrollorgan genomför.

Kontoret för livsmedels- och veterinärfrågor (FVO) vid Generaldirektoratet för hälsa och konsumentskydd ger hög prioritet åt kontroll av efterlevnaden av EG-lagstiftningen inom livsmedelssäkerhetsområdet. Det har utfört ett en serie utvärderingar när det gäller spårbarheten av nötköttsprodukter i medlemsstaterna under 2002. Rapporterna från dessa kontroller ställs till parlamentets förfogande och läggs ut på generaldirektoratets webbplats när de är färdiga. Det har visat sig att de tillkortakommanden som inspektörerna noterat när det gäller spårbarheten inte har sin grund i otillräcklig EG-lagstiftning utan i bristfällig organisation och/eller underlåtelse att säkerställa efterlevnad av den gällande lagstiftningen. Alla brister rapporteras till de nationella myndigheterna som är ansvariga för att lagstiftningen om livsmedelssäkerhet införs och efterlevs på ett korrekt sätt på nationell nivå och för att spåra upp och bestraffa brottslig verksamhet, där detta är tillämpligt, t.ex. som i de fall av olaglig handel som det hänvisas till.

Spårbarhet när det gäller livsmedel, foder, djur som föds upp för livsmedelsframställning och andra substanser som skall räknas som livsmedel eller foder är föremål för en omfattande reglering på EG-nivå genom Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 178/2002 av den 28 januari 2002 om allmänna principer och krav för livsmedelslagstiftning, om inrättande av Europeiska myndigheten för livsmedels-säkerhet och om förfaranden i frågor som gäller livsmedels-säkerhet⁽¹⁾. Från och med den 1 januari 2005 kommer artikel 18 i den här förordningen att gälla helt och hållet. Den artikeln föreskriver att aktörer inom livsmedels- och foderhanteringen skall kunna identifiera både sina leverantörer och de företag som de levererar produkter till. Av aktörerna krävs att de skall organisera verksamheten så att det finns lämpliga system och rutiner för spårbarhet och att uppgifter på begäran kan lämnas till de behöriga myndigheterna. Livsmedel och foder får saluföras under förutsättning att de har lämplig märkning eller identifikation för att underlätta spårbarheten.

När det gäller handeln över gränserna med nötboskap skall det noteras att rådets direktiv 90/425/EEG av den 26 juni 1990 om veterinära och avelstekniska kontroller i handeln med vissa levande djur och varor inom gemenskapen med sikte på att förverkliga den inre marknaden⁽²⁾ ålägger medlemsstaterna att säkerställa att nötboskapen uppfyller kraven i rådets direktiv 64/432/EEG av den 26 juni 1964 om djurhälsoproblem som påverkar handeln med nötkreatur och svin inom gemenskapen⁽³⁾. Det här direktivet ålägger medlemsstaterna att säkerställa att endast djur som uppfyller de tillämpliga villkoren skickas från deras territorium.

Slutligen kommer uppgifterna om eventuella förluster av 50 miljoner euro för EG-budgeten på grund av lönnslakt att förmedlas till OLAF, Europeiska byrån för bedrägeribekämpning.

⁽¹⁾ EGT L 204, 11.8.2000.

⁽²⁾ EGT L 31, 1.2.2002.

⁽³⁾ EGT L 224, 18.8.1990.

⁽⁴⁾ EGT P 121, 29.7.1964.

(2003/C 222 E/066)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3341/02

från Carlos Bautista Ojeda (Verts/ALE) till kommissionen

(19 november 2002)

Ämne: Försening av ersättning till andalusiska fiskare

Eftersom fiskeavtalet mellan EU och Marocko inte förnyades 1999 beviljade EU ersättning till de fiskare som drabbades, i enlighet med rådets förordning (EG) nr 2561/2001⁽¹⁾ av den 17 december 2001 om främjande av omställning av de fartyg och fiskare som fram till och med 1999 var beroende av fiskeavtalet med Marocko.

Hundratal fiskare och fartygsägare har nu skrotat sina fartyg eller har tillstånd att göra detta, men de har ännu inte erhållit det beviljade beloppet på 12 000 euro. Fram tills nu har dessa familjers enda inkomst varit arbetslöshetsersättningen. I december i år kommer emellertid denna ersättning att upphöra för flertalet, eftersom de sex månader som de är berättigade till då har förflutit. Mot bakgrund av omställningssvårigheterna inom fiskesektorn och den höga arbetslösheten i Andalusien, som är en av de regioner som har den högsta arbetslösheten inom EU, har detta gett upphov till otrygghet och djup oro i de drabbade kustområdena.

Är kommissionen medveten om att ersättningen till de andalusiska fiskarna försenats? Kan kommissionen upplysa om hur man förfar vid beviljandet av denna ersättning, och vilken myndighet som är behörig att betala ut ersättningen i den autonoma regionen Andalusien?

Vilka kontrollmekanismer har kommissionen, i egenskap av förvaltare av EU:s budget, till sitt förfogande för att undersöka behöriga nationella och regionala myndigheters verksamhet? Om en sådan kontroll genomförs, och om det finns misstankar om otillbörligheter i detta speciella fall, vilka sanktionsåtgärder har kommissionen då för avsikt att vidta?

⁽¹⁾ EGT L 344, 28.12.2001, s. 17.

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(6 december 2002)

Kommissionen vill informera parlamentsledamoten om att rådets förordning (EG) nr 2561/2001 av den 17 december 2001, om främjande av omställning av de fartyg och fiskare som fram till och med 1999 var beroende av fiskeavtalet med Marocko, bygger på tillämpningsföreskrifterna till rådets förordning (EG) nr 2792/1999 av den 17 december 1999 om föreskrifter och villkor för gemenskapens strukturstöd inom fiskerisektorn⁽¹⁾.

I enlighet med förordning (EG) nr 2561/2001 är det medlemsstaternas utsedda myndigheter som i enlighet med bestämmelserna i förordning (EEG) nr 1263/1999⁽²⁾ och förordning (EG) nr 2792/1999⁽³⁾ skall utfärda lämpliga bestämmelser för projekturval och beviljande av gemenskapsstöd för dessa projekt.

I början av 2002 betalade kommissionen ut ett förskott på cirka 37 miljoner euro och kom då överens med de spanska myndigheterna att regelbundet se över rutinerna.

I enlighet med artikel 87 i EG-fördraget har de spanska myndigheterna meddelat kommissionen de statliga stöd som kommissionen måste godkänna för medfinansiering av stöd från gemenskapen. Dessa stöd godkändes under juli månad 2002, och från och med då har de spanska myndigheterna fattat de beslut som krävs för att de projekt som medfinansieras inom ramen för den särskilda åtgärden för Marocko, som inrättas genom förordningen i fråga, skall kunna lämnas in för godkännande.

Vid övervakningskommitténs nästa sammanträde den 11 december 2002 kommer kommissionen och de spanska myndigheterna att diskutera läget. Därefter kommer tjänstemän från kommissionen att besöka de berörda regionerna.

⁽¹⁾ EGT L 337, 30.12.1999.

⁽²⁾ Rådets förordning (EG) nr 1263/1999 av den 21 juni 1999 om Fonden för fiskets utveckling, EGT L 161, 26.6.1999.

⁽³⁾ Rådets förordning (EG) nr 2792/1999 av den 17 december 1999 om föreskrifter och villkor för gemenskapens strukturstöd inom fiskerisektorn, EGT L 337, 30.12.1999.

(2003/C 222 E/067)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3356/02

från Christopher Heaton-Harris (PPE-DE) till kommissionen

(27 november 2002)

Ämne: Kommissionens grönbok och meddelande om uppföljning av grönboken om konsumentskyddet

Den 7 december 2001 meddelade kommissionsledamot Byrne att grönboken om konsumentskyddet utformats så att den kan ingå i initiativet om bättre lagstiftning, och han lät förstå att grönbokens framgång är "ett testfall för idéerna om gott styre och bättre lagstiftning".

Därefter antog kommissionen den 5 juni 2002 ett meddelande om konsekvensanalys som en del av paketet om bättre lagstiftning, och i det definieras konsekvensanalyser som "en integrerad del av processen när det gäller att utarbeta politiska åtgärder och göra beslutsfattare och allmänheten uppmärksamma på de troliga konsekvenserna".

Mot bakgrund av kommissionsledamot Byrnes uttalande, kan kommissionen bekräfta att dess förhållningssätt till grönboken och meddelandet om uppföljning av grönboken om konsumentskyddet i EU är förenligt med principerna i kommissionens meddelande om konsekvensanalys?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(17 december 2002)

Kommissionen kan bekräfta att dess förhållningssätt till grönboken om konsumentskyddet⁽¹⁾ och meddelandet om uppföljning av grönboken om konsumentskyddet⁽²⁾ är förenligt med principerna i kommissionens meddelande om konsekvensanalys och att kommissionen verkligen tar största hänsyn till

detta i arbetet med bättre lagstiftning. I uppföljningsmeddelandet åtog sig kommissionen att utarbeta en konsekvensrapport för att komplettera ett framtida förslag om ett ramdirektiv om god affärssed. I kommissionens arbetsprogram för 2003 bekräftas att en utvidgad konsekvensrapport kommer att läggas fram tillsammans med ett förslag under andra kvartalet 2003. Kommissionsledamoten med ansvar för hälsa och konsumentskydd presenterade också slutsatser från undersökningar och en studie om konsekvensanalys för rådet (konkurrens) den 14 november 2002. Denna studie, som kommer att ligga till grund för den konsekvensanalys som kommer att bifogas förslaget, kommer att läggas ut på webbplatsen för Generaldirektoratet för hälsa och konsumentskydd.

(¹) KOM(2001) 531 slutlig.

(²) KOM(2002) 289 slutlig.

(2003/C 222 E/068)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3357/02

från Laura González Álvarez (GUE/NGL) till kommissionen

(27 november 2002)

Ämne: Daglig sopbilstrafik genom orten Macastre (Valencia, Spanien)

Genom Macastres centrum passerar det dagligen 100 lastbilar med avfall till soptippen Dos Aguas, och detta ger upphov till allvarliga problem för befolkningen. Denna soptransport sker med tunga lastbilar och utan att lasten är hermetiskt tillsluten, vilket orsakar allvarliga problem med lukt, vätskeläckor, buller, osv.

Invånarna i Macastre skulle inte behöva utsättas för dessa olägenheter om de myndigheter som ansvarar för bortförsel och transport av sopor från storstadsområdet Valencia till soptippen Dos Aguas skulle tillämpa relevant gemenskapslagstiftning på ett korrekt sätt.

Ett av syftena med direktiven 75/442/EEG (¹) och 91/156/EEG (²) om avfall är att skydda människors hälsa och miljön mot skadliga effekter av insamling, transport, behandling och deponering av avfall.

Vilka åtgärder avser kommissionen att vidta för att se till att gemenskapslagstiftningen på området tillämpas?

(¹) EGT L 194, 25.7.1975, s. 39.

(²) EGT L 78, 26.3.1991, s. 32.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(16 januari 2003)

Vad gäller gemenskapens lagstiftning om avfallshantering är det viktigt att betona att det i rådets direktiv 75/442/EEG av den 15 juli 1975 om avfall, i dess ändrade versioner (¹), fastställs vilka skyldigheter medlemsstaterna har i fråga om avfallshantering. Här ingår också bestämmelser om insamling och transport av avfall.

Bland annat föreskrivs det i artikel 4 i direktivet att medlemsstaterna skall vidta de åtgärder som krävs för att säkerställa att avfall återvinns eller bortskafts utan fara för människors hälsa och utan att processer eller metoder används som kan skada miljön, bland annat utan att medföra olägenheter genom buller eller lukt. Medlemsstaterna skall även vidta de åtgärder som krävs för att förbjuda övergivande, dumpning och okontrollerat bortskaftande av avfall. I artikel 8 föreskrivs det dessutom att medlemsstaterna skall vidta de åtgärder som krävs för att säkerställa att varje innehavare av avfall antingen överlåter det till en privat eller offentlig insamlare eller själv återvinner eller bortskaftar avfallet enligt bestämmelserna i direktivet. I artikel 12 fastställs att inrättningar eller företag vilka yrkesmässigt insamlar eller transporterar avfall skall registreras hos de behöriga myndigheterna, om de inte omfattas av tillståndsplikt. Slutligen är medlemsstaterna enligt artikel 13 skyldiga att regelbundet inspektera inrättningar eller företag som sysslar med insamling eller transport av avfall, för att se till att bestämmelserna i direktivet efterlevs.

Utöver rådets direktiv 75/442/EEG om avfall innehåller även rådets direktiv 91/689/EEG av den 12 december 1991 om farligt avfall⁽²⁾ särskilda bestämmelser om transport av farligt avfall.

Om frågeställaren eller någon annan person har belägg för brott mot ovan nämnda eller andra gemenskapsbestämmelser kan ett formellt skriftligt klagomål lämnas in till kommissionen.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 91/156/EEG av den 18 mars 1991 och kommissionens beslut 96/350/EG av den 24 maj 1996, EGT L 135, 6.6.1996.

⁽²⁾ EGT L 377, 31.12.1991.

(2003/C 222 E/069)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3371/02

från Marianne Eriksson (GUE/NGL) till rådet

(27 november 2002)

Ämne: Kairodokumentet och reproduktiv hälsa

Bushadministrationen har på ett förberedande möte inför nästa ESCAP-möte i Bangkok deklarerat att den inte kommer att stödja den handlingsplan som antogs på FN:s internationella konferens i Kairo 1994. Handlingsplanen fokuserar bland annat på kvinnors rätt till en fungerande reproduktiv hälsa och sexualundervisning i utvecklingsländerna. USA kommer nu att tala emot denna plan och istället förorda sexuell avhållsamhet och familjeplanering. Det är ett stort steg tillbaka att förneka världens kvinnor deras reproduktiva rättigheter, när en kvinna i minuten fortfarande dör av sviterna av en abort eller graviditet.

Jag undrar därför om rådet kommer att gå emot USA och fortsätta stödja Kairodokumentet på mötet i december?

Svar

(8 maj 2003)

Rådet fortsätter att stödja den handlingsplan som antogs vid FN:s internationella konferens om befolkning och utveckling som ägde rum i Kairo 1994.

Rådet har inte haft tillfälle att med USA diskutera sin ståndpunkt angående genomförandet av planen.

Rådet vill emellertid understryka att det vid rådets möte (bistandsfrågor) i maj 2002 antog slutsatser där rådet i punkt 13 förklarade att det i syfte att öka stödet till hälsosektorn i utvecklingsländerna och bygga vidare på varandras starka sidor och komparativa fördelar välkomnade kommissionens avsikt att förstärka samarbetsavtalen med medlemsstaterna och med internationella organisationer eller offentliga/privata organ, särskilt UNFPA, och ansåg att dessa partnerskap också bör komma initiativ som tas på regional och nationell nivå tillgodo.

(2003/C 222 E/070)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3376/02

från Felipe Camisón Asensio (PPE-DE) till kommissionen

(20 november 2002)

Ämne: Fartygsolycka vid Galiciens kust

Under de senaste åren har lagstiftningen för sjösäkerhet skärpts på grund av fartygsolyckor med framför allt oljetankrar som fått allvarliga följder vid kusterna.

På gemenskapsnivå reagerade kommissionen med att lägga fram de två åtgärds paketerna Erika I och Erika II. Grunden för dessa paket är att förstärka kontroll- och säkerhetssystemen såväl i hamnarna (hamnstatskontroll) och inom ramen för certifieringsorgan (klassificeringssällskap) som i själva båtarna (dubbel-skrov).

Nyligen inträffade en olycka vid Galiciens kust med oljetankern *Prestige*, som uppenbarligen trafikerade sträckan Lettland-Gibraltar. Anser kommissionen mot bakgrund av denna olycka och på grundval av tillgänglig information att gemenskapsbestämmelser avseende hamnstatskontroll uppfyllts? Om bestämmelserna inte uppfyllts, vilka åtgärder avser kommissionen att vidta?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(16 januari 2003)

Enligt de uppgifter som finns tillgängliga genomgick *Prestige* senast en hamnstatsinspektion i Rotterdam 1999. I denna inspektion hittade man endast mindre brister som rättades innan fartyget avgick.

Därefter hade inte fartyget lagt till i någon EU-hamn, med undantag för Kalamata, Grekland och Gibraltar, Förenade kungariket. Fartyget lade emellertid till i Ventspils, Lettland och Sankt Petersburg, Ryssland. Under dessa besök genomfördes inga inspektioner inom ramen för hamnstatskontrollen enligt direktiv 95/21/EG⁽¹⁾ eller enligt det i Paris ingångna samförståndsavtalet.

Kommissionen har skrivit till de behöriga myndigheterna i de berörda länderna för att ta reda på varför *Prestige* inte underkastades någon inspektion inom ramen för hamnstatskontrollen.

I kommissionens meddelande av den 3 december 2002 om ökad sjösäkerhet med anledning av oljetankern *Prestige*'s förlisning⁽²⁾ uppmärksammar kommissionen medlemsstaterna på att det är nödvändigt att fullgöra skyldigheterna avseende hamnstatskontroll. Kommissionen uppmanar medlemsstaterna att rekrytera ett tillräckligt stort antal inspektörer för att kunna klara den miniminivå på inspektion av 25 % som fastställs i gemenskapens regelverk. Kommissionen uppmanar också medlemsstaterna att säkerställa att tillräckligt många inspektioner genomförs i alla deras hamnar och ankringsplatser så att inga "frihamnar" uppstår. Kommissionen kommer att föreslå särskilda åtgärder i detta hänseende.

Kommissionen kommer att fortsätta följa frågor som rör hamnstatskontrollen med stor uppmärksamhet. I detta sammanhang kan nämnas att kommissionen nyligen lämnade en ansökan till EG-domstolen med syfte att förklara att två medlemsstater, Frankrike och Irland, underlåtit att uppfylla kravet om en miniminivå på 25 % för inspektioner inom ramen för hamnstatskontrollen och att de därmed inte fullgjort sina gemenskapsförpliktelser.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 95/21/EG av den 19 juni 1995 om tillämpning av internationella normer för säkerhet på fartyg, förhindrande av förorening samt boende- och arbetsförhållanden ombord på fartyg som anlöper gemenskapens hamnar och framförs i medlemsstaternas territorialvatten (hamnstatskontroll), EGT L 157, 7.7.1995.

⁽²⁾ KOM(2002) 681 slutlig.

(2003/C 222 E/071)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3384/02 från Erik Meijer (GUE/NGL) till rådet

(28 november 2002)

Ämne: Utveckling av ett världsomspännande system för Internetfilter och andra former av "datamining" på uppdrag från det amerikanska försvarsministeriet

1. Har rådet noterat ett meddelande från den tidigare amerikanske nationale säkerhetsrådgivaren John Pointdexter i *The Washington Post* den 12 november 2002, med upplysningar om Information Awareness Office som bedriver forskning kring ett system för "datamining" med vars hjälp det amerikanska försvarsministeriet överallt i världen kan undersöka och analysera databaser och informationsflöden, såsom hos flygbolag, invandrarverk, banker och kommunikationer (trafik på Internet)?

2. Var det känt för rådet innan detta offentliggjordes att man i Amerika arbetade på detta system som inte påverkar bara flödet av information i Förenta staterna utan också i resten av världen, alltså också på EU-medlemsstaternas territorium?

3. Vilka möjligheter till utvidgad avlyssning uppstår på detta sätt, jämfört med de möjligheter som erbjuds av avlyssningssystemet Echelon som redan funnits avsevärt längre och står under amerikansk ledning?
4. Vilka konsekvenser får detta för det nu gängse skyddet för privatlivet samt för brevhemligheten, som i ett och ett halvt sekel varit erkänd i demokratiska rättsstater?
5. Vilka konsekvenser får detta för Förenta staternas möjlighet att bedriva industrispionage till nackdel för europeiska företag?
6. Vilka konsekvenser får detta för andra myndigheters, bland dem EU:s och medlemsstaternas, förmåga att kunna fungera självständigt, alltså fria från amerikansk tillsyn och otillbörligt amerikanskt inflytande?
7. Är rådet beredd att förklara att EU inte avser dela sådana uppgifter, som kommer att lagras om det eventuellt inför en lagringsplikt för elektroniska kommunikationer, med Förenta staterna för det nya systemets behov? Har kommissionen möjligheter att vägra och i så fall vilka?
8. Har rådet anfört klagomål på de amerikanska planerna eller avser rådet göra detta?

(2003/C 222 E/072)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3401/02
från Marco Cappato (NI) till rådet

(29 november 2002)

Ämne: Total informationsmedvetenhet

Enligt vissa tidningsartiklar antog den amerikanska regeringen i februari en budget på 200 miljoner dollar för att inrätta två nya enheter, Information Exploitation Office och Information Awareness Office. Information Awareness Office håller framför allt på att utarbeta ett program för total informationsmedvetenhet (Total Information Awareness, TIA). Syftet med programmet är att samla in, samordna och bearbeta information för att upptäcka personer som betar sig misstänksamt och identifiera potentiella terrorister. TIA ämnar också utveckla Genoa I, ett program för att i hemlighet plocka information från alla elektroniska databaser och på andra sätt vaska fram information och samla in uppgifter på internationell nivå.

Eftersom datakommunikationen är global till sin natur skulle systemet ha direkta följder för EU:s medborgare och även påverka kommunikationen mellan dem.

Kan rådet be den amerikanska regeringen bekräfta uppgifterna? Om uppgifterna stämmer, anser inte rådet att TIA:s planerade verksamhet skulle strida mot EU-direktiven om dataskydd eller andra liknande överenskommelser mellan EU, dess medlemsstater och Förenta staterna? Vad ämnar rådet göra för att EU:s lagar och de europeiska medborgarnas rättigheter och friheter skall respekteras till fullo?

Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna E-3384/02 och E-3401/02

(8 maj 2003)

Rådet kommenterar aldrig uttalanden som gjorts i pressen och betonar att information om arbetet på en prototyp för det så kallade Total Information Awareness (TIA)-systemet redan fanns tillgänglig hos öppna källor innan det nämnda uttalandet gjordes i "The Washington Post" den 12 november 2002.

Rådet hänvisar den ärade parlamentsledamoten till rådets uttalande i denna fråga vid Europaparlamentets plenarsammanträde den 23 oktober 2002.

Mer generellt upprätthåller rådet en ständig dialog med USA:s regering, särskilt inom ramen för den transatlantiska dialogen där ett informationsutbyte sker om frågor av ömsesidigt intresse eller om farhågor som de två parterna delar.

(2003/C 222 E/073)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3390/02**från Carlos Bautista Ojeda (Verts/ALE) till kommissionen**

(28 november 2002)

Ämne: Svårigheter för kastanjproduktion

Kastanjer är en marginell produkt inom sektorn för torkad frukt och får ingen form av direkt stöd genom den gemensamma jordbrukspolitiken, i motsats till mycket annan produktion inom denna sektor. Kastanjen har onekligen en mycket viktig ekonomisk, social och miljömässig funktion i de regioner där den odlas. Kastanjeodlingar har ett mycket stort värde för miljön men hotas till sin existens av torka, sjukdomar som drabbat kastanjeträden och den låga avkastning som denna odling ger producenterna, och detta i kombination med växande stadsområden och spekulativa inslag i andra typer av odlingar som faktiskt får gemenskapsstöd.

För närvarande genomgår denna sektor en kris med stora produktionsfall. I Huelva, en provins i den autonoma regionen Andalusien, har man på odlingar som täcker 5 000 hektar skog skördat knappt 700 000 kilo, medan en normal produktion ligger på omkring 6 000 000 kg.

Känner kommissionen till den svåra situationen för denna produktion? Om så är fallet, avser kommissionen att vidta särskilda åtgärder för att bevara de stora värdena i denna produktion? Om inte, kan kommissionen säga varför?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(8 januari 2003)

Kommissionen är medveten om att sektorn för kastanjer har svårigheter, vilket tydligen leder till ekonomiska, miljömässiga och sociala problem för producenterna i Huelva.

Gemenskapen har en rad redskap för att hantera den här typen av situationer.

Även om kastanjer inte omfattas av de särskilda åtgärder för nötter som föreskrivs i avdelning IIa i rådets förordning (EEG) nr 1035/72 av den 18 maj 1972 om den gemensamma organisationen av marknaden för frukt och grönsaker⁽¹⁾, finns det möjligheter att få finansiellt stöd för att förbättra produktion och marknadsföring genom de system med operativa fonder som föreskrivs genom rådets förordning (EG) nr 2200/96 av den 28 oktober 1996 om den gemensamma organisationen av marknaden för frukt och grönsaker⁽²⁾.

Vidare är det möjligt att få finansiella bidrag för att stödja kastanjeproduktionen, som har en viktig miljömässig och social roll att spela, genom åtgärderna för landsbygdsutveckling.

⁽¹⁾ EGT L 118, 20.5.1972, ändrad genom kommissionens förordning (EG) nr 1363/95, av den 15 juni 1995, EGT L 132, 16.6.1995.

⁽²⁾ EGT L 297, 21.11.1996, ändrad genom kommissionens förordning (EG) nr 911/2002, av den 30 maj 2002, EGT L 142, 31.5.2002.

(2003/C 222 E/074)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3397/02**från Werner Langen (PPE-DE) till kommissionen**

(22 november 2002)

Ämne: Minskade vinodlingsarealer i Italien

Enligt uppgifter i pressen den senaste tiden har vinodlingsarealen i Italien nästan "över en natt" minskat med mer än 20 %. Enligt nya italienska statistiska undersökningar uppgår den totala odlingsarealen nu endast till 675 000 hektar jämfört med 862 400 hektar 1990. Denna drastiska minskning av den italienska odlingsarealen leder till en mångfald spekulationer och förmodanden. Kommissionen ombeds därför besvara följande frågor:

Vilka uppgifter förfogar kommissionen över när det gäller den årliga minskningen av den italienska vinodlingsarealen mellan 1990 och 2000, hur har denna minskning tagit sig uttryck i praktiken och i vilka regioner och beträffande vilka druvsorter har förändringar av odlingsområdena skett under denna tidsperiod?

Vilka subventioner har årligen betalats ut till den italienska vinodlingen mellan 1990 och 2000 och på grundval av vilka vinodlingsområden, och hur ser destillationen av italienska viner ut under denna tioårsperiod?

Ser kommissionen ett samband mellan den ökade försäljningen av italienska viner och odlingen på otillåtna vinodlingsarealer, och vilka åtgärder avser kommissionen att vidta för att komma till rätta med detta eventuella missbruk?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(12 december 2002)

Kommissionen har inte tillgång till ytterligare information om de uppgifter som parlamentsledamoten presenterar.

Inom ramen för den gemensamma organisationen av marknaden för vin som inrättades genom rådets förordning (EG) nr 1493/1999⁽¹⁾ av den 17 maj 1999 är medlemsstaterna skyldiga att lämna en inventering av sin produktionskapacitet för vin till kommissionen.

För Italiens del framgår det av uppgifterna att vinodlingsarealen i början av regleringsåret 1999/2000 omfattade 792 440 hektar, fördelade på 263 817 hektar för produktion av kvalitetsviner framställda i specificerade områden (kvalitetsviner fso) och 528 623 hektar för produktion av bordsviner.

Uppgifterna för regleringsåret 1990/1991 visar på en vinodlingsareal på 936 457 hektar, fördelade på 228 525 hektar för produktion av kvalitetsviner fso och 707 932 hektar för produktion av bordsviner.

Enligt dessa siffror har den italienska vinodlingen minskat med 16 % under de tio senaste regleringsåren (26 % när det gäller bordsviner).

Om de uppgifter som parlamentsledamoten uppger visar sig vara riktiga kommer kommissionen att förhöra sig hos den berörda medlemsstaten om de konstaterade avvikelserna.

⁽¹⁾ EGT L 179, 14.7.1999.

(2003/C 222 E/075)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3410/02

från Friedrich-Wilhelm Graefe zu Baringdorf (Verts/ALE) till kommissionen

(25 november 2002)

Ämne: EU:s handlingsplan för livsmedel från ekologiskt jordbruk och ekologisk odling

I juni 2001 gav Europeiska rådet tillsammans med rådet (jordbruk) kommissionen i uppdrag att utarbeta en handlingsplan för EU för livsmedel från ekologiskt jordbruk och ekologisk odling.

Hur långt har kommissionens kommit med EU:s handlingsplan för livsmedel från ekologiskt jordbruk och ekologisk odling?

På vilket sätt kommer Europaparlamentet att delta i utformningen av handlingsplanen?

I vilken form kommer kommissionen att lägga fram handlingsplanen för rådet?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(23 december 2002)

Vid toppmötet i Göteborg i juni 2001 beslutades att "den gemensamma jordbrukspolitiken och dess framtida utveckling bör bland annat ha som mål att bidra till att hållbar utveckling åstadkoms genom att ytterligare tonvikt läggs vid att främja hälsosamma produkter av god kvalitet, tillverkningsmetoder som är hållbara ur miljösynpunkt inklusive ekologisk produktion, förnybara råmaterial och skydd av den biologiska mångfalden ...".

I slutsatserna från rådets möte (jordbruk) den 19 juni 2001 uppmanas kommissionen att undersöka möjligheterna att utforma en handlingsplan på EU-nivå för att främja ekologiskt producerade livsmedel och ekologiskt jordbruk, samt att lägga förslag om detta.

Kommissionen inledde sitt arbete i april 2002 och har utarbetat ett arbetsdokument som innehåller resultatet av arbetet i en expertgrupp och en arbetsgrupp med företrädare från olika institutioner. Expertgruppen bestod av ett stort urval av företrädare från berörda parter inom det ekologiska jordbruket, såväl offentliga som privata.

Arbetsdokumentet kommer att presenteras för rådet (jordbruk). Därefter planerar kommissionen ett grundligt samrådsförfarande med medlemsstaterna och sektorn, så att en handlingsplan för EU kan tas fram genom vilken det kan skapas ett arbetsprogram för kommande år och fastställas prioriterade mål och läggas konkreta förslag.

Den eventuella handlingsplanens vara eller icke vara beror emellertid på utfallet av diskussionen i rådet om arbetsdokumentet.

(2003/C 222 E/076)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3412/02
från Glyn Ford (PSE) till rådet

(29 november 2002)

Ämne: Kristna grupper i Pakistan

Har rådet gjort någon framställning till den pakistanska regeringen med anledning av den svåra situationen för vissa kristna grupper i Pakistan?

Om inte, avser rådet att göra det?

Svar

(5–6 maj 2003)

1. Rådet har vid upprepade tillfällen understrukit vikten av religionsfrihet som en grundläggande mänsklig rättighet. Mänskliga rättigheter utgör en väsentlig del av EU:s politiska dialog med alla länder, inklusive Pakistan.
 2. EU har noterat förekomsten av våldshandlingar mot kristna och institutioner tillhörande det kristna samfundet i Pakistan. Bland dessa märks angreppet mot Murree Christian School och Taxila Christian Hospital i augusti 2002, mot den kristna välgörenhetsorganisationen i Karachi med sex döda i september 2002 och nu senast en attack mot en protestantisk kyrka i Daska nära Lahore den 25 december då fyra kvinnor omkom.
 3. EU har vid flera tillfällen tagit upp sin oro för de kristnas situation i Pakistan med de pakistanska myndigheterna. Den 7 augusti och 25 september 2002 gjorde Europeiska unionen ett uttalande där man beklagar attacken mot kristna institutioner.
 4. Rådet påminner den ärade parlamentsledamoten om ett Europeiska unionen i uttalandet från ordförandeskapet å unionens vägnar om valet av ny premiärminister i Pakistan underströk att den nära tänker följa överföringen av makten till ett civilt styre enligt de pakistanska myndigheternas tidsplan för övergång till demokrati och än en gång uttryckte en förhoppning om att alla partier och politiska krafter samverkar för att åstadkomma en god förvaltning av offentliga angelägenheter liksom väl fungerande institutioner, enligt demokratins regler. Unionen glädde sig dessutom över utsikterna att kunna samarbeta med den nya pakistanska regeringen om alla frågor av ömsesidigt intresse, däribland kampen mot terrorism.
 5. EU fortsätter, i enlighet med sina ledande principer i fråga om respekt för grundläggande rättigheter, särskilt tanke-, samvets- och religionsfrihet enligt artikel 10 i Europeiska unionens stadga om grundläggande rättigheter, att nära följa de kristnas situation och kommer, om så blir nödvändigt, att ta upp olika problem med den pakistanska regeringen.
-

(2003/C 222 E/077)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3420/02**från Monica Frassoni (Verts/ALE) till kommissionen**

(26 november 2002)

Ämne: Fastighetsprojekt utmed Monti Russu-kusten, ett område av gemenskapsintresse i kommunen Aglientu på Sardinien

Företaget Lido dei Coralli kommer inom kort att genomföra en tomtstyckning på 95 200 kubikmeter utmed Monti Russu-kusten i kommunen Aglientu (Sassari). Kommittén för Monti Russus bevarande och miljöorganisationerna "Amici della Terra" (Jordens vänner) och "Gruppo d'Intervento Giuridico" (Juridiska interventionsgruppen) har vid flera tillfällen lämnat information om denna fråga till behöriga EU-organ⁽¹⁾ och till de administrativa och rättsliga myndigheterna på nationell, regional och lokal nivå. Monti Russo är nämligen ett område av gemenskapsintresse (ITB000006) i enlighet med direktiv 92/43/EEG, som verkstälts genom presidentdekret nr 357/1997 (formell förteckning med ministerdekret av den 3 april 2000, nr 65). Det berörda området ingår även i det planerade naturreservatet "Monti Russu"⁽²⁾. Området är dessutom skyddat av naturskyddslagar⁽³⁾, en särskild landsbygdsplan (nr 1)⁽⁴⁾ och av bestämmelser om att vissa delar av området skall bevaras intakta⁽⁵⁾. Fastighetsprojektet kommer i hög grad att inverka på miljön (Aglientus kommun förutsätter i sina beräkningar att upp till 350 000 kubikmeter kan komma att påverkas inom området av gemenskapsintresse). En miljökonsekvensbedömning har visserligen godkänts⁽⁶⁾ men den är helt undermålig (flera exempel på detta kan nämnas: i miljökonsekvensbedömningen fastslås felaktigt att vissa områden i livsmiljöerna "Pseudo-steppe with grasses and annuals: Thero-Brachipodietea" *6220, "Mediterranean salt meadows – Juncetalia maritimi" 1410 och "Dune sclerophyllous scrubs-Cistolavanduletalia" 16.28 är skadade; ingen hänsyn tas till volymen eller det redan allvarliga läget på platsen, ej heller till de röjnings- och gallringsarbeten som redan utförts av företaget; vidare föreslås i miljökonsekvensbedömningen en rad kompenserande åtgärder som är löjväckande)⁽⁷⁾. Enligt den förebyggande undersökning som genomförts skall miljökonsekvensbedömningen inte fullföljas (direktiv 97/11/EG, bilaga II, punkt 12 c som ändrade och införlivade det tidigare direktivet 85/337/EEG)⁽⁸⁾. Det bör dock påpekas att fastighetsprojektet befinner sig mitt på området och att det inte skulle passa in i miljön. Dessutom erhåller Aglientus kommun gemenskapsstöd genom Life-Nature-programmet 1999 – 06189 "Juniperus Dunes", som även innehåller ovannämnda byggplaner⁽⁹⁾.

Känner kommissionen till dessa uppgifter?

Utifrån vilka kriterier och tillvägagångssätt godkändes och finansierades detta Life-Nature-projekt?

Tänker kommissionen vidta lämpliga åtgärder för att granska innehållet i miljökonsekvensbedömningen och i förfarandet för förebyggande undersökning?

⁽¹⁾ De aktuella fastighetsprojekten har tidigare tagits upp i samband med de skriftliga frågorna 3340/00 och 0921/01.

⁽²⁾ Regional lag på Sardinien nr 31/1999 (bilaga "A").

⁽³⁾ Lagstiftningsdekret nr 490/1999, artiklarna 139-140 (fastställt genom ministerdekretet av den 29 oktober 1964) och 146.1 a och 146.1 g.

⁽⁴⁾ Dekret nr 266 av den 6 augusti 1993 från ordföranden i Sardiens autonoma regionfullmäktige.

⁽⁵⁾ Regional lag nr 23/1993, artikel 2.1 a.

⁽⁶⁾ Beslut nr 1564/V av den 11 juli 2001 av generaldirektören för den regionala miljöförvaltningsmyndigheten.

⁽⁷⁾ Till exempel plantering av 40 stora enbärsträd i ortens grönområden för att kompensera förstörelsen av 32 procent av livsmiljön "Matorral a Juniperus spp 5210" och av alla andra livsmiljöer på det berörda området.

⁽⁸⁾ Beslut nr 2372/VIII av den 7 december 2001 av avdelningschefen för den regionala miljöförvaltningsmyndigheten S.I.V.E.A.

⁽⁹⁾ Se planerna för det nya Life-projektet som tar upp de största problemen/hoten för de levnadsmiljöer/arter som är föremål för anläggningsarbeten på det berörda området.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(6 januari 2003)

Kommissionen är medveten om de uppgifter frågeställaren tar upp och den har inlett ett officiellt klagomål i ärendet.

Bidragstagaren för Life-projektet (kommunen Aglientu) angav i sin ansökan (blankett 99/10) att de, inom de gränser som gäller enligt stadsplanen, avsåg att begränsa den sammanlagda byggnadsvolymen till högst 350 000 kvadratmeter inom området av gemenskapsintresse. De angav också att detta skulle ske helt i överensstämmelse med den gällande regionala och nationella lagstiftningen samt gemenskapslagstiftningen, särskilt artikel 6 i rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter ⁽¹⁾.

Projekt som finansieras av gemenskapen måste följa gemenskapslagstiftningen. Beslutet om och villkoren för projektet stärker denna skyldighet och bidragstagarens åtagande att se till att lagstiftningen följs.

Det fall klagomålet syftar på undersöks för närvarande. Kommissionen kommer att vidta lämpliga åtgärder, inbegripet överträdelseförfaranden enligt artikel 226 i EG-fördraget, för att se till att gemenskapslagstiftningen följs.

⁽¹⁾ EGT L 206, 22.7.1992.

(2003/C 222 E/078)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3426/02
från Roberta Angelilli (UEN) till kommissionen

(2 december 2002)

Ämne: Fiumicinos användning av medel från programmet Daphne

Under september 2002 lade det italienska finansministeriets övervakningsutskott fram en redogörelse över utnyttjandet av de medel som EU beviljat.

Av denna redogörelse framgår även hur oroväckande långsamt och ineffektivt de lokala myndigheterna arbetar med att bevilja projektstöd. Under 2000 utnyttjades endast två procent av EG-stödet.

Även kommissionen har vid ett flertal tillfällen påpekat de lokala myndigheternas otillräckliga utnyttjande av gemenskapsmedlen.

Samtidigt är det vissa lokala myndigheter, såsom Fiumicinos kommunala myndigheter, som i synnerhet behöver utnyttja gemenskapsmedlen för att bekämpa utnyttjandet av kvinnor och barn. Mot denna bakgrund tillfrågas kommissionen följande:

1. Har kommunen Fiumicino lagt fram några projektförslag för programmet Daphne?
2. Har kommunen Fiumicino erhållit något stöd för sina projekt?
3. Har de erhållna medlen utnyttjats?

Svar från António Vitorino på kommissionens vägnar

(22 januari 2003)

Kommunen Fiumicino har inte lämnat in några projektförslag till Daphne-programmet sedan 1997.

(2003/C 222 E/079)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3427/02
från Roberta Angelilli (UEN) till kommissionen

(2 december 2002)

Ämne: Frosinones användning av medel från programmet Daphne

Under september 2002 lade det italienska finansministeriets övervakningsutskott fram en redogörelse över utnyttjandet av de medel som EU beviljat.

Av denna redogörelse framgår även hur oroväckande långsamt och ineffektivt de lokala myndigheterna arbetar med att bevilja projektstöd. Under 2000 utnyttjades endast två procent av EG-stödet. Även kommissionen har vid ett flertal tillfällen påpekat de lokala myndigheternas otillräckliga utnyttjande av gemenskapsmedlen.

Samtidigt är det vissa lokala myndigheter, såsom Frosinones kommunala myndigheter, som i synnerhet behöver utnyttja gemenskapsmedlen för att bekämpa utnyttjandet av kvinnor och barn.

Mot denna bakgrund tillfrågas kommissionen följande:

1. Har kommunen Frosinone lagt fram några projektförslag för programmet Daphne?
2. Har kommunen Frosinone erhållit något stöd för sina projekt?
3. Har de erhållna medlen utnyttjats?

Svar från António Vitorino på kommissionens vägnar

(22 januari 2003)

Kommunen Frosinone har inte lämnat in några projektförslag till Daphne-programmet sedan 1997.

(2003/C 222 E/080)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3440/02 från Marco Cappato (NI) till rådet

(2 december 2002)

Ämne: Utbyte av personuppgifter mellan Europol och USA

I samband med ett besök av Europaparlamentets delegation för förbindelserna med USA bekräftade de ansvariga för Europol:s kontor i Washington att Europol vid flera tillfällen utbytt uppgifter om enskilda personer med de amerikanska myndigheterna. Denna typ av utbyte får endast förekomma om personers liv svävar i fara och då under direktören för Europol:s ansvar och styrelsens övervakning.

Kan rådet informera om detaljerna kring denna händelse och framför allt om den rättsliga grunden för förfarandet? Hur många fall handlar det om, hur många personer (av vilken nationalitet) är berörda och vilka uppgifter handlar det om? Vilka viktiga eller extraordinära skäl har åberopats för varje enskilt fall? Av vilken anledning sker aldrig – fortfarande enligt de europolansvariga i USA – något informationsutbyte åt motsatt håll, från de amerikanska myndigheterna till Europol?

Svar

(5–6 maj 2003)

Artikel 2.1 tillsammans med artikel 4 i rådets akt av den 12 mars 1999 om antagande av regler om överföring av personuppgifter från Europol till tredje land och utomstående organ⁽¹⁾ utgör den rättsliga grunden för att i undantagsfall överföra personuppgifter till USA om detta är absolut nödvändigt för att tillvarata medlemsstaternas väsentliga intressen eller för att förhindra överhängande fara som har anknytning till brott. Styrelsen och den gemensamma tillsynsmyndigheten informeras om varje sådan överföring.

Rådet kan inte upplysa om vilken sorts uppgifter som överförs till USA, ej heller om skälen till överföringen.

Rådet vill dessutom meddela den ärade parlamentsledamoten att rådet vid mötet den 19 december 2002 bemyndigade direktören för Europol att ingå utkastet till tilläggsavtal mellan Amerikas Förenta stater och Europol om utbyte av personuppgifter och relaterade uppgifter och att utväxla skrivelserna angående detta tilläggsavtal.

(¹) EGT C 88, 30.3.1999, s. 1.

(2003/C 222 E/081)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3444/02
från Jorge Moreira Da Silva (PPE-DE) till rådet

(3 december 2002)

Ämne: Aggressiv reklam i EU:s medlemsstater

Vissa företag tvekar inte att ibland använda sig av obscena bilder i sin marknadsföring i europeiska städer i syfte att verkligen nå fram till målgrupperna, uppenbarligen utan att reflektera över de skadliga effekter denna typ av reklam kan få för barnens uppfostran. Dessa vulgära affischer, som förekommer på allmänna platser (busshållplatser, tunnelbanenedgångar), blir allt vanligare för varje år.

Innebär detta att alla sätt är bra och att allt är tillåtet, om syftet är att sälja en vara?

Vilka etiska normer för reklam finns det i EU:s olika medlemsstater?

Svar

(5–6 maj 2003)

Rådet har förståelse för att det känns angeläget för den ärade parlamentsledamoten att försvara den europeiska allmänhetens intresse när det gäller att fastställa etiska normer för reklam. Reklametiska frågor faller dock under medlemsstaternas behörighetsområde. Rådet har inga upplysningar om vilka normer som tillämpas i de enskilda medlemsstaterna.

Vad gäller gemenskapens behörighet och i enlighet med artikel 153 i fördraget, och med tanke på konsumentskyddet, "skall gemenskapen bidra till att skydda konsumenternas hälsa, säkerhet och ekonomiska intressen samt till att främja deras rätt till information och utbildning och deras rätt att organisera sig för att tillvarata sina intressen."

Rådet kan i alla händelser inte agera i avsaknad av ett förslag från kommissionen i denna fråga. Till dags dato har rådet inte förelagts något sådant.

(2003/C 222 E/082)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3446/02
från Olivier Dupuis (NI) till rådet

(6 december 2002)

Ämne: Toppmötet EU–Ryssland

Vid det senaste toppmötet EU–Ryssland som hölls i Bryssel den 11 november 2002 anlidade inte rådet som brukligt sina egna tolkar för att sköta tolkningen av gästernas, det vill säga presidentens och delegationens från Ryska federationen, anföranden från ryska till gemenskapens språk. Märkligt nog var det gästernas tolkar som tolkade både till och från ryska. Vid detta toppmöte uttalade sig president Putin på ett såväl rasistiskt som förolämpande och till och med hotfullt sätt mot en journalist från gemenskapen. Den ryske presidenten sade bland annat till journalisten att om denne var beredd att bli en radikal islamist och låta sig omskäras så var han välkommen till Moskva. Putin sade vidare att det fanns många olika trosåskådningar och experter i denna fråga i Ryssland, och rekommenderade journalisten i fråga att låta utföra nämnda ingrepp så grundligt att ingenting skulle kunna växa ut igen. De ryska tolkarna översatte inte detta yttrande, och det blev inte allmänt känt i Europa förrän det återgavs i de ryska medierna.

Såväl i medlemsstaterna som inom gemenskapsinstitutionerna finns det en etablerad diplomatisk tradition enligt vilken tolkningen till det lands eller den institutions språk som är värd för mötet skall ombesörjas av respektive land eller institution, i synnerhet vid så betydelsefulla möten som detta. Varför har rådet inte följt denna okränkbara och utmärkta regel för internationella relationer när det gäller toppmötet EU-Ryssland? Har rådet lämnat in någon formell protest till de ryska myndigheterna och till Internationella Konferenstolkförbundet (AIIC), i syfte att de skall vidta sanktioner mot de ryska tolkarnas uppenbara överträdelse av de deontologiska reglerna, särskilt den regel enligt vilken tolkar oavkortat skall översätta allt som sägs? Vilka slutsatser drar rådet när det gäller den ryske presidentens rasistiska, förolämpande och rentav hotfulla yttrande vid presskonferensen den 11 november 2002 i Bryssel?

Svar

(5–6 maj 2003)

Rådet vill påpeka för den ärade parlamentsledamoten att toppmötet EU-Ryssland hölls inom rådets lokaler under exceptionella omständigheter sedan ordförandeskapet kort dessförinnan hade flyttat det från Köpenhamn till Bryssel.

Vad beträffar tolkning är rådets praxis vid dess egna möten att den av kvalitetsskäl ombesörjs enbart med tolkar från Gemensamma tjänsten för tolkning och konferenser (SCIC). Denna praxis följs normalt av ordförandeskapen vid arrangerandet av möten på hög nivå, som bilaterala toppmöten mellan EU och tredje land. Emellertid är denna regel inte okränkbar och i undantagsfall har ordförandeskapet efter samråd med SCIC godtagit att simultantolkning till ett annat språk tillhandahålls av den besökande delegationen.

Vid toppmötet EURyssland nyligen tillhandahölls simultantolkning till ryska av SCIC-tolkare medan den ryska delegationen på president Putins begäran svarade för tolkning till engelska.

Samma tolkar som tidigare simultantolkade således president Putins uttalande vid den avslutande presskonferensen. Vad gäller nivån på tolkningen under toppmötet har rådet inte framfört några klagomål vare sig till de ryska myndigheterna eller till Internationella konferenstolkföreningen.

Rådet har emellertid som princip att inte kommentera uttalanden till pressen från besökande statsöverhuvuden.

(2003/C 222 E/083)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3447/02

från Bob van den Bos (ELDR) till rådet

(6 december 2002)

Ämne: Situationen för de mänskliga rättigheterna i Iran/resolution i FN:s generalförsamlings tredje kommission

Den 21 oktober 2002 hölls det i rådet (allmänna frågor och utrikesfrågor) en diskussion om situationen för de mänskliga rättigheterna i Iran och unionens hållning i denna fråga. Ett centralt spörsmål i detta sammanhang var hur den resolution om Iran som EU eventuellt avsåg lämna in till FN:s generalförsamlings tredje kommission förhöll sig till den dialog om de mänskliga rättigheterna, om vilken det överenskommit med Iran såsom en del av ett paket, där det också ingår förhandlingar om ett handels- och samarbetsavtal. Till sist beslutades det att EU i år inte skall lämna in någon resolution om Iran till tredje kommissionen och att de fortsatta åtgärderna i frågan (till exempel nästa vår inför människorättskommissionen i Genève) också skall få bero av hur den planerade dialogen med Iran utvecklar sig.

1. Delar rådet åsikten om att situationen för de mänskliga rättigheterna i Iran kraftigt försämrats under den tid som varit?

2. Delar rådet åsikten om att EU:s dialog med Iran om de mänskliga rättigheterna inte utesluter att situationen för de mänskliga rättigheterna i Iran förs på tal inför andra forum med hjälp av resolutioner? Om så är fallet: varför har det då likafullt beslutats att det inte skall lämnas in någon resolution till FN:s generalförsamlings tredje kommission?
3. Vad skall dialogen om de mänskliga rättigheterna egentligen föreställa, när man betänker att samma dag som en EU-delegation besökte Teheran (den 30 september 2002), då hängdes fem personer offentligt i den staden? Hur har denna händelse påverkat dialogen mellan EU och Iran?
4. Delar rådet åsikten om att beslutet om att lämna in en resolution vid den 59 sammankomsten för FN:s människorättskommission 2003 inte får bero av hur dialogen om de mänskliga rättigheterna utvecklar sig, utan av den faktiska situationen för de mänskliga rättigheterna i Iran? Om inte: varför inte?

Svar

(8 maj 2003)

1. Det första mötet i den dialog om de mänskliga rättigheterna mellan EU och Iran som upprättades genom rådets slutsatser av den 21 oktober 2002 ägde rum i Teheran den 16–17 december 2002. Mötet hölls som en rundabordsdiskussion med företrädare för det civila samhället från både EU och Iran samt även som särskilda sammankomster på tjänstemannanivå. De ämnen som togs upp vid rundabordsdiskussionen rörde hur diskriminering och tortyr skall förhindras. Vid sammankomsterna på tjänstemannanivå togs dessa ämnen upp tillsammans med samtliga övriga frågor som inger EU oro när det gäller de mänskliga rättigheterna i Iran. Rådet har ännu inte haft möjlighet att utvärdera resultatet av detta första möte i dialogen eller att ta ställning till om situationen för de mänskliga rättigheterna i Iran verkligen har försämrats sedan oktober 2002 eller inte.

2. I slutsatserna av den 21 oktober 2002 bekräftade rådet åter sin ståndpunkt att inrättandet av dialogen inte påverkar huruvida en resolution läggs fram i FN:s generalförsamlings tredje kommitté eller i FN:s kommission för de mänskliga rättigheterna. Denna ståndpunkt har redan fastställts i punkt 9 i EU:s riktlinjer för dialoger om mänskliga rättigheter som antogs 2001.

Rådet beslutade den 21 oktober 2002 att inte lägga fram någon resolution om de mänskliga rättigheterna i Iran vid FN:s generalförsamlings 57:e session i oktober/november 2002. Rådet fattade den 21 oktober 2002 emellertid inget beslut om man vid kommande sessioner i FN:s generalförsamling eller FN:s kommission för de mänskliga rättigheterna avser att lägga fram någon resolution om Iran eller inte.

3. Dialogen med Iran syftar till att uppnå konkreta framsteg vad gäller de mänskliga rättigheterna i landet. EU:s delegation av människorättsexperter, som besökte Iran den 30 september och 1 oktober 2002, uttryckte under besöket sin oro för det iranska utrikesministeriet över de offentliga avrättningar som åsyftas i frågan.

Rådet kommer att regelbundet utvärdera resultatet av dialogen, för att kontrollera om den leder till konkreta framsteg vad gäller de mänskliga rättigheterna i Iran. De riktmärken enligt vilka framstegen kommer att mätas omfattar samtliga områden som inger EU oro, bl.a. utdömande av dödsstraff.

(2003/C 222 E/084)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3466/02

från Eluned Morgan (PSE) till kommissionen

(6 december 2002)

Ämne: Vänorter

Vad gör kommissionen för att rätta till de problem som kandidater för vänortsstöd konfronteras med på grund av den orimligt korta tiden mellan ansökan och perioden som stödet gäller?

Svar från Viviane Reding på kommissionens vägnar*(20 januari 2003)*

Kommissionen fäster mycket stor vikt vid vänorter och kommer att bibehålla och även i framtiden förbättra stödet till denna verksamhet.

Efter samråd med de nationella och regionala företrädarna för vänortsrörelsen infördes med deras samtycke i november 2000 ett nytt system för förvaltning av bidragen omfattande en årlig inbjudan att lämna förslag uppdelad på olika omgångar. Det nya systemet innebar kraftiga förändringar i driften av vänortsverksamheten, vilket förstäligt nog fordrade en period av anpassning för bidragsmottagarna.

Systemet var avsett som ett övergångssystem, och en översyn utfördes av kommissionen i nära samarbete med företrädarna för vänortsrörelsen och för Europaparlamentets kulturutskott. Utifrån översynen infördes ett förenklat system för 2002. Erfarenheterna under 2002 var uppmuntrande, och bidragsmottagarna var på det hela taget tillfredsställda. Vid inbjudan att lämna förslag under 2003 prioriterades därför kontinuitet i syfte att behålla de viktigaste delarna av det aktuella systemet oförändrade.

Under de olika samråden betonade företrädarna för vänortsrörelsen upprepade gånger att tidsrymden mellan sista ansökningsdatum och verksamhetsfasens inledning inte bör vara alltför lång med hänsyn till praxis på området. Man vet emellertid av erfarenhet att ett av problemen med det innevarande systemet är att beskedet om kommissionens beslut att bevilja bidrag når mottagarna på ett relativt sent stadium. Därför utökades tidsrymden för 2003 med en månad.

Kommissionen kommer även i framtiden att föra en nära dialog med de berörda parterna på vänortsområdet i syftet att bedöma och förbättra systemets funktion. Frågan om en passande tidsrymd kommer att tas upp igen i samband med utarbetandet av kommande års inbjudan att lämna förslag.

(2003/C 222 E/085)

**SKRIFTLIG FRÅGA E-3492/02
från Renzo Imbeni (PSE) till rådet***(9 december 2002)*

Ämne: Anpassning av tullspeditörsyrket i samband med utvidgningen

Utvidgningen av Europeiska unionen kommer att medföra att tullformalitetserna avskaffas i handeln med de nya länder som blir medlemmar av unionen. Kan rådet uppge om avskaffandet kommer att ske successivt och om det inom ramen för handeln med dessa länder fortsättningsvis kommer att utfärdas tuldokument, t.ex. T2, för varor som omfattas av gemenskapens interna transiteringssystem?

Ämnar rådet – om samtliga tullformaliteter avskaffas fullständigt – tillstyrka ett förslag till förordning om kompletterande gemenskapsåtgärder till förmån för tullspeditörer, med specifika undantagsåtgärder för att komplettera strukturfondsåtgärderna?

Svar*(5–6 maj 2003)*

Rådet bekräftar att de nya medlemsstaterna måste genomföra regelverket i fråga om tullfrågor från och med den dag de blir medlemmar i EU.

Samtliga anslutande stater har åtagit sig att vidta de nödvändiga åtgärderna för att införliva och genomföra regelverket på detta område i god tid före anslutningen och att anpassa sin administrativa kapacitet i enlighet därmed. Särskild vikt kommer att fästas vid en effektiv gränsförvaltning, införande av ny teknik, etiska regler för tullen och samarbete mellan samtliga berörda instanser inom administrationen.

Det är varje anslutande stats sak att vidta de nödvändiga åtgärderna i detta avseende, inklusive omplacering och omskolning och att vända sig till kommissionen när det gäller finansiering av relevanta initiativ.

Den ärade ledamoten uppmanas att ställa frågor som avser praktiska detaljer till kommissionen.

(2003/C 222 E/086)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3505/02
från Robert Evans (PSE) till rådet

(10 december 2002)

Ämne: Fortsatt fångenskap för Ngawang Sangdrol

Känner rådet till att Ngawang Sangdrol fortlöpande (sedan 1992) suttit i häkte och behandlas illa?

Hon dömdes på grund av att hon fredligt utnyttjat sin rätt till yttrandefrihet.

Har rådet vidtagit några ytterligare åtgärder för att förbättra hennes villkor i fångenskap och för att slutligen säkra att hon frigges?

Svar

(5-6 maj 2003)

Den 18 oktober 2002 informerade de kinesiska myndigheterna EU om att Ngawang Sangdrol dagen innan på grund av gott uppförande hade villkorligt frigivits ur Fängelse nr 1 i den autonoma regionen Tibet. De framhöll även att domstolen i sitt beslut att frige henne på grund av gott uppförande hade tagit hänsyn till att hon hade dömts före 18 års ålder.

Innan Ngawang Sangdrol frigavs, hade EU vid upprepade tillfällen uttryckt sin oro till de kinesiska myndigheterna och begärt att hon omedelbart skulle släppas.

(2003/C 222 E/087)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3506/02
från Robert Evans (PSE) till rådet

(10 december 2002)

Ämne: Behandlingen av Siham Qandah i Jordanien

Känner rådet till Siham Qandahs svåra situation i Jordanien? Jag har blivit kontaktad av väljare som är oroade av rapporter om att hon nödgats gömma sina barn. Hon är rädd för att de kommer att tas ifrån henne, efter det att hon förklarats olämplig som förmyndare, eftersom hon gett dem en kristen uppfostran.

Kan rådet ta upp denna fråga med de jordanska myndigheterna och försöka få ett slut på denna olyckliga situation?

Svar

(5-6 maj 2003)

Rådet känner inte till de förhållanden som den ärande parlamentsledamoten nämner. Vid mötena med Jordanien inom ramen för associeringsavtalet har rådet dock alltid understrukt att förbindelserna med Jordanien bygger på den gemensamma respekten för de demokratiska principerna och de grundläggande mänskliga rättigheterna som utgör en väsentlig beståndsdel i avtalet enligt artikel 2 i detta. Religionsfriheten är en av de grundläggande friheterna som skall respekteras.

(2003/C 222 E/088)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3507/02
från Giacomo Santini (PPE-DE) till rådet*(10 december 2002)*

Ämne: Epidemi av aviär influensa i Italien

I provinserna Verona, Mantua och Brescia pågår en epidemi av aviär influensa som orsakats av det lågpatogena viruset H7N3. Influensan hotar för närvarande nästan enbart kalkonuppfödningensbranschen. För att förhindra att sjukdomen sprids kommer de italienska myndigheterna att ansöka om tillstånd från EU att börja vaccinera känsliga arter i riskområdet.

Vaccinering skulle emellertid kunna innebära att Italien går miste om möjligheten att exportera fjäderfäprodukter från de vaccinerade områdena till de övriga medlemsstaterna. De tre provinserna står för ca 80 procent av kalkonproduktionen i Italien, och ca 20 procent av den totala produktionen exporteras.

Det är således klart att ett eventuellt exportförbud skulle leda till följande:

- Minskning av kalkonproduktionen med ca 20 procent.
- Import av kött från tredje land (Brasilien och Thailand).
- Förlust av den tyska marknaden.
- Begränsning av vaccinerings till ett mindre område och den efterföljande risken för att sjukdomen kvarstår och eventuellt att det lågpatogena viruset muteras och blir högpätagent.

Kan rådet besvara följande frågor:

1. Är det möjligt att få tillstånd för nödvaccinering och ändå bibehålla möjligheten att exportera till de övriga medlemsstaterna? Denna möjlighet beviljades i samband med det tidigare influensautbrottet 2000, då ett DIVA-test gjorde åtskillnad mellan djur som var positiva vaccinerade och djur som var positiva infekterade.
2. Är det möjligt att vaccinera i ett stort område med ett heterologt vaccin (H7N1) och fortsätta med exporten samtidigt som man ger absoluta garantier för att köttet från djur som exporteras absolut inte medför virusmitta eftersom djuren var friska innan de slaktades?

Svar*(5–6 maj 2003)*

Rådet följer fortfarande med stor oro hur epidemier plötsligt uppstår och utvecklas, t.ex. aviär influensa som Italien nu har drabbats av och som den ärade parlamentsledamoten hänvisar till.

Rådet har antagit direktiv 92/40/EEG där gemenskapsåtgärder fastställs för att bekämpa denna sjukdom.

Vid antagandet av direktiv 92/40/EEG ansåg rådet att de veterinära hälsoskyddsmyndigheterna i medlemsstaterna främst skulle vara behöriga när det gäller att bekämpa en epidemi av detta slag, då de kan genomföra strängare åtgärder, men att man bör anförtro åt kommissionen att bedöma åtgärderna och vid behov fastställa särskilda tillämpningsbestämmelser efter prövning i Ständiga kommittén för livsmedelskedjan och djurhälsa, i enlighet med artikel 21 i ovan nämnda direktiv.

Kommissionen, som antar relevanta beslut på området, utövar sin behörighet bl.a. genom att bedöma vaccin och diagnostiska metoder och har möjlighet att lätta på de restriktioner för saluföring som den ärade parlamentsledamoten nämner.

Rådet uppmanar alltså den ärade parlamentsledamoten att rikta sin fråga direkt till de behöriga myndigheterna.

(2003/C 222 E/089)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3510/02**från Erik Meijer (GUE/NGL) till kommissionen**

(10 december 2002)

Ämne: Skillnad mellan nationell och europeisk luftfartspolitik när det gäller att ingå "open skies"-avtal och etablerade flygbolag som slås ut av nystartade

1. Kan kommissionen bekräfta att av de nuvarande 15 medlemsstaterna endast Spanien, Grekland och Irland inte ingått önskat bilaterala luftfartsöverenskommelser? Vilka av de 12 kandidatländer som kommer att ansluta sig 2004 och 2007 har slutit jämförbara överenskommelser med Förenta staterna eller har planer på att göra det innan de ansluter sig till EU?
2. Kan kommissionen erinra sig sitt svar på skriftlig fråga E-2839/00 (¹), där det inte bara uppges att överträdelseförfaranden inletts mot de medlemsstater som ingått bilaterala luftfartsavtal med Förenta staterna efter juni 1992 utan också att enskilda "open skies"-avtal är ett betydande hinder för förhandlingar och att kommissionen för rådet har lagt fram ett förslag om att utarbeta ett gemensamt transatlantiskt luftfartsområde (TCAA) mellan Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES) och Förenta staterna?
3. Handlar det om att kommissionen på grundval av artikel 10 i fördraget klarare fastställer fördelningen av befogenheter mellan EU och dess medlemsstater, eller snarare om en förändring av luftfartspolitik? I vilken mån handlar det om faktiska förändringar från och med den tidpunkt då medlemsstaternas nu existerande bilaterala överenskommelser med Förenta staterna sägs upp?
4. Strävar kommissionen efter att den liberalisering som genomförts successivt sedan 1987 inom EU, och som lett till att varje flygbolag som har ett operativt driftstillstånd (AOC) kan kräva rätten att flyga på vilken sträcka som helst inom EU, skall utsträckas till hela EU:s och Förenta staternas territorium, vilket i praktiken skulle innebära att man förstärker systemet med "open skies" som redan påbörjats av de flesta medlemsstater och som inte skonar någon från mördande konkurrens?
5. Vad skulle följderna bli av den politik som kommissionen förespråkar för de framtida förhållandena mellan de sedan länge etablerade nationella flygbolagen och de nya lågprisbolagen?

(¹) EGT C 136 E, 8.5.2001, s. 106.

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(31 januari 2003)

1. Domstolens domar i de så kallade "open skies"-fallen rörde åtta medlemsstater. Domstolens slutsatser – enligt vilka vissa delar av de bilaterala lufttransportavtalen strider mot gemenskapens lagstiftning – är dock relevanta för praktiskt taget alla sådana avtal i vilka en medlemsstat är part. Det gäller oavsett om det rör sig om ett "open skies"-avtal eller inte. Därför är domstolens utslag relevant för alla medlemsstater. Majoriteten av kandidatländerna har ingått "open skies"-avtal med Förenta staterna.
2. Kommissionen har lämnat förslag till rådet avseende förhandling om ett gemenskapsavtal med Förenta staterna i syfte att skapa ett transatlantiskt luftfartsområde (TCAA). Det avtalet kommer, när det har ingåtts, också att gälla för de nya medlemsstaterna efter det att de har anslutit sig till unionen.
3. TCAA syftar till att gå längre än nuvarande "open skies"-avtal. Det skall dels eliminera den fragmentering av den europeiska marknaden som är resultatet av existerande bilaterala avtal, dels skapa mer flexibilitet för gemenskapens flygbolag i fråga om verksamhet och finansiering.
4. Nuvarande regelverk begränsar EG-flygbolagens möjlighet att konkurrera effektivt med sina amerikanska konkurrenter, trots inrättandet av en gemensam luftfartsmarknad i gemenskapen. I den nya situationen räknar kommissionen med att flygbolagen på båda sidor kommer att ha samma konkurrensvillkor. Konkurrensen skall dock bedrivas inom ramen för en strikt tillämpning av regler i fråga om flygsäkerhet, luftfartsskydd, miljöskydd och konkurrens.

5. Kommissionens politik kommer att gynna, och stöds av, både lågprisbolag och traditionella flygbolag. Relationerna mellan flygbolagen kommer att bygga på kommersiella och verksamhetsrelaterade överväganden snarare än på begränsningar i bilaterala luftfartsavtal.

(2003/C 222 E/090)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3520/02
från Ursula Schleicher (PPE-DE) till rådet

(10 december 2002)

Ämne: Stadgor för och finansiering av europeiska politiska partier

Rådet har sedan Europaparlamentet yttrade sig den 17 maj 2001 utan resultat diskuterat rådets förordning om stadgar för och finansiering av europeiska politiska partier. Eftersom denna förordning, på grund av kritik från revisionsrätten, är avsedd att vara en övergångslösning tills ikraftträdandet av Nicefördraget, som innebär att en ny rättslig grund inrättas, frågar jag rådet följande:

Ett eventuellt nytt förslag från kommissionen i enlighet med den rättsliga grunden i Nicefördraget kommer att diskuteras med Europaparlamentet inom ramen för medbeslutandeförfarandet. Vad har rådet för avsikt att göra för att få till stånd en hållbar lösning för denna övergångsperiod, som också tillmötesgår revisionsrättens kritik?

Svar

(13 maj 2003)

Nicefördraget som skapar en ny rättslig grund för att lösa det som frågan gäller, trädde i kraft den 1 februari 2003. Det finns därför ingen övergångsperiod på det sätt som den ärade parlamentsledamoten menar i sin fråga.

(2003/C 222 E/091)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3526/02
från Olivier Dupuis (NI) till kommissionen

(10 december 2002)

Ämne: Sadri Khiaris reseförbud

Sedan början av oktober 2002 har Radia Nasraoui, advokat i Tunis, vänt sig två gånger till åklagarämbetet för att få klarhet i de rättsliga förfaranden som inletts mot hennes klient konstnären Sadri Khiari som är medlem i tunisiska Attac (RAID) och CLNT på grund av händelser i mars 1997 och mars 2000. Precis som tidigare fick advokat Nasraoui inget svar. Ändå var det just dessa händelser som återopades av inrikesministeriet för att förklara varför Khiari inte kunnat lämna landet, när det den 16 juni 2001 lämnade tillbaka hans pass ett år efter det att han ansökt om förnyelse av passet. Sedan dess har Khiari försökt lämna landet sex gånger och varje gång stoppats på flygplatsen i Tunis.

Känner kommissionen till det reseförbud Khiari är utsatt för? Anser inte kommissionen att de rättsliga myndigheternas vägran att ge minsta upplysning om de förfaranden som motiverar reseförbudet och deras upprepade vägran att låta Sadri Khiari resa fritt är ännu ett uttryck för den tunisiska polisens godtycke och ytterligare ett exempel på de tunisiska myndigheternas förakt för principen om ett oberoende rättsväsen, gällande lagar och de internationella konventioner som Tunisien ratificerat? Vilka initiativ har kommissionen tagit eller avser kommissionen att vidta för att Tunisien inom ramen för associationsavtalet mellan Tunisien och EU ser till att förföljelsen av Sadri Khiari upphör och mer allmänt att landet helt och fullt följer artikel 2 i detta avtal?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(17 januari 2003)

Kommissionen känner till att Sadri Khiari inte har tillåtits lämna Tunisien och att han önskar bege sig till Frankrike för att disputera på sin doktorsavhandling. Kommissionen känner dock inte till de exakta skälen för reseförbudet eller vilken rättslig grund den tunisiska statsförvaltningen åberopar till stöd för förbudet.

Vad beträffar den andra frågan parlamentsledamoten tar upp, kan kommissionen inte göra någon bedömning av de tunisiska myndigheternas bevisningsgrund och av huruvida denna är förenlig med associeringsavtalet förrän den förfogar över mer utförliga uppgifter.

Kommissionen kommer att utnyttja alla kanaler som står till dess förfogande, särskilt den av unionens ordförandeskap samordnade politiska dialogen, för att ta upp specifika fall av överträdelser av de mänskliga rättigheterna med de tunisiska myndigheterna.

Kommissionen skulle för övrigt vara tacksam om parlamentsledamoten kunde hålla den underrättad om resultatet av sådana åtgärder som ledamoten kan komma att vidta inom ramen för den interparlamentariska dialogen med Tunisien.

(2003/C 222 E/092)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3527/02

från Ian Hudghton (Verts/ALE) till kommissionen

(3 december 2002)

Ämne: Nationalparken Biebrza, Polen

Motorvägen mellan Helsingfors och Warszawa (Via Baltica) anläggs genom nationalparken Biebrza i nordöstra Polen. Vilka hänsyn har tagits till konsekvenserna för miljön av detta motorvägsbygge och den fara det utgör för de unika ekosystemen i detta område? I vilken utsträckning har kommissionen varit delaktig i fastställandet av den föreslagna dragningen av denna viktiga transportled och i beslutet att ändra de ursprungliga planerna, enligt vilka motorvägen skulle ha gått väster om nationalparken? Hur överensstämmer slutligen de förluster av flora och fauna i nationalparken Biebrza som kommer att bli följderna av motorvägsbygget med EU:s åtaganden när det gäller att bevara naturliga livsmiljöer, samt nödvändigheten av att Polen uppfyller sådan lagstiftning i egenskap av kandidatland?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(8 januari 2003)

Det är kommissionens ståndpunkt att alla kandidatländer bör tillämpa och genomföra bestämmelserna i miljöregelverket, inbegripet rådets direktiv 97/11/EG av den 3 mars 1997 om ändring av direktiv 85/337/EEG om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt⁽¹⁾ (direktivet om miljökonsekvensbedömning) och rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter (direktivet om livsmiljöer)⁽²⁾, och rådets direktiv 79/409/EEG av den 2 april 1979 om bevarande av vilda fåglar (fågeldirektivet)⁽³⁾, redan under tiden före anslutningen. Detta är särskilt viktigt vid storskaliga infrastrukturinvesteringar som Via Baltica.

Kommissionen är medveten om att myndigheterna i Podlaskie län nyligen har fattat ett beslut om dragningen av Via Baltica (TINA-korridoren nr 1) i nordöstra Polen. Enligt den föreslagna dragningen skulle motortrafikleden Via Baltica påverka Biebrzański nationalpark.

Enligt direktivet om miljökonsekvensbedömning omfattas anläggningen av en motortrafikled⁽⁴⁾ av bilaga I punkt 7 b. I detta fall är artikel 4.1 tillämplig och där fastställs att projekt som redovisas i bilaga I bör bli föremål för en bedömning i enlighet med artiklarna 5-10. Därför måste en obligatorisk miljökonsekvensbedömning genomföras.

Biebrza nationalpark har ett enastående naturvärde. Dessutom är det mycket troligt att Biebrza kommer att fastställas som ett Natura 2000-område vid anslutningen. Detta innebär att stränga bevaranderegler gäller. Enligt artikel 6 i direktivet om livsmiljöer skall investeringar som kan påverka området på ett betydande

sätt bedömas på lämpligt sätt med avseende på deras konsekvenser. Om det finns en negativ bedömning av konsekvenserna får investeringen endast tillåtas om alternativa lösningar saknas och av tvingande orsaker som har ett väsentligt allmänintresse.

Kommissionen har skrivit till de polska myndigheterna för att fästa deras uppmärksamhet på dessa frågor och få försäkringar om att de krav som fastställs i artikel 6 i direktivet om livsmiljöer har tillämpats i detta fall. De polska myndigheterna har meddelat att de berörda kommunerna har gjort en prognos av miljökonsekvenserna för den föreslagna sträckningen. Ett beslut om villkoren för markanvändning, som kommer att bestämma sträckningen på vägen, har ännu inte fattats. De har lovat att hålla kommissionen underrättad om utvecklingen i ärendet.

Kommissionen vill framhålla att det inte har utgått någon finansiering från Phare eller Ispa för byggandet av Via Baltica genom nationalparken Biebrza i Polen. Något sådant projekt finns inte heller med bland Ispas eller Phares planerade projekt. Då föranslutningsmedel från gemenskapen används för utveckling av stora infrastrukturprojekt måste "liknande standarder" som de som är fastställda i gemenskapens miljölagstiftning tillämpas innan några kommissionsmedel ges till kandidatländerna. Detta inbegriper tillämpningen av direktivet om miljökonsekvensbedömning. Dessutom måste kandidatlandet undersöka hur miljö känsliga områden som i framtiden kan komma att omfattas av skyddet från direktivet om livsmiljöer eller fågeldirektivet påverkas.

(¹) EGT L 73, 14.3.1997.

(²) EGT L 206, 22.7.1992.

(³) EGT L 103, 25.4.1979.

(⁴) Motortrafikled: en väg enligt definitionen i Europeiska överenskommelsen av den 15 november 1975 om trafik på internationella huvudvägar.

(2003/C 222 E/093)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3528/02
från Amalia Sartori (PPE-DE) till rådet

(10 december 2002)

Ämne: Indirekt finansiering till den burmanska regeringen

Den internationella tobakskoncernen British American Tobacco, som har säte i London, är en av de största brittiska investeringarna i Burma (Myanmar). Företaget förvaltar Rothmanskoncernen, som i sin tur ingår i ett samriskföretag (40 procent/60 procent) tillsammans med Economic Holding Myanmar. Det senare är ett företag som ägs av den burmanska militärregimen, ökad för de upprepade kränkningarna av de mänskliga rättigheterna. Sedan 1962 härskar faktiskt en militärdiktatur i Burma som bär ansvaret för tortyr, misshandel, häktningar, tvångsarbete och mord på ett oerhört stort antal män, kvinnor och barn.

Burma är dessutom det land där det finns flest barnsoldater i världen.

I och med sina investeringar accepterar British American Tobacco diktaturregimen, stärker den och gör det möjligt för den att bibehålla sin makt.

Vilka åtgärder ämnar rådet vidta mot beviljandet av ekonomiskt stöd till en regim som överallt betraktas som skyldig till brott mot mänskligheten och som involverar en medlemsstat och därigenom hela unionen?

Svar

(5–6 maj 2003)

1. Sedan 1996 har rådet antagit flera gemensamma ståndpunkter om Burma. Det gäller i huvudsak gemensam ståndpunkt 96/635/GUSP av den 28 oktober 1996 (¹), som förlängts och ändrats genom gemensam ståndpunkt 2000/346/GUSP av den 26 april 2000 (²) och genom gemensam ståndpunkt 2002/831/GUSP av den 21 oktober 2002 (³).

Gällande gemensam ståndpunkt 2002/831/GUSP, vilken rådet antog den 21 oktober 2002, avser ett antal riktade sanktioner mot Burmas regim, bl.a. viseringsförbud och frysning av tillgångar, som berör nuvarande och tidigare ledamöter av Burmas regering, medlemmar av Statens råd för fred och utveckling (SPDC), tidigare medlemmar i SLORC samt militärer i ledande ställning.

2. Rådet har emellertid inte tagit ställning till eventuella investeringar av europeiska företag i Burma och har inte heller diskuterat den specifika frågan om B.A.T./Rothmans samriskföretag med Economic Holding Myanmar.

(¹) EGT L 287, 8.11.1996, s. 1-2.

(²) EGT L 122, 24.5.2000, s. 1-5.

(³) EGT L 285, 23.10.2002, s. 7-11.

(2003/C 222 E/094)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3530/02

från Erik Meijer (GUE/NGL) till kommissionen

(10 december 2002)

Ämne: Konkurrens mellan stora hamnar med gemensamt inland och slöseri med offentliga medel för att vinna konkurrensstriden

1. Kommer den nuvarande kommissionen ihåg diskussionerna mellan dess föregångare och Europaparlamentet om hur viktigt det är att reglera konkurrensen mellan hamnar, en diskussion som till slut dock inte ledde till några konkreta förslag i det förslag till direktiv om tillträde till marknaden för hamntjänster, som syftar till att främja konkurrensen inom hamnarna och som Europaparlamentet tog upp till första behandling den 14 november 2001?

2. Känner kommissionen till att konkurrensproblemet framför allt berör hamnarna på östsidan av Nordsjön som alla mer eller mindre betjänar samma tätbefolkade inland, nämligen de i fyra medlemsstater belägna hamnarna i Hamburg, Bremen, Amsterdam, Rotterdam, Antwerpen, Zeebrugge och Dunkerque, som till följd av detta var och en konkurrerar om samma frakter i stället för att eftersträva en rimlig arbetsfördelning?

3. Känner kommissionen även till att konkurrensen mellan de hamnstäder som nämns i fråga 2 under årens lopp har lett till att de försökt överträffa varandra med offentliga investeringar, så att det skapats överkapacitet i förhållande till hur volymerna utvecklats inom sjöfartshandeln och att man hela tiden strävar efter lägre avgifter än de näraliggande konkurrenterna och att man så långt det går försöker dölja sina ekonomiska förehavanden och spionera på konkurrenterna?

4. Erinrar sig kommissionen hur svårt det var att inom EU få till stånd ett gemenskapssystem för insamling av fartygsavfall och lastrester som gäller såväl för Nordsjön och Östersjön som för Medelhavet? Erkänner kommissionen att det är stora skillnader mellan de tätt liggande hamnarna med begränsat upptagningsområde kring Medelhavet och de stora hamnarna med gemensamt upptagningsområde i det tätbefolkade Nordsjöområdet? Kan man verkligen inom EU skapa en enda gemenskapsordning för styrning av hamnar som verkar under så skilda omständigheter, eller ser kommissionen skäl till att istället sträva efter att skapa mer begränsade bestämmelser för hamnar som i hög grad påverkar varandra?

5. Accepterar kommissionen att det för konkurrensen mellan hamnarna inte spelar någon roll om EU finns eller inte? Eller strävar kommissionen efter att hitta en särskild lösning för detta problem, utanför det föreslagna direktivets ram? Kommer detta att leda till förslag till lagstiftning och är det meddelande som utlovats att betrakta som en förberedelse för detta?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(12 februari 2003)

1.-5. Kommissionen erinrar sig alla tidigare diskussioner om en europeisk hamnpolitik och vill påminna ledamoten om att fördragets regler om statligt stöd också omfattar hamnar. De viktigaste

punkterna i dessa regler sammanfattades i kommissionens meddelande till Europaparlamentet och rådet "Förbättrad kvalitet på de tjänster som tillhandahålls i kusthamnarna: En förutsättning för europeisk transportverksamhet" ⁽¹⁾ av den 13 februari 2001. På begäran har Europaparlamentet och rådet fått tillgång till ett mer uttömmande dokument för att underlätta den pågående debatten om direktivet om hamntjänster.

2.-4. Kommissionen är medveten om att hård konkurrens råder mellan hamnar, särskilt efter genomförandet av den inre marknaden. Konkurrensen är särskilt hård i nordvästra Europa, där hamnarna i huvudsak betjänar samma inland, även om konkurrensen mellan hamnar inte alls är begränsad till sådana förhållanden.

Kommissionen är medveten om att offentliga och privata organ i hamnarna i nordvästra Europa har gjort betydande hamninvesteringar under senare år och fortsätter att göra det. Inget tyder på att dessa investeringar har lett till några större problem med överkapacitet. Det mesta tyder på att det allmänt sett råder jämvikt mellan tillgång och efterfrågan.

Offentliga investeringar är tillåtna om EG-fördragets regler om statligt stöd följs. Kommissionen skulle följa upp klagomål för att bedöma om reglerna följts, precis som i tidigare fall. Kommissionen anser dock inte att ett EU-täckande operativt förvaltningsorgan bör inrättas för att fördela gods och verksamhet mellan olika hamnar i allmänhet och nordvästra Europas hamnar i synnerhet, eftersom ett sådant organ förmodligen inte skulle klara att ersätta hamnarnas och deras kunders kommersiella aktiviteter på ett tillfredsställande sätt.

EU-initiativet Interreg III för perioden 2000–2006, inom ramen för Europeiska regionala utvecklingsfonden (ERUF), kan bidra till att främja samarbetet mellan hamnar för att uppnå en mer balanserad och hållbar utveckling av sjötransporterna i Europa. Inom ramen för olika program, t.ex. för Nordsjöområdet, Östersjöområdet, Nordvästeuropa, Atlantområdet och Västra Medelhavsområdet, kan nationella, regionala och lokala myndigheter och andra aktörer hantera de frågor som nämns i punkt 4 och samarbeta för att lösa problem som rör sjötransporter och samarbete mellan hamnar. Ytterligare information finns på webbplatsen http://europa.eu.int./comm/regional_policy/interreg3.

⁽¹⁾ KOM(2001) 35 slutlig.

(2003/C 222 E/095)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3557/02
från Marie Isler Béguin (Verts/ALE) till rådet

(12 december 2002)

Ämne: Inrättande av en europeisk bank för förebyggande och reparation av miljöskador

Under det årtionde som gått efter det kommunistiska blockets sönderfall i Europa har EU fastställt som en prioritering att genomföra och uppfölja en ekonomisk och industriell övergång i Östeuropas republiker, såsom ett sätt att bemöta deras önskan om att snabbt integreras i EU och för att förbereda dem inför anslutningen. Som ett led i detta har EU, inför de utmaningar som dessa omvandlingar inneburit på det europeiska planet, grundat en bank inkom för ändamålet, nämligen Europeiska banken för återuppbyggnad och utveckling.

De garantier, den finansiering och de strategier som Europeiska banken för återuppbyggnad och utveckling stått till tjänst med har på ett avgörande sätt blivit till nytta för vart och ett av kandidatländerna vid den övergångsprocess de genomgått. Att EU i dag fastställt en slutgiltig tidpunkt för när dessa länder skall bli medlemmar visar hur långt processen framskridit. Härefter står vägen följaktligen öppen för nya och lika angelägna prioriteringar.

Olika naturkatastrofer vittnar om att det nu står annat på spel, av en storleksordning som fullt ut kan mäta sig med den utmaning som övergången från en kommuniststyrd ekonomi inneburit för den östra hälften av Europa. Att ekosystemen utsatts för störningar framgår av vad som hänt med klimatet, väderleken och haven och konsekvenserna av dessa störningar gör sig gällande med våldsam kraft i vår världsdels vardagsverklighet, med alla de enorma kostnader i ekonomiskt hänseende som detta för med sig. Enligt en uppskattning som nyligen gjorts av FN:s miljöprogram uppgår de nuvarande och framför allt de framtida kostnaderna för denna miljöförstöring, som är ett resultat av att man i flera årtionden producerat och levt på ett sätt som inte alls tagit hänsyn till miljöns berättigade krav, till omkring 150 miljarder dollar årligen.

Är rådet utgående från dessa fakta och sifferuppgifter övertygat om att det behövs en gemensam politik — med tanke på vilka utmaningar och faror vi är ställda inför och således också vilka medel och ansträngningar det kommer att krävas — för att få i gång åtgärder i en omfattning som motsvarar problemen och för att hantera dessa scenarier för hur det kommer att gå för miljön?

Anser inte rådet att det måste finnas en enda kontaktinstans och verksamhetsansvarig, såsom Europeiska banken för återuppbyggnad och utveckling varit i frågor som berört kriserna för industrin, för att samordna och sköta arbetet med att begränsa omfattningen av dessa ekologiska kriser och reparera de skador de givit upphov till?

Vore det inte ett tecken på att rådet skulle axla sitt ansvar om den verkade till förmån för en europeisk bank för förebyggande och reparation av miljöskador med uppgift att övervaka, informera och undervisa samt främja en övergång i mera ekologisk riktning i dagens och morgondagens värld?

Svar

(5–6 maj 2003)

Inget förslag i detta ärende har lagts fram av kommissionen för rådet. Rådet har därför inte granskat den särskilda fråga som den ärade parlamentsledamoten tar upp.

Rådet har emellertid i enlighet med förordning 2012/2002⁽¹⁾ av den 11 november 2002 inrättat Europeiska unionens solidaritetsfond, som framför allt syftar till att täcka en del av de offentliga utgifter som åsamkas en medlemsstat eller ett land som kommer att bli medlemsstat 2004, i den händelse dessa länder drabbas av större naturkatastrofer, för att bidra till att normala levnadsvillkor snabbt återställs i de katastrofdrabbade områdena.

Fonden skall täcka skador för vilka kostnaderna i den berörda staten uppskattas överstiga 3 miljarder euro i 2002 års priser eller som utgör mer än 0,6 % av dess BNI. I undantagsfall kan bistånd ur fonden emellertid också beviljas en region, trots att de kvantitativa kriterierna inte uppfylls, om den regionen har drabbats av en ovanligt allvarlig katastrof (huvudsakligen naturkatastrof) som fått följder för större delen av befolkningen med allvarliga och bestående återverkningar på levnadsvillkoren och regionens ekonomiska stabilitet. Bistånd enligt denna kategori skall begränsas till 7,5 % av fondens årliga tillgängliga belopp på en miljard euro.

Bistånd ur fonden som ett tilläggsinstrument skall ses som komplettering till den drabbade medlemsstatens egna insatser. Fonden syftar varken till att ersätta de befintliga instrumenten för ekonomisk och social sammanhållning som medger finansiering av riskförebyggande åtgärder och åtgärdande av förstörd infrastruktur, eller att befria tredje part från deras ansvar eller att finansiera reparationer vid försäkringsbara risker

Avslutningsvis avvaktar rådet de av kommissionen aviserade förslagen inom ramen för dess lagstiftnings- och arbetsprogram för 2003 som syftar till att främja en hållbar utveckling, stärka den sociala och ekonomiska sammanhållningen och samtidigt ge väl avvägda svar på miljöfrågor och sociala och ekonomiska frågor genom att genomföra gemenskapens strategi för hållbar utveckling.

⁽¹⁾ EGT L 311, 14.11.2002, s. 3.

(2003/C 222 E/096)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3563/02
från Brice Hortefeux (PPE-DE) till rådet

(12 december 2002)

Ämne: Sjösäkerhet

Tre år efter olyckan med Erika har diskussionen om oljetransportörernas miljöansvar aktualiserats på nytt genom den ömkliga ändalykt som detta onda som hette Prestige fick.

I konsekvens med försiktighetsprincipen bör sådana fartyg som inte längre uppfyller normerna för säkerhet inte släppas ut på haven utan i stället skickas till upphuggning. Likväl styrs skeppsredarnas val i allt väsentligt av principen om vinstmaximering. I nuläget förhåller det sig tyvärr så, att de raffineringrester som förorenar mest transporteras med de fartyg som är minst tillförlitliga (eftersom de kostar minst).

Efter Erikas förlisning och efter påstötningar från Frankrike reagerade de europeiska myndigheterna och Europaparlamentet röstade igenom ett åtgärds paket avsett att göra lagstiftningen mera tvingande för klassificeringssällskapen och rederierna. Avsikten med detta är att alla oljetankfartyg med enkelskrov småningom skall bort, fram till 2015.

Men vad skall man då göra i avvaktan på detta? Ett tiotal dygn efter att Prestige lidit skeppsbrott är en annan oljetanker av samma typ, vid namn Byzantio (samma ålder, samma konstruktion, samma last, samma befraktare som för tre år sedan hyrt ut Erika till Total Fina Elf) på väg mot Frankrikes och Spaniens kuster ...

Så här på några dagars tidsavstånd från första sammanträdet för styrelsen för Europeiska sjösäkerhetsbyrån och mot bakgrund av en så pass oroväckande situation, har rådet planer på några nya åtgärder i brådskande ordning, om vilka det kunde beslutas den 5 och 6 december, då rådet (transport) håller nästa möte?

(2003/C 222 E/097)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3581/02

från Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) till rådet

(13 december 2002)

Ämne: De beslut som den spanska regeringens premiärminister och Frankrikes president har fattat när det gäller att utöka de havskorridorerna där fartyg som Prestige inte tillåts segla

Vilka beslut har rådet fattat, eller kommer rådet att fatta, när det gäller de beslut som den spanska regeringens premiärminister och Frankrikes president har fattat i fråga om att utöka de havskorridorerna där fartyg som Prestige inte tillåts segla? Vilka praktiska konsekvenser kan dessa beslut få för effekterna av katastrofer av denna typ?

(2003/C 222 E/098)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3582/02

från Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) till rådet

(13 december 2002)

Ämne: Tillämpningen av lagstiftningspaketet "Erika" i EU:s medlemsstater

Hur tillämpar EU:s medlemsstater lagstiftningspaketet "Erika"? Vilka medlemsstater förhindrade ett avtal för att tidigarelägga tillämpningen av dessa lagstiftningsåtgärder? Vilka skäl angavs som motiv för denna inställning?

(2003/C 222 E/099)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3583/02

från Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) till rådet

(13 december 2002)

Ämne: Bedömning av de ekonomiska kostnaderna för Exxon Valdezkatastrofen vid Alaskas kust och prognoser avseende Prestigekatastrofen vid Galiciens kust

Beräkningen av kostnaderna för Exxon Valdezkatastrofen vid Alaskas kust är, enligt det belopp som USA har utkrävt av företaget Exxon, en miljard dollar för skador på naturarvet, till vilka skall läggas ytterligare två miljarder dollar för samering och andra saker. Vilka planer har rådet för Galicien med tanke på att Prestigekatastrofen vid den galiciska kusten är av större omfattning än Exxon Valdezkatastrofen?

(2003/C 222 E/100)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3584/02
från Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) till rådet

(13 december 2002)

Ämne: Lagstiftningspaketet "Erika" och det amerikanska "Oil Pollution Act" från 1990

Vilka skäl har rådet till att man, efter olyckan med oljefartyget Erika, och tidigare de successiva olyckorna vid Galiciens kust, med bland annat Polycomander, Aegean Sea, Urquiola och Casón, i lagstiftningspaketet "Erika" inte har inkluderat de strikta finansiella garanti- och säkerhetsåtgärder som 1990 års "Oil Pollution Act" i USA kräver av redare och fartyg, efter olyckan med Exxon Valdez?

(2003/C 222 E/101)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3587/02
från Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) till rådet

(13 december 2002)

Ämne: Förklaring av Galiciens kuster som katastrofområde från EU:s sida efter att Prestige sjunkit

Efter att Prestige sjunkit och efter de sex olyckorna av samma slag som har inträffat i Galicien de senaste åren, vilka gör Galicien till det område som är mest drabbat i världen av dessa tragiska olyckor, och med tanke på de politiska orsaker eller den försumlighet som har varit en förutsättning för dem, avser rådet att förklara Galiciens kuster som ett katastrofområde och avsätta ekonomiska medel och inleda den nödvändiga politiken för att Galiciens ekonomi skall återhämta sig?

(2003/C 222 E/102)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3589/02
från Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) till rådet

(13 december 2002)

Ämne: Specifika åtgärder från rådet för att förebygga och avhjälpa konsekvenserna av havskatastrofer i den oerhört viktiga korridor som passerar den galiciska kusten

Vilka specifika åtgärder har rådet tagit för att förebygga och avhjälpa konsekvenserna av havskatastrofer i den oerhört viktiga korridor som passerar den galiciska kusten efter det att flera tragiska olyckor har drabbat Galicien under de senaste åren?

(2003/C 222 E/103)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3625/02
från Paolo Costa (ELDR), Giovanni Procacci (ELDR), Luciano Caveri (ELDR),
Francesco Rutelli (ELDR), Dirk Sterckx (ELDR), Rosa Miguélez Ramos (PSE),
Gilles Savary (PSE), Luciana Sbarbati (ELDR), Marco Formentini (ELDR),
Giovanni Fava (PSE), Massimo Carraro (PSE)
och Helena Torres Marques (PSE) till rådet

(16 december 2002)

Ämne: Sjösäkerhet

De åtgärder som efter olyckan med Erika för tre år sedan vidtagits i lagar och andra författningar har inte gjort det möjligt att hindra en annan katastrof på haven av aldrig förut skådat slag inom Europeiska unionen.

Trots att tankern Prestige hade enkelskrov och var 26 år gammal hade den sedan 1999 undgått alla kontroller. Inför denna nya katastrof, är rådet berett att vid det europeiska toppmötet i mitten av december föreslå ett tidigareläggande av den tidsplan som föreskrivits i förordningen om påskyndat införande av bestämmelser om dubbelskrov eller likvärdig konstruktion för oljetankfartyg med enkelskrov samt med omedelbar verkan förbjuda all sjöfart med olje- och kemikalietankfartyg med enkelskrov längsmed Europas kuster, framför allt kusterna vid Atlanten och Medelhavet?

Då paketen Erika I och II slutfördes hade de femton medlemsländerna knäsat principen om att EU:s medlemsstater skulle engagera sig politiskt för att omedelbart tillämpa de åtgärder som föreskrivits, alltså innan direktiven införlivats med nationell lagstiftning. Vilka medel är rådet berett att använda för att garantera att detta verkligen kommer att ske?

Det framgår för övrigt av de första utredningarna att Prestige hade avseglat från St Petersburg med destination Singapore. Det är alltså inte bara Europeiska unionen som har ansvar för att se till att principerna för sjösäkerhet följs och den omständigheten att man agerar på det lokala planet får inte vara något hinder för att man ingriper i världsomfattande skala också. Ställer sig rådet välvilligt till att det sammankallas ett krismöte med Internationella sjöfartsorganisationen (IMO) så att det skall kunna skapas förutsättningar för en lagstiftning för hela världen?

Till sist: hur ställer sig rådet till en strategi av typ "förstärkt samarbete" mellan somliga medlemsstater på sjösäkerhetsområdet? Vore rådet berett att acceptera att det inom vissa särskilt känsliga havsområden, till exempel Medelhavet, genast skulle bli obligatoriskt med dubbelskrov?

(2003/C 222 E/104)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3761/02

från Emmanouil Bakopoulos (GUE/NGL) till rådet

(23 december 2002)

Ämne: Spanskt initiativ i FN

I pressen har det stått att läsa att Spanien tänker lägga fram ett förslag för FN:s generalförsamling om att man i UNCLOS (FN:s havsrättskonvention) skall ändra sättet att reglera säkerheten på fartyg och förebygga föroreningar av havet. Spaniens förslag uppmanar konkret till ett förkortande av den period under vilken man skall göra sig av med tankfartyg med enkla skrov.

Har Spanien uttryckt någon liknande åsikt inom ramarna för rådets arbete? Är denna åsikt något som alla medlemsstater ställer sig bakom?

Gemensamt svar

**på de skriftliga frågorna E-3563/02, E-3581/02, E-3582/02, E-3583/02,
E-3584/02, E-3587/02 och E-3589/02, E-3625/02 och E-3761/02**

(5-6 maj 2003)

Rådet hänvisar de ärade parlamentsledamöterna till det uttalande som ordförandeskapet på rådets vägnar gjorde om samtliga punkter i deras frågor under Europaparlamentets sammanträdesperiod i december 2002 och även till rådets svar på frågorna H-833/02, H-839/02, H-847/02 och H-871/02 från Josu Ortuondo Larrea, Manuel Medina Ortega, Camilo Nogueira Román respektive John Cushnahan vid frågestunden den 15 januari 2003 i Strasbourg.

(2003/C 222 E/105)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3569/02

från Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) till rådet

(12 december 2002)

Ämne: Läget vad gäller osäkra kärnkraftsreaktorer i ansökarländerna

Rådets arbetsgrupp i kärnkraftssäkerhet håller på att utvärdera säkerheten när det gäller kärnkraftverken i ansökarländerna. Så sent som sommaren 2001 publicerade denna arbetsgrupp en lista med flera säkerhetsproblem när det gällde till exempel kärnkraftverken i Temelin i Tjeckien och Paks i Ungern.

Enligt kritiker av kärnkraftsverken i ansökarländerna har inte särskilt mycket hänt vad gäller utvecklingen av säkerheten — annat än att det har levererats många dokument från huvudstäderna i ansökarländerna till Bryssel. Några konkreta uppgraderingar av säkerheten ska däremot inte ha ägt rum och säkerheten på kärnkraftverken har inte bevisats.

Kan rådet redogöra för vad som kommer att ske när det gäller arbetet med uppgraderingen av kärnkraftssäkerheten i Temelin och Paks samt i övrigt rent allmänt i ansökarländerna?

Svar

(13 maj 2003)

Rådet önskar påpeka att arbetsgruppen för kärnsäkerhet (WPNS) upprättade en första rapport i maj 2001 om ett antal säkerhetsrekommendationer som har sänts till de olika kandidatländerna, och på grundval av de svar som inkommit från länderna och deras utfästelser att vidta lämpliga åtgärder, har rådet utarbetat en andra rapport i juni 2002. Den ärade parlamentsledamoten kan notera att antalet rekommendationer i den andra rapporten är avsevärt färre, såväl för kandidatländerna överlag som för de två länder han nämner i sin fråga, dvs. Tjeckien och Ungern. Samtliga dessa länder har godtagit och tagit itu med de rekommendationer från arbetsgruppen för kärnsäkerhet som ingår i den första rapporten och har lovat att bemöda sig om att lösa de kvarstående problemen och de olösta frågorna. Den granskning som ledde fram till dessa båda rapporter har inte åsidosatt den behörighet som ligger hos kandidatländernas nationella myndigheter. Det är inte fråga om en kontroll för att genomföra ett normalt typgodkännande utan om en sådan utvärdering som vanligtvis utförs av experterna.

Rådet uppmanar den ärade parlamentsledamoten att för ytterligare information ta del av kommissionens regelbundna utvärderingsrapporter, där hänsyn tas till de ovannämnda rapporterna och kandidatländernas genomförande av säkerhetsrekommendationerna.

(2003/C 222 E/106)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3571/02

från Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) till kommissionen

(12 december 2002)

Ämne: Förslaget till sekretessparagraf i sjätte ramprogrammet inom forskning

Det framförs i Sverige att den svenska grundlagen krockar med förslaget till sekretessparagraf i det sjätte ramprogrammet. Enligt tidningen Ny Teknik är hemligstämpling huvudregel och öppenhet undantag i utkastet till kontrakt för det nya ramprogrammet.

Men enligt den svenska lagen ska universiteten vara öppna för insyn och de har inte rätt att sekretessbelägga gemensamhetsforskning. Det svenska utbildningsdepartementet ska ha framfört till kommissionen att de önskar samma regler som under det femte och det fjärde ramprogrammet.

Ämnar kommissionen ta intryck av de svenska synpunkterna eller ligger ovan nämnda nuvarande sekretessförslag fast?

Svar från Philippe Busquin på kommissionens vägnar

(23 januari 2003)

Den rapport i tidningen Ny Teknik som frågeställaren avser utgår från en tidig version av utkastet till kontrakt för sjätte ramprogrammets forskningsprojekt. Efter den svenska delegationens anmärkningar i samband med ett möte i den arbetsgrupp för avtal som består av företrädare för medlemsstaterna och de associerade staterna har kommissionen utarbetat en reviderad version av kontraktutkastet. I sekretess-

klausulen fastställs nu att kommissionen och avtalsparterna åtar sig att bevara konfidentialiteten för sådan information som de har mottagit i samband med genomförandet av projektet och som har klassificerats som sekretessbelagd inom ramen för projektets genomförande. Detta, liksom alla övriga konfidentialitets- och sekretessaspekter är förenliga med bestämmelserna i den svenska lagstiftningen.

(2003/C 222 E/107)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3576/02
från Herbert Bösch (PSE) till kommissionen

(13 december 2002)

Ämne: Främjande av gränsöverskridande rörlighet för arbetstagare – Eures

I förslaget till kommissionens beslut om genomförandet av rådets förordning (EEG) nr 1612/68⁽¹⁾ i fråga om att sammanföra utbudet på lediga platser med arbetsökande och skapa balans mellan utbud och efterfrågan i detta hänseende ingår följande skäl: "Mot bakgrund av de erfarenheter som gjorts och den utveckling som på senaste tiden skett på Eures' verksamhetsområde bör detta nätverk bättre integreras i den verksamhet som bedrivs av medlemsstaternas arbetsförmedlingar och den nuvarande uppdelningen i fråga om kompetens och beslutsförfaranden läggas om."

Denna ändring innebär att anslagen för Eures i sin helhet kommer att tillfalla de nationella arbetsförmedlingarna. Inga egna anslag kommer längre att avsättas för projekt inom gränsregionerna. Det är emellertid just gränsregionerna som efter utvidgningen med nya medlemsstater 2004 bör bilda ett särskilt tyngdpunktsområde.

Vilken betydelse tillmäter Europeiska kommissionen stödet till gränsregionerna inom ramen för Eures? Kommer det att ingå en egen artikel i det ovan nämnda kommissionsbeslutet där existensen av och uppgifterna för gräns-Eures (Eures-T) erkänns? Om inte: varför kommer det inte att ingå någon sådan artikel i kommissionsbeslutet?

Med utvidgningen av EU 2004 kommer gränsregionernas betydelse ytterligare att öka. Hur ämnar kommissionen se till att gränsregionerna kommer att stödas i samma utsträckning även efter Eures-reformen?

Talrika innovativa Eures-projekt kan genomföras framgångsrikt framför allt i samverkan mellan arbetsförmedlingarna och arbetsmarknadens parter. Kan kommissionen garantera att arbetsmarknadens parter också i framtiden kommer att vara integrerade i Eures?

Vilka ytterligare former av stöd till rörligheten för arbetstagare i gränsregionerna ämnar kommissionen föreskriva?

⁽¹⁾ EGT L 257, 19.10.1968, s. 2.

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(31 januari 2003)

Främjandet av den gränsöverskridande rörligheten för arbetstagare i gränsregionerna är ett väsentligt element i Eures. Enligt kommissionens nya beslut⁽¹⁾, är målen med Eures att främja utveckling av europeiska arbetsmarknader som är öppna och tillgängliga för alla, förmedling av lediga platser och platsansökningar mellan länder och regioner samt i gränstrakter, öppenhet och informationsutbyte om de europeiska arbetsmarknaderna, inbegripet om levnadsförhållanden och utbildningsmöjligheter, samt utveckling av metoder och indikatorer för detta ändamål. I enlighet med rådets förordning (EEC) nr 1612/68 av den 15 oktober 1968 om arbetskraftens fria rörlighet inom gemenskapen omfattar insatserna inom EURES internationell, gränsöverskridande och sektoriell verksamhet. Kommissionens beslut gäller gränsöverskridande verksamhet, däribland arbetsförmedlingar som ansvarar för gränsregioner och arbetsmarknadens parter inom olika instanser. Sammansättningen och huvudprinciperna för den framtida organisationen av de gränsöverskridande Eures-partnerskaperna kommer att anges i Eures-stadgan som kommissionen kommer att anta under våren 2003.

Målen med Eures, inbegripet den gränsöverskridande verksamheten i gränsregionerna, kommer att gälla även efter utvidgningen, i enlighet med anslutningsfördragen och med beaktande av övergångsbestämmelserna för fri rörlighet för personer. Förberedelsen inför utvidgningen är ett av de viktigaste momenten i Eures arbetsprogram för 2003. Omfattningen av Eures budgetmedel kommer även i framtiden att avgöras av budgetmyndigheten.

Kommissionen anser att ett aktivt deltagande av arbetsmarknadens parter är avgörande för att Eures ska vara framgångsrikt. Enligt kommissionens nya beslut om Eures kommer arbetsmarknadens parter att företrädas på europeisk nivå både i högnivågruppen för strategiska frågor och i arbetsgruppen. Som redan sagts kommer huvudprinciperna för den framtida organisationen av de gränsöverskridande Eures-partnerskaperna att fastställas i Eures-stadgan. I kommissionens förslag föreskrivs det att ett gränsöverskridande partnerskap omfattar de offentliga arbetsförmedlingarna tillsammans med arbetstagar- och arbetsgivarorganisationer i alla berörda regioner.

Förutom Eures är det särskilt medel ur Interreg som används för främjande av rörlighet för arbetstagar i gränsregionerna.

(¹) C(2002)5236 slutlig.

(2003/C 222 E/108)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3585/02
från Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) till rådet

(13 december 2002)

Ämne: Placeringen av Europeiska sjösäkerhetsbyrån

En mycket stor del av den interkontinentala sjötrafiken till och från Europa passerar utanför Galiciens kust. Tänker rådet, efter att det nu på ett tragiskt sätt har bekräftats att Galicien i relativa termer är den plats i världen där störst antal katastrofala olyckor av denna typ äger rum, föreslå att Europeiska sjösäkerhetsbyrån placeras i en stad i Galicien? Om inte, vilka skäl föreligger för ett sådant beslut? Vilket förslag har den spanska regeringen lagt? Har spanska staten föreslagit att byrån förläggs till Galicien?

Svar

(8 maj 2003)

Rådets ordförandeskap överlämnade i december förra året ett uttalande till Europaparlamentet rörande de åtgärder som vidtagits för att minska följderna av Prestige-olyckan. Där erinrar ordförandeskapet om att Europeiska rådet vid sitt möte i Nice den 7–9 december 2000, uppmanade medlemsstaterna att i förtid genomföra de åtgärder som de femton enats om, och som syftar till att förbättra det europeiska systemet för rapportering och information om sjötrafiken, att inrätta en europeisk sjösäkerhetsbyrå och att råda bot på bristerna i den befintliga internationella ordningen för ansvar och skadestånd, eftersom en internationell ram inte krävs.

Rådets och Europaparlamentets förordning om inrättande av en europeisk sjösäkerhetsbyrå trädde i kraft den 25 augusti 2002, men innehåller inte någon angivelse om var byrån kommer att ha sitt definitiva säte.

Denna situation påverkar emellertid inte det krav som fastställs i förordningen om att nödvändiga åtgärder skall vidtas för att byrån skall vara operativ inom tolv månader efter ikraftträdandet. Det har för övrigt bestämts att byrån provisoriskt skall utföra sina uppgifter i Europeiska kommissionens lokaler i Bryssel.

Europeiska rådet, som vid sitt möte i Göteborg (den 15–16 juni 2001), åtog sig att fortsätta sina ansträngningar för att förbereda ett beslut om lokaliseringen av ett antal framtida organ, med beaktande av att det beslut som fattades i Edinburgh 1992 fortfarande är tillämpligt, välkomnade därmed inrättandet av denna byrå.

Det inledande mötet med byråns styrelse ägde rum den 4 december 2002. Byråns handlingsplan fastställdes vid detta tillfälle och utnämningen av verkställande direktören fastställdes till januari 2003. Vid mötet den 6 december 2002 noterade rådet med tillfredsställelse denna utveckling och förväntade sig ett snabbt antagande av ett arbetsprogram som kommer att göra byrån operativ så snart som möjligt och där de principer fastställs som kan utgöra grund för åtgärder som skall vidtas på gemenskapsnivå och i ett större internationellt sammanhang. Detta bör innefatta främjande

av att inspektioner inom ramen för hamnstatskontroll avseende alla hamnar i medlemsstaterna utformas enhetligt ifråga om kvaliteten och för kommissionens del, att förfarandena för tillstånd och kontroll av klassificeringssällskap fastställs och övervakas.

Rådet har noterat parlamentets avsikt att i budgeten för 2003 lägga 50 % av Europeiska sjösäkerhetsbyråns finansiella resurser i reserv i avvaktan på det slutgiltiga beslutet om det permanenta sätet. Om Europaparlamentet vidhåller sin ståndpunkt, kommer det att bli svårare för de berörda att få byrån fullt operativ så snart som möjligt. Rådet har tagit del av det beslut som kommissionen anger i meddelandet till rådet och Europaparlamentet om ökad sjösäkerhet med anledning av oljetankern Prestiges förlisning⁽¹⁾, om att tillfälligt inhysa byrån i sina egna lokaler. Rådet välkomnar också informationen i meddelandet enligt vilken kommissionen har gjort sitt yttersta för att göra byrån operativ sex månader före tidsfristens utgång.

⁽¹⁾ KOM(2002) 681 slutlig

(2003/C 222 E/109)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3590/02

från Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) till kommissionen

(13 december 2002)

Ämne: Specifika åtgärder från kommissionen för att förebygga och avhjälpa konsekvenserna av havskatastrofer i den oerhört viktiga korridor som passerar den galiciska kusten

Vilka specifika åtgärder har kommissionen tagit för att förebygga och avhjälpa konsekvenserna av havskatastrofer i den oerhört viktiga korridor som passerar den galiciska kusten efter det att flera tragiska olyckor har drabbat Galicien under de senaste åren?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(10 februari 2003)

Den 3 december 2002⁽¹⁾ lade kommissionen fram ett meddelande om åtgärder som måste vidtas för att öka sjösäkerheten och skydda Europeiska unionens kuster.

Den 6 december 2002 antogs man på rådets transportministermöte slutsatser, där man stödjer kommissionens olika initiativ som syftar till att undvika fler olyckor av denna typ och att åtgärda följderna av den aktuella olyckan.

Kommissionens insats har redan lett till konkreta resultat. Sålunda överlämnades den 20 december 2002 ett förslag till förordning⁽²⁾ till parlamentet och rådet. Syftet med förordningen är att förbjuda transport av tjockolja med enkelskroviga oljetankfartyg som seglar in till eller avseglar från hamnar i Europeiska unionen, samt att påskynda utbytet av enkelskroviga oljetankfartyg mot dubbelskroviga. Kommissionen har också redan börjat arbeta på en rad nya lagstiftningsåtgärder som särskilt syftar till att tillämpa straffrättsliga påföljder för alla parter – dvs. inte enbart fartygsägare, utan också lastägare, klassningssällskapet och alla andra inblandade parter – som bär ansvar för en förorening som orsakats genom grov försummelse.

Till detta kommer att kommissionen mer generellt hyser åsikten att sjörätten för närvarande alltför mycket gynnar rätten till fri sjöfart, till förfång för kuststaternas intressen. Kuststaterna måste kunna värja sig mot de risker som uppenbart undermåliga fartyg utgör. I detta sammanhang kommer kommissionen – som den aviserat i sitt meddelande av den 3 december 2002 – att ta initiativ till en revidering av den internationella havsrättskonventionen.

(¹) KOM(2002) 681 slutlig.

(²) KOM(2002) 780 slutlig.

(2003/C 222 E/110)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3591/02

från Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) till kommissionen

(13 december 2002)

Ämne: Lagstiftningspaketen "Erika" och det amerikanska "Oil Pollution Act" från 1990

Vilka skäl har kommissionen till att man, efter olyckan med oljefartyget Erika, och tidigare de olika olyckorna vid Galiciens kust, med bland annat fartygen Polycomander, Aegean Sea, Urquiola och Casón, i initiativen till lagstiftningspaketen "Erika" inte har inkluderat de strikta finansiella garanti- och säkerhetsåtgärder som enligt den amerikanska lagen "Oil Pollution Act" från 1990 krävs av redare och fartyg efter olyckan med Exxon Valdez, och som innehåller ett obegränsat ekonomiskt ansvar, en garantifond på en miljard som krävs av redarna och krav på dubbelskrov på de fartyg som seglar i landets farvatten? Med tanke på bristerna i den europeiska lagstiftningen, under EU:s ansvar, kan det vara så att "Oil Pollution Act" har fått den snedvridna konsekvensen att den lett till ett negativt urval, så att fartyg i bättre skick seglar till USA, som sedan dess inte har haft fler tragiska olyckor, medan de sämre fartygen kommer till EU, vilket har lett till de kända olyckorna, bland dem de som har inträffat i Galicien?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(26 februari 2003)

Kommissionen delar frågeställarens farhågor om negativa effekter av den amerikanska lagen "Oil Pollution Act" från 1990. Detta ensidiga amerikanska initiativ innebär i själva verket en ökad risk för mindre säkra fartyg i europeiska farvatten. Det är med tanke på denna risk som kommissionen tog initiativet till paketen Erika I och Erika II.

Inom ramen för Erika II föreslog kommissionen bland annat en kraftig ökning av ersättningstaket till dem som drabbas av oljeförorening genom inrättande av en fond för ersättning för skador på europeiska vatten på grund av oljeförorening (COPE-fonden) som skulle ge ett sammanlagt ersättningstak på 1 miljard euro mot nuvarande 185 miljoner euro (¹). Genom fonden skulle alla som drabbas av sådan förorening kunna få full ersättning och förfarandena skulle snabbas upp.

Efter parlamentets yttrande vid första behandlingen antogs förslaget emellertid inte av rådet som i stället förespråkar en liknande fond på internationell nivå. Unionens åtgärder vad gäller förorenarens skadeståndsansvar kommer därmed, till skillnad från Förenta staternas, att vidtas inom ramen för internationella mekanismer.

På grund av bristen på framsteg på området uppmanade kommission i sitt meddelande av den 3 december 2002 (²) medlemsstaterna att omedelbart ratificera protokollet om en extrafond för ersättning av skador från oljeutsläpp samt att se till att taket fastställs till 1 miljard euro och att fonden kan börja användas före slutet på 2003. Kommissionen bad också medlemsstaterna att fastställa lämpliga påföljder för de operatörer som gör sig skyldiga till förorenande utsläpp genom grov försumlighet.

Som kommissionen flera gånger har framhållit kan den internationella fonden inte utgöra ett alternativ till COPE-fonden om taket är lägre än 1 miljard euro och om inte alla kustmedlemsstater deltar från början. Om så inte är fallet är det av högsta vikt att snarast anta kommissionens ursprungliga förslag om inrättande av COPE-fonden i sin ändrade lydelse efter parlamentets behandling.

Rent konkret har kommissionen redan börjat utarbeta ett antal nya bestämmelser som bland annat syftar till att införa sanktioner för alla (dvs. inte endast redaren utan även lastens ägare, klassificeringssällskapen och alla andra involverade) som är ansvariga för förorening på grund av försummelse. Det kommer också att föreslås bestämmelser mot avsiktliga utsläpp från fartyg som kommer att kompletteras av åtgärder vad gäller insamling av bevis och eftersökning av de skyldiga. Kommissionen kommer att betona att de som gör sig skyldiga till sådan förorening inte kan befrias från sitt ansvar med motiveringen att de bidrar till FIPOL.

(¹) EGT C 120 E, 24.4.2001.

(²) KOM(2002) 681 slutlig.

(2003/C 222 E/111)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3611/02
från Kathleen Van Brempt (PSE) till kommissionen

(16 december 2002)

Ämne: Bilsäkerhet

Genom säkrare karosser, krockkuddar, bältessträckare och elektroniska regleringssystem räddas årligen tusentals liv. Säkerhetsframgångarna har dock enligt räddningsarbetare en baksida. De anser att utryckningspersonal inte kan börja skära var som helst på ett bilvrak för att frigöra de skadade. Överallt sitter sensorer som kan utlösa krockkuddar och bältessträckare. Detta leder till att det tar längre till att frigöra trafikoffren. Utryckningspersonal har också uppmanat alla biltillverkare att för varje modell lämna upplysningar om utlösning av krockkuddar och bästa ställe för att skära med hydrauliska verktyg. Räddningspersonalen behöver då bara knappa in bilmodellen i datorn för att exakt få reda på hur de skall kunna frigöra trafikoffren på bästa sätt. Räddningspersonalen klagar på att det endast är biltillverkaren Volvo som svarat positivt på denna begäran.

Känner kommissionen till problemet med att det hela tiden blir svårare att snabbt frigöra fastklämda trafikoffer?

Vad anser kommissionen om räddningspersonalens begäran?

Känner kommissionen till att biltillverkarna inte förefaller vara hågade att besvara räddningspersonalens begäran?

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(30 januari 2003)

Kommissionen har inte blivit informerad om de särskilda problem som tycks vara förenade med räddningsaktioner ur fordon utrustade med fasthållningsanordningar eller skyddssystem som utlöses automatiskt, t.ex. krockkuddar. Kommissionen noterar att allt fler bilar originalutrustas med dessa system för att passagerarna ska vara bättre skyddade i händelse av frontal- eller sidokrockar. Det ska tilläggas att dessa system är varken obligatoriska eller reglerade i EU:s lagstiftning. Dock måste man medge att räddningsaktioner som utförs på plats då sådana system finns inbyggda logiskt sett kan innebära särskilda risker om de inte utförs med varsamhet.

Eftersom utryckningsverksamheten lyder under medlemsstaterna och skillnaden mellan de olika bilparkerna uppvisar är stor, har kommissionen alltid ansett det bäst att överlåta åt medlemsstaterna att vidta lämpliga åtgärder. Kommissionen är ändå beredd att pröva hela frågan men skulle i så fall vilja ha mer information om de praktiska problem som tycks kunna uppstå vid räddningsaktioner.

Kommissionen har inte hört talas om att biltillverkarna skulle vara ovilliga att förse räddningskåren med all den information som den behöver. På kort sikt anser kommissionen att det är genom den nationella lagstiftningen som biltillverkarna ska tvingas tillhandahålla de uppgifter som behövs och eventuella rättsliga åtgärder vidtas. Kommissionen vill här påminna om att det i EU-lagstiftningen om uttjänta fordon, som tillämpas sedan april 2002 ⁽¹⁾, bl.a. föreskrivs att reservdelstillverkarna ska lämna information om demonteringen av de fordon som finns på marknaden. Denna information skulle i det här fallet kunna ställas till räddningskårens förfogande.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/53/EG av den 18 september 2000 om uttjänta fordon – EGT L 269, 21.10.2000.

(2003/C 222 E/112)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3612/02

från Bob van den Bos (ELDR) till rådet

(16 december 2002)

Ämne: Människorättsklausul

Inför utarbetandet av Europaparlamentets betänkande om människorättssituationen i världen 2002 skulle jag vilja fråga följande:

1. Sedan nittioalet tar Europeiska unionen med en människorättsklausul i bilaterala handels- och samarbetsavtal med tredje land. Kan rådet ge en översikt över sådana avtal som hävts under perioden 1990 fram tills nu? Kan rådet också ange vilka skälen varit till besluten om hävning?
2. Kan rådet ge en översikt över rådets (allmänna frågor) behandling av Europaparlamentets människorättsresolutioner – under vilka sammanträden har vilka ämnen behandlats och med vilka resultat?
3. Kan rådet ge en översikt över närvaron av rådets företrädare vid behandlingen av människorätsfrågor under Europaparlamentets plenarsammanträden under perioden från april 2002 fram tills nu? Kan rådet också ange på vilken nivå rådet företrätts och hur rapporteringen till ministerrådet skett?

Svar

(5–6 maj 2003)

1. EU har infört mänskliga rättigheter som en "väsentlig del" i sina handels- och samarbetsavtal med tredje länder sedan 1995. Enligt dessa klausuler skall respekten för grundläggande mänskliga rättigheter och demokratiska principer ligga till grund för parternas inrikes- och utrikespolitik och utgöra en "väsentlig del" i avtalet. Avtalet får hävas vid en eventuell överträdelse. Före 1995 togs ofta respekten för mänskliga rättigheter uttryckligen upp i exempelvis ingressen till avtalen, utan att för den skull utgöra en väsentlig del av avtalet.

Hittills har det inte hävts något avtal med en klausul om mänskliga rättigheter som "väsentlig del". Men i de fall då EU ansett att ett partnerland brutit mot de väsentliga delarna i avtalet, har vissa bestämmelser i avtalet tillfälligt upphävts. Det var exempelvis fallet med de finansiella bestämmelserna i Cotonouavtalet avseende Zimbabwe (2002), Komorererna (2000), Elfenbenskusten (2000), Fiji (2000), Haiti (2000) och Liberia (2001). I andra fall försenades undertecknandet av samarbetsavtal av omsorg om mänskliga rättigheter, när det bland annat gällde Kroatien (1995), Pakistan (1999), Algeriet (1998) och Ryssland (1995).

Betoningen ligger mer på att främja dialog och positiva insatser än att vidta bestraffningsåtgärder. EU tar varje tillfälle i akt att uppmana stater att respektera de mänskliga rättigheterna och befrämja skyddet av dem och att erinra partnerländer om deras åtaganden enligt avtal med en klausul om mänskliga rättigheter som "väsentlig del".

2. Varje gång rådet samlas i konstellationen "allmänna frågor", noteras alla de resolutioner, beslut och yttranden som Europaparlamentet antagit under sina föregående sammanträdesperioder. I samband härmed erinrar rådet om att de ståndpunkter som Europaparlamentet intagit eller kommer att inta under parlamentets debatter om de ifrågasvarande punkterna vederbörligen har beaktats eller kommer att beaktas. Underförstått gäller detta förfarande självklart frågor som berör mänskliga rättigheter.

3. När det gäller närvaro av företrädare för rådet under de debatter som hålls under Europaparlamentets sammanträdesperioder, står det i artikel 26 i rådets arbetsordning: "Rådet får i Europaparlamentet och dess utskott företrädas av ordförandeskapet, eller med ordförandeskapets godkännande, av det kommande ordförandeskapet eller generalsekreteraren."

Rådet har regelbundet hållit sig till denna bestämmelse varje gång det har tagit till orda under plenarsammanträden. Rådet uppmanar för övrigt den ärade parlamentsledamoten att konsultera de protokoll som utarbetas av Europaparlamentet efter varje sammanträdesperiod, där de begärda uppgifterna finns.

(2003/C 222 E/113)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3627/02

från Kathleen Van Brempt (PSE) till kommissionen

(10 december 2002)

Ämne: Höjda spelpriser

Konsumentföreningarna i Belgien och Nederländerna håller för närvarande på att undersöka butikernas priser på spel. I Nederländerna säger konsumentföreningen att den redan har fått tillräckliga signaler på att handlarna inbördes gör upp om att hålla samma pris och att speltillverkarna håller uppe priserna på en konstgjord hög nivå. Konsumentföreningen rapporterar dessutom att priserna på de populäraste spelen har stigit med 40 procent på två år. Konsumentföreningen kan också skönja en försenad euroeffekt: efter eurons införande har priserna på många spel avrundats uppåt. Vissa menar att det rör sig om en prisstegring på 10 procent jämfört med förra året.

Har kommissionen kännedom om interna prisuppgörelser på spelmarknaden i Nederländerna, Belgien och resten av EU? Vad görs i så fall för att komma tillrätta med detta problem?

Har kommissionen uppgifter om att spelförsäljarna begär högre priser på grund av eurons införande? Kan kommissionen i så fall presentera siffror på detta?

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(17 januari 2003)

Kommissionen känner till att konsumentorganisationer för närvarande utreder detaljhandelns leksakspriser på den nederländska och belgiska marknaden. Med beaktande av de berörda marknadernas starkt nationella karaktärer anser kommissionen att beskyllningarna om prisöverenskommelser bäst bör utredas av behöriga nationella myndigheter. Kommissionen har underrättats om att det redan finns kontakter i dessa frågor mellan konkurrensmyndigheterna i Nederländerna och respektive konsumentorganisation.

Övergången till euro i januari 2002 har stått i fokus för mycket uppmärksamhet, inte bara från kommissionen utan även från icke-statliga organisationer och forskningsinstitut.

Av Eurostats analyser⁽¹⁾ framgår att övergången till euro tycks ha medfört vissa prishöjningar för särskilda produkter, såsom restauranger, kaféer och hårfrisörer, men att den totala effekten på priser i euroområdet har varit begränsad. För de produkter som räknas med i det harmoniserade indexet för konsumentpriser ligger prisökningen sannolikt mellan 0,0 och 0,2 %.

När det gäller leksaker så är den mest detaljerade information som Eurostat har tillgång till produktgruppen "spel, leksaker och hobbyer" (COICOP klass 09.3.1 – i bilagan, som skickas direkt till parlamentsledamoten och till parlamentets sekretariat, anges vad som omfattas).

För Nederländerna uppgick inflationsnivån för "spel, leksaker och fritid" under de 12 månader som föregick i november 2002 till 0,6 %, medan den totala inflationsnivån för motsvarande period uppgick till 4,1 %. För Belgien uppgick inflationsnivån för "spel, leksaker och fritid" till 1,2 % och den totala inflationen till 1,6 %. I bägge länderna har följaktligen prishöjningarna för denna produktgrupp varit lägre än genomsnittet för alla konsumentprodukter.

Dessa jämförelser visar att det, trots att avsevärda prishöjningar kan ha förekommit för enskilda leksaker, inte tycks finnas någon exceptionell prisökning för leksaker i allmänhet.

⁽¹⁾ Se Eurostat "News releases" nr 23/2002 (28 februari 2002), nr 58/2002 (16 maj 2002), och 84/2002 (17 juli 2002).

(2003/C 222 E/114)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3631/02

från Bill Newton Dunn (ELDR) till kommissionen

(17 december 2002)

Ämne: Betalande av böter som utdömts av EG-domstolen

Enligt uppgift har den franska regeringen dömts till böter på över 100 000 pund per dag, på grund av att man vägrar att importera brittiskt nötkött av utmärkt kvalitet.

Kommer kommissionen att försöka tvinga den franska regeringen att betala, oberoende av hur stor summa det rör sig om?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(8 januari 2003)

Frankrike antog lagstiftning om hävande av förbudet mot införsel och saluföring av nötkött från Förenade kungariket i enlighet med Date Based Export Scheme innan dom meddelats i det mål som kommissionen inlett vid domstolen enligt artikel 228 i EG-fördraget.

Eftersom kommissionen efter granskning av den franska lagstiftningen och övervägande av vissa aspekter av det praktiska genomförandet ansåg att Frankrike hade uppfyllt sina skyldigheter enligt gemenskapslagstiftningen, lades målet ned. Kommissionen begärde dock ersättning för kostnaderna för tvisten.

Domstolens ordförande beslutade den 5 december 2002 att avföra mål C-274/02 från domstolens register. Domstolen beslutade också att Frankrike enligt kommissionens begäran skulle bära kostnaderna för tvisten.

Parlamentsledamoten hänvisas också till kommissionens svar på skriftlig fråga E-2871/02 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Se s. 25.

(2003/C 222 E/115)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3633/02
från Miquel Mayol i Raynal (Verts/ALE) till rådet

(17 december 2002)

Ämne: Associeringsavtalet EU–Chile och respekten för mapuchefolkets rättigheter

Den 18 november 2002 undertecknades ett associeringsavtal mellan EU och Chile. I detta avtal finns en klausul om de mänskliga rättigheterna, och i punkt 2 i avsnittet om politisk dialog står det bland annat att den politiska dialogens viktigaste målsättning är att främja, utveckla och gemensamt försvara de demokratiska värdena, liksom respekten för de mänskliga rättigheterna.

Chile är det enda landet i Latinamerika som inte erkänner de ursprungliga indianfolkens existens. Deras rättigheter respekteras och skyddas överhuvudtaget inte, särskilt i fråga om mapuchefolket. Chiles regering vägrar dessutom att ratificera ILO:s konvention nr 169 om ursprungsfolk och stamfolk i självstyrande länder. Mapuchefolket utsätts ofta för godtyckligt våld från polisens sida, vilket oftast inte leder till någon påföljd.

I avtalet anges bland annat att det bygger på principen om en hållbar utveckling. I Mapuchefolkets område pågår emellertid en hänsynslös exploatering av naturresurserna. Dessutom pågår ett flertal miljökonflikter, bland annat skogsskövling på en stor del av mapuchefolkets område och byggande av dammar i pehuencheindianernas område längs den övre delen av Bío-Bío-floden. Det planerade kraftverksbygget Ralco medför att 3 500 hektar av förfädernas mark kommer att sättas under vatten, vilket utgör en kränkning av indianbefolkningens lagar och medför att många mapuche-pehuenchefamiljer tvingas flytta mot sin vilja.

Kan rådet besvara följande frågor:

- Känner rådet till situationen för mapuchefolket och den chilenska statens eventuella kränkning av deras rättigheter och av deras territorium?
- Har rådet för avsikt att eventuellt införliva mapucheindianernas politiska och sociala situation på dagordningen för den politiska dialogen, i syfte att försöka förmå den chilenska regeringen att förändra sin politik när det gäller ursprungsbefolkningen?
- Kommer rådet att bjuda in representanter för mapuchefolket för att delta i den politiska dialog som skall äga rum enligt associeringsavtalet?

Svar

(5–6 maj 2003)

1. Europeiska unionen är medveten om "Ralco-problematiken" och följer utvecklingen noga.
2. Associeringsavtalet EU–Chile undertecknades den 18 november. Enligt punkt 3 i dess artikel 198 får en del bestämmelser tillämpas provisoriskt från och med den första dagen i den månad som följer på den dag då Chile och EU har meddelat varandra att de erforderliga förfarandena slutförts. Emellertid kommer artiklarna 12 till 15 om den politiska dialogen att träda i kraft först då båda parter har slutfört sina ratificeringsförfaranden.

Rådet behöver inte vänta på att associeringsavtalet träder i kraft för att med Chile diskutera politiska frågor och särskilt frågor om kränkning av de mänskliga rättigheterna. Europeiska unionens råd upprätthåller — på grundval av den existerande gemensamma förklaringen om den politiska dialogen som bifogats

ramavtalet av år 1996 om samarbete EG-Chile – regelbundna möten för politisk dialog på olika nivåer med de chilenska myndigheterna. Vid behov kommer rådet att utan tvekan ta upp alla slags frågor om allvarliga kränkningar av mänskliga rättigheter i allmänhet eller någon särskild kränkning av urbefolkningars rättigheter.

3. Varken i ovan nämnda gemensamma förklaring till ramavtalet om samarbete eller i bestämmelserna i associeringsavtalet EU-Chile om politisk dialog föreskrivs uttryckligen medverkan av företrädare för det civila samhället i denna dialog. Enligt gällande regler institutionaliserades den politiska dialogen EU-Chile mellan Chiles president och de högsta EU-myndigheterna, mellan utrikesministrarna eller andra ministrar och högre ämbetsmän från båda parter. Varje part får dock själv bestämma om sammansättningen av sin delegation, som vid behov får innefatta företrädare för det civila samhället.

Man skall också komma ihåg att artikel 11 i associeringsavtalet föreskriver möjlighet för parterna att verka för regelbundna möten mellan företrädare för Chiles och EU:s civila samhällen, bl. a. den akademiska världen, sociala och ekonomiska intressegrupper samt icke-statliga organisationer, varvid sådana frågor som den ärade parlamentsledamoten nämner kan tas upp.

Vid sitt möte den 11 november 2002 erinrade rådet om sitt starka engagemang för resolutionen av den 30 november 1998 om urbefolkningar inom ramen för gemenskapens och medlemsstaternas utvecklings-samarbete. Vid det tillfället tänkte sig rådet också att för urbefolkningarna angelägna frågor skulle kunna ingå i den politiska dialogen med partnerländer, och att dessa kunde stimuleras till att verka för dialog och samarbete mellan kulturerna.

(2003/C 222 E/116)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3651/02

från Antonio Di Pietro (ELDR) till kommissionen

(11 december 2002)

Ämne: Avvecklingen av företaget HMC Pubblicità

Det har nyligen förekommit pressuppgifter om att Cairo Communications – som leds av Urbano Cairo, den tidigare direktören för Publitalia – är den nya koncessionshavaren för TV La7 som tillhör Tronchetti Provera-gruppen.

HMC Pubblicità, som är TV La7:s tidigare koncessionshavare och som till 100 procent kontrolleras av SEAT/Telecom, håller på att avvecklas. Detta har inneburit att över 40 anställda sagts upp på ett regelvidrigt sätt (förtryckta brev har undertecknats, företags situation har för de anställda beskrivits som oåterkallelig, osv.).

Att Cairo Communications har fått koncessionen på reklamen i La7 skulle – med tanke på de nära förbindelserna mellan Cairo Comm. och Publitalia – kunna innebära en ytterligare förstärkning av det nuvarande systemet, som ger vissa företag en dominerande ställning eller i det närmaste monopol på TV- och reklamområdet i Italien. Detta leder till att de redan fåtaliga forumen för demokratisk pluralism och korrekt information undergrävs ytterligare eller avskaffas helt och hållet.

Ett tecken på de nuvarande bristerna i informationen är att affären mellan La7/Cairo/HMC inte har rönt särskilt stor uppmärksamhet trots att den är viktig och trots att den har konsekvenser för konkurrensen på TV- och reklamområdet.

Flera andra affärer har genomförts mellan Trochetti Provera-gruppen och Fininvest-gruppen, bland annat förvärvet av Edilnord och företaget "Pagine Utili". Kan kommissionen därför svara på om den kan och vill ta initiativ i samband med affären La7/Cairo Communications/HMC? Denna affär leder nämligen till att Mediaset och det av Mediaset kontrollerade Publitalia får en ännu starkare monopolställning på TV- och reklamområdet.

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(15 januari 2003)

Parlamentsledamoten nämner ett avtal mellan ett italienskt TV-bolag (La 7) och en italiensk reklambyrå (Cairo Communications).

Kommissionen känner inte till några klagomål om avtalet mellan Cairo Communications och La 7. Avtalet har inte heller anmälts till kommissionen. Kommissionen saknar ännu uppgifter som gör det möjligt att avgöra huruvida avtalet kan märkbart påverka handeln mellan medlemsstaterna och därmed omfattas av gemenskapens konkurrensregler.

Parlamentsledamoten nämner också Mediaset/Publitalias ställning på de italienska TV- och reklammarknaderna. Kommissionen har inga uppgifter till stöd för att avtalen mellan Cairo Communications och TV La 7, på grund av påstådda kopplingar mellan avtalsparterna och Publitalia, skulle kunna ge det sistnämnda företaget en starkare ställning på dessa marknader.

(2003/C 222 E/117)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3662/02

från Marie Isler Béguin (Verts/ALE) till rådet

(18 december 2002)

Ämne: Ändring av överenskommelsen WHA 12-40 som knyter WHO till Internationella atomenergiorganet (IAEA)

Genom sin resolution WHA 12-40 av den 28 maj 1959 ingick Världshälsoorganisationens 12:e församling en överenskommelse med Internationella atomenergiorganet (IAEA). Genom denna underställs Världshälsoorganisationens arbete och program IAEA:s kontroll och utlåtanden eftersom WHO:s arbete och program anses falla inom IAEA:s verksamhetsområde, och därigenom måste det framförhandlas ett samförstånd vad beträffar förfarandet och arbetenas genomförande (artikel 1.3).

I samma artikel framförs också IAEA:s uttryckliga och partiska krav om att det huvudsakligen är atomenergiorganets uppgift att i hela världen uppmuntra till, bistå och samordna forskningen samt utvecklingen och den praktiska användningen av atomenergin för fredliga ändamål. I WHO:s stadga, som ratificerades i juli 1946 och trädde i kraft den 7 april 1948, antog de deltagande staterna, i enlighet med FN-stadgan, som princip för sin säkerhet att en upplyst allmän opinion och ett aktivt samarbete från allmänhetens sida är av avgörande betydelse för att befolkningarnas hälsa skall kunna förbättras samt att det är regeringarna som har ansvaret för sina folks hälsa. Däremot rekommenderade den grupp som utredde de frågor angående mental hälsa som aktualiserades av användningen av kärnkraft, i sin rapport till WHO 1958 att den mest tillfredsställande lösningen för framtiden när det gäller en fredlig användning av kärnkraften skulle vara att det utvecklades en ny generation som lär sig att acceptera okunnigheten och osäkerheten.

Detta flagranta "tysta" samförstånd mellan två internationella institutioner, vilket medför att WHO:s rapporter censureras av IAEA med dess kärnkraftsvänliga inställning, kräver inte detta ett uttalande från rådet?

De skador och hinder som WHO:s bevisade kompromisser innebär vad beträffar uppriktigheten och trovärdigheten i EU:s utredningar vid utarbetandet av unionens program och åtgärder inom området för kärnkraft och dess patologier (som uppstått genom användningen av utarmat uran i Irak och förbundsrepubliken Jugoslavien eller genom följderna av Tjernobyli i Östeuropa), oroar de inte rådet?

Detta hån mot WHO:s öppenhet och oberoende, vilket bekräftas av att det tog tio år innan organisationen i egen regi ordnade en konferens om Tjernobyldramat och sedan av att handlingarna inte publicerades, kräver inte detta att rådet kritiserar det "tysta" samförstånd som införts genom vissa klausuler i denna överenskommelse?

Kan rådet åta sig att, inom ramen för sin bilaterala dialog med de båda internationella institutionerna, kräva en ändring av överenskommelsen WHA 12-40 (artikel 1.3 om ömsesidig information), vilket föreskrivs i dess artikel 1.3?

Svar

(13 maj 2003)

Rådet ber att få meddela den ärade parlamentsledamoten att det inte har diskuterat de punkter som tas upp i frågan.

(2003/C 222 E/118)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3729/02

från Erik Meijer (GUE/NGL) till rådet

(19 december 2002)

Ämne: Den rättsliga ställningen inom EU för iransk exilopposition som agerar för pluralistisk demokrati och motsätter sig teokratisk diktatur

1. Har rådet noterat att den unga generationen i Iran alltmer motsätter sig att det inte är det folkvalda parlamentet och den folkvalde presidenten som utövar den verkliga makten i landet, utan att det i stället är en konservativ teokratisk elit, vars sammansättning inte kan ändras genom folkliga val, som har makten över militären, polisen, rättsväsendet, censuren och de medborgerliga friheterna och att denna elit sätter motståndare i fängelse eller bringar dem om livet?
2. Tycker rådet att det i en situation där Iran varken kan kallas för en demokrati eller en rättsstat är på sin plats att de organisationer som allra mest eftertryckligt vill få en ändring till stånd på denna punkt och därför är förbjudna i Iran skall behandlas som terrororganisationer utanför Irans gränser?
3. Utövas det några påtryckningar på rådet från de iranska myndigheterna för att National Council of Resistance of Iran (NCRI), som grundades 1981 och för närvarande är etablerat i Paris, skall betraktas som en terrororganisation? Det handlar om en paraplyorganisation som i form av ett exilparlament med 560 ledamöter sammanför människor från olika religioner, etniska grupper och politiska åskådningar och bedriver en kampanj för ett demokratiskt, konfessionslöst och pluralistiskt Iran samt för jämställdhet, självstyre för regioner med etniska minoriteter och fria val under FN:s uppsikt.
4. Känner rådet till vilken positiv respons som kommit på de aktioner som företagits till stöd för den iranska oppositionen i exil samt för att sådana organisationer skall lagligförklaras inom EU? Bland exemplen på sådana aktioner kan nämnas ett upprop den 18 juli 2002 från 453 ledamöter av över- och underhuset i Förenade kungarikets parlament, ett uttalande från folkettinget i Danmark den 14 november 2002 till förmån för en dialog med relevanta oppositionskretsar i Iran för att uppmuntra reformprocessen och det stöd som uttalats från Italiens, Belgiens och Luxemburgs parlament och av parlamentsledamöter från Frankrike och Tyskland samt svenska riksdagsledamöter till förmån för att Mujahedin Khalq (P.M.O.I.) som grundades 1965 och för närvarande är den största och mest aktiva oppositionsrörelsen inom NCRI skall få en rättsligt erkänd ställning.
5. Är rådet berett att med det snaraste trygga möjligheterna för den i punkt 4 nämnda Mujahedin Khalq att fungera som en helt laglig organisation som inte misstänks för att kunna begå terrordåd på EU-medlemsstaternas territorium och därför inte skall hindras i sin fredliga verksamhet och sin insamling av medel?

Svar

(13 maj 2003)

Rådet beslöt den 17 juni 2002 att fördjupa förbindelserna mellan EU och Iran. Rådet betonade att det önskade stödja reformkrafterna i Iran. I samband med att beslutet fattades, betonade rådet att en ökad handel och ett förbättrat samarbete med Iran skulle knytas till en betydande, positiv utveckling på en rad för EU viktiga områden såsom mänskliga rättigheter, terroristbekämpning, spridning av massförstörelsevapen och fredsprocessen i Mellanöstern. Rådet sade även att det skulle utvärdera framstegen på dessa områden. EU:s politik gentemot Iran ingår följaktligen i ett politiskt sammanhang, där EU har vissa förväntningar på utvecklingen av reformer i Iran.

Förhandlingar om såväl handel som samarbete och politiska frågor inleddes parallellt den 12 december 2002. Vid det tillfället förklarade EU sambandet mellan de kommersiella och politiska aspekterna av förbindelserna mellan EU och Iran, och det verkade som om Iran samtyckte till att betrakta de framtida avtalsförhållandena mellan EU och Iran som ett paket.

Utöver ovanstående inledde EU och Iran i december 2002 en dialog om mänskliga rättigheter, med deltagande av experter, icke-statliga organisationer och regeringstjänstemän.

När det gäller den konkreta frågan som har ställts erinrar rådet den ärade parlamentsledamoten om att organisationen Mojahedin-e-Khalq står på EU:s förteckning över personer och grupper som är inblandade i terroristhandlingar i enlighet med den ändrade gemensamma ståndpunkten 931/2001⁽¹⁾. Gemenskapen och medlemsstaterna är bundna i detta hänseende.

Vad gäller Council of Resistance of Iran (NCRI) noterar rådet den ärade parlamentsledamotens ståndpunkt. För närvarande har rådet inga konkreta planer avseende NCRI.

⁽¹⁾ EGT L 344, 28.12.2001.

(2003/C 222 E/119)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3730/02
från Erik Meijer (GUE/NGL) till kommissionen

(19 december 2002)

Ämne: Åtgärder mot import av amerikanska livsmedel som innehåller genetiskt modifierade ingredienser utan att det anges något om ursprung eller sammansättning

1. Känner kommissionen till att Nederländernas livsmedels- och varuprovningstjänst, som numera är en del av den nya livsmedels- och varumyndigheten (Voedsel- en Waren Autoriteit, VWA), anser det mödosamt att undersöka om importerade livsmedel innehåller genetiskt modifierade beståndsdelar och i hur stora mängder det ingår sådana i dem, något som framför allt föranleds av att de amerikanska bestämmelserna inte skiljer mellan naturliga livsmedel och genetiskt modifierade livsmedel samt av att det är illa ställt med upplysningar om genetiskt material i Amerika?
2. Känner kommissionen till om det också förekommer i andra medlemsstater att de organisationer som har uppsikt över livsmedel konstaterat att kontrollen av importerade livsmedel är tidsödande?
3. Vad gör kommissionen för att övertyga sådana inrättningar som VWA att det utgående från vetenskapliga test eller systematisk dokumentation går utmärkt väl att ha kontroll på genetiskt modifierade livsmedel?
4. Innebär den omständigheten att Amerika inte har några bestämmelser för att skydda konsumenter som inte vill ha några genetiskt modifierade livsmedel att det måste göras flera kontroller inom EU än vad som behövs om Amerika samarbetat, eftersom det vore ansvarslost att utgå från att alla utomeuropeiska företag som exporterar till Europa handlar i god tro och vill samarbeta av egen fri vilja?
5. När kommissionen förhandlar med Förenta staterna om handel, påpekar kommissionen då att det kan uppstå en risk för att amerikanska livsmedel i framtiden inte kan släppas in i EU, eftersom bristen på förhandsinformation om hur dessa livsmedel är sammansatta tvingar myndigheterna att tillgripa intensiva och därför dyra kontroller och att varorna till och med i de fall då de får importeras till EU blir dyra till följd av onödiga kostnader som får betalas av dem som förorsakat dessa kostnader?
6. Uppträder sådana problem endast hos de två godkända sorterna av majs och sojabönor som redan före 1998 utgående från direktiv 90/220/EEG⁽¹⁾ varit tillåtna på marknaden i EU såsom livsmedel eller foder, eller finns de också hos framtida importvaror på vilka förordningarna (EG) 1139/98⁽²⁾, 49/2000⁽³⁾ och 50/2000⁽⁴⁾ eller de kommande förordningarna KOM(2001) 425⁽⁵⁾ och KOM(2001) 182⁽⁶⁾ skall tillämpas?

7. Anser kommissionen utgående från de frågor som ställts i punkterna 1, 4 och 5 att det utöver de bestämmelser som redan finns och det nya direktivet 2001/18/EG⁽⁷⁾ behövs ytterligare kompletterande åtgärder för att man i en nära framtid skall kunna nå fram till en korrekt och fullständig bedömning av förekomsten av genetiskt modifierat material i livsmedel och tillräckliga upplysningar om detta?

Källa: den nederländska dagstidningen "Trouw" av den 4 december 2002.

⁽¹⁾ EGT L 117, 8.5.1990, s. 15.

⁽²⁾ EGT L 159, 3.6.1998, s. 4.

⁽³⁾ EGT L 6, 11.1.2000, s. 13.

⁽⁴⁾ EGT L 6, 11.1.2000, s. 15.

⁽⁵⁾ EGT C 304 E, 30.10.2001, s. 221.

⁽⁶⁾ EGT C 304 E, 30.10.2001, s. 327.

⁽⁷⁾ EGT L 106, 17.4.2001, s. 1.

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(10 februari 2003)

Ansvaret för att kontrollera och inspektera livsmedel, inbegripet genetiskt modifierade livsmedel, är medlemsstaternas. Kommissionens kontor för livsmedels- och veterinärfrågor genomför inspektioner i medlemsstaterna för att utvärdera de officiella kontrollsystemen för livsmedel som består av eller framställs av genetiskt modifierade organismer. Inspektionsrapporterna publiceras på Internet: http://europa.eu.int/comm/food/fs/inspections/fnaoi/reports/genetic_mod_nov_food/index_en.html.

År 2001 föreslog kommissionen en rekommendation om ett samordnat kontrollprogram som bland annat skulle inriktas på genetiskt manipulerade livsmedel. Förslaget fick enhälligt stöd av medlemsstaterna vid mötet i Ständiga livsmedelskommittén den 17–18 december 2001 och offentliggjordes i Europeiska gemenskapernas officiella tidning⁽¹⁾.

I det samordnade kontrollprogrammet fastställs inte hur ofta provtagningar och inspektioner ska ske, men det rekommenderas att medlemsstaterna ska se till att de sker tillräckligt ofta för att man ska få en överblick av situationen i varje medlemsstat. Enligt rekommendationen ska medlemsstaterna lämna information till kommissionen om resultaten av inspektioner och kontroller senast den 1 maj 2003. Dessa resultat kan ge information och bakgrundsmaterial för framtida kontrollverksamhet.

Importörer av livsmedel till gemenskapen är ansvariga för att se till att produkterna uppfyller kraven i den aktuella gemenskapslagstiftningen, bl.a. förordningarna (EG) nr 258/97⁽²⁾, nr 1139/98⁽³⁾, nr 49/2000⁽⁴⁾ och nr 50/2000⁽⁵⁾, liksom alla förordningar som antas i framtiden på grundval av kommissionens förslag.

Myndigheterna i medlemsstaterna kan vidta sanktioner mot livsmedel som framställs inom gemenskapen och livsmedel som importeras till gemenskapen och som inte uppfyller kraven i gemenskapens lagstiftning. Det är dock inte möjligt att hindra en produkt från att släppas ut på marknaden i EU därför att man behöver kontrollera om den är förenlig med gemenskapens lagstiftning.

Enligt kommissionens förslag om spårbarhet och märkning av genetiskt modifierade organismer och spårbarhet av livsmedel och foderprodukter som framställts av genetiskt modifierade organismer, ska kommissionen ta fram riktlinjer för provtagning och tester för att underlätta ett samordnat arbete inom EU i fråga om inspektions- och kontrollåtgärder för att säkra tillämpningen av förordningen.

När den slutligen antagits av rådet och Europaparlamentet kommer förordningen om genetiskt modifierade livsmedel och foderprodukter att ersätta förordningarna (EG) nr 258/97, (EG) nr 1139/98, (EG) nr 49/2000 och (EG) nr 50/2000. Enligt förslaget till förordning om genetiskt modifierade livsmedel och foderprodukter ska de sökande åläggas att tillhandahålla en metod för att detektera produkten. Denna metod ska vidarebefordras till gemenskapens referenslaboratorium för validering innan tillståndet ges.

Det gemensamma forskningscentrumet, som kommissionen föreslagit som det framtida referenslaboratoriet för gemenskapen, har redan inrättat ett nätverk för laboratorier för genetiskt modifierade organismer i medlemsstaterna. Huvudsyftet är att ta fram validerade detekteringsmetoder och att diskutera tekniska frågor i samband med provtagning, identifiering och kvantifiering av genetiskt modifierat material.

Alla dessa initiativ kommer att ytterligare underlätta de kontroller och inspektioner av genetiskt modifierade livsmedel som genomförs av medlemsstaterna.

Dialogen med tredje länder om genetiskt modifierade livsmedel, inbegripet med USA, förs i olika forum på olika nivåer. Standarder, riktlinjer och rekommendationer för reglering av genetiskt modifierade livsmedel, inbegripet märkning av sådana produkter, diskuteras inom Codex Alimentarius, särskilt i kommittén för livsmedelsmärkning och i arbetsgruppen för livsmedel härledda från modern bioteknik. I det här sammanhanget, liksom inom andra forum, förespråkar och försvarar kommissionen den reglering som man kommit överens om inom gemenskapen.

Såväl USA som andra tredje länder är väl informerade om vår kommande lagstiftning. Kommissionens förslag om genetiskt modifierade livsmedel och foderprodukter har meddelats till Världshandelsorganisationens (WTO) kommittéer för sanitära och fytosanitära åtgärder respektive tekniska handelshinder. Flera länder, inklusive USA, har gjort anmärkningar, som kommissionen har besvarat. Kommissionens svar finns på följande webbadress: http://europa.eu.int/comm/food/fs/gmo/gmo_ongoinit_en.html.

-
- (¹) Kommissionens rekommendation av den 25 januari 2002 om ett samordnat program för offentlig kontroll av livsmedel för 2002, EGT L 26, 30.1.2002.
- (²) Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 258/97 av den 27 januari 1997 om nya livsmedel och nya livsmedelsingredienser, EGT L 43, 14.2.1997.
- (³) Rådets förordning (EG) nr 1139/98 av den 26 maj 1998 om obligatoriska uppgifter vid märkning av vissa livsmedel som framställs från genetiskt modifierade organismer utöver de uppgifter som föreskrivs i direktiv 79/112/EEG.
- (⁴) Kommissionens förordning (EG) nr 49/2000 av den 10 januari 2000 om ändring av rådets förordning (EG) nr 1139/98 om obligatoriska uppgifter vid märkning av vissa livsmedel som framställs från genetiskt modifierade organismer utöver de uppgifter som föreskrivs i direktiv 79/112/EEG.
- (⁵) Kommissionens förordning (EG) nr 50/2000 av den 10 januari 2000 om märkning av livsmedel och livsmedelsingredienser som innehåller genetiskt modifierade tillsatser och aromer eller sådana som framställts av genetiskt modifierade organismer.

(2003/C 222 E/120)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3748/02
från Francesco Speroni (NI) till rådet

(13 december 2002)

Ämne: Medlemsstaternas folkmängd

I de protokoll som har bifogats till Nicefördraget används uttrycket "unionens hela befolkning", vilket inte ges någon närmare definition.

Avser man härmed alla de som är bosatta i unionen och som har unionsmedborgarskap, eller avser man alla de som är bosatta i unionen, inklusive de som saknar unionsmedborgarskap? Är det möjligt att göra andra tolkningar av det ovannämnda uttrycket? Hur betraktas — vid beräkning av unionens hela befolkning — de unionsmedborgare som är bosatta utanför unionen?

För att man skall kunna fastställa beslutsförhet på 62 procent är det viktigt att känna till hur de enskilda medlemsstaternas folkmängd beräknas. Kan en medlemsstats folkmängd definieras på något av följande sätt?

- Alla de som är bosatta i den berörda medlemsstaten, oberoende av deras medborgarskap.
- Alla de som är bosatta i den berörda medlemsstaten och som har medborgarskap i den berörda medlemsstaten eller i en annan medlemsstat.
- Endast de av den berörda medlemsstatens medborgare som är bosatta i denna medlemsstat.

- d) Endast de av den berörda medlemsstatens medborgare som är bosatta i denna medlemsstat eller i en annan medlemsstat.
- e) Alla medborgare i den berörda medlemsstaten, oavsett var de är bosatta.
- f) Annan definition.

Svar

(8 maj 2003)

Rådet har ännu inte diskuterat dessa specifika aspekter men kommer att ta upp dessa frågor och deras följder i god tid före den 1 november 2004, då kriteriet kommer att träda i kraft. När det gäller statistiska uppgifter som används på unionsnivå vill rådet informera den ärade parlamentsledamoten om att det är brukligt att hänvisa till uppgifter från Eurostat.

(2003/C 222 E/121)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3757/02 från Bernd Lange (PSE) till kommissionen

(23 december 2002)

Ämne: Kvantifierbara miljömål inom transportsektorn

I Europeiska gemenskapens sjätte miljöhandlingsprogram (artikel 5.2 d) uppmanas kommissionen, i samband med målet att uppnå en åttaprocentig minskning av växthusgasutsläppen, att till utgången av 2002 lägga fram kvantifierade miljöskyddsåtgärder för ett hållbart transportsystem. En expertgrupp inom kommissionen har föreslagit kvantifierbara mål för tre områden (växthusgaser, luftkvalitet och buller).

Rådet har på sin sida vid sitt sammanträde den 6 december 2002 godkänt följande tre områden – växthusgasutsläpp, förorenande utsläpp och buller – som prioriterade för transportsektorn och bekräftat nödvändigheten av medel- och långfristiga miljöskyddsåtgärder inom denna sektor.

Hur långt har kommissionen kommit i sina överläggningar? När kommer kommissionen att lägga fram ett förslag om kvantifierbara miljöskyddsåtgärder inom transportsektorn?

Kommer kommissionen att kunna hålla den tidsplan som ligger till grund för det sjätte miljöhandlingsprogrammet? Om så inte är fallet, varför inte?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(11 februari 2003)

I vitboken från 2001 om den gemensamma transportpolitiken⁽¹⁾ konstaterade kommissionen följande beträffande det slutgiltiga målet om ett hållbart transportsystem: "Av hänsyn till de politiska beslutsfattarna är det nödvändigt att först ge en operationell definition av begreppet hållbart transportsystem. Därefter bör målen för detta hållbara transportsystem om möjligt kvantifieras. Kommissionen avser för detta ändamål att under 2002 utarbeta ett meddelande som närmare fastställer dessa mål". Det sjätte miljöhandlingsprogrammet innehöll liknande förslag.

I slutsatserna från rådets möte den 6 december 2002 nämns att det för tre områden, växthusgaser, förorenande utsläpp och buller, behövs ytterligare insatser både från medlemsstaternas och gemenskapens sida. Arbete pågår inom alla dessa sektorer.

I samma slutsatser från rådet beröms kommissionen för att den aktivt undersöker om man kan använda indikativa miljömål på lång och medellång sikt för transportsektorn på gemenskapsnivå.

Under 2002 har kommissionen arbetat med att vidareutveckla miljömålen för transport, bland annat baserat på råd från den gemensamma expertgruppen för transport och miljö, som leds gemensamt av Generaldirektoratet för energi och transport samt Generaldirektoratet för miljö.

Kommissionen diskuterar fortfarande vilken metod som är lämpligast när det gäller att sätta upp mål. Därför ingår det planerade meddelandet nu i kommissionens arbetsprogram för 2003^(?) och förväntas komma under 2003. Meddelandet kommer att beskriva de allmänna principerna för användningen av miljömål för transportpolitiken och ange för vilka miljöproblem sådana mål kan användas på gemenskapsnivå.

(¹) KOM(2001) 370 slutlig.

(²) KOM(2002) 590 slutlig.

(2003/C 222 E/122)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3770/02
från Bart Staes (Verts/ALE) till kommissionen

(16 december 2002)

Ämne: Omställning av vapenindustrin

Innan strukturfonderna omorganiserades fanns det ett program som kallades Konver. Genom det kunde vapentillverkare som så önskade få ekonomiskt stöd för omställning till civil produktion. Nu har dessa omställningsåtgärder för vapenindustrin tagits upp i strukturfondernas normala budget.

Kan kommissionen meddela hur mycket pengar som de senaste 15 åren gått till stöd för vapenindustrins omställning? Kan man dessutom meddela hur dessa medel använts per medlemsstat?

Kan kommissionen särskilt ange vilka företag eller myndigheter i Belgien som utnyttjade detta stöd?

Har det redan gjorts en utvärdering av det totala stödet till omställning av vapenindustrin, och kan kommissionen i så fall meddela hur många arbetsplatser som ursprungligen fanns inom vapenindustrin som övergått till den civila sektorn?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Barnier

(16 januari 2003)

Kommissionen håller på att inhämta de upplysningar som behövs för att kunna besvara frågan. Den kommer att vidarebefordra dessa så snart som möjligt.

(2003/C 222 E/123)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3774/02
från Margrietus van den Berg (PSE) till rådet

(16 december 2002)

Ämne: Förseningar i genomförandet av systemet för certifiering av diamanter

Är det sant att de certifikat som behövs i diamanthandeln inte tryckts än?

Har detta att göra med Belgiens och Förenade kungarikets motstånd mot kommissionens förslag?

Stämmer det att detta kommer att leda till att certifieringssystemet inte genomförs i tid?

Eftersom det nu verkar som om den tidigare tidsfristen, den 1 januari 2003, inte kan hållas, kan rådet då ge definitivt besked om att systemet kommer att träda i kraft den 1 februari 2003?

Svar*(13 maj 2003)*

Rådet har informerats om att tryckningen av de certifikat som anges i artikel 2 i rådets förordning (EG) nr 2368/2002 av den 20 december 2002 om genomförande av Kimberleyprocessens certifierings-system för den internationella handeln med rådiamanter avslutades den 20 januari 2003.

När det gäller genomförandet av systemet och enligt dess bestämmelser ber rådet att få hänvisa den ärade parlamentsledamoten till rådets förordning (EG) nr 254/2003 av den 11 februari 2003 om ändring av förordning (EG) nr 2368/2002 om genomförande av Kimberleyprocessens certifieringssystem för den internationella handeln med rådiamanter och till kommissionens förordning (EG) nr 257/2003 av den 11 februari 2003 om ändring av samma förordning (EG) nr 2368/2002.

(2003/C 222 E/124)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3786/02**från Johannes Swoboda (PSE) till kommissionen***(6 januari 2003)*

Ämne: Språkdiskriminering i samband med meddelanden om lediga tjänster på EU-nivå

1. Anser kommissionen att formuleringen "English mother tongue or equivalent" i meddelanden om lediga tjänster från EU-organ är diskriminerande?
2. Om så inte är fallet: Hur kan kravet på att de sökande skall ha "English mother tongue or equivalent" enligt kommissionen vara förenligt med principen om icke-diskriminering?
3. Om så är fallet: Vilka initiativ kommer kommissionen att vidta för att få denna diskriminering att upphöra?

Svar från Neil Kinnock på kommissionens vägnar*(26 februari 2003)*

EG-fördraget och Tjänsteföreskrifterna för tjänstemän i Europeiska gemenskaperna förbjuder all diskriminering på grundval av nationalitet och givetvis följer kommissionen bestämmelserna i fördraget och tjänsteföreskrifterna till fullo.

Naturligtvis kan ett särskilt språkrav i meddelandet om en ledig tjänst ha en diskriminerande effekt mot medborgare i andra medlemsstater. Sådan differentiering kan emellertid objektivt motiveras till exempel av tjänstens specifika natur och de särskilda uppgifter som skall utföras. Vid tillsättningen av tjänster som översättare eller tolk krävs djupgående kunskaper i särskilda språk beroende på institutionens behov.

För att kunna bedöma om ett språkrav i ett meddelande om en viss ledig tjänst kan anses vara diskriminerande måste vi få mer information om tjänsten i fråga. Det vore bra om parlamentsledamoten kunde ge mer detaljerade upplysningar om det meddelande (de meddelanden) som åsyftas i denna fråga. Jag skall se till att materialet gås igenom noggrant så att det kan fastställas huruvida obefogad diskriminering skett i detta fall.

(2003/C 222 E/125)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3788/02**från Bruno Gollnisch (NI) till rådet***(6 januari 2003)*

Ämne: Etiketter på franska på konsumtionsprodukter i Frankrike

Den 4 augusti 1994 gjordes, genom lagen om franska språket, användningen av franska obligatorisk för alla handlingar avsedda att informera brukare eller konsumenter: etiketter, prospekt, kataloger, broschyrer, andra dokument för information etc.

Den 20 mars 2000 offentliggjordes ett EU-direktiv som kodifierade direktivet av den 18 december 1978. I detta påminnes om att EU-lagstiftningen motsätter sig att nationella regelverk kräver användning av ett specifikt språk för etiketter på matvaror utan att ange möjligheten av att använda ett annat språk.

I ett yttrande efter en dom i domstolen av den 12 september 2000, som avgavs efter en begäran om förhandsavgörande av appellationsdomstolen i Lyon, meddelade Europeiska kommissionen Frankrike att landet hade två månader på sig att rätta sig efter denna lagstiftning.

Till följd av detta modifierade den franska regeringen, genom dekret nr 2002-1025 av den 1 augusti 2002, artikel R.112-8 i konsumtionslagstiftningen där kravet på etiketter skrivna på franska bibehölls men där man dessutom i det nya andra stycket godkände att texten fick förekomma på ett eller flera andra språk.

Anser rådet att denna ändring i regelverket är tillräcklig med tanke på ovannämnda EU-bestämmelser?

Med andra ord, har en medlemsstat fortfarande laglig rätt att kräva att etiketter på livsmedel som säljs på dess territorium åtminstone skall vara skrivna på landets språk?

Svar

(5–6 maj 2003)

Den ärade parlamentsledamotens fråga ligger inom Europeiska kommissionens behörighetsområde, vilken enligt artikel 211 i fördraget övervakar tillämpningen av gemenskapsdirektiven och alltså av direktiv 2000/13/EG som avses i den aktuella frågan.

Rådet föreslår alltså att den ärade parlamentsledamoten riktar frågan till Europeiska kommissionen.

(2003/C 222 E/126)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3789/02 från Olivier Dupuis (NI) till rådet

(6 januari 2003)

Ämne: Fallet Antonio Russo

Herr G.G. har gjort en rekonstruktion av mordet på den italienske medborgaren, journalisten Antonio Russo, som arbetade som korrespondent på den italienska radiokanalen Radio Radicale. Russo mördades den 16 oktober 2000 i Tbilisi, Georgien. (Datum och ort är sannolika men inte säkra). I en skrivelse konstaterar G.G. att dådet organiserades och genomfördes av FSB-personal som alla härstammar från kaukasiska republiker (såväl OSS som de autonoma republikerna), i en sammansvärjning med vissa viktiga företrädare för maffialiknande organisationer från Tjetjenien, Georgien, Azerbajdzjan och Armenien. Ryska agenter hade uppviglat gärningsmännen, som därefter fullföljde mordplanerna. Detta beslut har även koppling till den ryske medborgaren Fedo Sergijejevic Petov, som inte endast har dr Arlacchis förtroende, utan som tack vare det skydd han åtnjuter förmått aktivera en rad kanaler för att utveckla en blomstrande penningtvätt med medel från olaglig verksamhet främst i OSS. Medlen har sedan överförts till banker i Österrike, Ungern, Kroatien och Grekland. Dessa belägg kommer så snart som möjligt att översändas till de georgiska och italienska utredare som undersöker mordet på Antonio Russo. I sitt svar på fråga P-2110/01 (1) bekräftar rådet dessutom följande: "Företrädare i Tbilisi för EU:s medlemsstater, samt kommissionens delegation där, bevakar fortlöpande händelseutvecklingen" i samband med Antonio Russos död.

Vilka åtgärder ämnar rådet vidta för att fastställa om G.G.'s rekonstruktion av mordet på Antonio Russo är tillförlitlig? Vilka uppgifter har rådet till sitt förfogande i utredningen av fallet Russo? Vilka initiativ har rådet tagit efter sitt svar av den 21 oktober 2001, och vilka nya åtgärder ämnar det vidta, även i samarbete med de georgiska, franska och italienska myndigheterna, för att klargöra mordet på Antonio Russo?

(1) EGT C 81 E, 4.4.2002, s. 109.

Svar*(5–6 maj 2003)*

Såsom meddelats som svar på föregående fråga i ämnet har rådet inte möjlighet att kommentera eller gå in på anklagelser i ett brottsfall. Rådet har inte mottagit någon detaljerad information om vad som framkommit vid förhören. Rådet förlitar sig på att de italienska, franska och georgiska myndigheterna skall undersöka omständigheterna kring Antonio Russos död. Frågor om utredningen bör ställas till myndigheterna i fråga.

(2003/C 222 E/127)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3793/02**från Dorette Corbey (PSE)
och Marie Isler Béguin (Verts/ALE) till kommissionen***(7 januari 2003)*

Ämne: Årlig rapport om Europas natur och biologiska mångfald

Den 14 mars 2002 antog Europaparlamentet sin resolution om biologisk mångfald⁽¹⁾ med 370 röster för, 8 röster emot och 14 nedlagda röster. I punkt 13 i denna resolution begär parlamentet att det skall sammanställas en årlig rapport om tillståndet för naturen och den biologiska mångfalden i Europa. Informationen om tillståndet för den biologiska mångfalden är fortfarande fragmentarisk och splittrad. En årlig rapport skulle göra det möjligt för parlamentet, rådet och kommissionen att övervaka tillståndet för den biologiska mångfalden och vidta nödvändiga och lämpliga åtgärder i tid. En årlig rapport skulle också bidra till att motivera och inspirera de som utför detta arbete, eftersom framstegen skulle bli synliga och eventuella bakslag skulle kunna bemötas med nya eller kompletterande skyddsåtgärder. Den skulle även vara ett användbart bidrag när det gäller att utvärdera effektiviteten hos befintliga direktiv och riktlinjer för miljöskydd.

1. Är kommissionen beredd att uppfylla parlamentets begäran och ta initiativ till en årlig rapport om Europas natur och biologiska mångfald?
2. För att utarbeta en årlig rapport krävs det en rad indikatorer och ett nätverk av rapportörer. Kommer kommissionen att använda sig av det Europeiska centret för bevarande av naturen och bygga vidare på de framsteg som detta centrum gjort när det gäller koordinering och utveckling av övervakningsmetoder? På vilket sätt kommer kommissionen att engagera Europeiska miljöbyrån?

⁽¹⁾ Europaparlamentets resolution om kommissionens meddelande till rådet och Europaparlamentet om åtgärdsplaner för biologisk mångfald på områdena bevarande av naturresurser, jordbruk, fiskeri, ekonomiskt samarbete och utveckling (KOM(2001) 162 – C5-0467/2001 – 2001/2189(COS)).

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar*(11 februari 2003)*

Kommissionen håller med parlamentsledamoten om att informationen om tillståndet vad gäller den biologiska mångfalden i Europa fortfarande är splittrad, och den anser också att en regelbunden rapportering är viktig för att parlamentet, rådet och kommissionen skall kunna övervaka den europeiska mångfalden och när så krävs utforma åtgärder i tid.

I dagsläget utarbetas inte någon årlig rapport som innebär att alla krav i punkt 13 i resolutionen om biologisk mångfald uppfylls. Det finns dock flera olika rapporteringsprocesser där kommissionen, medlemsstaterna och/eller europeiska kontor deltar och som i viss utsträckning innebär att kraven uppfylls. Det rör sig om följande: de allmänna årliga rapporterna (t.ex. vårrapporten, den årliga översynen av genomförandet och kontrollen av efterlevnaden av den europeiska miljölagstiftningen, och eventuellt den årliga översynen av miljöpolitiken), de regelbundna (dock inte årliga) rapporterna om naturen och den biologiska mångfalden, som skall utarbetas enligt strategin och åtgärdsplanerna för biologisk mångfald, fågeldirektivet och livsmiljödirektivet⁽¹⁾, samt olika rapporter från Europeiska miljöbyrån.

De nuvarande tre- och sexårsperioderna för rapportering enligt regelverket för naturvård och biologisk mångfald återspeglar det samförstånd som rådde då respektive instrument antogs om vilken rapporteringsperiod som är lämplig och genomförbar. Det kan därför ifrågasättas om det är lämpligt och möjligt att utarbeta rapporter varje år om naturen och den biologiska mångfalden, och om det råder samförstånd i denna fråga i medlemsstaterna och gemenskapsinstitutionerna.

Frågorna om övervakning och indikatorer utgör grunden för rapporteringen och det bedrivs ett omfattande arbete i dessa frågor. Bland annat håller Europeiska miljöbyrån på att, för kommissionens räkning, utarbeta en uppsättning indikatorer för biologisk mångfald som skall användas för att övervaka framstegen enligt åtgärdsplanerna för biologisk mångfald. Det skulle kunna vara möjligt att fastställa en deluppsättning av dessa indikatorer för vilka data skulle kunna samlas in och analyseras varje år. Europeiska miljöbyrån (med det europeiska temacentret eller "ETC") har också givit "ECNC" ("European Centre for Nature Conservation") i uppdrag att se över övervakningsmetoderna för naturvård. Kommissionen, Europeiska miljöbyrån (inbegripet "ETC"), Förenade kungarikets "Joint Nature Conservation Committee", "ECNC" och Europakontoret för FN:s miljöprogram (UNEP-ROE) är aktiva inom ramen för andra initiativ på detta område, bland annat följande kan nämnas: övervakning av områden inom Natura 2000, övervakning och bedömning av bevarandestatusen enligt gemenskapens naturvårdsdirektiv, en internationell arbetsgrupp för övervakning och indikatorer (Bio-MIN), en europeisk ram för övervakning av och indikatorer för biologisk mångfald (EBMI-F), utarbetande av indikatorer för miljön inom jordbruket (inom projektet IRENA) samt utarbetande av indikatorer (bland annat för naturen och den biologiska mångfalden) för övervakning av programmen för landsbygdsutveckling. Kommissionen kommer även i framtiden att söka stöd från Europeiska miljöbyrån och lämpliga kvalificerade entreprenörer, t.ex. ECNC, i dessa frågor.

Kommissionen anser således att det är lämpligt och möjligt att utarbeta årliga rapporter om vissa aspekter av de frågor som anges i punkt 13 i resolutionen, men att det i dagsläget inte är lämpligt eller möjligt att utarbeta en enda årlig rapport som omfattar samtliga dessa frågor. Kommissionen skulle dock gärna se över i vilken utsträckning den nuvarande rapporteringen omfattar dessa frågor på ett lämpligt sätt, i vilken utsträckning det vore lämpligt och möjligt att göra något åt eventuella brister samt i vilken utsträckning den takt i vilken den biologiska mångfalden förändras, framstegen vad gäller program och projekt samt tillgången på data innebär att det bör lämnas rapporter varje år. Vid en sådan översyn skulle man ta hänsyn till pågående arbete avseende övervakning och indikatorer, som skulle kunna utgöra en lämplig grund för en selektiv årlig rapportering om naturen och den biologiska mångfalden. Kommissionen anser att en sådan översyn av frågan om rapportering om naturen och den biologiska mångfalden bör ske inom ramen för den kommande översynen av strategin och åtgärdsplanerna för biologisk mångfald.

(¹) Rådets direktiv 79/409/EEG av den 2 april 1979 om bevarande av vilda fåglar, EGT L 103, 25.4.1979 och rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter, EGT L 206, 22.7.1992.

(2003/C 222 E/128)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3808/02
från Olivier Dupuis (NI) till rådet

(7 januari 2003)

Ämne: Utvidgningen av EU till länderna i Balkan och Kaukasus

Statscheferna i Makedonien, Jugoslavien, Kroatien, Albanien och Bosnien har avsänt en gemensam skrivelse till EU:s myndigheter med uppmaning till Europeiska unionen att vid toppmötet i Köpenhamn ge dem klara och konkreta utsikter för deras strävanden att gå med i Europeiska unionen. Presidenterna i dessa fem länder skriver: "Vi uttrycker vår förväntan om att slutdokumentet från toppmötet i Köpenhamn skall innehålla en hänvisning till förslagen om medlemskap för våra länder, som ett budskap och en sporre till oss för att vi skall fortsätta på vår väg mot integration i EU." (...) "I full medvetenhet om det hårda arbete som förestår oss för att vi skall nå dithän, är vi övertygade om att vårt gemensamma mål verkar till förmån för att vår höga vision skall förverkligas — ett enat Europa", "att ett medlemskap i EU ställs i utsikt för oss är av yttersta vikt för att det pågående demokratiserings- och reformarbetet skall fördjupas och likaså stabiliteten i regionen stärkas".

Samtidigt har över 300 parlamentsledamöter från Albanien, Armenien, Azerbajdzjan, Georgien, Jugoslavien (Serbien-Montenegro), Kosovo, Kroatien och Makedonien (Fyrom) skrivit på ett upprop till konventet, rådet, kommissionen och Europaparlamentet, där de önskar att deras respektive länder skall få ställning som kandidater för medlemskap i EU. Dessa 311 parlamentsledamöter, som hälsar "den historiska händelse" som utvidgningen till tio länder i Central- och Östeuropa innebär, konstaterar att de fortfarande, trots att de arbetar "ihärdigt och med tusentals svårigheter att övervinna för att friheten, demokratin och rättsstaten skall slå rot, är ställda i utkanten av Europa och fortsätter att vara utestängda från Europas enande i uttryckets verkliga bemärkelse". De avslutar sitt upprop med följande: "Vi vet att medlemskapet för vart och ett av våra länder beror av dess förmåga att oinskränkt uppfylla de politiska kriterierna, som kallas Köpenhamnskriterierna, samt de ekonomiska kriterier som fastställts i fördragen och i gemenskapens regelverk. Vi begär ingen positiv särbehandling, inga företrädesrättigheter, inga oskäliga fördelar: vi begär bara att kunna arbeta för uppnåendet av detta grundläggande mål."

Vilka konkreta politiska initiativ tänker rådet ta för att ge ett konkret svar på dessa länders uttalade vilja att återinlemmas i den europeiska familjen och till slut förverkliga sin berättigade åstundan att bli medlemmar av Europeiska unionen? Är rådet medvetet om att om dessa länder inte ges några klara utsikter till EU-medlemskap, då är det fara värt att deras strävanden för att stärka demokratin och rättsstaten och garantera utvecklingen av en stark ekonomi har varit förgäves, så att vägen kommer att stå öppen för instabilitet eller rentav en ännu mer betänklig utveckling? Ämnar rådet vid nästa toppmöte för stats- och regeringschefer i Grekland besluta om att ta med Albanien, Armenien, Azerbajdzjan, Bosnien, Georgien, Jugoslavien (Serbien-Montenegro), Kosovo, Kroatien, Makedonien (Fyrom) och Moldavien på förteckningen över länder som är kandidater för medlemskap i Europeiska unionen?

Svar

(13 maj 2003)

Som den ärade parlamentsledamoten säkert är medveten om bygger eventuellt medlemskap i EU på artikel 49 i Fördraget om Europeiska unionen, enligt vilken varje europeisk stat som respekterar principerna i artikel 6.1 får ansöka därom. Ansökan skall ställas till rådet, som skall besluta enhälligt efter att ha hört kommissionen och erhållit samtycke från Europaparlamentet. I den nämnda artikel 6.1 understryks principerna om frihet, demokrati och respekt för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna samt rättsstatsprincipen. Detta innebär att rådet tar upp varje inkommen ansökan om medlemskap i enlighet med artikel 49 i EU-fördraget.

Beträffande de länder på västra Balkan som den ärade parlamentsledamoten hänvisar till (Albanien, Bosnien och Hercegovina, Kroatien, f. d. jugoslaviska republiken Makedonien samt Serbien och Montenegro) bekräftades deras europeiska utsikter ("potentiella kandidater för medlemskap") redan vid toppmötet i Zagreb mellan EU och dessa länder i november 2000, vilka byggde på slutsatserna från Europeiska rådet i Feira den 19–20 juni 2000 och har sedan dess bekräftats på nytt.

Stabiliserings- och associeringsprocessen med dess strategiska målsättningar, dess ekonomiska och politiska villkor samt dess instrument, ligger till grund för EU:s politik mot västra Balkan. Vid toppmötet i Zagreb den 24 november 2000 befästes stabiliserings- och associeringsprocessen genom att regionen samtyckte till dess mål och medel. Rådet understryker att stabiliserings- och associeringsprocessen utgör en långsiktig strategi till stöd för en hållbar reform som är förenlig med EU, då den hjälper länderna i regionen att förbereda sig för integration med EU. Den hastighet med vilken varje land genomlöper de olika stadierna i stabiliserings- och associeringsprocessen, och tillägnar sig processen, beror av dess ökande möjlighet att ingå åtaganden till följd av en allt närmare associering med EU liksom efterlevnad av den villkorspolitik som fastställdes av rådet den 29 april 1997.

Beträffande ett "konkret svar" från rådet på "dessa länders uttalade vilja att återinlemmas i den europeiska familjen" som den ärade parlamentsledamoten begär finns det tre instrument för stabiliserings- och associeringsprocessen: För det första EG-bistånd enligt Cardsförordningen (gemenskapens biståndsprogram för återuppbyggnad, utveckling och stabilisering), alltmör inriktat på stöd för reformer och institutionsuppbyggnad så som krävs i stabiliserings- och associeringsavtalen. För det andra utformande och genomförande av stabiliserings- och associeringsprocessen, vilka utgör hörnstenar i processen. Ingåendet av stabiliserings- och associeringsprocessen är ett uttryck för undertecknarnas åtagande att under en övergångsperiod fullfölja en formell associering med EU. En sådan associering bygger på gradvis inrättande av ett frihandelsområde och reformer avsedda bland annat att få antagna antingen EU:s regelverk på ett begränsat antal områden eller också EU-normer, varigenom länderna i regionen kan inleda processen av inlemmande i EU-strukturerna. Skillnader mellan enskilda avtal kommer troligen främst att återspeglas i övergångsperioden fram till fullständig associering med EU och i den exakta utformningen av kraven. Men

målet för alla länder förväntas vara detsamma: fullständig associering efter en övergångsperiod efter genomförande av samma viktiga åtaganden. Sådana avtal har redan ingåtts med f. d. jugoslaviska republiken Makedonien och Kroatien. Rådet bemyndigade den 21 oktober 2002 kommissionen att inleda förhandlingar om ett stabiliserings- och associeringsprocessen med Albanien. För det tredje beviljandet sedan december 2000 av ett synnerligen förmånligt handelssystem för samtliga länder som omfattas av stabiliserings- och associeringsprocessen. Öppnandet av EU:s marknader för nästan alla varor från dessa länder, förutsatt att de relevanta villkoren efterlevs, är avsett att främja utländska investeringar, utveckla exportkapacitet samt bidra till allmän politisk och ekonomisk stabilitet i regionen.

Rådet går årligen igenom de framsteg varje land har gjort inom stabiliserings- och associeringsprocessen, senast den 13 maj 2002.

Europeiska rådet i Köpenhamn den 12–13 december 2002 erinrade om de medlemskapskriterier som hade fastställts av Europeiska rådet i Köpenhamn i juni 1993 och bekräftade på nytt de europeiska utsikterna för länderna på västra Balkan i stabiliserings- och associeringsprocessen enligt Europeiska rådet i Feira, samt underströk sitt beslutsamma stöd för deras strävan att komma närmare EU. Europeiska rådet välkomnade därför beslutet av det då förestående grekiska ordförandeskapet att arrangera ett toppmöte den 21 juni i Thessaloniki mellan EU:s medlemsstater och länder i stabiliserings- och associeringsprocessen.

Angående Kosovo spelar Europeiska unionen en framträdande roll i landets återuppbyggnad. Unionen är utan jämförelse den största enskilda givaren av bistånd till Kosovo och den sydösteuropeiska regionen som helhet samt spelar en ledande roll i återuppbyggnaden.

När det gäller de länder i södra Kaukasien som den ärade parlamentsledamoten nämner (Armenien, Azerbajdzjan och Georgien) samt Moldavien är EU och dess medlemsstater knutna till dessa genom partnerskaps- och samarbetsavtal. EU åtar sig att bidra till rättssamhälle, ekonomiska reformer, fred, säkerhet och stabilitet i dessa länder. Partnerskaps- och samarbetsavtalen behöver tillämpas fullständigt och i grunden, eftersom fortsatt utveckling av demokrati och mänskliga rättigheter har avgörande betydelse för främjandet av stabilitet i södra Kaukasien. Beträffande Moldavien skulle ett befastande av demokrati och inre politisk stabilitet, en lösning på den transnistrisk konflikt, beslutsamma framsteg med ekonomiska reformer och goda förbindelser med grannländerna öka landets chanser att komma i åtnjutande av nära förbindelser med det framtida utvidgade EU. Europeiska rådet i Köpenhamn underströk att EU önskar öka sina förbindelser bland annat med Moldavien utifrån en strategi på lång sikt för att främja demokratiska och ekonomiska reformer, hållbar utveckling och handel, samt tar nya initiativ för detta ändamål. Det bör tilläggas att inget av länderna i fråga har ansökt om medlemskap. Dessutom är inte rådet i stånd att spekulera om vilket beslut som kommer att fattas av Europeiska rådet vid något kommande möte.

Sammanfattningsvis riktas den ärade parlamentsledamotens uppmärksamhet på nytt mot slutsatserna från Europeiska rådet i Köpenhamn där det framhålls att den pågående utvidgningen ger den europeiska integrationen en ny dynamik. Europeiska rådet underströk att detta innebär en viktig möjlighet att föra förbindelserna med grannländerna framåt på en grund av gemensamma politiska och ekonomiska värderingar samt framhöll unionens fasta beslutsamhet att undvika nya skiljelinjer i Europa och att främja stabilitet och välfärd inom och bortom unionens nya gränser.

(2003/C 222 E/129)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3815/02

från Maria Sanders-ten Holte (ELDR) till rådet

(9 januari 2003)

Ämne: Läget när det gäller ratificeringen av Montrealkonventionen om vissa enhetliga regler för internationella lufttransporter

Medlemsstaterna undertecknade Montrealkonventionen om vissa enhetliga regler för internationella lufttransporter den 28 maj 1999 och rådet angav att gemenskapen skall deponera de femton ratificeringsinstrumenten tillsammans i slutet av 2002 för att undvika eventuella skillnader mellan medlemsstaterna.

Rådet har visserligen på min tidigare fråga svarat att ratificeringsförfarandet har inletts i alla medlemsstaterna och att det redan slutförts i vissa medlemsstater, men jag vill ändå upprepa min fråga.

1. Kan rådet försäkra att Montrealkonventionen kan träda i kraft i slutet av 2002?
2. Om inte, kan rådet ange vilka länder som fattas?

Svar

(8 maj 2003)

Som rådet uppgav som svar på skriftlig fråga E-1800/02 har rådet rekommenderat medlemsstaterna att ratificera Montrealkonventionen i enlighet med nationella konstitutionella regler. Det är planerat att såväl medlemsstaternas som gemenskapens ratificeringsinstrument skall deponeras under samordnade former.

En majoritet av medlemsstaterna har redan avslutat ratificeringsförfarandet; de övriga planerar att göra det under 2003.

(2003/C 222 E/130)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3816/02 från Isidoro Sánchez García (ELDR) till kommissionen

(9 januari 2003)

Ämne: Borttagande av internationella samtalsavgifter vid telefonsamtal mellan Europeiska unionens medlemsstater

Europeiska unionen genomgår en förändringsperiod, med en regeringskonferens planerad till 2004, vars främsta mål är en reform av fördragen och en anpassning till den nya verklighet som ett utvidgat EU utgör. Sedan toppmötet i Laeken verkar den förhärskande idén inom all EU:s verksamhet vara en fördjupning och en förstärkning av känslan av tillhörighet till unionen.

Som en del av denna strategi, som jag till fullo delar, skulle det vara logiskt att vidta åtgärder som har största möjliga inverkan på det europeiska medborgarskapet.

I detta hänseende och som ett försvar för konsumenternas intressen skulle det vara lämpligt att på nytt ta upp frågan om internationella samtalsavgifter vid telefonsamtal mellan medlemsstaterna, eftersom ett bibehållande av dessa skulle sakna mening på en inre marknad utan gränser, som har den fria rörligheten för personer, tjänster och kapital som en av de grundläggande pelarna.

Anser kommissionen att ett obegränsat bibehållande av internationella samtalsavgifter för telefonsamtal mellan medlemsstater är förenligt med den inre marknaden?

Skulle kommissionen kunna räkna upp de orsaker som förhindrar ett borttagande av dessa och ange vilket tillvägagångssätt som borde användas för att uppnå detta syfte?

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(24 februari 2003)

Allt sedan avregleringen av telekommunikationsmarknaden inleddes har den setts som en grundläggande del av inrättandet av den inre marknaden.

Sedan den 1 januari 1998 har telekommunikationsmarknaden avreglerats i största delarna av unionen genom en kombination av konkurrens och ökad harmonisering för att man skall utnyttja de fördelar som en inre marknad ger på maximalt sätt.

Det befintliga rättsliga ramverket utformades främst med övergången från monopol till en konkurrens-situation i sikte och var därför inriktat på inrättandet av en konkurrensutsatt marknad och de nya aktörernas rättigheter.

I fråga om internationella avgifter, har avregleringen inneburit en sänkning med 40 % under perioden 1998–2002 av de avgifter som togs ut av traditionella operatörer. Uppgifter i den senaste rapporten om genomförandet av EU:s lagstiftning på telekommunikationsområdet⁽¹⁾ visar att antalet operatörer som använder val för internationella samtal är 412 och att de som använder förval är 272. Enligt rapporten erbjuder alternativa operatörer rabatter på upp till 65 % jämfört med de dominerande operatörerna (i regel tidigare monopoloperatörer).

Det nya rättsliga ramverket syftar till att öka konkurrensen i sektorn, vilket gynnar konsumenterna när det gäller avgifterna och kvaliteten på tjänsterna. Genom den nya förordningen blir det möjligt för de nationella regleringsmyndigheterna att analysera och bedöma marknaden, samt att införa lämpliga regler i de fall konkurrenssituationen inte fungerar.

Endast i de fall det saknas effektiv konkurrens kommer det att införas rättsliga skyldigheter. I de fall det redan existerar sådana skyldigheter, måste de dras tillbaka om det visar sig att marknaden är utsatt för effektiv konkurrens.

Skillnaden mellan lokala och fjärrsamtal har redan mer eller mindre suddats ut i vissa medlemsstater. Den nuvarande lagstiftningen lägger dessutom inga hinder i vägen för de operatörer som vill erbjuda en enhetlig avgift för samtal till andra medlemsstater, dock under förutsättning att avgiften inte bryter mot villkoren för en marknad med fri konkurrens. Det finns dock ekonomiska skäl till varför internationella och nationella avgifter skiljer sig åt, främst rör det sig om skillnader i de underliggande kostnaderna och problem som rör obalanser i avgifterna. Även i integrerade ekonomier, som den amerikanska, debiterar telefonoperatörer olika priser beroende på från vilken delstat samtalet kommer och till vilken delstat man ringer. Detta tycks inte påverka känslan av medborgarskap, samtidigt som det garanteras att telefonoperatörer inte gör permanenta förluster.

Följaktligen finns redan det rättsliga ramverket för utveckling av en äkta inre marknad telefonsamtal mellan medlemsstaterna och den kommer att utvecklas så att det får full slagkraft genom de mekanismer som det ovan beskrivna systemet för telekommunikationsmarknaden erbjuder.

⁽¹⁾ KOM(2002) 695 slutlig.

(2003/C 222 E/131)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3819/02

från Erik Meijer (GUE/NGL) till kommissionen

(9 januari 2003)

Ämne: Föreskrifterna om körtider och viloperioder i internationell lastbilstrafik kringgås genom att uppgifter om lediga dagar kontrolleras endast i den egna medlemsstaten

1. Har kommissionen noterat en undersökning som gjorts av rättsväsendet i Nederländerna och varit inriktad på att åkerianställda lastbilschaufförer i stor skala bryter mot föreskrifterna om körtider och viloperioder, något som blir möjligt eftersom vissa arbetsgivare alltid ger sina chaufförer meddelanden av vilka det framgår att de haft ledigt någon eller några av de föregående dagarna, så att de uppgifter som för dessa dagar registrerats av färdskrivarna inte behöver visas upp vid kontroller?

2. Känner kommissionen till att sådana överträdelser gynnas av att åkerierna har ett intresse av att med så litet personal som möjligt snabbt kunna leverera ömtåliga varor som grönsaker, frukt och blommor till avlägsna destinationer, medan chaufförerna genom att ibland flera veckor i sträck sitta 100 till 120 timmar i veckan bakom ratten tjänar mera pengar än om de skulle hålla sig till den arbetstid som är tillåten?

3. Kan kommissionen bekräfta att det än så länge inte finns något heltäckande system för lika effektiva kontroller av internationella transporter som av inhemsk godstrafik, eftersom det inte kontrolleras eller kan kontrolleras om en anställd hos ett utländskt åkeri verkligen varit ledig de dagar som påstås ha varit hans lediga dagar?

4. Känner kommissionen till fakta av det slag som framkommit om åkerier i Nederländerna också om åkerier i andra EU-medlemsstater?

5. Är några sådana fakta kända om åkerier i kandidatländerna?
6. Hur kan kommissionen bidra till att kontrollerna av körtider blir vattentäta, också för chaufförer från företag som är etablerade i en annan medlemsstat än den där kontrollen äger rum, så att det inte skall gå att kringgå gällande regler och den internationella lastbilstrafiken inte längre är förenad med särskilda trafikfaror genom att chaufförerna får försämrade reaktionsförmåga eller rentav somnar bakom ratten till följd av att de tvingats arbeta sig slutkörda genom att det fuskats med uppgifterna om körtiderna?

Källa: den nederländska dagstidningen "de Volkskrant" av den 12 december 2002.

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(13 februari 2003)

Kommissionen känner inte till det nederländska justitieministeriets undersökning av brott mot gemenskapens bestämmelser om körtid och viloperioder. Beträffande frågan om simulerade ledighetsbrev hänvisar kommissionen frågeställaren till sitt svar på den skriftliga frågan P-3827/02 från Theodorus Bouwman⁽¹⁾.

Dessutom kan kommissionen bekräfta att det inte finns någon gemenskapslagstiftning om intyg av denna art och det är medlemsstaternas tillsynsmyndigheter som måste ta ställning till om de skall godkännas eller ej. Medlemsstaterna har för närvarande ingen skyldighet att vare sig samla statistik eller ta ställning till denna fråga.

Beträffande uppgifter om överensstämmelse, överträdelser, kontroller och påföljder utarbetar kommissionen vartannat år en rapport om tillämpningen av förordningen⁽²⁾. Denna rapport omfattar bara medlemsstater, inte kandidatländer. Hittills har medlemsstaterna inte tagit upp frågan om simulerade brev som ett problem i sina bidrag till rapporten.

Införandet av elektroniska färdskrivare 2004 och förbättrade kontroller kommer att förbättra genomförandet, vilket anfördes i svaret på den ovannämnda frågan.

⁽¹⁾ EGT C 161 E, 10.7.2003, s. 150.

⁽²⁾ KOM(2001) 767 slutlig: Rapport från Kommissionen om tillämpningen under perioden 1997–1998 av rådets förordning (EEG) nr 3820/85 om harmonisering av viss social lagstiftning om vägtransporter.

(2003/C 222 E/132)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3822/02 från Pasqualina Napoletano (PSE) till rådet

(20 december 2002)

Ämne: Rätt till asyl i unionen

Den 28 november 2002 skickade de italienska myndigheterna Muhammad al Shari och hans familj från Malpensa till Syrien trots att han hade dömts till döden där.

Enligt den italienska författningen skall personer som dömts till döden i länder där dödsstraff förekommer inte utlämnas.

I Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna anges det att "ingen får dömas till döden eller avrättas" och rätten till asyl garanteras med iakttagande av reglerna i Genèvekonventionen och protokollet av den 31 januari 1967.

Förhandlingar om associeringsavtal pågår för närvarande mellan Europeiska unionen och Syrien.

Anser inte rådet mot bakgrund av ovanstående att det är nödvändigt att ingripa för att se till att domen inte verkställs och för att garantera Muhammad al Sharis och hans familjs säkerhet.

(2003/C 222 E/133)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3843/02
från Giuseppe Di Lello Finuoli (GUE/NGL) till rådet

(9 januari 2003)

Ämne: Utvisning från Italien av familjen Al-Shari

Den italienska polisen har utlämnat ingenjören Muhammad Al-Shari till den syriska polisen. (Al-Shari dömdes många år sedan till döden i Syrien på grund av sitt medlemskap i organisationen det Muslimska brödrskapet). Även hans hustru och barn har utlämnats. Detta skedde efter att familjen hade suttit häktade i tre dagar vid Milanoflygplatsen Malpensa, under vilken tid de förvägrades att kontakta tredje personer, i klar strid med såväl internationella konventioner om asyl som Europeiska unionens lovprisade stadga om de grundläggande rättigheterna. Familjen Al-Shari hade anlänt från Irak och borde därför ha återsänts till detta land. Istället utlämnades de till den syriska diktaturen.

Med tanke på att saken kommer att föreläggas människorättsdomstolen i Strasbourg, kan rådet ge besked om vad det tänker göra för att utröna om den dödsdom som hänger över Al-Shari i Syrien har verkställts eller ej, och vilka åtgärder det avser vidta för att skydda familjen Al-Sharis fysiska säkerhet och påminna den italienska regeringen om att den bör respektera sina internationella åtaganden.

Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna P-3822/02 och E-3843/02

(5–6 maj 2003)

Rådet har inte någon information om det fall som de ärade parlamentsledamöterna väckt fråga om.

I denna sak fortsätter rådet sin behandling av förslagen till direktiv om villkor för när tredjelandsmedborgare och statslösa personer skall betraktas som flyktingar eller som personer som av andra skäl behöver internationellt skydd samt om dessa personers rättsliga ställning.

Dessa förslag syftar till att fastställa miniminormer för vissa av de ärenden som de ärade parlamentsledamöterna väckt fråga om.

(2003/C 222 E/134)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3825/02
från Avril Doyle (PPE-DE) till rådet

(20 december 2002)

Ämne: Direktivet om veterinärmedicin

Kommer rådet (jordbruk) att behandla direktivet om veterinärmedicin?

Om så inte är fallet, kan rådet ange vilken rådskonstellation som kommer att behandla denna ytterst viktiga fråga?

Vilken prioritet kommer att ges till att ta upp detta direktiv på den aktuella rådskonstellationens dagordning?

Svar

(13 maj 2003)

1. Kommissionen föreslog i november 2001 ett åtgärds paket för att reformera gemenskapens lagstiftning på läkemedelsområdet. I detta paket ingår ett förslag till ny förordning om inrättande av gemenskapsförfaranden för godkännande av och tillsyn över läkemedel och veterinärmedicinska läkemedel samt de föreslagna ändringarna av de nuvarande direktiven om läkemedel och veterinärmedicinska läkemedel.

2. Rådet har gett hög prioritet åt arbetet med dessa förslag. Diskussionerna har huvudsakligen skett i ett enda forum på grund av det nära sambandet mellan de tre inslagen i paketet. Hittills har de i huvudsak

fokuserats på den föreslagna förordningen. Diskussioner ägde rum i slutet av juni och i december 2002 i den rådskonstellation där hälsoministrarna ingår.

3. Separata diskussioner har emellertid också skett på förberedande nivå om vissa nyckelfrågor som är specifika för direktivet om veterinärmedicinska läkemedel: problemet med sådana produkters tillgänglighet och problemet med nödvändiga att se till att hästar som inte är avsedda för livsmedelsproduktion får behandlas med farmaceutiska produkter. Rådet kommer att behandla detta ärende på lämpligt sätt för att nå fram till en tillfredsställande slutsats om paketet som helhet, inklusive alla nödvändiga tekniska aspekter. Det har inte planerats någon exakt tidsplan för antagandet.

(2003/C 222 E/135)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3836/02

från Anna Terrón i Cusí (PSE) till kommissionen

(9 januari 2003)

Ämne: Utnyttjande av anslag i Katalonien mellan 2000 och 2002

Hur har utnyttjandet av åtagande- och betalningsbemyndigandena varit i Katalonien under budgetåren 2000, 2001 och 2002 när det gäller strukturfonderna, Sammanhållningsfonden och gemenskapsinitiativen?

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(25 februari 2003)

Parlamentsledamoten kan i tabellen nedan finna genomförandet av åtagandebemyndiganden och betalningsbemyndiganden för Katalonien, uttryckt i miljoner euro, under åren 2000, 2001 och 2002 när det gäller strukturfonderna (inklusive gemenskapsinitiativen (GI) och Sammanhållningsfonden).

(i euro)

		Programperioden 1994-1999			Programperioden 2000-2006		
		2000	2001	2002	2000	2001	2002 ⁽¹⁾
Mål 2	Åtaganden	—	—	—	0,0	360,5	182,7
	Betalningar	0,0	255,2	0,0	0,0	156,2	93,9
Mål 3	Åtaganden	—	—	—			
	Betalningar	8,3	11,9 ⁽²⁾	0,0	0,0	0,0	34
Mål 5b	Åtaganden	—	—	—			
	Betalningar	15,0	8,7	0,0			
GI	Åtaganden	—	—	—	0,0	5,6	8,7
	Betalningar	1,0	0,0	0,0	0,0	1,7	2,5
FFU ⁽³⁾	Åtaganden				0,0	16,1	16,6
	Betalningar				0,0	3,2	4,8
Sammanhållningsfonden	Åtaganden				120,4	627,7	365,8
	Betalningar				0,0	53,6	467,3

⁽¹⁾ Preliminära uppgifter.

⁽²⁾ Det handlar om förskott för 1999.

⁽³⁾ Enligt uppgifter från de spanska myndigheterna i de årliga genomföranderapporterna; för år 2002 härrör de tillgängliga uppgifterna från den 15/10/2002 (datum för övervakningskommitténs dokumentation) (FFU: Fonden för fiskets utveckling).

När det gäller program och initiativ som omfattar flera regioner och projekt som samfinansieras genom Sammanhållningsfonden och som antogs under perioden 1994–1999 har kommissionen inga regionala uppgifter.

(2003/C 222 E/136)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3839/02
från Olivier Dupuis (NI) till rådet

(9 januari 2003)

Ämne: Bevis för att det finns koncentrationsläger i Nordkorea

Nyligen har det framlagts bevis för att det finns koncentrationsläger – tvångsarbetsläger – i Nordkorea. Det här är något som det länge talats om, men som aldrig bekräftats av icke-nordkoreanska vittnen. Bevisen har formen av satellitbilder som tidskriften "Far Eastern Economic Review" har skaffat sig genom förmedling av en kommersiell tillhandahållare av sådana bilder.

En före detta fångvaktare, Ahn Myong Chol, som flydde till Sydkorea 1994, har känt igen bilderna och sagt att de är från koncentrations- och arbetslägret Haengyong.

Sydkoreanerna och den amerikanska underrättelsetjänsten har sedan länge underblåst rykten om att de innehar satellitfotografier av lägren, men de bevis som de ansetts sitta inne med har aldrig offentliggjorts.

Förfogar rådet över några satellitbilder av samma slag eller har rådet av någon medlemsstat som innehar liknande bevis underrättats om att det finns koncentrationsläger i Nordkorea? Känner rådet till om det finns några andra koncentrationsläger i Nordkorea, vilkas existens kunde bevisas med hjälp av satellitbilder? När ämnar rådet till Europaparlamentets behöriga utskott översända satellitbilderna eller några andra bevis för att det finns koncentrationsläger i Nordkorea och vilka politiska initiativ ämnar rådet ta gentemot Pyongyang för att utverka en omedelbar stängning av alla koncentrationsläger och en frigivning utan dröjsmål av alla som sitter inspärrade i dem?

Svar

(13 maj 2003)

Rådet förfogar inte över några satellitbilder av den art som den ärade parlamentsledamoten nämner i sin fråga och inte heller liknande bevis för förekomsten av koncentrationsläger. Rådet är dock medvetet om påståenden att många människor skulle finnas fängslade i så kallade "omskolningsläger".

Rådet erinrar om att EU regelbundet i sina diskussioner med Nordkorea framhåller betydelsen av respekten för de mänskliga rättigheterna och rättsstaten.

EU-trojkan besökte Nordkorea i juni 2002 och klargjorde att EU förväntade sig påtagliga förbättringar i landet i frågor som rör de mänskliga rättigheterna. Trojkan framhöll att oberoende övervakare bör få tillfälle att kontrollera sanningshalten i de många negativa rapporter som förekommer internationellt om situationen i Nordkorea. Områden av särskilt intresse omfattar fångläger, religiös frihet, tortyr och behandlingen av återvändande flyktingar. EU kommer att fortsätta att vid varje lämpligt tillfälle ta upp dessa frågor med Nordkoreas regering.

(2003/C 222 E/137)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3840/02
från Olivier Dupuis (NI) till kommissionen

(9 januari 2003)

Ämne: Bevis för att det finns koncentrationsläger i Nordkorea

Nyligen har det framlagts bevis för att det finns koncentrationsläger – tvångsarbetsläger – i Nordkorea. Det här är något som det länge talats om, men som aldrig bekräftats av icke-nordkoreanska vittnen. Bevisen har formen av satellitbilder som tidskriften "Far Eastern Economic Review" har skaffat sig genom förmedling av en kommersiell tillhandahållare av sådana bilder.

En före detta fångvaktare, Ahn Myong Chol, som flydde till Sydkorea 1994, har känt igen bilderna och sagt att de är från koncentrations- och arbetslägret Haengyong.

Sydkoreanerna och den amerikanska underrättelsetjänsten har sedan länge underblåst rykten om att de innehar satellitfotografier av lägren, men de bevis som de ansetts sitta inne med har aldrig offentliggjorts.

Förfogar kommissionen över några satellitbilder av samma slag eller har kommissionen av någon medlemsstat som innehar liknande bevis underrättats om att det finns koncentrationsläger i Nordkorea? Känner kommissionen till om det finns några andra koncentrationsläger i Nordkorea, vilkas existens kunde bevisas med hjälp av satellitbilder? När ämnar kommissionen till Europaparlamentets behöriga utskott översända satellitbilderna eller några andra bevis för att det finns koncentrationsläger i Nordkorea och vilka politiska initiativ ämnar kommissionen ta gentemot Pyongyang för att utverka en omedelbar stängning av alla koncentrationsläger och en frigivning utan dröjsmål av alla som sitter inspärrade i dem?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(29 januari 2003)

Kommissionen har tagit emot rapporter från olika internationella människorättsorganisationer, i synnerhet Amnesty International, i vilka det görs gällande att det finns koncentrationsläger i Nordkorea. Trots detta har kommissionen inte fått till sitt förfogande några satellitbilder som skulle bevisa förekomsten av sådana läger.

Situationen beträffande de mänskliga rättigheterna i Nordkorea är alltför en angelägenhet av största vikt för EU och följs därför mycket noga. Frågor om mänskliga rättigheter, inklusive den möjliga förekomsten av koncentrationsläger, tas systematiskt upp i regelbundna politiska kontakter med de nordkoreanska myndigheterna. Detta skedde senast i juni 2002 i Pyongyang.

Kommissionen kan försäkra parlamentsledamoten om att den kommer att fortsätta att mycket noggrant följa situationen beträffande de mänskliga rättigheterna i Nordkorea och ta upp frågor gällande mänskliga rättigheter i sina kontakter med de nordkoreanska myndigheterna.

(2003/C 222 E/138)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3858/02
från María Valenciano Martínez-Orozco (PSE) till kommissionen

(6 januari 2003)

Ämne: Bearbetning av oljeutsläppet efter katastrofen med Prestige

Företaget Protección Medioambiental, som redan upprepade gånger tilldömts påföljder av de galiciska myndigheterna på grund av miljöbrott, har fått i uppdrag att ta hand om merparten av de tonvis med tjockolja som varje dag samlas upp på den galiciska kusten efter den allvarliga olyckan med Prestige. Företaget lagrar denna tjockolja i stora cisterner och återanvänder den sedan vid framställning av fyllnadsmaterial för byggsektorn.

Flera sammanslutningar av miljöaktivister och boende har redan uttryckt sin oro över detta sätt att ta hand om tjockoljan, eftersom brännugnarna för tillverkning av nämnda tegel alstrar en tjock rök med stickande lukt som förmodligen är giftig, och som utgör en hälsofara för de människor som bor i omgivningen om den inte hanteras på rätt sätt.

Kan kommissionen garantera att bearbetningen av tjockoljan från Prestige utförs i enlighet med de bestämmelser i gemenskapslagstiftningen som skall tillämpas i liknande fall?

Vilka åtgärder har kommissionen för avsikt att vidta för att se till att oljan från Prestige hanteras på ett korrekt sätt som inte ger upphov till nya miljöfaror, luftföroreningar eller hot mot människors hälsa?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(11 februari 2003)

Med avseende på gemenskapslagstiftningen om avfallshantering är det viktigt att betona att en rad förpliktelser fastställs i rådets direktiv 75/442/EEG av den 15 juli 1975 om avfall, i dess ändrade lydelse⁽¹⁾, för medlemsstaterna när det gäller avfallshantering, vilka bl.a. omfattar material som spillts ut, förlorats eller utsatts för någon annan olyckshändelse⁽²⁾ såsom eldningsoljan från oljetankern Prestige.

Enligt artikel 4 skall medlemsstaterna vidta de åtgärder som krävs för att säkerställa att avfall återvinns eller bortskaffas utan fara för människors hälsa och utan att processer eller metoder används som kan skada miljön, och särskilt utan risker för vatten, luft, jord eller växter och djur, utan att medföra olägenheter genom buller eller lukt samt utan att negativt påverka landskapet och områden av särskilt intresse. Dessutom skall medlemsstaterna enligt samma artikel även vidta de åtgärder som krävs för att förbjuda övergivande, dumpning och okontrollerat bortskaffande av avfall. Enligt artiklarna 9 och 10 krävs ytterligare att de företag som utför bortskaffandet och återvinningen av avfall skall erhålla ett tillstånd från de behöriga nationella myndigheterna. Utöver direktiv 75/442/EEG skall medlemsstaterna även uppfylla bestämmelserna i rådets direktiv 1999/31/EG av den 26 april 1999 om deponering av avfall⁽³⁾ och rådets direktiv 91/689/EEG av den 12 december 1991 om farligt avfall⁽⁴⁾ som omfattar avfall i form av tung eldningsolja⁽⁵⁾. Medlemsstaterna ansvarar för genomförandet av dessa gemenskapsbestämmelser.

Kommissionen känner inte till några skäl varför de metoder som används vid hanteringen av eldningsoljan från Prestige i Galicien strider mot gemenskapsbestämmelserna. Om parlamentsledamoten, eller någon annan, emellertid har belägg för att gemenskapsbestämmelserna inte har uppfyllts, kan de inkomma med ett formellt klagomål till kommissionen. Enligt artikel 211 i EG-fördraget skall kommissionen övervaka tillämpningen av bestämmelserna i EG-fördraget och av bestämmelser som antagits av institutionerna med stöd av fördraget.

⁽¹⁾ EGT L 194, 25.7.1975, ändrat genom rådets direktiv 91/156/EEG (EGT L 78, 26.3.1991) och kommissionens beslut 96/350/EG (EGT L 135, 6.6.1996).

⁽²⁾ Se punkt Q4 i bilaga I till direktiv 75/442/EEG, i dess ändrade ordalydelse.

⁽³⁾ EGT L 182, 16.7.1999.

⁽⁴⁾ EGT L 377, 31.12.1991.

⁽⁵⁾ Se punkt 13 07 01* "eldningsolja och diesel" i kommissionens beslut 2000/532/EG av den 3 maj 2000 (EGT L 226, 6.9.2000), ändrat genom kommissionens beslut 2001/119/EG av den 22 januari 2001 (EGT L 47, 16.2.2001), som innehåller en konsoliderad gemenskapsförteckning över avfall.

(2003/C 222 E/139)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3866/02 från Pasqualina Napoletano (PSE) till kommissionen

(10 januari 2003)

Ämne: Utnämningar till Europeiska centrumet för kontroll av narkotika och narkotikamissbruk

Den 12 april 2002 erhöll doktor Carlo Perucci, ledamot av narkotikacentrumets vetenskapliga råd, ett meddelande från Italiens arbetsmarknads- och socialministerium om att hans ledamotsuppdrag upphörde i april 2002.

Trots detta fick Carlo Perucci ända till i november 2002 regelbundet kallelser till det vetenskapliga rådets sammanträden.

I december 2002, sex månader innan hans mandat egentligen skulle upphöra, förklarades han avsatt och ersattes med en annan ledamot.

Mandatet som ledamot av narkotikacentrumets vetenskapliga råd är treårigt. Anser inte kommissionen att den förtida avsättningen av Perucci strider mot denna princip?

Svar från António Vitorino på kommissionens vägnar

(10 februari 2003)

Enligt artikel 10 i rådets förordning (EEG) nr 302/93 av den 8 februari 1993 om upprättande av ett europeiskt centrum för kontroll av narkotika och narkotikamissbruk skall den vetenskapliga kommittén bestå av en företrädare för varje medlemsstat, som utses på tre år.

Eftersom medlemmarna i vetenskapliga kommittén utses av medlemsstaterna, får dessa också bringa medlemmarnas mandat att upphöra.

Kommissionen saknar laglig rätt att påverka den vetenskapliga kommitténs sammansättning och utnämningen av företrädare för medlemsstaterna.

(2003/C 222 E/140)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3887/02

från Theodorus Bouwman (Verts/ALE), Bartho Pronk (PPE-DE)
och Stephen Hughes (PSE) till kommissionen

(13 januari 2003)

Ämne: Skydd mot asbestexponering

1. Mot bakgrund av att det ändrade direktivet 83/477/EEG, efter att det godkänts av rådet, kommer att ge arbetstagare ett avsevärt bättre skydd mot risker som hör ihop med asbest, men dock uppvisar brister beträffande skyddet av miljön mera generellt samt när det gäller att förebygga att personer utsätts för asbest utanför sin omedelbara arbetsmiljö: är kommissionen beredd att överväga vilka initiativ som kunde tas på europeisk nivå för att personer som bor och arbetar i närheten av platser och byggnader där asbest förekommer i så ringa grad som möjligt skulle utsättas för asbest, vilket också bör gälla för miljön överlag?
2. Är kommissionen beredd att vidta lämpliga åtgärder för att utreda om nationella register över platser och byggnader där asbest förekommer kunde vara ett lämpligt sätt att a) slå fast omfattningen av problematiken med eventuell asbestförorening och b) att använda tillsammans med förebyggande åtgärder att vidta i en katastrofsituation?
3. Har kommissionen noterat att det finns påtagliga tecken som tyder på att asbestförorenat avfall från Nederländerna "olagligen" dumpats i Belgien? Om så är fallet: vad kan kommissionen göra för att få slut på detta oskick?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(12 mars 2003)

1. Förslaget till direktiv⁽¹⁾ om ändring av rådets direktiv 83/477/EEG av den 19 september 1983, om skydd för arbetstagare mot risker vid exponering för asbest i arbetet⁽²⁾ innehåller bestämmelser som syftar till att förhindra spridning av asbestdamm på arbetsplatser. Samtidigt bidrar dessa åtgärder till att förhindra spridning av asbestdamm i miljön, och de förstärker följaktligen skyddet för dem som arbetar och bor i omgivningarna.

Kommissionen anser att texten i förslaget till ändring är väl avvägd och effektiv när det gäller att skydda arbetstagare vid källan, med till exempel följande formulering: "Innan rivnings- eller underhållsarbete påbörjas, skall arbetsgivare som övervakar arbetsplatsen, i förekommande fall genom att erhålla information från ägarna, vidta nödvändiga åtgärder för att identifiera material som kan tänkas innehålla asbest. Om tveksamhet råder när det gäller förekomst av asbest i ett material eller en konstruktion skall bestämmelser och förfaranden för avlägsnande av asbest följas."

2. Kommissionen är i dagsläget inte beredd att utreda frågan om register. Detta gäller både en användning av register för att avgöra omfattningen av problemen med asbestförorening, och en användning tillsammans med förebyggande åtgärder. I händelse av en katastrof i anslutning till platser och byggnader som förorenats av asbest, exempelvis som följd av en brand, skulle förebyggande åtgärder dock kunna bestå av (utökad) brandskydd av dessa platser och byggnader. I detta hänseende kunde ett register över platser och byggnader vara användbart.

3. Med tanke på vad EG-rätten säger om avfallshantering vill kommissionen understryka följande:

- (a) I rådets förordning (EEG) nr 259/93 av den 1 februari 1993 om övervakning och kontroll av avfallstransporter inom, till och från Europeiska gemenskapen⁽¹⁾ definieras obligatoriska kontrollrutiner som måste användas för att kontrollera transporter av avfall mellan medlemsländerna. I synnerhet vid bortskaffande av avfall som innebär risker för människors hälsa och miljön, gäller ett mycket strängt kontrollförfarande. Innan transporten kan äga rum krävs en förhandsanmälan och ett skriftligt klartecken från den berörda myndigheten.
- (b) I rådets ändrade direktiv 75/442/EEG av den 15 juli 1975⁽⁴⁾ om avfall fastställs ett antal förpliktelser för medlemsländerna i samband med avfallshantering, inbegripet asbestförorenat avfall. Enligt artikel 4 är medlemsländerna skyldiga att vidta nödvändiga åtgärder för att garantera att avfall återvinns eller bortskaffas utan risk för människors hälsa och utan att bearbetning eller metoder som skulle kunna skada miljön används. Det gäller särskilt att eliminera risken för skador i vatten, luft och jord och på växter och djur, utan att medföra olägenhet genom buller eller lukt och utan att negativt påverka landskapet och områden av särskilt intresse.

Dessutom är medlemsländerna enligt dessa bestämmelser skyldiga att vidta nödvändiga åtgärder för att förhindra överlåtelse, dumpning eller okontrollerat bortskaffande av avfall.

Kommissionen har inte fått någon information som kan tyda på att asbestförorenat avfall från Nederländerna olagligen dumpats i Belgien. Det finns inte heller någonting som tyder på att de metoder som används för att ta om hand avfall som transporteras lagligt från Nederländerna till Belgien skulle strida mot EG-rätten.

⁽¹⁾ EGT C 304 E, 30.10.2001.

⁽²⁾ EGT L 263, 24.9.1983.

⁽³⁾ EGT L 30, 6.2.1993.

⁽⁴⁾ EGT L 194, 25.7.1975.

(2003/C 222 E/141)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3890/02

från Robert Goebbels (PSE) till kommissionen

(13 januari 2003)

Ämne: Sapard-programmets genomförande under 2001

För att förbereda kandidatländerna inför anslutningen har Europeiska unionen inrättat olika åtgärdsprogram, däribland Sapard-programmet. Detta program har som mål att underlätta de framtida medlemsstaternas anpassning av jordbruksstrukturen. Sapard-programmets budget uppgick under 2000 till 520 miljoner euro och under 2001 till 520 miljoner euro. Enligt Böges betänkande uppgick genomförandegraden för Sapard, efter två års löptid, endast till 6,48 procent. Enligt ordföranden för revisionsrätten har av de 520 miljoner som anslagits för 2001 endast 9,2 procent utnyttjats och i realiteten bara en miljon euro nått fram till kandidatländerna.

Mot bakgrund av ovanstående vill jag ställa följande frågor:

1. Kan kommissionen förklara varför enbart en miljon euro har använts till att konkret finansiera strukturstödet i kandidatländerna av de omkring 60 miljoner som betalades ut under 2001?
2. Vilka mellanhänder eller andra konsulter har inkasserat mellanskillnaden? Kan kommissionen lämna en förteckning över dessa?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(10 februari 2003)

Kommissionens utbetalningar inom ramen för Sapard-programmen uppgick under 2001 till 30 491 677 euro. För närmare upplysningar hänvisas till avsnitt 7 i, och relevanta bilagor till, Sapards årsrapport för 2001. Huvuddelen av beloppet motsvarade de förskott som betalats ut till mottagarländerna. Dessa förskott utgör en kontantreserv som endast skall användas för att betala ut gemenskapens bidrag till de slutliga stödmottagarna.

I enlighet med de finansiella bestämmelserna enligt de fleråriga avtal som sluts med varje land, görs ytterligare utbetalningar med hänsyn till kostnader som kandidatlandet har haft. Sådana utbetalningar kan endast göras när mottagarlandet har haft stödberättigande utgifter och lägger fram relevant begäran om ersättning för dessa för kommissionen. Detta är i sin tur beroende av den begäran om ersättning för kostnader som slutmottagaren i kandidatlandet lägger fram för Sapard-byrån. Beroende på vilken typ av projekt det rör sig om, kan detta ske flera månader efter det att projektet godkänts, vilket är fallet för medlemsstaterna.

Såsom revisionsrätten angav i sin årsrapport för 2001 gjorde kommissionen utbetalningar för att ersätta kostnader som betalats av slutliga stödmottagare i två länder under det året. Länderna var Bulgarien och Estland och utbetalningarna uppgick till omkring en miljon euro. Förklaringen är att det bara var dessa två länder som hade använt Sapard tillräckligt länge för att kommissionen legitimt skulle kunna betala ut ersättning. Det kan noteras att kommissionens ersättningsbetalningar vid slutet av 2002 ökat nästan tiofalt.

Det belopp kommissionen betalat till genomförandeorganen i varje land men som ännu inte betalats ut till slutmottagarna finns i varje land på det euro-konto för Sapard (ett räntebärande konto som öppnats under ansvar av mottagarlandet i ett finansiellt organ eller skatteorgan och som ger ränta).

Inga pengar ur förskottet på 30,5 miljoner euro kan därför användas till "mellanhänder och andra konsulter".

(2003/C 222 E/142)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3892/02 från Marco Cappato (NI) till rådet

(13 januari 2003)

Ämne: EU:s stöd till regeringen i Sudan

Vid ett besök i Sudan den 9–10 december 2002 undertecknade en delegation från den europeiska trojkan ett avtal med den sudanesiska regeringen. Enligt detta avtal inrättas en första fond för stöd till regeringen i Khartoum för tekniska förberedelser av de samarbetsprogram som kommer att sätta igång på nytt så snart ett definitivt fredsfördrag har slutits.

Detta skedde några få veckor efter det att den andra omgången fredssamtal mellan regeringen i Khartoum och Sudanesiska folkets befrielsearmé slutat med ett misslyckande på grund av regeringen al-Bashirs beslut att förkasta rebellstyrkornas begäran om att en person från södra Sudan skulle utnämnas som den förste bland republikens vicepresidenter, att inkomsterna från oljeutvinningen skulle fördelas rättvist och att Khartoum skulle bli en konfessionslös stad.

I samband med sitt besök fick medlemmarna i trojkan genom pressen reda på att den sudanesiska regeringen meddelat att man i början av året mottagit en officiell not i vilken EU åtog sig att på nytt inleda ett utvecklingssamarbete på basis av ett stöd på 155 miljoner euro som skulle utbetalas i enlighet med Cotonouavtalen från juni 2000.

På vilka grunder har rådet, med tanke på Khartoumregeringens roll i det delvisa misslyckandet under fredsförhandlingarna, beslutat att blockaden av allt ekonomiskt, finansiellt och politiskt stöd till al-Bashirs regim skall upphöra?

Hur omfattande är de medel som beviljats för den tekniska utvecklingen av samarbetsprogrammen utifrån det avtal som ingåtts med de sudanesiska myndigheterna?

Kan rådet bekräfta att det existerar ett dokument på grundval av vilket EU förbinder sig att betala ut 155 miljoner euro till Khartoumregimen?

(2003/C 222 E/143)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0077/03

från Marco Cappato (NI) till rådet

(23 januari 2003)

Ämne: Dödsstraff i Sudan

Den 3 januari 2003 fördömde EU:s ordförandeland de dödsstraff och de brutala kroppsstraff som utdömts för fem sudanesiska medborgare. I förklaringen sades att straffen var helt oförenliga med folkrätten, den internationella konventionen om medborgerliga och politiska rättigheter, som har ratificerats av Sudan, och FN:s konvention om tortyr och annan grym, omänsklig och förnedrande behandling eller bestraffning. EU uppmanade Sudans regering att se till att de fem domarna ändrades genom ett presidentbenådande för att förhindra hängningarna och avhugningarna av händer och fötter.

Den 6 januari 2003 kom justitieminister Ali Mohamed Osman Yassins svar: De islamska straffen har utdömts av en domstol och kan inte ändras av någon myndighet, eftersom de utfärdats med stöd av Koranens bestämmelser.

Tre av de fem dödsstraffen har redan verkställts.

Kan rådet besvara följande frågor:

- Vilka relationer vill EU ha med en stat som legitimerar sina handlingar med Koranens bestämmelser och visar ett fullständigt förakt för internationella konventioner som man ändå har ratificerat?
- Har EU för avsikt att kräva att Sudan ställer in alla dödsstraff med hängning och straff som innebär amputering som ett villkor för att det avtal som undertecknades den 10 december 2002 med Sudans regering skall följas? Avtalet rör en fond som skall gå till den tekniska förberedelsen av ett antal samarbetsprogram som kommer att dras igång så snart ett slutgiltigt fredsavtal har undertecknats.
- Vilken roll avser EU att ta på sig i fredsprocessen, nu när Sudans regering hittills har lyckats förhindra den tredje fasen i fredssamtalen, som skulle ha inletts i Machakos nu i dagarna?

**Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna E-3892/02 och E-0077/03**

(13 maj 2003)

Efter Europeiska unionens beslut 1999 att inleda en förnyad politisk dialog med regeringen i Sudan har årliga möten på hög nivå ägt rum i Khartoum. Syftet med dessa är att utvärdera framstegen på områdena för dialogen (mänskliga rättigheter, demokrati, rättsstatsprincipen och fredsprocessen). Resultatet av dessa diskussioner avspeglas i en gemensam kommuniké av den 10 december 2002.

I rådets slutsatser av den 17 juni 2002 anges uttryckligen att framsteg i fredsprocessen förblir en av EU:s prioriteringar. Ett villkor för normaliseringen av förbindelserna med Sudan är dock att regeringen i Sudan visar framsteg i fråga om alla referensvärden i den politiska dialogen. På denna grundval och med hänsyn till de referensvärden som fastställdes 2001 utvärderade EU-trojkan i december 2002 de framsteg som gjorts under samma år.

Det återupptagna utvecklingssamarbete med ett stödbelopp på 155 miljoner euro som den ärade parlamentsledamoten hänvisar till avser det åtagande som EU gjorde 2001 och enligt vilket unionen 2002 underrättade Sudan om förberedandet av landstrategidokumentet med det angivna stödbeloppet. Detta kommer dock att undertecknas först när ett fredsavtal har ingåtts. Således har än så länge inte några pengar utbetalats. Kommissionen återupptar (tillsammans med medlemsstaterna i EUF-kommittén) förfarandena för ett slutligt avgörande om utbetalningen när kravet har uppfyllts.

EU tar varje tillfälle i akt att enträget uppmana Sudan till bättre respekt för mänskliga rättigheter, särskilt beträffande dödsstraffet och tortyr. Unionen fortsätter att utöva påtryckningar på Sudans regering för att den skall slutföra ratificeringen av konventionen mot tortyr. Olyckligtvis fortsätter frågorna om kroppsstraff och dödsstraff att vara svårbemästrade i dialogen med Sudans regering. Med hänsyn till den långtgående betydelsen av dessa särskilda frågor försöker EU också i detta skede att utöva påtryckningar på Sudan i kommissionen för de mänskliga rättigheterna i Genève.

EU fortsätter att stödja fredsprocessen i övertygelsen att fredsavtalet skulle underlätta ytterligare framsteg när det gäller mänskliga rättigheter. Den senaste diskussionsrundan avslutades den 5 februari, och det samförståndsavtal som båda sidorna undertecknat visar på enighet i vissa viktiga frågor. I nästa runda kommer bland annat makt och fördelning av rikedomar att diskuteras närmare.

(2003/C 222 E/144)

**SKRIFTLIG FRÅGA E-3896/02
från Kathleen Van Brempt (PSE) till kommissionen**

(14 januari 2003)

Ämne: Forskning kring en minskad och ekologiskt hållbar användning av bekämpningsmedel

I sitt meddelande KOM(2002) 349 "Mot en temainriktad strategi för hållbar användning av bekämpningsmedel" konstaterar kommissionen att det finansieras mer än 200 projekt i samband med bekämpningsmedel, men det framgår inte klart i vad mån dessa forskningsprojekt bidrar till en hållbar användning av bekämpningsmedel.

Kan kommissionen ge besked om:

1. i hur stor utsträckning, över vilka tidsperioder och med hur stora belopp (i förhållande till den totala forskningsbudgeten) alla dessa projekt finansieras?
2. hur många projekt (och hur stora belopp det då handlar om) som inriktar sig på
 - a) övervakning av bekämpningsmedelsrester i jord, vatten och luft,
 - b) övervakning av bekämpningsmedelsrester i livsmedel,

- c) forskning kring hur bekämpningsmedel påverkar hälsan,
 - d) forskning kring hur bekämpningsmedel påverkar miljön,
 - e) utveckling av alternativa metoder för bekämpning av skadegörare inom jordbruket,
 - f) utveckling av alternativa metoder för bekämpning av skadegörare utanför jordbruket och av biocider,
 - g) utarbetande av en integrerad odlingsmetod inom jordbruket,
 - h) minskat bruk och beroende av bekämpningsmedel överlag?
3. hur kommissionen offentliggör resultaten av sådan forskning och/eller går i bräschen för att sprida dem i Europeiska unionen?

Svar från Philippe Busquin på kommissionens vägnar

(14 februari 2003)

1. Under perioden 1984–2002 stöddes 298 projekt med anknytning till bekämpningsmedel inom gemenskapens olika ramprogram för forskning. En förteckning över projektnamnen, grupperade per ramprogram, skickas direkt till frågeställaren och till Europaparlamentets generalsekretariat (bilaga I). Den mest relevanta forskningen med anknytning till strategin för hållbar användning av bekämpningsmedel bedrivs för närvarande i projekt som stöds inom femte ramprogrammet. Under perioden 1999–2002 stöddes 114 projekt med anknytning till bekämpningsmedel. Gemenskapens bidrag var 164,7 miljoner euro, vilket utgör 1,2% av den samlade budgeten för femte ramprogrammet för forskning och utveckling.
2. Tabellen i bilaga II, som skickas direkt till frågeställaren och till Europaparlamentets generalsekretariat, ger en översikt över projekten för varje ämne som tagits upp i den skriftliga frågan. Denna information bygger på uppgifter om projekt med anknytning till hållbar användning av bekämpningsmedel som stöddes inom ramen för femte ramprogrammet.
3. Kommissionen offentliggör resultaten av forskningsprojekt i form av projektförteckningar i kataloger och i Cordis-databasen (tillgänglig via Cordis webbplats). Dessutom har varje forskningsprojekt en särskild spridningsstrategi som inbegriper offentliggörande i vetenskapliga tidskrifter samt presentationer vid relevanta konferenser och möten. När forskningsprojekten är slutförda ombeds berörda konsortier att lämna detaljerade uppgifter om forskningsresultaten i en "Plan för det tekniska genomförandet" som senare offentliggörs via Cordis. Mer information om projekt återfinns även på följande adress: http://europa.eu.int/comm/research/agriculture/research_themes/plant_health.html. Under 2003 kommer denna webbplats också att börja användas för spridning av projektresultat.

(2003/C 222 E/145)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3901/02 från Lennart Sacrédeus (PPE-DE) till rådet

(14 januari 2003)

Ämne: EU, FN:s narkotikakonferens i april 2003 i Wien och stöd till föräldrarnas uppfostran av sina barn

I april 2003 genomförs i Wien en viktig översyn av FN:s narkotikapolitik, vilken bygger på FN-konventionerna om narkotika från 1961, 1971 och 1988.

Kommer EU fortsatt att agera för en restriktiv narkotikapolitik och för att FN-konventionerna upprätthålls och därmed inte rivs upp eller försvagas?

Är rådet berett att hålla fast vid en viktiga principen att ge föräldrarna det grundläggande stöd i deras uppfostran av sina barn att inte bli narkomaner som innebär att lagstiftningen (och därmed samhället) tillsammans med FN-konventionerna markerar genom kriminalisering och avståndstagande från narkotikabruk?

Svar*(8 maj 2003)*

Rådets organ har börjat utarbeta Europeiska unionens ståndpunkt inför ovan nämnda konferens. Hittills har frågan om en eventuell ändring av FN:s konventioner ännu inte diskuterats. Europeiska unionens ståndpunkt kommer att styras av Europeiska unionens handlingsplan mot narkotika, som man enades om i juni 2000. Enligt punkt 5.2 i handlingsplanen skall internationellt samarbete utvecklas på grundval av de riktlinjer som antogs vid sessionen i Förenta nationernas generalförsamling i juni 1998. I punkt 2 av den politiska deklaration som antogs vid detta tillfälle bekräftades behovet av en anslutning till de tre internationella konventionerna.

I halvtidsutvärderingen av handlingsplanen sägs det att nationell narkotikapolitik bör få återspegla olika strategier för att angripa narkotikaproblemet, som en följd av nationella skillnader i fråga om problem, kultur, resurser etc.

När det gäller stöd till föräldrar som uppfostrar barn, skall enligt punkt 3.1 i handlingsplanen mot narkotika 2000–2004 medlemsstaterna uppmanas att det i skolornas läroplaner införs förebyggande av missbruk, både av laglig och olaglig narkotika, och att stödprogram för föräldrarna utarbetas.

(2003/C 222 E/146)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3903/02**från Bill Newton Dunn (ELDR) till rådet***(14 januari 2003)*

Ämne: En ytterst obehaglig upplevelse på järnvägsstationen Bryssel-Midi för en invånare i min valkrets

I slutet av oktober beslutade (den vitryska) hustrun till en invånare i min valkrets i Storbritannien att resa på besök hem med tåg. Hon tog tåget Eurostar från London till Bryssel och insåg inte – dumt nog – att hon måste ha transitvisum i Belgien.

Trots att hon hade giltigt pass och tågbiljetter för hela returren till Minsk arresterades hon på järnvägsstationen Bryssel-Midi och två poliser drog iväg med henne till en polisstation. Där fick hon sitta i en otäckt smutsig cell tillsammans med flera andra som gripits för andra brott. Rummet hade en öppen toalett och väggarna var nersmetade med avföring. Över två timmar senare hämtades hon ut och man började skrika åt henne på franska, som hon inte kan tala ett ord av. En polis (som var lång, mager och rödhårig) förolämpade henne på grund av hennes nationalitet, skrattade åt hennes pass och ropade en otidighet åt henne mitt framför näsan på sin hänflinande kollega. Hon grät och var utom sig av förskräckelse. Hon bad att få ringa ett samtal men det fick hon inte göra. Hon bad om att få en advokat och en tolk, men det fick hon inte heller. Hon befalldes underteckna en handling på nederländska, som hon inte förstod, och fick då höra att nu kunde hon antingen skriva under eller stanna kvar i den smutsiga cellen. Sedan följde man henne till ett av Eurostartågen och på tåget fick hon sitta i låst förvar ända till dess hon kom fram till London.

Hustrun till invånaren i min valkrets gjorde visserligen fel när hon inte hade något transitvisum. Men var det då verkligen rätt och riktigt att behandla henne så här för det?

Svar*(8 maj 2003)*

Rådet kan inte kommentera personliga uttalanden om hur enskilda personer behandlas av myndigheter i medlemsstaterna när dessa myndigheter utövar befogenheter som faller helt inom medlemsstatens behörighetssystem och ansvar.

(2003/C 222 E/147)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3913/02
från Camilo Nogueira Román (Verts/ALE),
Carlos Bautista Ojeda (Verts/ALE)
och Josu Ortuondo Larrea (Verts/ALE) till rådet

(14 januari 2003)

Ämne: Nekat tillträde till rådets (jordbruk och fiske) möte för företrädare från Galicien, Baskien och Andalusien

Innan rådets (jordbruk och fiske) möte hölls den 16–19 december 2002 i Bryssel ansökte delegationerna från Galicien, Baskien och Andalusien hos Spaniens ständiga representation till Europeiska unionen om ett särskilt passerkort för att sina specialister i fiskerifrågor för att de skulle få tillträde till ministerrådets pressrum och där få direktinformation, på samma sätt som medlemmar av delegationer på samma nivå från andra medlemsstater som direkt berörs av de frågor som diskuteras på ifrågavarande rådsmöte. De tre delegationernas ansökan omfattande inte ens en begäran om tillträde till mötessalen, utan avsåg endast tillträde till pressrummet där nyhetsbyråer och presskorrespondenter får direktinformation.

Kan rådet uttala sig om Spaniens beslut att neka de regionala företrädarna för de autonoma regionerna Galicien, Baskien och Andalusien tillträde till ministerrådets pressrum?

Svar

(13 maj 2003)

Rådet känner inte till de fakta som återges och kan därför inte yttra sig om dem.

Det bör emellertid understrykas att tillträde till rådets pressrum i första hand är reserverat för ackrediterade journalister. Dessutom kan företrädare för branschorganisationer och regionala delegationer få tillträde beroende på tillgången på platser.

Därför förekommer det vissa formella förfaranden, som sköts av de behöriga avdelningarna, för tillträde till presscentrum vid rådets möten. Dessa förfaranden grundar sig på principen om lika behandling vid tilldelning av tillgängliga platser.

(2003/C 222 E/148)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3914/02
från Juan Naranjo Escobar (PPE-DE) till rådet

(14 januari 2003)

Ämne: Europol

I budgetpost B5-822 i EU:s budget för 2002 är avsatt ett belopp på fem miljoner euro (p.m.) som skall förse Europol med nödvändiga resurser för att stödja och samordna medlemsstaternas verksamhet för att bekämpa terrorism samt finansiera inrättandet av ett kriscentrum och kommunikationssystem. Dessa anslag togs upp i kapitel B0-40 (preliminära anslag) i väntan på antagande av den rättsliga grund som skulle tillåta att Europols verksamhet för första gången finansierades direkt över Europeiska unionens budget.

På grundval av budgetinformationen från Europol lade kommissionen den 31 juli 2002 fram ett förslag till rådets beslut som innebar att ett belopp på 3 038 600 euro skulle anslås.

Den 8 oktober 2002, dvs. två månader senare, beslutade rådet att rådfråga Europaparlamentet. För att ge rådet möjlighet att anta förslaget före årets slut och förhindra att det belopp som anslagits inom ramen för 2002 års budget skulle dras in samt för att anslagen skulle kunna överföras till 2003 års budget beviljade parlamentet omedelbart kommissionens förslag i sin lagstiftningsresolution av den 5 december 2002 och vidarebefordrade det till rådet för att det skulle kunna antas i tid.

Vilka skäl grundade sig rådet på när man inte antog kommissionens förslag till rådets beslut?

Anser rådet i motsats till Europol att de föreslagna medlen inte är nödvändiga eftersom man accepterar att dessa går förlorade?

Tog rådet hänsyn till Europol, kommissionens och framför allt parlamentets uppfattning i denna fråga när man fattade sitt beslut? Vad anser rådet om parlamentets eniga uppfattning att en del av gemenskapsbudgeten borde avsättas för att finansiera viss verksamhet inom Europol?

Svar

(5–6 maj 2003)

Rådet kan meddela den ärade parlamentsledamoten att förslaget om att inrätta en rättslig grund så att gemenskapen skall kunna subventionera Europol har diskuterats inom rådet. Flera delegationer ansåg att förslaget utgjorde ett försök att frångå principen i Europolkonventionen att Europolns budget skall finansieras genom bidrag från medlemsstaterna och inte genom Europeiska gemenskapernas budget.

Enligt dem skulle varje ändring av denna princip kräva en ändring av artikel 35 i Europolkonventionen.

Mot denna bakgrund finner sig rådet inte kunna ställa sig bakom kommissionens förslag till rådets beslut om finansieringen av vissa insatser som genomförs av Europol inom ramen för samarbetet mot terrorism.

(2003/C 222 E/149)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3920/02 från Roberta Angelilli (UEN) till kommissionen

(14 januari 2003)

Ämne: Hot från fågelflockar i centrum av Rom

De senaste dagarna har det i Rom för femtielfte gången inträffat en lång rad bilolyckor på grund av den stora mängden fågelflockar.

När vintern kommer blir Roms gator invaderade av fågelflockar som, i stället för att fortsätta sin flyttning söderut stannar i staden, där de slipper rovdjur och där temperaturen är högre tack vare utsläppen. Därmed koloniserar trädkronorna av tusentals fåglar som innebär avsevärt obehag för Roms invånare, dels genom det oväsen de för, dels och framför allt genom de stora mängderna spillning på marken.

De mest drabbade områdena är de mest trädrika, som lockar till sig enorma mängder med fåglar, vilkas spillning gör asfalten farligt hal. Det får katastrofala följder för stadstrafiken – myndigheterna tvingas stoppa trafiken och leda den till andra områden – och för motorcyklister och bilister, som trots åtgärderna råkar ut för olyckor.

För att minska problemen har Roms kommun låtit beskära träden och använt konstlade fågelläten för att locka flockarna åt andra håll, men dessa åtgärder har visat sig otillräckliga.

Den mest effektiva lösningen skulle vara att bekämpa flockarna i ursprungslandet, Sverige, och jag frågar därför kommissionen:

1. Finns det några projekt för att hantera sådana krissituationer, och har Roms kommun presenterat något sådant för att få bort dessa trafikfarliga fågelflockar?
2. Finns det några exempel på bra lösningar på problemet i andra medlemsstater?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar*(6 februari 2003)*

Kommissionen känner inte till några projekt för att begränsa antalet flyttfåglar som kommer in i städer under sin flytt. Den har därför inga exempel på bra lösningar. Kommissionen har inte heller någon information om att staden Rom planerar några projekt i det syftet.

Åtgärder för att begränsa antalet fåglar i Rom måste vara förenliga med bestämmelserna i rådets direktiv 79/409/EEG av den 2 april 1979 om bevarande av vilda fåglar⁽¹⁾, inbegripet, om nödvändigt, bestämmelserna om undantag enligt artikel 9 i direktivet.

Även om problemet kan ha en internationell dimension är det endast medlemsstaterna som har kompetens att behandla det. Kommissionen kan bara hjälpa till att underlätta kontakterna mellan de berörda medlemsstaterna, vilket den kommer att göra om den blir ombedd att göra det. För detta behövs emellertid mer information, nämligen vilken art som orsakar problemen samt mer detaljerad information om problem och orsaker.

⁽¹⁾ EGT L 103, 25.4.1979.

(2003/C 222 E/150)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3921/02**från Roberta Angelilli (UEN) till kommissionen***(14 januari 2003)*

Ämne: Framkomlighet i trafiken i området Tiburtino i Rom

Området Tiburtino i sydöstra Rom är drabbat av ett påtagligt förfall vad gäller stadsplanering och miljö. Nu föreligger ett nytt program PRUSST framtaget av Roms kommun, med målet att rusta upp och förändra de förfallna områdena längs genomfarten, och att rusta upp Aniene-parken. Man planerar att bygga en parallellgata till via Tiburtina (i hela dess längd enligt den tidigare detaljplanen 18L, med förnyelse av det lokala vägnätet och förlängning av den närliggande via di Cerchiaro), en cykelväg (från området "Ponte Mammolo" till Lunghezza, ett område nära Rom) och gångvägar som ansluter till landsvägarna.

Området lider dock fortfarande av de många befintliga industriområdena och bostadsområdena, och av en ringmotorväg som ansluter till Tiburtinos jordbruks- och livsmedelscentrum och teknologiska centrum. Dessutom saknar cirka tusen invånare dricksvatten och avlopp, och asfalteringen och gatubelysningen uppvisar stora brister.

En ytterligare stadsbebyggelse hotar därför att förvärra läget särskilt eftersom den inte tycks ta hänsyn till krisen för framkomligheten som gäller ett område med stark trafik, med en befolkning på 940 000 personer om man räknar boende, arbetare i jordbruken i grannskapet och besökare i de närliggande Villa d'Este och Villa Adriana (förklarade som världsarv av Unesco). Dessa kan idag endast räkna med en stor väg (via Tiburtina) med ett körfält och utan avkörningsfil, en dragning av motorväg genom staden utan tredje körfält, och en järnväg med ett enkelspår.

Med anledning av detta har de boende i området riktat en framställning till behöriga kommunala myndigheter och Europaparlamentet (framställning nr 698/2002 om utförandet av via Tiburtina i Rom).

Kan kommissionen besvara följande frågor:

1. Har Roms kommun i samband med PRUSST utfört en miljökonsekvensutvärdering i enlighet med direktiv 85/337/EEG⁽¹⁾ och har den uppfyllt kravet på information till allmänheten enligt direktiv 2001/42/EG⁽²⁾?
2. Är det möjligt att stoppa alla nya byggen till dess att de mest akuta åtgärderna för förbättrad framkomlighet är genomförda?

⁽¹⁾ EGT L 175, 5.7.1985, s. 40.

⁽²⁾ EGT L 197, 21.7.2001, s. 30.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar*(25 februari 2003)*

Kommissionen anser att program och planer inte omfattas av rådets direktiv 85/337/EEG av den 27 juni 1985 om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt ⁽¹⁾, vare sig före eller efter ändringen genom direktiv 97/11/EG ⁽²⁾.

Rådets direktiv 85/337/EEG är tillämpligt om planen i stor utsträckning anses ha de egenskaper som kännetecknar ett projekt. På grundval av den information som parlamentsledamoten lämnat kan man inte dra slutsatsen att det nya programmet PRUSST, som planeras av Roms kommunala styrelse och som syftar till att rusta upp och förändra områden längs Tibern, bör betraktas som ett projekt.

Mot bakgrund av ovanstående och med tanke på att det inte föranligger någon särskild grund för klagomålet angående tillämpningen av rådets direktiv 85/337/EEG i dessa fall, kan det inte fastställas att det skett någon överträdelse av direktivet. Om parlamentsledamoten inkommer med närmare information som gör att kommissionen kan bedöma situationen i förhållande till ovannämnda direktiv, skulle den också kunna undersöka denna fråga.

Enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/42/EG av den 27 juni 2001 om bedömning av vissa planers och programs miljöpåverkan ⁽³⁾ skall det göras en miljöbedömning av vissa planer och program som kan antas medföra betydande miljöpåverkan. Medlemsstaterna är dock ännu inte skyldiga att tillämpa direktivets bestämmelser. Senast den 21 juli 2004 måste medlemsstaterna sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv.

⁽¹⁾ EGT L 175, 5.7.1985.

⁽²⁾ EGT L 73, 14.3.1997.

⁽³⁾ EGT L 197, 21.7.2001.

(2003/C 222 E/151)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3923/02**från Olivier Dupuis (NI) till rådet***(14 januari 2003)*

Ämne: Tjetjenen Salman Raduyevs död i ett ryskt fängelse

Söndagen den 15 december 2002 meddelade det ryska justitieministeriet att Salman Raduyev, 35 år gammal, var död. Raduyev var den första tjetjenska ledare som greps och i rätten dömdes till fängelsestraff för tagande av gisslan i Kisljar 2001. Dödsfallet skall ha inträffat den 14 december 2002 i sjukavdelningen i ett fängelse som kallas "Den vita svanen" i staden Solikamsk i Sibirien (regionen Perm), och uppgavs vara följderna av ett livshotande tillstånd i flera dagar på grund av en inre blödning, vilken enligt de ryska källorna berodde på tidigare krigsskador som inte hade läkt helt (sic).

Måndagen den 16 december uppgavs i en artikel i Moskva-tidningen Kommersant, vilken hade hämtats från Süddeutsche Zeitung, att det fanns anonyma uppgifter från fängelsepersonalen om att Raduyev, enligt en fånge som han delade cell med, skulle ha misshandlats till döds efter att ha motsatt sig en visitering av vakterna, vilken inte hade meddelats i förväg. Salman Raduyev var ett av de vittnen vars uttalanden hade föranlett det ryska justitieministeriet att av Danmark och Storbritannien begära gripande av Akhmed Zakaiev. Raduyev skall ha förklarat att Zakaiev personligen hade deltagit i frihetsberövande av människor och terroristattentat. I samma artikel i tidningen Kommersant kunde man läsa att händelser tydde på att Raduyevs död eventuellt hade förorsakats av ett scenario varvid han först skulle ha tvingats att vittna emot Zakaiev och sedan skulle ha dödats.

Känner rådet till dessa uppgifter? Om så är fallet, hur har rådet reagerat? Vilka formella åtgärder avser rådet vidta för att få klarhet i de verkliga omständigheterna kring Salman Raduyevs död? Vilken är rent allmänt rådets inställning till huruvida den ryska staten uppfyller kriterierna för att betraktas som en rättsstat?

Svar*(8 maj 2003)*

Rådet känner till anklagelserna om Salman Radujevs död i ett ryskt fängelse i december 2002. Rådet anser att anklagelserna bör framföras inför behöriga ryska myndigheter. Rådet kommer att följa ärendet mycket noga.

Rådet kommer fortsatt att utnyttja de många mötena i den politiska dialogen med Ryssland på alla nivåer till att betona att demokrati och respekt för mänskliga rättigheter utgör nyckelinslag i det strategiska partnerskapet mellan EU och Ryssland. Rådet kommer även fortsatt att betona att framsteg i den ryska reformprocessen, däribland stärkande av rättsstatsprincipen, är väsentlig för den fortsatta utvecklingen av förbindelserna. Rådet är berett att stödja de ryska myndigheterna i detta sammanhang

(2003/C 222 E/152)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0006/03
från Olivier Dupuis (NI) till rådet*(16 januari 2003)*

Ämne: De ryska rättsliga myndigheternas beslut att anse överste Budanov otillräckelig

Efter en fjärde psykiatrisk undersökning under rättegången mot den ryske översten Juri Budanov ansågs han den 16 december 2002 ha varit "otillräckelig" och "omedveten om följderna av sina handlingar" när han ströp den unga tjetjenska flickan Elsa Koungejeva i mars 2000.

De ryska myndigheterna vill framställa Budanovs rättegång som en början på en rättslig process där man tar itu med de upprepade människorättsbrott, krigsbrott och brott mot mänskligheten som begåtts i Tjetjenien i årtal. Vad anser rådet om domen över Budanov? Anser inte rådet att de ryska myndigheterna med denna dom ger en signal till militära och paramilitära styrkor om att de som begått brott under kriget i Tjetjenien kan få full straffrihet? Vilka initiativ avser rådet och medlemsstaterna ta i respektive multi- och bilaterala instanser (Europarådet, FN:s kommission för mänskliga rättigheter, OSSE m.fl.)?

Svar*(8 maj 2003)*

Rådet har naturligtvis följt debatten om det domstolsutslag där överste Budanov förklarades otillräckelig med anledning av en incident vid en tid då han innehade en ställning med ansvar för en militärdivision. Som en allmän princip uttrycker rådet emellertid inga uppfattningar om rättsliga utslag.

(2003/C 222 E/153)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0007/03
från Joan Colom i Naval (PSE) till rådet*(16 januari 2003)*

Ämne: Stöd till dem som drabbades av katastrofen med oljetankern Prestige

Förlisningen av oljetankern Prestige i november 2002 och det oljeutsläpp som olyckan orsakade är utan tvekan den största miljökatastrofen i Spanien under modern tid och den har drabbat tusentals personer. Vid mötet i Köpenhamn uttryckte Europeiska rådet i slutsatserna 32, 33 och 34 sitt beklagande och sin djupa oro över den allvarliga olyckan med oljetankern Prestige utanför Spaniens nordvästra kust och ansåg

att skadorna på den marina och samhällsekonomiska miljön och hotet mot tusentals personers försörjning var omöjliga att acceptera.

Vilka konkreta åtgärder för att hjälpa de drabbade personerna hade rådet godkänt per den 31 december 2002? Finns det utöver åtagandet att vidta förebyggande åtgärder för att undvika att liknande katastrofer upprepas någon åtgärd som innebär att Spanien kommer att få ekonomiskt tilläggsstöd?

Svar

(13 maj 2003)

Rådet hänvisar den ärade parlamentsledamoten till det svar som det lämnat i samma ärende på frågorna E-3563/02 från Brice Hortefeux, E-3581/02, E-3582/02, E-3583/02, E-3584/02, E-3587/02 och E-3589/02 från Camilo Nogueira Román, E-3625/02 från Paolo Costa m.fl. samt E-3761/02 från Emmanouil Bakopoulos.

(2003/C 222 E/154)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0011/03

från Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) till kommissionen

(10 januari 2003)

Ämne: Eurons värde gentemot andra valutor i världen

Europeiska centralbanken (ECB) offentliggör referenskurser för 28 valutor (detta enligt kommissionens svar på min fråga E-0177/02⁽¹⁾ den 5 februari 2002).

Kan kommissionen presentera en lista över vilka av dessa valutor som ökat respektive minskat i värde gentemot euron vid årsskiftet 2002/2003 (med växelkursförändringen mellan respektive valuta och euron angiven i procent) sedan eurons introduktion 1 januari 1999?

⁽¹⁾ EGT C 301 E, 5.12.2002, s. 28.

Svar från Pedro Solbes Mira på kommissionens vägnar

(10 februari 2003)

Med tanke på att det är ECB som samlar in och publicerar denna information kan det vara bättre att gå direkt till källan. På ECB:s webbplats (<http://www.ecb.int/stats/eurofxref/>) är det lätt att hitta information om referenskurser, som baserar sig på det dagliga samrådet mellan centralbanker inom och utanför det europeiska centralbankssystemet. Historiska serier av ett urval av referenskurserna publiceras också i ECB:s månadsrapport.

(2003/C 222 E/155)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0012/03

från Helle Thorning-Schmidt (PSE) till kommissionen

(20 januari 2003)

Ämne: Hamntjänster

I februari 2001 lade kommissionen fram ett förslag till direktiv om tillträde till marknaden för hamntjänster. Förslaget sågs över i februari 2002.

Till följd av händelserna den 11 september 2001 har de amerikanska myndigheterna infört ett regelverk enligt vilket det krävs olika grader av certifiering/identifikation av medarbetare som hanterar frakt till Förenta staterna, medräknat hamnarbetare.

Avsikten är även att se över IMO:s konvention om säkerhet till sjöss, SOLAS, och beakta problemen i samband med kampen mot terrorism. Detta kommer att få konsekvenser för vilka som kan hantera gods, containrar m.m. i hamnar.

Hur ämnar kommissionen beakta kampen mot terrorism i direktivet om tillträde till marknaden för hamntjänster?

Ämnar kommissionen lägga fram ett nytt förslag till direktiv i vilket man inbegriper aspekter som rör kampen mot terrorism? Om så inte är fallet, hur ämnar kommissionen ombesörja en hög nivå av säkerhet i samband med egenhantering, jfr artikel 13 i direktivet?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(25 februari 2003)

Kommissionen anser att förslaget till direktiv om "tillträde till marknaden för hamntjänster"⁽¹⁾ inte är en rättsakt där man bör införa säkerhetsåtgärder efter tillkännagivande eller antagande av sådana initiativ av gemenskapen eller av Förenta staterna.

När det gäller den reviderade konventionen om säkerhet till sjöss (SOLAS) vill vi informera frågeställaren om att denna konvention endast omfattar säkerhetsaspekter ombord på fartyg och vid det omedelbara gränssnittet mellan fartyg och hamnanläggningar. Den omfattar inte hela det komplex av verksamheter som bedrivs vid en hamn.

Kommissionen har för avsikt att lägga fram ett förslag som syftar till att resultaten från Internationella sjöfartsorganisationens (IMO) diplomatkonferens skall införlivas med gemenskapens lagstiftning.

Dessutom arbetar kommissionen med ett lagstiftningsförslag som mer specifikt handlar om hamnsäkerhet. Avsikten är att detta initiativ skall täcka dels säkerhetsaspekter i hamnen som helhet, dels vissa intermodala aspekter som rör förbindelser mellan hamnar och inland.

⁽¹⁾ EGT C 154 E, 29.5.2001.

(2003/C 222 E/156)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0018/03 från Mario Mantovani (PPE-DE) till rådet

(20 januari 2003)

Ämne: Översvämningarna i norra Italien

Norra Italien, framför allt sträckan av provinser Varese, Como, Lecco, Bergamo, Brescia och Lodi har drabbats av allvarliga skador på grund av de våldsamma jordskred och översvämningar som förekommit under senaste tid och som orsakats av de exceptionella nederbörds mängder som fallit i området. Har rådet för avsikt att tillse att man skyndsamt skall kunna utnyttja solidaritetsfonden (förordning (EG) nr 2012/02⁽¹⁾ av den 11 november 2002) i de drabbade områdena för att ta itu med konsekvenserna av de allvarliga skador som orsakats, med tanke på de allvarliga ekonomiska svårigheter som de drabbade områdena ställs inför när det gäller att finansiera återställningen efter dessa skador?

⁽¹⁾ EGT L 311, 14.11.2002, s. 3.

Svar

(8 maj 2003)

Enligt artikel 2 i Rådets förordning (EG) nr 2012/2002 av den 11 november 2002 om inrättande av Europeiska unionens solidaritetsfond bör stödet huvudsakligen sättas in vid större naturkatastrofer.

Med en större katastrof avses i denna förordning varje katastrof som orsakar skador för vilka kostnaderna uppskattas antingen överstiga 3 miljarder euro i 2002 års priser eller utgöra mer än 0,6 % av den katastrofdrabbade medlemsstatens BNI.

Emellertid kan under exceptionella omständigheter, trots att de kvantitativa kriterierna i första stycket inte är uppfyllda, bistånd från fonden ställas till förfogande om en särskild region eller särskilda regioner i en medlemsstat har drabbats av en ovanligt allvarlig katastrof, som fått följder för den större delen av befolkningen, med allvarliga och bestående återverkningar på levnadsvillkoren och regionens eller regionernas ekonomiska stabilitet. Biståndet enligt detta stycket får inte överstiga 7,5 % av fondens totala årliga budgetmedel som uppgår till högst 1 miljard euro.

Den berörda medlemsstaten skall i enlighet med artikel 4 i förordning 2012/2002 inleda det relevanta förfarandet genom att lägga fram en ansökan om bistånd från fonden till kommissionen senast inom tio veckor efter det datum då den första skadan i samband med katastrofen inträffat.

Därför uppmanar rådet den ärade parlamentsledamoten att vända sig till kommissionen med sin fråga.

(2003/C 222 E/157)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0019/03

från Margrietus van den Berg (PSE) till kommissionen

(20 januari 2003)

Ämne: Upphandling av nederländska tåg tjänster

I Nederländerna står 31 tåg tjänster, som den nuvarande operatören NS betecknar som vinstgivande, på listan för upphandling. Privatiseringen av NS har under det gångna åren lett till stora problem för resenärerna genom avtagande prestationer. Många tvivlar på klokheten i denna åtgärd och undrar om inte NS helt enkelt bör vara offentligägt.

1. Är det rätt att Nederländerna i enlighet med europeisk lagstiftning inte är förpliktat att genomföra upphandlingen av 31 tåg tjänster?
2. Är det rätt att även de nödvändiga investeringarna i materiel bör ingå i en god avvägning för att man skall komma fram till en hållbar uppläggning, och anser inte kommissionen att utelämnande av denna kostnadspost innebär en oacceptabel försämring av utbudet för resenärerna?
3. Skulle det inte vara bättre för de berörda regionerna, dvs. norra, södra och östra Nederländerna, där tjänsterna är ytterst viktiga (socialt, ekonomiskt och för tillgängligheten), att tills vidare avstå från upphandling eller enas om en period för eftertanke, när man åter ser till att sätta resenärernas och regionens intressen i främsta rummet?
4. Är kommissionen beredd att under det kommande Europeiska transportrådet med de europeiska transportministrarna ta upp denna problematik som redan har lett till försämringar och problem i många europeiska regioner?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(27 februari 2003)

Förutom när det gäller koncessioner för offentliga bygg- och anläggningsarbeten, dvs. kontrakt där motprestationen för de arbeten som utförs består av rätten att helt eller delvis utnyttja de färdiga resultaten, (!) gäller inte de detaljerade reglerna i EU:s direktiv om offentlig upphandling för ingående av offentliga kontrakt för de fall som parlamentsledamoten gäller. Om en upphandlande myndighet eller en upphandlande enhet beslutar att ingå avtal med tredje part rörande järnvägstransporter måste den följa principerna i EG-fördraget, inte minst dem som rör lika behandling, icke-diskriminering och öppenhet. I fråga om principen om öppenhet sägs i rättspraxis att "skyldighet att lämna insyn som åvilar varje

upphandlande myndighet syftar till att garantera varje potentiell anbudsgivare att upphandlingen kringgärdas av sådan offentlighet att tjänstemarknaden är öppen för konkurrens och att det går att kontrollera om upphandlingsförfarandena är opartiska”⁽²⁾.

Kommissionen har dessutom lagt ett förslag på förordning om upphandling av offentliga tjänster för reguljär kollektivtrafik på väg, järnväg och inre vattenvägar⁽³⁾. I förslaget stödjer kommissionen obligatorisk anbudsgivning, med smärre undantag, i fråga om offentlig upphandling av tjänster när ekonomisk kompensation till operatören, eller exklusiva rättigheter är inblandade. De två huvudargumenten för förslaget är följande: dels har anbudsgivning i fråga om offentliga tjänster visat sig vara ett effektivt instrument för att skapa attraktivare tjänster för passagerarna till lägre kostnad för skattebetalarna, dels råder det rättslig osäkerhet om metoden att koppla samman ekonomisk kompensation eller exklusiva rättigheter med tillhandahållandet av kollektivtrafik. Kommissionen anser därför att direkttilldelning av kontrakt är mindre önskvärt och att det kan råda rättslig osäkerhet kring dem, även om anbudsgivning enligt förordningen inte är obligatorisk för tillfället.

Offentliga myndigheter som anordnar ett anbuds förfarande för offentliga järnvägstjänster bör även beakta tjänstekvaliteten för passagerarna, vilket även sägs i kommissionens förslag. En begäran om investering skulle kunna vara del av det.

Kommissionen anser att anbuds förfaranden rörande järnvägstjänster, i synnerhet regionala järnvägstjänster, hittills har givit goda resultat för passagerarna. Experiment med anbuds förfaranden i fråga om kollektivtrafik i östra delarna av Nederländerna har visat sig framgångsrika, i synnerhet i fråga om att integrera buss- och järnvägstjänster.

Kommissionen har lämnat ett förslag om krav på offentliga tjänster för kollektivtrafik, och stödjer ytterligare debatter i rådet (transport) för att ärendet skall drivas vidare, och för att de mål som anges i vitboken ”Den gemensamma transportpolitiken fram till 2010: Vägval inför framtiden”⁽⁴⁾ skall kunna uppnås.

⁽¹⁾ T.ex. byggande och drift av en järnvägs linje.

⁽²⁾ Se Europeiska Unionens domstol, fall C-324/98, Telaustria.

⁽³⁾ EGT C 151 E, 25.6.2002.

⁽⁴⁾ KOM(2001) 370 slutlig.

(2003/C 222 E/158)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0022/03

från Laura González Álvarez (GUE/NGL) till kommissionen

(20 januari 2003)

Ämne: Miljöeffekter av gruvprojektet Agua Blanca i Monesterio (Badajoz, Spanien)

I det kommunala området Monesterio (Badajoz), i ett område som utropats till naturskyddsområde och som anses ha ett högt ekologiskt värde, drivs ett projekt för nickelbrytning i ett dagbrott som heter Agua Blanca och bygge av tre flottar som skall lastas med mycket förorenande produkter och som skall ha en yta på över 100 hektar. I och med dessa projekt skulle mer än 350 hektar skogsmark förstöras, avstjälningsplatser skapas och mer än 40 miljoner m² jord skulle förflyttas. Den miljökonsekvensutredning som gjorts visar inte tillräckligt väl hur situationen ser ut. Den omfattar exempelvis inte några av de viktigaste djurarterna i området, såsom svart stork, iberiskt lodjur, bergskatt, faraoråtta, olika fladdermusarter och barnmorskegroda, samt växter såsom vägtorn, orkidéer etc., medan andra arter nämns, som inte ens finns i området, exempelvis hermelin.

Detta gruvprojekt följer en utvecklingsmodell som är ohållbar både ur social och miljömässig synvinkel och som, vilket till exempel Aznalcóllar-fallet visar, förstör naturen fullständigt. Ett av de största problemen som arbetet leder till är att de giftiga ämnena, om de löses upp eller filtreras, kommer att stanna i floden Ribera de Cala som är ett betydelsefullt vattendrag för det inhemska växt- och djurlivet i Europa (som skyddas genom habitatdirektivet).

Med tanke på att vi står inför ett projekt som kan komma att strida mot EU:s miljölagstiftning är frågan: Vad tänker kommissionen, som ju skall vara fördragets väktare, göra för att garantera att gemenskapsrätten respekteras, och i synnerhet direktiv 85/337/EEG⁽¹⁾ om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt och direktiv 92/43/EEG⁽²⁾ om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter?

⁽¹⁾ EGT L 175, 5.7.1985, s. 40.

⁽²⁾ EGT L 206, 22.7.1992, s. 7.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(25 februari 2003)

När det gäller rådets direktiv 85/337/EEG av den 27 juni 1985 (om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt)⁽¹⁾, bör artikel 2 framhållas. Enligt den skall projekt, som är förknippade med risker för betydande miljöpåverkan – bland annat på grund av sin art, storlek eller lokalisering –, genomgå en bedömning (miljökonsekvensbeskrivning) av denna påverkan innan tillstånd ges. Vidare skall man enligt artikel 3 i bedömningen fastställa, beskriva och bedöma de direkta och indirekta effekterna för en rad olika områden, däribland fauna och flora.

Kommissionen kommer att inom kort kontakta de spanska myndigheterna och fråga ut dem om innehållet i den miljökonsekvensbeskrivning som frågeställaren ifrågasätter. Kommissionen kommer också att begära upplysningar om hur ovannämnda direktiv samt rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 (om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter)⁽²⁾ har tillämpats i det fall som kritiserats i den skriftliga frågan.

Under alla omständigheter kommer kommissionen i sin egenskap av fördragets väktare att vidta erforderliga åtgärder för att sörja för att gemenskapsrätten efterlevs i det aktuella fallet.

⁽¹⁾ EGT L 175, 5.7.1985.

⁽²⁾ EGT L 206, 22.7.1992.

(2003/C 222 E/159)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0023/03

från Yves Piétrasanta (Verts/ALE), Marie Isler Béguin (Verts/ALE),
Renzo Imbeni (PSE), Catherine Guy-Quint (PSE), Harlem Désir (PSE),
Alonso Puerta (GUE/NGL), Gérard Onesta (Verts/ALE),
Francis Wurtz (GUE/NGL), Alejo Vidal-Quadras Roca (PPE-DE),
Charles Tannock (PPE-DE), Daniel Cohn-Bendit (Verts/ALE),
Monica Frassoni (Verts/ALE), Giuseppe Di Lello Finuoli (GUE/NGL),
Pedro Marset Campos (GUE/NGL), Alexander de Roo (Verts/ALE),
Didier Rod (Verts/ALE), Danielle Auroi (Verts/ALE), Paul Lannoye (Verts/ALE),
Bart Staes (Verts/ALE), Caroline Jackson (PPE-DE), Struan Stevenson (PPE-DE),
Theodorus Bouwman (Verts/ALE), Armando Cossutta (GUE/NGL),
Nuala Ahern (Verts/ALE), Jan Wiersma (PSE)
och Robert Goodwill (PPE-DE) till rådet

(20 januari 2003)

Ämne: Stöd till och åtgärder till förmån för Tjernobyloffren

När kärnkraftverket i Tjernobyl exploderade 1986 var detta den allvarligaste olyckan i kärnkraftens historia och alltsedan dess och för sekler framöver belastas i synnerhet de europeiska staterna Ukraina och framför allt Vitryssland, som redan drabbats hårt av en brutal ekonomisk, social och politisk omvandling, av ett fruktansvärt och förödande radioaktivt arv.

Det stora antalet direkta strålningsoffer bland invånarna och de 600 000 som kom för att röja upp på platsen för denna industriälderns stora tragedi måste hädanefter utökas med dem som av ekonomiskt trångmål eller brist på politisk visdom nödgats bo på eller återvända till olycksområdet.

Radionukleiderna cesium 137 och strontium 90, som är osynliga och dock allestädes närvarande och har en halveringstid på omkring 30 år, har för en överskådlig framtid kommit att förgifta 5 procent av marken i Ukraina och 23 procent av marken i Vitryssland, samma mark som den lokala befolkningen till följd av det svåra ekonomiska läget tvingas använda för jordbruk på självhushållningsbasis. Redan i dag utmärks situationen av att sköldkörtelcancer, leukemi och medfödda missbildningar blivit folksjukdomar samt av ett miljömord av aldrig förut skådat slag, som är långt värre än vad enskilda staters budgetar och hälso- och sjukvårdsväsen har resurser att klara av, i all synnerhet om det rör sig om stater som blivit arvtagare till sovjetstatens konkursbo. Vetenskapsmännen förutspår att det värsta fortfarande är på väg i fråga om ekologiska konsekvenser för ekosystemen och patologiska följdverkningar för dessa "Tjernobylegenerationer".

Bland dessa vetenskapsmän märks professor V. B. Nesterenko ⁽¹⁾, föreståndaren för Vitrysslands oberoende strålskyddsinstitut "Belrad". Han arbetar med banbrytande forskning kring sjukdomstillstånd som förorsakats av strålning och lägger ner all sin energi och alla de knappa resurser hans institut förfogar över för att utveckla ett sätt att följa upp och medicinskt behandla befolkningen i dessa strålningsförorenade regioner, trots de många svårigheter och den ansträngda situation som råder i Vitryssland.

Instämmer rådet med att man inför ett sådant mänskligt drama och inför den utmaning i fråga om behov och resurser inte kan ta det politiska läget i Vitryssland som en förevändning för att friskriva sig eller ens distansera sig från det ansvar Europeiska unionen har för att ge humanitärt och medicinskt bistånd till detta europeiska folk, utan att det snarare är påkallat med ökade insatser och en ökad närvaro för att hjälpa detta lidande folk och dess oberoende vetenskapsmän och personal inom hälsovården?

Vilka rekommendationer tänker rådet framlägga för kommissionen för att stöda institutet Belrad och dess föreståndare professor Nesterenko, såsom en uppföljning av de riktlinjer som rådets förutvarande ordförande Aznar ⁽²⁾ gått in för?

Varför kan rådet inte hos kommissionen agera till förmån för att barn från Vitryssland, Ryssland och Ukraina inom ramen för EU:s sjuk- och hälsovårdsväsen skulle kunna få vistas i EU i syfte att få behandling?

⁽¹⁾ <http://www.fortunecity.com/boozers/vines/860/indexfr.htm>.

⁽²⁾ "Programmet Tacis skall användas som ett sätt att avhjälpa konsekvenserna av Tjernobyli. Dessa åtgärder (inom Tacis) skall genomföras inom det civila samhällets ram, med tanke på att de bilaterala relationerna mellan Europeiska unionen och Vitryssland, sådana de nu ser ut, inte gör det möjligt att genomföra några samarbetsprogram tillsammans med regeringen eller förvaltningen i Vitryssland" (30 april 2002).

Svar

(8 maj 2003)

Rådet noterar att följderna av Tjernobylikatastrofen fortfarande visar sig i Ukraina och Vitryssland. EU har bistått dessa länder och deras befolkning under de gångna åren och står fast vid sitt åtagande om stöd och hjälp till det civila samhället i Vitryssland.

Om inte en väsentlig öppning från de vitryska myndigheternas sida i riktning mot demokratisering skulle ge anledning att se över 1997 års slutsatser från allmänna rådet kommer EG:s insatser emellertid att även fortsättningsvis inriktas på det civila samhället, allmän utbildning och yrkesutbildning och humanitära projekt som rör följderna av Tjernobylikatastrofen i regionen Gomel.

Det är detta stöd till det vitryska folket kommissionen har i åtanke när den för närvarande finansierar ett projekt, "Hållbar utveckling i regioner påverkade av Tjernobylikatastrofen", med inriktning på följderna av katastrofen för den omkringboende befolkningen i Ukraina och grannländerna Ryssland och Vitryssland och har beslutat att utarbeta ett landstrategidokument för Vitryssland och det vägledande Tacis-programmet för 2004–2006. Det kommer att utformas i år och läggas fram för Tacis-kommittén för yttrande vid ett möte i sommar eller tidigt i höst.

Rådet erinrar dessutom om att vissa av EU:s medlemsstater även lämnar bilateralt bistånd till Vitryssland genom bland annat en barnklinik specialiserad på cancer och ett barnhem och att EU:s ståndpunkt beträffande de vitryska myndigheterna inte hindrar privata initiativ för att utveckla humanitärt stöd till Vitrysslands befolkning.

(2003/C 222 E/160)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0026/03
från Paulo Casaca (PSE) till kommissionen

(13 januari 2003)

Ämne: Begränsning av fiskeansträngningen i Azorernas fiskevatten som lyder under portugisisk lagstiftning enligt förordningarna (EG) nr 685/95 och nr 2027/95

I skälen till förslaget till förordning KOM(2002) 739 av den 16 december 2002 om ändring av förordning (EEG) nr 2847/93 ⁽¹⁾ bekräftar kommissionen helt riktigt sin oro över den rättsliga osäkerhet som råder avseende giltigheten av förordningarna (EG) nr 685/95 ⁽²⁾ och 2027/95 ⁽³⁾. Denna oro är mycket stor i den autonoma regionen Azorerna.

Åtgärderna för att begränsa fiskeansträngningen i Azorernas fiskevatten har sin grund i den biologiskt mycket känsliga situationen i detta område och är inte relaterade till övergångsbestämmelserna i Portugals och Spaniens anslutningsakter. Detta medges öppet i kommissionens förslag. Anser inte kommissionen därmed att den utan dröjsmål måste klargöra vad den anser om dessa förordningars giltighet till dess att de ersätts av en ny rådsförordning, eller i vilket fall uttala sig om bestämmelserna i dessa förordningar som rör fiskeansträngningen i fiskevatten som lyder under portugisisk och spansk lagstiftning?

Kan kommissionen ge sin syn på frågan?

⁽¹⁾ EGT L 261, 20.10.1993, s. 1.

⁽²⁾ EGT L 71, 31.3.1995, s. 5.

⁽³⁾ EGT L 199, 24.8.1995, s. 1.

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(10 februari 2003)

Kommissionen har en klar uppfattning om giltigheten av rådets förordning (EG) nr 685/95 av den 27 mars 1995 om administreringen av fiskeinsatsen med avseende på vissa fiskezoner och -resurser i gemenskapen och rådets förordning (EG) nr 2027/95 av den 15 juni 1995 om en förvaltningsordning för fiskeansträngningen för vissa fiskezoner och fisketillgångar inom gemenskapen. Kommissionen anser att eftersom dessa förordningar inte innehåller en angiven tidsgräns för giltigheten (som till exempel är fallet när det gäller zonen på 12 sjömil i rådets förordning (EEG) nr 3760/92 av den 20 december 1992 om ett gemenskapssystem för fiske och vattenbruk ⁽¹⁾ och förordning (EG) nr 2371/2002 av den 20 december 2002 om bevarande och hållbart utnyttjande av fiskeresurserna inom ramen för den gemensamma fiskeripolitiken ⁽²⁾) innebär inte utgången av den övergångsperiod som fastställs i anslutningsakten 1985 i sig att rådets förordningar (EG) nr 685/95 och (EG) nr 2027/95 blir ogiltiga. Det är endast domstolen som har rätt att besluta om gemenskapslagstiftningens giltighet ⁽³⁾. Fram till dess att gemenskapslagstiftaren ändrar eller upphäver bestämmelserna i förordningarna fortsätter de att gälla, med förbehåll för ett eventuellt beslut av domstolen om bestämmelsernas förenlighet med gemenskapslagstiftningens allmänna principer.

För att undvika rättslig osäkerhet och med hänsyn till utgången av den övergångsperiod som fastställs i anslutningsakten, har kommissionen föreslagit en ny rådsförordning ⁽⁴⁾,

i syfte att:

- (a) anpassa förordningarna om "ordningen för fiskeansträngningen i västliga vatten" och kontrollera den nya rättsliga situationen efter utgången av den övergångsperiod som fastställs i anslutningsakten för Spanien och Portugal (31 december 2002),
- (b) bibehålla övriga bestämmelser i dessa förordningar, genom vilka ett allmänt system skapats för förvaltningen av fiskeansträngningen för att förebygga en ökning av fiskeansträngningen, och som inte är relaterade till anslutningsakten för Spanien och Portugal. Dessa bestämmelser är viktiga för fiskeriförvaltningen och bör behållas.

Åtgärder för att minska fiskeansträngningen vid Azorerna är motiverade av den speciella situationen i denna region. Därför ingår de existerande begränsningarna i det aktuella förslaget, till dess att de utvärderats av kommissionen under 2003. Om det visar sig nödvändigt kommer kommissionen att utarbeta ett förslag till nya tillträdesbestämmelser.

(¹) EGT L 389, 31.12.1992.

(²) EGT L 358, 31.12.2002.

(³) Se domstolens dom av den 13 februari 1979, mål 101/78, Rec. 1979, s. 623, punkt 4; av den 22 oktober 1987, mål 314/85, Rec. 1987, s. 4199, punkt 17-19; av den 9 november 1995, C-465/93, REG 1995, s. 3761, punkt 21 ff.

(⁴) KOM(2002) 739 slutlig.

(2003/C 222 E/161)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0031/03

från Charles Tannock (PPE-DE) till kommissionen

(21 januari 2003)

Ämne: Ekonomiskt bistånd till Vitryssland och Ukraina som en del av ett försök att begränsa olaglig invandring genom dessa länder till Europeiska unionen

Ett stort antal illegala invandrare som försökt ta sig in i Europeiska unionen via Vitryssland och Ukraina sitter för närvarande i häkte i dessa länder.

Oberoende av vilken politisk uppfattning man har så ligger det klart och tydligt i Europeiska unionens intresse att samarbeta med de här länderna för att försöka stabilisera, och därigenom minska, strömmen av illegala invandrare genom de här ländernas territorier. Vilka planer har Europeiska unionen på att bevilja ekonomiskt och tekniskt tilläggsbistånd i syfte att uppnå det här målet? Regeringarna har i synnerhet begärt medel för att förbättra övervakningen och kontrollen vid sina östra gränser mot Ryssland, för att finansiera tillfälliga bostäder för dessa invandrare i arresteringsläger och för att kunna betala kostnaderna för eventuell återsändning av människor till deras hemländer. Från och med den 1 maj 2004 kommer de här två grannländerna att ha vidsträckta gemensamma gränser med EU och Schengenområdet.

Tycker kommissionen att det är acceptabelt att dessa invandringsströmmar utgör en så stor belastning för de två staterna – strömmar som okontrollerade kan leda till att ytterligare en stor ström av illegala invandrare tar sig in i EU? Håller inte kommissionen med om att vi alla har ett stort och delat intresse av att bistå de här länderna i deras försök att lösa sina problem på det här området?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(28 februari 2003)

Kommissionen är väl medveten om det problem som de olagliga migrationsströmmarna genom Ukraina och Vitryssland vållar. Den stöder redan dessa länder i deras ansträngningar när det gäller att lösa problemet.

Unionen har tillsammans med Ukraina utarbetat en omfattande handlingsplan för rättsliga och inrikes frågor. För genomförandet av denna handlingsplan har cirka 45 miljoner euro anslagits från Tacis vilka utgör stöd för perioden 2001–2003. Cirka en tredjedel av dessa medel används för att bekämpa den olagliga migrationen. I dessa ingår också stöd till förbättringar vid Ukrainas östra gräns. Ytterligare bistånd planeras för perioden 2004–2006, inbegripet stöd till fångläger.

Kommissionen har fått ett mandat från rådet att förhandla om ett avtal om återtagande mellan gemenskapen och Ukraina (juni 2002). Den första förhandlingsomgången ägde rum i Kiev den 18 november 2002.

Kommissionen anser att Vitryssland skulle kunna göra mer för att förstärka sin gränsförvaltning. På grund av det bristande engagemanget från Vitrysslands sida har medel från Tacis använts för utmärkande av gränserna med Lettland och Litauen. Eftersom Vitryssland och Ryssland har kommit överens om att inte ha några gränsstationer eller lämplig övervakning vid sin gemensamma gräns, reser illegala invandrare lätt in i Vitryssland och fortsätter sedan in på unionens territorium.

Flera projekt i syfte att förstärka asylförvaltningen håller på att genomföras (5 miljoner euro för perioden 2000–2003) och cirka 20 miljoner euro har anslagits för gränsinfrastruktur vid de västra gränserna.

Eftersom gränsen mot Ryssland är öppen och normala förbindelser med Vitryssland saknas är förutsättningarna för att öka finansieringen begränsade. I alla händelser skulle detta endast bidra till att lösa problemet med migrationsströmmarna vid Vitrysslands västra gräns.

Fördelning av bördorna kommer att övervägas i samarbetsavtalet med Ukraina.

(2003/C 222 E/162)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0038/03
från Marco Cappato (NI) till rådet

(21 januari 2003)

Ämne: Närvaron av en person efterlyst av Interpol vid den italienska ambassaden i Moskva

Den italienska dagstidningen "La Repubblica" publicerade i sin utgåva den 7 januari 2003 ett reportage enligt vilket affärsmannen Mark Garber "direktör vid Fleming Family and partners" och "i ledningen för den ryska banken UCB" i november 2001 närvarade som inbjuden vid en modeuppvisning som genomfördes vid den italienska ambassaden i Moskva. Enligt "La Repubblica" var Mark Garber i november 2001 efterlyst av republikens åklagarmyndighet i Turin och av hela Interpols nätverk (han registrerades i nätverket redan den 28 maj 2001) på grund av en internationell arresteringsorder för brott i samband med vapenhandel. Arresteringsordern lär sedermera ha återkallats.

Kan rådet, inom ramen för dess behörighet i samband med juridiskt och straffrättsligt samarbete mellan EU:s medlemsstater och gentemot tredje land, kontrollera hos den italienska regeringen och Europol om de uppgifter som återges i "La Repubblica" är sanna och – om dessa fakta skulle bekräftas – klargöra motiven till att Italien inte verkställt en internationell arresteringsorder?

Svar

(5–6 maj 2003)

Rådet kommenterar aldrig tidningsartiklar och har inte möjlighet att ingripa i enskilda brottsfall. Rådet kan alltså inte tillmötesgå den ärade parlamentsledamotens begäran.

(2003/C 222 E/163)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0041/03
från Kathleen Van Brempt (PSE) till kommissionen

(21 januari 2003)

Ämne: Den europeiska dagen "I staden utan min bil"

Söndagen den 22 september ordnade ett stort antal europeiska städer en europeisk bilfri dag under namnet "I staden utan min bil".

Vilka städer i Belgien fick till sist kvalitetsmärket för dagen "I staden utan min bil"?

Från vilka städer i Belgien fick kommissionen en utvärderingsrapport?

Hur ser kommissionen själv på den "bilfria dagen" i de belgiska städerna?

Hur ser kommissionen på den "bilfria dagen" i staden Antwerpen?

Hur mycket kom kampanjen 2002 att kosta?

Vilket är det centrala temat för kampanjen 2003? Hur mycket har kommissionen budgeterat för arrangemangen 2003?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar*(25 februari 2003)*

Idén om "bilfria dagar" föddes i Frankrike, och den stöds av kommissionens generaldirektorat för miljö. Det bör dock noteras att märket "I staden utan min bil" delas ut av nationella myndigheter och inte av kommissionen. Cirka 50 städer i Belgien deltog i den "bilfria dagen" år 2002.

Deltagande städer behöver inte lämna in något projektförslag eller någon rapport för utvärdering och/eller godkännande till kommissionen. Nationella partner och samordnare står för utvärderingen av förslagen.

Budgeten för "Europeiska mobilitetsveckan" uppgår till 551 573 euro i form av ett stöd till Eurocities för en period av 28 månader. Stödet började utbetalas den 1 januari 2002 och omfattar mobilitetsveckan år 2002 och 2003. Initiativet för en "bilfri dag" får inga återverkningar på gemenskapens budget. Lokala och regionala myndigheter och andra aktörer täcker kostnaderna för sina respektive evenemang.

De "bilfria dagarna" har egentligen aldrig haft något bestämt tema. För Europeiska mobilitetsveckan 2003, som kommer att pågå den 16–22 september 2003, finns det emellertid ett tema – tillgänglighet. Det har sin grund i att 2003 utnämns till "det europeiska handikappåret".

(2003/C 222 E/164)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0049/03**från Charles Tannock (PPE-DE) till rådet***(21 januari 2003)*

Ämne: Ekonomiskt bistånd till Vitryssland och Ukraina som en del av ett försök att begränsa olaglig invandring genom dessa länder till Europeiska unionen

Ett stort antal illegala invandrare som försökt ta sig in i Europeiska unionen via Vitryssland och Ukraina sitter för närvarande i häkte i dessa länder.

Oberoende av vilken politisk uppfattning man har så ligger det klart och tydligt i Europeiska unionens intresse att samarbeta med de här länderna för att försöka stabilisera, och därigenom minska, strömmen av illegala invandrare genom de här ländernas territorier. Vilka planer har Europeiska unionen på att bevilja ekonomiskt och tekniskt tilläggsbistånd i syfte att uppnå det här målet? Regeringarna har i synnerhet begärt medel för att förbättra övervakningen och kontrollen vid sina östra gränser mot Ryssland, för att finansiera tillfälliga bostäder för dessa invandrare i arresteringsläger och för att kunna betala kostnaderna för eventuell återsändning av människor till deras hemländer. Från och med den 1 maj 2004 kommer de här två grannländerna att ha vidsträckta gemensamma gränser med EU och Schengenområdet.

Tycker rådet att det är acceptabelt att dessa invandringsströmmar utgör en så stor belastning för de två staterna – strömmar som okontrollerade kan leda till att ytterligare en stor ström av illegala invandrare tar sig in i EU? Håller inte rådet med om att vi alla har ett stort och delat intresse av att bistå de här länderna i deras försök att lösa sina problem på det här området?

Svar*(8 maj 2003)*

Kampen mot olaglig invandring är en gemensam angelägenhet för EU å ena sidan och Vitryssland och Ukraina å den andra. Rådet delar den ärade parlamentsledamotens åsikt att det ligger i parternas ömsesidiga intresse att söka en lösning på problemen med den olagliga invandringen.

När det gäller Ukraina, har instrumenten för att stärka samarbetet mellan EU och Ukraina i rättsliga och inrikes frågor inrättats. EU:s trojkas och Ukrainas ministrar för rättsliga och inrikes frågor sammanträdde

första gången i Bryssel den 11 november 2002. EU:s handlingsplan för rättsliga och inrikes frågor antogs gemensamt av EU och Ukraina i december 2001. Återtagande och migration är en del av de prioriteringar som ministrarna fastställde.

I denna plan fastställs bland annat följande mål för samarbetet:

- Rättslig experthjälp till de ukrainska myndigheterna vid utarbetande eller ändring av nuvarande lagstiftning om utlänningar, asylfrågor, invandring och flyktingar.
- Stöd till en effektiv hantering av migrationsströmmarna, också genom att rådgivande och finansiellt stöd samt expertstöd ges till att inrätta Ukrainas statliga migrationsorgan och till att främja dess verksamhet, särskilt för att utveckla yrkeskunskapen hos berörd personal genom studiet av utländska erfarenheter och praktikperioder inom de relevanta organ i EU-länderna som sysslar med modern migrationspolitik.
- Bedömning av omfattningen av olaglig migration via Ukraina och övervakning av migrationsrörelserna samt undersökningar av om det är möjligt att Ukraina deltar i ett system för tidigt förebyggande av olaglig migration.
- Förbättrat samarbete avseende återtagande av egna medborgare, statslösa personer och medborgare i tredje land i syfte att ingå ett återtagandeavtal mellan Ukraina och Europeiska gemenskapen. EU uppmuntrar också alla länder i regionen att ingå återtagandeavtal sinsemellan.

En resultatavtala som upprättats i samråd med de ukrainska myndigheterna gör det möjligt att genomföra åtgärder för att nå målen.

Vitryssland får inom Tacis-programmet för regionalt samarbete medel avsedda för området rättsliga och inrikes frågor. Projekt för att stärka asyl- och gränsförvaltning samt kampen mot narkotikahandel och handel med kvinnor håller på att genomföras. Dessa initiativ syftar till att stödja skapandet av Europeiska unionens område av frihet, säkerhet och rättvisa och att undvika en lucka i det framtida EU:s yttre gräns, eftersom Vitrysslands territorium används av kriminella organisationer som är aktiva inom narkotika- och människohandel samt människosmuggling. Eftersom EU redan har ett nära samarbete med Ukraina i rättsliga och inrikes frågor, är det mycket sannolikt att kriminella organisationer, om inga stödåtgärder vidtas, kommer att kringgå Ukraina och i högre grad använda Vitrysslands territorium, vilket kommer att påverka EU negativt. Alla projekt är därför av största intresse för EU.

Rådet är övertygat om att hanteringen av migrationsfrågor kan förbättras och att lämpliga åtgärder kan vidtas inom gränsförvaltning, återtagande och visering, så att det undviks att Ukrainas och Vitrysslands territorier i allt större utsträckning används för olaglig invandring och transitering av olagliga invandrare till Europeiska unionens territorium.

(2003/C 222 E/165)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0050/03

från Bart Staes (Verts/ALE) till kommissionen

(21 januari 2003)

Ämne: Skriftväxling mellan Byrne och FIA om tobaksreklam

Av en kopia av en skrivelse daterad den 13 december 2002 från Internationella bilsportförbundet, FIA:s, ordförande Max Mosley till Europeiska kommissionens ledamot med ansvar för konsumentfrågor, David Byrne, framgår det att Mosley anser att Byrne inte tagit någon hänsyn till bilsportsponsorernas intressen då tidpunkten för när det europeiska förbudet mot tobaksreklam skall träda i kraft har fastslagits till den 31 juli 2005. I det direktiv från 1998 som ogiltigförklarats av Europeiska domstolen var motsvarande tidpunkt den 1 oktober 2006. Mosley hänvisar till intressena hos dem som sponsrar bilsporten och låter påskina mellan raderna att det kan hända att Europa under en lång tid framöver inte får ordna några Formel 1-tävlingar. På ett nästan aggressivt sätt ställer han kommissionsledamoten Byrne ensam och personligen till svars för det inträffade.

Av Mosleys skrivelse att döma verkar det som om FIA och Europeiska kommissionens tjänstegrenar, framför allt kommissionsledamoten Byrne, stått i påfallande nära kontakt med varandra beträffande tidpunkten för förbudets ikraftträdande. Mosley skriver bland annat att han i december 2001 i en skrivelse talat om för kommissionsledamoten Byrne vilka råd som givits racingställen och givit uttryck för den oro man kände från FIA:s sida om risken för att det världsomfattande förbudet kunde komma i farozonen till följd av att tidpunkten flyttats fram. Enligt Mosley svarade kommissionsledamoten att kommissionen insåg problemet och att rådet och parlamentet än en gång måste uttala sig om tidpunkten för när det skulle träda i kraft. Mosley framhöll att överläggningar mellan kommissionsledamoten och hans tjänstegrenar resulterat i att FIA tillhållits att bedriva lobbyverksamhet i Europaparlamentet för att få tidpunkten uppskjuten till 2006.

Mosley ansåg till sist att EU:s sätt att agera i dagens läge kommer att förhindra ett världsomfattande förbud mot tobaksreklam, i och med att länder som inte är med i EU kommer att begagna sig av den rådande förvirringen för att lägga fram förslag om tävlingar utan någon begränsning för sponsringen. Mosley hoppas att WHO:s konvention skall bidra till att återskapa likvärdiga förutsättningar över hela verksamhetsfältet, något som nu behövs runtom i hela världen.

Kan kommissionen ge besked om huruvida Mosleys beskrivning överensstämmer med fakta? Har kommissionsledamoten och/eller hans tjänstegrenar verkligen uppmanat FIA att bedriva lobbyverksamhet i Europaparlamentet och rådet?

Vilken ståndpunkt i frågan företräder Europeiska kommissionen inför WHO?

Vilka initiativ har kommissionen under tiden tagit för att skydda de europeiska medborgarnas hälsa, inte bara med hjälp av ett förbud mot tobaksreklam, utan också genom att avveckla stödet till tobaksodling?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(24 februari 2003)

Vid flera tillfällen har Max Mosley, ordförande för Internationella bilsportförbundet (FIA), vänt sig till kommissionsledamoten med ansvar för hälsa och konsumentskydd och till dennes personal för att uttrycka sin oro beträffande genomförandedatumet för det föreslagna direktivet om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om reklam för och sponsring till förmån för tobaksvaror⁽¹⁾.

När så skett har FIA informerats om att frågan diskuterats inom rådet och parlamentet, på normalt sätt inom ramen för medbeslutandeförfarandet.

I betänkandet från parlamentets utskott för rättsliga frågor och den inre marknaden, som lades fram för omröstning på plenarmötet den 20 november 2002, ingick två ändringsförslag i den riktning som stöddes av FIA. Kommissionsledamoten med ansvar för hälsa och konsumentskydd hade informerat parlamentet om att kommissionen kunde tänka sig att godta sådana ändringsförslag. Inget av dessa ändringsförslag antogs av parlamentet.

Inom ramen för förhandlingarna om Världshälsoorganisationens (WHO) ramkonvention om tobakskontroll har många länder uttryckt sitt mycket starka åtagande att förbjuda tobaksreklam och sponsring. Kommissionen delar denna åsikt och kommer att göra allt den kan för att se till att den slutgiltiga texten återspeglar den befintliga gemenskapslagstiftningen på det här området. Att gemenskapen beslutat att förbjuda sponsring av internationella evenemang av tobaksföretag visar tydligt att gemenskapen tar allvarligt på sitt engagemang i kampen mot tobaksbruk, vilket förhoppningsvis stärker övriga länders strävan att göra detsamma.

I fråga om tobaksstödet framhöll kommissionen i meddelandet "Hållbar utveckling i Europa för en bättre värld: En strategi för hållbar utveckling i Europeiska unionen"⁽²⁾ att "efter 2002 års utvärdering av tobaksordningen bör den anpassas för att medge en successiv avveckling av tobaksstödet, samtidigt som åtgärder vidtas för att utveckla alternativa inkomstkällor och ekonomisk verksamhet för dem som arbetar

inom tobaksindustrin och för tobaksodlare, och att besluta om ett tidigt avvecklingsdatum". Sedan lade kommissionen fram ett förslag⁽³⁾ för rådet och Europaparlamentet, där man uttryckligen nämnde en successiv avveckling av tobaksstödet. Såväl parlamentet som rådet motsatte sig att detta nämndes i texten.

⁽¹⁾ EGT C 270 E, 25.9.2001.

⁽²⁾ KOM(2001) 264 slutlig.

⁽³⁾ Förslag till rådets förordning om fastställande av bidrag och garantitrosklar för bladtabak per sortgrupp och medlemsstat för skördeåren 2002, 2003 och 2004 och om ändring av förordning (EG) nr 2075/92, KOM(2001) 684 slutlig.

(2003/C 222 E/166)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0053/03

från **Camilo Nogueira Román** (Verts/ALE) till kommissionen

(22 januari 2003)

Ämne: Den politiska konflikten mellan kommissionen och rådet i fråga om politiska åtgärder och lagstiftning om maritim transport av olja och farliga produkter

Efter Europeiska rådets möte i Köpenhamn var det uppenbart att det råder en allvarlig politisk konflikt mellan kommissionen och rådet när det gäller politiska åtgärder och lagstiftning om maritim transport av oljeprodukter och annat farligt gods. Enligt kommissionens meddelande om sjösäkerheten efter oljetankern Prestiges haveri, avser kommissionen att tillämpa den så kallade Erika-lagstiftningen. Det betyder att man tänker tillämpa de ursprungliga texterna med striktare regler för att garantera säkerheten på gemenskapens vatten, och förstärka det paket som redan godkänts av Europaparlamentet och rådet. Man lyssnar även på de kommissionsledamöter som önskar se en särskild EU-lagstiftning, liknande den som infördes i USA efter Exxon Valdez-olyckan i Alaska 1989. Rådet däremot avvisar dessa ställningstaganden, vilket framgår av de överenskommelser som gjordes vid mötet i rådet (transport) före Europeiska rådets möte i Köpenhamn och sedan bekräftades i den danska huvudstaden. Rådet vill behålla den europeiska lagstiftningen under Internationella sjöfartsorganisationens kontroll, där vissa länder med maritima intressen lättare kan försvara nuvarande status quo, vilket möjliggör en förtärande dominans från oljebolagen och ett svårbegripligt gytter av internationella transportgrupper och transportaffior. Detta status quo är ytterst skadligt för de EU-medlemsstater som ligger nära farlederna till havs, eftersom deras natur och ekonomi kan förstöras totalt, vilket just visats genom Prestige-katastrofen vid Galiciens kust.

Vilka initiativ tänker kommissionen ta för att lösa denna politiska konflikt? Hur tänker den överbygga de uppenbara skillnader som råder mellan kommissionen och rådet? Tänker kommissionen söka stöd av Europaparlamentet för att lösa konflikten, genom att införa en lagstiftning som garanterar säkerheten på våra hav, i mer omfattande mening än de primitiva, ineffektiva och förvirrade bestämmelser som Internationella sjöfartsorganisationen står för? Vad har kommissionens ordförande Romano Prodi gjort för att söka en positiv lösning på detta allvarliga problem?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(28 februari 2003)

Efter Prestiges haveri antog kommissionen den 3 december 2002⁽¹⁾ ett meddelande om en rad nya lagstiftningsåtgärder och gemenskapsinitiativ på sjösäkerhetsområdet.

Vid rådets möte (transport) den 6 december 2002 gav rådet i stor utsträckning sitt stöd till kommissionens initiativ i sina slutsatser, och kom i vissa fall med mer långtgående förslag. Dessa initiativ fick även ett positivt mottagande vid Europeiska rådets möte i Köpenhamn den 13 december 2002.

I meddelandet föreskrivs dels ett snabbare ikraftträdande av de lagstiftningsåtgärder som vidtogs efter Erikas haveri, dels initiativ vars tillämpning inte begränsas till EU:s nuvarande femton medlemsstater. De behöver därför debatteras i den Internationella sjöfartsorganisationen (IMO). Samarbetet mellan kommis-

sionen och IMO är ett ständigt inslag i unionens lagstiftningsarbete på sjöfartsområdet, till vilka parlamentet regelbundet bidrar.

Kommissionen är följaktligen nöjd med parlamentets och rådets stöd i den här frågan och hoppas att samarbetet med dessa båda institutioner skall leda till att planerade åtgärder snabbt träder i kraft.

(¹) KOM(2002) 681 slutlig.

(2003/C 222 E/167)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0059/03
från Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) till rådet

(22 januari 2003)

Ämne: Efter Prestige-katastrofen vid Galiciens kust: Europeiska unionens antagande av särskild lagstiftning för maritima transporter av farligt gods

Vad kan det finnas för orsaker till att rådet inte främjar antagande av en särskild EU-lagstiftning för maritima transporter av farligt gods längs unionens kuster, så som USA gjorde efter olyckan med Exxon Valdez, då man 1990 antog The Oil Pollution Act och skapade ett särskilt lagrum skilt från de förvirrade och primitiva internationella bestämmelserna?

Svar

(8 maj 2003)

Rådet hänvisar den ärade parlamentsledamoten till det svar på samma fråga som rådet gav vid frågestunden med rådet vid Europaparlamentets sammanträdesperiod i januari 2003 (QH – 0847/02).

(2003/C 222 E/168)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0061/03
från Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) till rådet

(22 januari 2003)

Ämne: Närvaro av rådets tjänstgörande ordförande i Galicien för bedömning av konsekvenserna av Prestige-katastrofen

Tänker rådets tjänstgörande ordförande omedelbart resa till Galicien och till andra berörda länder för att på plats få kunskap om följderna av olyckan med Prestige, så att rådet inte fortsätter att helt ignorera den katastrof som inträffat?

Svar

(13 maj 2003)

Rådet ägnade en stor del av sin tid åt att diskutera ärendet Prestige vid sina möten om fiske den 28 november, om transporter den 5–6 december och om miljö den 9 december 2002. Rådet fick vid detta tillfälle en ingående redogörelse för olyckan av den spanska (¹), franska och portugisiska ministern samt från kommissionen, särskilt Margot Wallström som har varit på platsen. Rådet tog också del av kommissionen meddelande av den 4 december 2002 om ökad sjösäkerhet med anledning av oljetankern Prestiges förlisning (²).

Detta ledde till att rådet (transport) den 5–6 december 2002 antog slutsatser om en säker sjöfart och förhindrande av föroreningar (³). Rådet (miljö) antog den 9 december slutsatser om miljökatastrofen efter förlisningen av Prestige (⁴). RIF-rådet den 19 december antog ett uttalande om straffrättsligt skydd för miljön i anslutning till olyckan med Prestige (⁵). Rådet antog också den 20 december en förordning om

särskilda åtgärder för kompensation till fiskeri-, skaldjurs- och vattenbrukssektorerna i Spanien som drabbats av oljeläckaget från fartyget Prestige ⁽⁶⁾. Också Europeiska rådet i Köpenhamn i december 2002 uttryckte sin allvarliga oro ⁽⁷⁾.

Rådet håller för närvarande på att arbeta med slutsatser som skall antas vid mötet med miljöministrarna den 4 mars 2003 och som utgör en reaktion på kommissionens meddelande till rådet och Europaparlamentet Mot en strategi för att skydda och bevara den marina miljön ⁽⁸⁾. Detta meddelande hade redan diskuterats utförligt vid den konferens med berörda parter som ordförandeskapet och kommissionen arrangerade i Køge (Danmark) den 4–6 december 2002 ⁽⁹⁾.

⁽¹⁾ Dok. 14945/02 MAR 147 ENV 719.

⁽²⁾ Dok. 15301/02 MAR 153 ENV 747.

⁽³⁾ Dok. 15626/02 MAR 159 ENV 767.

⁽⁴⁾ Dok. 15477/02 ENV 757 MAR 157.

⁽⁵⁾ Se 15691/02 PRESSE 404.

⁽⁶⁾ Dok. 15836/02 PECHE 257 och 15837/02 PECHE 258.

⁽⁷⁾ SN 400/02, nr 32-34.

⁽⁸⁾ Dok. 12815/02 ENV 554 MAR 124 PECHE 149.

⁽⁹⁾ Dok. 15555/02 ENV 764 MAR 158.

(2003/C 222 E/169)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0066/03
från Carlos Bautista Ojeda (Verts/ALE) till rådet

(23 januari 2003)

Ämne: Konflikt mellan den spanska och den portugisiska fiskeflottan

Nyligen uppstod för andra gången de senaste månaderna en konflikt mellan den spanska och den portugisiska fiskeflottan. En patrullbåt öppnade eld mot andalusiska fiskare som hade korsat den spanska gränsen och fiskade på portugisiskt vatten.

Känner rådet till detta?

Anser rådet att de spanska fiskarnas överträdelse berättigade en sådan överdriven reaktion som kan betraktas som krigshandling?

Anser rådet att det är rimligt att konflikter av det här slaget förekommer mellan två medlemsstater?

Vilka åtgärder avser rådet att vidta för att undvika att detta upprepas?

Svar

(8 maj 2003)

Som den ärade parlamentsledamoten vet antog rådet den 20 december 2002 förordning (EG) nr 2371/2002 om bevarande och hållbart utnyttjande av fiskeresurserna inom ramen för den gemensamma fiskeripolitiken. Denna förordning innehåller en ny uppsättning regler om kontroll och tillsyn. I dessa regler föreskrivs att medlemsstaterna skall kontrollera den verksamhet som sker inom ramen för den gemensamma fiskeripolitiken på deras territorium eller på vatten som omfattas av deras överhöghet eller jurisdiktion.

Rådet känner inte till den händelse som inträffade nyligen och berörde spanska fiskare och en portugisisk patrullbåt.

Tillämpningen av gemenskapslagstiftning och nationell lagstiftning är inte föremål för översyn av rådet.

(2003/C 222 E/170)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0067/03
från Olivier Dupuis (NI) till kommissionen

(23 januari 2003)

Ämne: Massiv skogsskövling i Laos

Den 12 december 2002 publicerade Bangkok Post uppgifter om att sex vietnamesiska arbetare som arbetade för det laotiska företaget DAFI hade gripits för att illegalt ha tagit sig in i Thailand med två lastbilar för att hämta 300 trädstammar. Detta visar på hemlighetsmakeriet kring en lukrativ handel, det vill säga handeln med trä, som höga, kommunistiska beslutsfattare i Laos tycks ägna sig åt sedan nästan tre årtionden tillbaka. De statliga företagen DAFI, AFD och PHOUDOÏ har monopol på bränsleimporten, mineralbrytningen och skogsavverkningen i Laos. Enligt en rapport om trähandeln och skogsavverkningen ("The Poverty Reduction and Environmental Management in Remote Greater Mekong Sub-region Watersheds-project and its Timber Trade and Wood Flow") står företagen DAFI, AFD och PHOUDOÏ praktiskt taget över lagen. Trots bestämmelser om tråkvoter och praxis inom skogsavverkningsindustrin har jordbruks- och skogsministeriet ingen makt över de tre mycket säregna företagen, vars organisation är fullständigt ogenomtränglig enligt denna internationella studie. Flera internationella miljöorganisationer, bland annat Global Witness, Environmental Investigation Agency, The International Tropical Timber Organization och Earth Policy Institute, har förkastat den praxis som de laotiska myndigheterna fortfarande använder avsiktligt när det gäller skogsskövling och illegal handel med trä, och organisationerna har informerat den thailändska regeringen om detta. Denna praxis har bland annat lett till att den skogsbetäckta ytan i landet reducerats till mindre än 40 procent av landets totala yta, jämfört med 70 procent för 30 år sedan, strax innan kommunisterna kom till makten, betonar dessa källor.

Känner kommissionen praxisen inom dessa statsägda, laotiska företag? Anser inte kommissionen att denna praxis helt och hållet strider mot de program som finansieras av det internationella samfundet för att bekämpa skogsskövlingen i Laos? Anser inte kommissionen att man, efter detta femtioefte exempel på allvarlig förskingring av det internationella stödet, bör dra in alla stödprogram avseende samarbete med Laos, och föreslå rådet att anta en liknande ståndpunkt i fråga om samtliga bilaterala program som avser samarbete mellan medlemsstaterna och Laos?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(24 februari 2003)

Kommissionens bedömning av den ekonomiska och politiska utvecklingen i demokratiska folkrepubliken Laos och arten av gemenskapens bistånd till landet beskrivs i gemenskapens landstrategidokument för Laos⁽¹⁾, som antogs 2002 efter överenskommelse mellan medlemsstaterna. Av dokumentet framgår kommissionens åsikt om miljösituationen inom skogsbruket liksom dess fortsatta oro över den pågående skogsskövlingen i Laos.

Laos, som är det fattigaste landet i Sydostasien, har en bruttonationalprodukt på endast 350 US-dollar per capita och 30 % av befolkningen lever på mindre än en US-dollar per dag. Kommissionens och medlemsstaternas utvecklingsprogram vänder sig följaktligen till de mest sårbara befolkningsgrupperna. Insatserna inriktas i första hand på landsbygdsutveckling, inbegripet förbättring av levnadsförhållandena för familjer bosatta i buffertzoner intill skogsområdena, samt på hälso- och sjukvård och grundläggande utbildning. Särskild uppmärksamhet fästs vid åtgärder som främjar de mänskliga rättigheterna och ett gott styre. Gemenskapen ger inget stöd till skogsbrukssektorn eller till de fyra statsägda företag som frågeställaren nämner.

Vid sidan av det fortsatta stödet till den laotiska befolkningen genom gemenskapens utvecklingsprogram upprätthåller kommissionen, enligt överenskommelse med medlemsstaterna, en konstruktiv politisk dialog med den laotiska regeringen i syfte att stödja och påskynda landets demokratiseringsprocess.

⁽¹⁾ http://europa.eu.int/comm/external_relations/lao/csp/02_06_en.pdf.

(2003/C 222 E/171)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0081/03
från Erik Meijer (GUE/NGL) till rådet

(23 januari 2003)

Ämne: EU utsätts för påtryckningar att dra in diplomatpass som används för ett solidaritetsbesök i de palestinska områdena

1. Har rådet noterat att olika organisationer, som av varjehanda skäl känner en stark samhörighet med Israels regering, har brännmärkt såsom antisemitiskt ett besök som den nederländska kommittén "Stop het bezetting" (= Stoppa ockupationen) avlagt hos Yassir Arafat? Avsikten med besöket var att ge stöd till att levnadsförhållandena för invånarna i de palestinska områden som sedan 1967 ockuperats och koloniserats av Israel skulle höjas till samma nivå som i grannlandet Israel, bland annat genom att hindren för ett demokratiskt folkvalt styre skulle röjas undan, det skulle bli slut på förstörandet av bostäder och infrastruktur och konfiskeringarna av mark till förmån för kolonisation med icke-palestinier, liksom också genom att invånare inte längre skulle dödas eller skadas?
2. Känner rådet också till att Gretta Duisenberg, som är hustru till chefen för Europeiska centralbanken, har råkat i skottgluggen för kritiken till följd av det besök som finns omnämnt i punkt 1, av den anledningen att hon rest in i Israel och de palestinska områdena på ett diplomatpass som utfärdats åt henne i kraft av hennes makes ämbete?
3. Kan rådet bekräfta att det är gängse praxis, att medlemsstater som utfärdar diplomatpass åt någon tar om hand vederbörandes vanliga pass för den tid då diplomatpasset är giltigt, så att det vanliga passet alltså inte kan användas under den tiden? Eller är det så, att olika medlemsstater har olika praxis på denna punkt och Nederländerna är den enda medlemsstat som förfar på det här viset?
4. Är det så, att fredliga men icke-önskvärda besökare med nationalitet i någon EU-stat får sämre möjligheter att bli insläppta i länder utanför EU om de visar upp ett vanligt pass än om de reser på diplomatpass, så att det i det ovan beskrivna fallet kanske inte hade gått att göra ett besök i Israel och de palestinska områdena om inte en av delegationsmedlemmarna varit utrustad med diplomatpass?
5. Kan rådet med säkerhet tillkännage att rådet på inget sätt kommer att ge efter för påtryckningar som utövas på EU av organisationer såsom den amerikanska Anti-Defamation League och Simon Wiesenthal Centrum, för att utverka att ett diplomatpass dras in i det ovannämnda fallet eller i liknande fall?

Svar

(8 maj 2003)

Även om Gretta Duisenberg hållit rådet informerat om en stor del av sin verksamhet, så ber rådet att få upplysa den ärade parlamentsledamoten om att det inte har uppmärksammats på detaljerna när det gäller det besök som avses i frågan.

Beträffande den mer allmänna frågan om utfärdande av nationella pass, oavsett typ, erinrar rådet om att detta helt faller under varje medlemsstats behörighet och att det därför inte kan kommentera den ställda frågan.

Rådet har inte uppmärksammats på någon av de övriga frågor som den ärade parlamentsledamoten ställer.

(2003/C 222 E/172)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0083/03
från Carlos Bautista Ojeda (Verts/ALE) till rådet

(23 januari 2003)

Ämne: EU:s politik gentemot Marocko

Andalusien är en av de regioner inom EU som har den högsta arbetslösheten. Är rådet medvetet om att alla förhandlingar med Marocko under de senaste åren, vare sig det rör sig om jordbruk, fiske eller

diplomatiska frågor som invandring eller narkotikahandel, direkt berör Andalusien på något sätt, på ekonomisk eller social nivå eller i fråga om dess ansikte utåt.

Anser inte rådet att det är nödvändigt att EU i dessa konkreta fall rådfrågar eller åtminstone tar del av de andalusiska myndigheternas och den andalusiska regeringens åsikt om dessa förhandlingar?

Känner rådet till den politiska kartan i Andalusien? Känner det till de ständiga kontroverserna mellan de autonoma regeringarna och den statliga regeringen i Spanien? Vet rådet om att många av dess beslut vidgar den politiska klyftan mellan dessa båda förvaltningar, och att detta får direkta, negativa konsekvenser för utvecklingen och ekonomin i Andalusien?

Håller inte rådet med om att många av dess beslut får negativa effekter för utvecklingen i en av de regioner som har den högsta arbetslösheten inom EU? Jag hoppas att svaret på denna fråga inte kommer att baseras på att området inte ingår i EU:s befogenheter, och att förbindelserna mellan en stat och dess regioner ligger inom medlemsstaternas kompetensområde. Sju och en halv miljon invånare i Andalusien och EU har tröttnat på att ständigt komma i kläm vid EU:s jordbruks- och fiskeförhandlingar med Marocko.

Svar

(8 maj 2003)

Rådet kan endast bekräfta att det inte har behörighet att lämna ett omdöme om den utsträckning i vilken medlemsstaterna beaktar regionala och andra intressen när de förhandlar i rådet.

När det gäller relationerna på Europeiska unionens nivå på ett mera allmänt plan, kan rådet erinra om att regionerna framför allt erbjuds tillfälle att göra sina röster hörda i Regionkommittén, där rådet noterar att Andalusien representeras av sin regeringschef och sin generaldirektör för Europafrågor och yttre samarbete.

(2003/C 222 E/173)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0103/03 från Luciano Caveri (ELDR) till kommissionen

(28 januari 2003)

Ämne: Moms på italienska biltunnelavgifter

I den italienska budgetförordningen för 2003 föreskrivs i artikel 21 punkt 15 att den normala momsavgiften på tjugo procent skall tas ut på vägavgifter för tunnlar mellan olika länder. Därigenom upphävs lagdekret från 1972 där det angavs att inga avgifter fick tas ut för internationella tunnlar och Italien har följt kommissionens uppmaning och anpassat sig efter EG-domstolens beslut av den 12 september 2000. Tillämpningen av detta beslut har skapat en paradoxal situation, både när det gäller Mont Blanc-tunneln mellan Italien och Frankrike och när det gäller Sankt Bernhardstunneln mellan Italien och Schweiz. Vid Mont Blanc är avgifterna nu tjugo procent högre på den italienska sidan, eftersom momsen alltid varit inräknad i det franska priset, och vid Sankt Bernhard är avgiften högre på den italienska sidan eftersom det inte finns någon moms i Schweiz. Denna situation innebär att konkurrensen snedvrids mellan tunnelbolagen, och den skapar problem för användarna. Vad anser kommissionen om detta?

Svar från Fritz Bolkestein på kommissionens vägnar

(13 mars 2003)

Som parlamentsledamoten säger har Italien anpassat sig till sjätte momsdirektivet (rådets direktiv 77/388/EEG av den 17 maj 1977⁽¹⁾) i enlighet med domstolens tolkning av direktivet genom domarna av den 12 september 2000 rörande tillhandahållande av vägar mot betalning av vägtull. Italien har till följd av ett överträdelseförfarande som kommissionen inlett ändrat lagstiftningen för att avskaffa momsbefrielsen avseende internationella tunnlar.

Angående förbindelsen med Frankrike kan kommissionen konstatera att det inte är den nuvarande situationen utan den tidigare situationen, när moms togs ut i Frankrike men inte i Italien, som medförde en snedvridning av konkurrensen (och som ledde till ett klagomål). Numera tar de två medlemsstaterna i fråga ut mervärdesskatt för samma tjänster.

Angående förbindelsen med Schweiz bör det påpekas att Schweiz inte är medlem i EU och att landet därför inte behöver följa gemenskapsrätten t.ex. i fråga om mervärdesskatt. Koncessionsinnehavarnas situation är inte jämförbar, eftersom dessa omfattas av andra bestämmelser, och följaktligen är det inte fråga om någon snedvridning av konkurrensen.

Slutligen konstaterar kommissionen att parlamentsledamotens påstående om att situationen "skapar problem för användarna" är alltför inexakt för att kommissionen skall kunna göra någon bedömning av detta.

(¹) Rådets sjätte direktiv 77/388/EEG av den 17 maj 1977 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning rörande omsättningsskatter — Gemensamt system för mervärdesskatt: enhetlig beräkningsgrund, EGT L 145, 13.6.1977.

(2003/C 222 E/174)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0107/03

från **Luciana Sbarbati (ELDR)** till kommissionen

(20 januari 2003)

Ämne: Kinesiska produkter och konkurrens

Den europeiska marknaden översvämmas av kinesiska produkter som säljs till mycket låga priser. Prisnivån, som de europeiska företagen absolut inte kan konkurrera med, är inte alltid synonym med kvalitet. Praktiskt taget alla sektorer berörs: elektronik, hushållsprodukter, leksaker, mekaniska produkter, jordbruksprodukter och textil.

För att uppfylla gemenskapsdirektiven måste våra företag bära avsevärda kostnader och underställa sig åtskilliga kontroller både när det gäller att anpassa anläggningarna till gällande normer och det material de använder, registrering av patent, märkning, avfallshantering, m.m.

Den italienska industrin består som bekant i stor utsträckning av små och medelstora företag som drabbas hårt av denna konkurrens och om problemen fortsätter kan riskerna på såväl det ekonomiska som det sociala planet komma att bli allt allvarligare.

Vilka åtgärder har kommissionen vidtagit för att skydda de europeiska produkterna?

Anser kommissionen att det är möjligt att på samma marknad ha produkter som omfattas av olika regler?

Anser kommissionen att den kinesiska marknaden erbjuder de europeiska produkterna liknande villkor?

Svar från **Erkki Liikanen** på kommissionens vägnar

(14 februari 2003)

Kommissionen önskar fästa parlamentsledamotens uppmärksamhet på följande:

- De produkter som säljs i EU omfattas av samma tekniska föreskrifter oavsett om de är kinesiska eller europeiska, och ska alltså uppfylla samma EU-standarder i den mån sådana finns.

- Kraven på tillverkarna oavsett ursprung är alltså desamma på EU-marknaden. I EU-direktiven regleras produktsäkerheten genom bestämmelser om skyldigheterna för tillverkarna, deras bemyndigade företrädare eller någon annan person som är ansvarig för utsläppandet av produkten på EU-marknaden.
- I händelse av illojal konkurrens kan EU-företagen erhålla skydd mot viss import till gemenskapen genom EU:s handelspolitiska skyddsåtgärder. I enlighet med det förfarande som anges i antidumpningsförordningen ⁽¹⁾ och antisubventionsförordningen ⁽²⁾ kan prisdumpade eller subventionerade importvaror beläggas med importavgifter om importen vållar EU:s industri väsentlig skada. Kommissionen lägger fram årliga rapporter för Europaparlamentet med detaljerad statistik om de åtgärder som vidtagits i enlighet med dessa två förordningar, inklusive uppgifter om de enskilda länderna ⁽³⁾.
- Utöver dessa två instrument mot illojal konkurrens har kommissionen till rådet överlämnat ett förslag till förordning om skyddsåtgärder mot import från Kina, om denna import ökar så snabbt att den orsakar en marknadsstörning för EU:s industri ⁽⁴⁾. Om detta nya instrument för att skydda handel antas av rådet, kommer de bestämmelser att genomföras som uttryckligen anges i protokollet om Folkrepubliken Kinas anslutning till WTO. Kommissionens förslag diskuteras för närvarande med medlemsstaterna och man räknar med att anta det i februari 2003.
- Genom Kinas anslutning till WTO har det blivit väsentligt lättare att ta sig in på den kinesiska marknaden. EU-företagen drar nytta av Kinas anslutning. Sedan landet anslöt sig har stora framsteg gjorts för att ändra den kinesiska lagstiftningen för att garantera insyn och lika behandling för utländska och inhemska företag.
- Men den verkliga utmaningen är det faktiska genomförandet av Kinas skyldigheter, och det följs noga av WTO-medlemmarna, inklusive EU, genom det granskningsförfarande för övergångsperioden som fastställdes vid anslutningen för att varje år bedöma hur Kina har uppfyllt sina WTO-förpliktelser.
- Dessutom deltar kommissionen i ett övergripande arbete för att främja utvecklingen av en lagstiftning som gynnar företagens verksamhet i Kina (även europeiska företags). Det handlar om att inom möjligheternas ram främja ett europeiskt synsätt på regleringar både när det gäller näringslivspolitik och standardisering inom industrin. Ett av syftena med detta arbete är att se till att kinesiska produkter bättre överensstämmer med de europeiska reglerna.
- I oktober 2002 införde kommissionen och Kina en mekanism för samråd om de industriprodukter som är underställda tekniska föreskrifter. Enligt avtalet ska man regelbundet diskutera alla frågor rörande dessa föreskrifter, som omfattar samtliga industriprodukter, och samarbeta för att hindra handelstvister eller felaktiga tolkningar av lagstiftningen. Kommissionen och de kinesiska myndigheterna ska införa ett omfattande system med samråd och information om de föreskrifter som de två parterna har genomfört. Syftet med detta är att öka förståelsen för säkerhetsmålen i EU:s och Kinas lagstiftning.

⁽¹⁾ Rådets förordning (EG) nr 384/96 om skydd mot dumpad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska gemenskapen, EGT L 56, 6.3.1996, s. 1, senast ändrad genom rådets förordning (EG) nr 1972/2002 av den 5 november 2002 (EGT L 305, 7.11.2002, s. 1).

⁽²⁾ Rådets förordning (EG) nr 2026/97 om skydd mot subventionerad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska gemenskapen, EGT L 288, 21.10.1997, s. 1, senast ändrad genom rådets förordning (EG) nr 1973/2002 av den 5 november 2002 (EGT L 305, 7.11.2002, s. 4).

⁽³⁾ Kommissionen överlämnade följande rapport 2001: Kommissionens tjugonde årsrapport till Europaparlamentet om Gemenskapens åtgärder mot dumpning och subventioner – Översikt över övervakningen av antidumpningsåtgärder, utjämningsåtgärder och skyddsåtgärder vidtagna av tredje land (2001), KOM(2002) 484 slutlig/2, 27.09.2002.

⁽⁴⁾ Förslag till rådets förordning om en produktspecifik övergångsskyddsordning för import med ursprung i Folkrepubliken Kina och om ändring av rådets förordning (EG) nr 519/94 angående gemenskapsregler för import från vissa tredje länder, KOM(2002) 342 slutlig, 25.6.2002, EGT C 227 E, 24.9.2002, s. 555 och ändrat förslag till rådets förordning om en produktspecifik övergångsskyddsordning för import med ursprung i Folkrepubliken Kina och om ändring av rådets förordning (EG) nr 519/94 angående gemenskapsregler för import från vissa tredje länder, KOM(2003) 24, 22.1.2003, ännu inte offentliggjort i Europeiska unionens officiella tidning.

(2003/C 222 E/175)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0112/03
från Torben Lund (PSE) till kommissionen

(28 januari 2003)

Ämne: Upprätthållande av förbud mot det giftiga ämnet arsenik

Enligt uppgifter i dansk dagspress den 13 januari 2003 har kommissionen just antagit nya bestämmelser om träskydd, som kommer att försvaga det danska förbudet mot arsenik.

Arsenik används för att behandla trä som bland annat används när man bygger broar, hus, vissa typer av staket samt el- och telemaster. Problemet är bara att ämnet skadar både naturen och arbetsmiljön, vilket också är anledningen till de restriktiva danska bestämmelserna.

Därför uppmanas kommissionen att redogöra för den vetenskapliga bakgrunden till de nya reglerna, särskilt beträffande arsenik, samt redogöra för vilka ämnen som man kan använda i stället och som orsakar mindre skador på natur och arbetsmiljö. Vad kommer den nya reglerna att innebära för de danska bestämmelserna och möjligheten att behålla dem? Vilka arbets- och miljösador räknar kommissionen med att man kommer att drabbas av i Danmark och övriga EU om det blir tillåtet att använda ämnet arsenik?

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(5 mars 2003)

I en bedömning av riskerna vid användningen av arsenik för att behandla trä som gjorts för kommissionens räkning, kartlades en rad risker som ansågs oacceptabla. Det rör sig bl.a. om risker för barns hälsa vid användning av arsenikbehandlat trä i lekredskap på lekplatser och för folkhälsan generellt vid bortskaffande av arsenikbehandlat trä. Risken vid bortskaffande uppstår huvudsakligen när privata hushåll eldar upp trä som behandlats med arsenik. Bedömningen visade också att det fanns en oacceptabel risk för effekter på organismer som lever i vissa havsvatten. Vetenskapliga kommittén för toxicitet, ekotoxicitet och miljö granskade denna riskbedömning och kom fram till att de största riskerna hade kartlagts⁽¹⁾. Vetenskapliga kommittén rekommenderade vidare att, med tanke på att det saknas mycket kunskap om arsenikbehandlat trä i samband med deponering, försiktighet bör iakttas och användningen av träskyddsmedel som innehåller arsenik bör begränsas till situationer där det är absolut nödvändigt.

Mot bakgrund av denna riskbedömning blev det genom kommissionens direktiv 2003/2/EG av den 6 januari 2003 om begränsning av användning och utsläppande på marknaden av arsenik⁽²⁾ förbjudet att använda arsenik för att behandla trä som används av konsumenterna (t.ex. i staket och golvbeläggning). När det gäller yrkesmässig och industriell användning tillåter direktivet att en viss typ av preparat som innehåller arsenik används men endast för behandling av trä för vissa ändamål och under förutsättning att verkets hållfasthet är nödvändig för människors eller djurs säkerhet, att det är osannolikt att allmänheten kommer att ha hudkontakt med det under dess livscykel, och att avfallet behandlas som farligt avfall av ett företag som är godkänt för detta.

När det gäller alternativa ämnen utfördes ett webbaserat öppet samråd om utkastet till nytt direktiv i linje med kommissionens strategi för bättre lagstiftning. Man fick in över 150 svar. Det framgick av svaren att somliga ansåg att det finns ett stort antal alternativa ämnen på marknaden, bl.a. flera baserade på koppar, bor samt ett organiskt aktivt ämne som kan användas till många olika saker. De finns dock ännu inga lämpliga alternativ som kan användas i alla sammanhang, t.ex. för trä som är i konstant kontakt med vatten. Därför tillåter direktivet användning av arsenikbehandlat trä i vissa fall.

Kommissionen anser att detta direktiv i hög grad kommer att förbättra skyddet av konsumenternas hälsa och miljön i EU generellt sett. Kommissionen anser också att direktivet kan anses överensstämma med proportionalitetsprincipen eftersom det tillåter viss användning som nämnts ovan, om riskerna kan hanteras på lämpligt sätt. Det bör noteras att man från 2004, inom ramen för direktiv 98/8/EC⁽³⁾, kommer att granska i vilka fall arsenikbaserade träskyddsmedel fortfarande används, och att denna granskning kan leda till ytterligare begränsningar.

I artikel 2 i direktiv 2003/2 krävs att medlemsstaterna ska anta och offentliggöra de bestämmelser som är nödvändiga för att följa detta direktiv senast den 30 juni 2003 och att de ska tillämpa dessa bestämmelser senast den 30 juni 2004. Kommissionen är medveten om att man i Danmark har ett generellt förbud mot import, försäljning och användning av arsenikbehandlat trä⁽⁴⁾. Om Danmark önskar behålla dessa strängare nationella bestämmelser, måste det anmäla detta till kommissionen i enlighet med artikel 95.4 i EG-fördraget. Kommissionen kommer då att bedöma huruvida dessa bestämmelser uppfyller villkoren i artikel 95.4 och 95.6 i EG-fördraget.

⁽¹⁾ Mer information om detta finns på http://europa.eu.int/comm/food/fs/sc/sct/out18_en.html.

⁽²⁾ EGT L 4, 9.1.2003.

⁽³⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv av den 16 februari 1998 om utsläppande av biocidprodukter på marknaden, EGT L 123, 24.4.1998.

⁽⁴⁾ Anmälning 96/0242/Dk.

(2003/C 222 E/176)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0125/03
från Nelly Maes (Verts/ALE) till rådet

(21 januari 2003)

Ämne: Förslag till rådets förordning om exportförbud för tortyrredskap

Den 30 december 2002 lade kommissionen fram ett förslag till rådets förordning⁽¹⁾ i vilket ingår ett förbud för tortyrredskap. Jag stöder detta initiativ, eftersom export av dessa tortyrredskap innebär en uppmaning till kränkning av de mänskliga rättigheterna, medan respekt för dessa rättigheter är en viktig grundläggande princip i EU.

Givet att dessa redskap inte används (får användas) i EU, och att rådet nu föreslår ett exportförbud, verkar det rimligt att utfärda ett totalförbud (utveckling, tillverkning och försäljning).

Är rådet berett att anpassa texten i denna riktning, och att ge mig en översikt över alla tillverkare och medlemsländer som den senaste tiden har exporterat dessa redskap till tredje land?

⁽¹⁾ KOM(2002) 770 slutlig.

Svar

(8 maj 2003)

Enligt de riktlinjer för EU:s politik gentemot tredje land om tortyr och annan grym, omänsklig eller förnedrande behandling eller bestraffning som antogs av rådet den 9 april 2001 skall EU uppmana tredje land att "förhindra användning av, framställning av och handel med utrustning som är avsedd att användas för tortyr eller annan grym, omänsklig eller förnedrande behandling eller bestraffning". I den motivering till förslaget som den ärade ledamoten hänvisar till hävdar kommissionen att EU självt bör vidta just de åtgärder som det uppmanar tredje land att vidta.

Diskussionen om kommissionens förslag har ännu inte inletts i rådets behöriga organ. Rådet kan därför inte besvara frågorna fullständigt.

Rådet har inte någon förteckning över tillverkare och medlemsstater som den senaste tiden har exporterat sådan utrustning till tredje land.

(2003/C 222 E/177)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0136/03**från Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) till kommissionen**

(28 januari 2003)

Ämne: Internationellt fiskeavtal EU-Comorererna och utvecklingssamarbete

Skulle kommissionen mot bakgrund av gällande internationella fiskeavtal EU-Comorererna kunna uppge följande:

1. Hur stort är det belopp som EU anslår till utveckling av Comorerernas fiskesektor?
2. Hur mycket betalar EU i ekonomisk ersättning för de fiskerättigheter som erhållits för gemenskapsflottan?
3. Hur mycket behöver gemenskapens fartygsägare betala i avgift för fiskelicenser och fiskerättigheter?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(6 mars 2003)

1. I artikel 2 i det nu gällande protokollet till fiskeavtalet mellan gemenskapen och Islamiska förbundsrepubliken Komorererna⁽¹⁾ fastställs det ekonomiska bidraget till 350 250 euro per år. En del av det beloppet, nämligen 210 250 euro är avsett för finansieringen av de åtgärder för utvecklingen av fiskesektorn i Komorererna som avses i artikel 3 i protokollet.

2. Det ekonomiska bidraget på 350 250 euro per år utgör det belopp som betalas i utbyte mot de fiskemöjligheter som ställs till förfogande för gemenskapsflottan. Det ekonomiska bidraget omfattar en fångstvolym på 4 670 ton per år i Komorerernas vatten. Om gemenskapsfartygens fångster av tonfiskarter i Komorerernas vatten överstiger denna kvantitet höjs nämnda belopp proportionellt.

3. De belopp som skall betalas av fartygsägarna fastställs i bilagan till protokollet, enligt följande:

För tonfiskfiske uppgår licensavgiften till 25 euro per ton tonfisk som fångats i Komorerernas vatten. Licenserna utfärdas sedan förskottsbetalning erlagts till Komorererna med ett fast belopp på 2 250 euro per år för notfartyg för tonfiskfiske och med 1 375 euro per år för fartyg med flytrev på mer än 150 BRT och 1 000 euro per år för fartyg med flytrev på mindre än 150 BRT.

⁽¹⁾ EGT L 193, 17.7.2001.

(2003/C 222 E/178)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0140/03**från Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) till kommissionen**

(28 januari 2003)

Ämne: Internationellt fiskeavtal EU-Grönland och utvecklingssamarbete

Skulle kommissionen mot bakgrund av gällande internationella fiskeavtal EU-Grönland kunna uppge följande:

1. Hur stort är det belopp som EU anslår till utveckling av Grönlands fiskesektor?
2. Hur mycket betalar EU i ekonomisk ersättning för de fiskerättigheter som erhållits för gemenskapsflottan?
3. Hur mycket behöver gemenskapens fartygsägare betala i avgift för fiskelicenser och fiskerättigheter?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(6 mars 2003)

1. Fiskerelationerna mellan gemenskapen och Grönland regleras genom ett fiskeavtal⁽¹⁾ som trädde i kraft den 1 februari 1985, samtidigt som fördraget om utträde trädde i kraft, det så kallade "Grönlandsfördraget"⁽¹⁾. Med hänsyn till principerna i Grönlandsfördraget, som betonar samarbete och utveckling, begränsar sig fiskeavtalet inte endast till fiskefrågor utan avsikten är också att stödja Grönlands utveckling.

I artikel 11 i det nu gällande protokollet till fiskeavtalet mellan gemenskapen och Grönland⁽²⁾ fastställs den ekonomiska ersättningen till 42 820 000 euro per år. I protokollet görs ingen tydlig åtskillnad mellan beloppet för att erhålla fångstkvoter i Grönlands vatten och det belopp som är avsett för samarbete och utveckling.

2. Gemenskapen har åsikten att den ekonomiska ersättningen för öppenhetens och tydlighetens skull i framtiden bör delas upp i en fiskedel och en del som avser samarbete och utveckling. Förhandlingarna kommer att fortsätta under 2003 under översynsarbetet som syftar till att uppnå denna ekonomiska öppenhet.

3. Det finns inga licensavgifter för fartyg som fiskar enligt villkoren i protokollet till fiskeavtalet med Grönland.

⁽¹⁾ EGT L 29, 1.2.1985.

⁽²⁾ EGT L 209, 2.8.2001.

(2003/C 222 E/179)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0146/03

från Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) till kommissionen

(28 januari 2003)

Ämne: Internationellt fiskeavtal EU-Seychellerna och utvecklingssamarbete

Skulle kommissionen mot bakgrund av gällande internationella fiskeavtal EU-Seychellerna kunna uppge följande:

1. Hur stort är det belopp som EU anslår till utveckling av Seychellernas fiskesektor?
2. Hur mycket betalar EU i ekonomisk ersättning för de fiskerättigheter som erhållits för gemenskapsflottan?
3. Hur mycket behöver gemenskapens fartygsägare betala i avgift för fiskelicenser och fiskerättigheter?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(6 mars 2003)

1. I artikel 2 i det nu gällande protokollet till fiskeavtalet mellan gemenskapen och Republiken Seychellerna⁽¹⁾ fastställs den ekonomiska ersättningen till 3 460 000 euro per år. Av det beloppet anges det i protokollet att 1 160 000 euro/år skall användas till de åtgärder till stöd för Seychellernas fiskesektor som anges i artikel 3 i protokollet.

2. Det ekonomiska bidraget på 3 460 000 euro per år representerar det belopp som betalas i utbyte mot de fiskemöjligheter som ställs till förfogande för gemenskapsflottan.

3. De belopp som betalas av fartygsägarna fastställs i bilagan till protokollet. Licensavgiften är 25 euro per ton tonfisk som fångats i Seychellernas vatten. Licenserna utfärdas sedan det erlagts förskott på 10 000 euro för notfartyg för tonfiskfiske, 2 000 euro för fartyg med flytrev på mer än 150 bruttoregis-

terton och 1 500 euro för fartyg med flytrev på 150 BRT eller mindre. Förskottsbeloppen dras av från det totala belopp som skall betalas på grundval av de fångster som gjordes under föregående år, men om det belopp som skall betalas är mindre än förskottet kan mellanskillnaden inte återkrävas.

(¹) EGT L 134, 22.5.2002.

(2003/C 222 E/180)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0151/03

från Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) till kommissionen

(28 januari 2003)

Ämne: Internationellt fiskeavtal EU–Mozambique och utvecklingssamarbete

Skulle kommissionen mot bakgrund av gällande internationella fiskeavtal EU–Mozambique kunna uppge följande:

1. Hur stort är det belopp som EU anslår till utveckling av Mozambiques fiskesektor?
2. Hur mycket betalar EU i ekonomisk ersättning för de fiskerättigheter som erhållits för gemenskapsflottan?
3. Hur mycket behöver gemenskapens fartygsägare betala i avgift för fiskelicenser och fiskerättigheter?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(6 mars 2003)

Det tidigare fiskeavtalet mellan gemenskapen och Moçambique, som undertecknades 1988, sades upp av Moçambique 1993, och det finns därför inte något giltigt fiskeavtal för närvarande. Den 21 oktober 2002 paraferade emellertid gemenskapen och Moçambique ett nytt avtal som kommer att träda i kraft 2003, sedan det erforderliga godkännandeförandet avslutats. Tillhörande protokoll och bilagor kommer att träda i kraft den 1 januari 2004.

Nedanstående uppgifter gäller det nya avtalet.

1. I artikel 2 i det första protokollet till det nya fiskeavtalet mellan gemenskapen och Republiken Moçambique (¹) fastställs det ekonomiska bidraget till 4 090 000 euro per år. Hela det ekonomiska bidraget kommer att anslås till de åtgärder för stöd till fiskesektorn i Moçambique som avses i artikel 3 i protokollet.
2. Det ekonomiska bidraget på 4 090 000 euro per år utgör det belopp som betalas i utbyte mot de fiskemöjligheter som ställs till förfogande för gemenskapsflottan.
3. De belopp som skall betalas av fartygsägarna fastställs i punkterna 2 och 4 i bilagan till protokollet.

För fiske efter djuphavsräkor skall fartygsägarna betala licensavgifter på 600 euro per ton räkkvot, inom ramen för den högsta tillåtna kvot på 1 000 ton djuphavsräkor som tilldelats gemenskapen.

För tonfiskfiske är licensavgiften 25 euro per ton tonfisk som fångats i Moçambiques vatten. Licenserna utfärdas sedan förskottsbetalning erlagts på 3 000 euro för notfartyg för tonfiskfiske och 1 500 euro för fartyg som fiskar med flytrev. Förskottsbeloppen dras av från det totala belopp som skall betalas på grundval av de fångster som gjordes under föregående år, men om det belopp som skall betalas är mindre än förskottet kan mellanskillnaden inte återkrävas.

(¹) Ännu inte offentliggjort.

(2003/C 222 E/181)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0171/03**från Theresa Villiers (PPE-DE) till kommissionen**

(29 januari 2003)

Ämne: Export av kalvar från Polen till EU

Hur många minst sex månader gamla kalvar respektive vuxna djur exporterades från Polen till Italien respektive övriga medlemsstater under 2000 respektive 2001?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(20 februari 2003)

Den officiella statistiken tillåter inte att man skiljer på import av kalvar efter ålder. Det är emellertid möjligt att dela upp importen i viktklasser.

Under 2001 exporterades 239 341 nötkreatur från Polen till Italien, en minskning med 12 % jämfört med 2000 (271 617 djur). Mer än 80 % av dessa djur var kalvar på mindre än 80 kg, vilka i allmänhet inte exporteras för direkt slakt (221 249 kalvar under 2000 och 193 615 kalvar under 2001).

Polen exporterade 41 720 vuxna djur under 2000 och 32 739 vuxna djur under 2001 till Italien, vilket motsvarar 13,7 % av det totala antalet nötkreatur som importerades av Italien från Polen.

Totalt importerade gemenskapen 329 937 nötkreatur under 2000 och 278 961 nötkreatur under 2001 från Polen. Importen av kalvar på mindre än 80 kg uppgick till 258 937 djur under 2000 och 217 573 djur under 2001.

	Polens export till:			
	Italien		Gemenskapen	
	2000	2001	2000	2001
Levande nötkreatur och andra oxdjur (djur)	271 617	239 341	329 937	278 961
– 0-80 kg	221 249	193 615	258 937	217 573
– 81-160 kg	8 648	12 987	18 557	22 172
– över 160 kg	41 720	32 739	52 443	39 216

(2003/C 222 E/182)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0173/03**från Theresa Villiers (PPE-DE) till kommissionen**

(29 januari 2003)

Ämne: Mincemeat och lemon curd

1. I pressen har det nyligen påståtts att Europeiska kommissionen försöker förbjuda märkning med benämningarna "mincemeat" och "lemon curd". Är detta sant?

2. Varför anser kommissionen i så fall att det är nödvändigt att ändra dessa benämningar? Vilka namn vill kommissionen byta ut?

3. Om påståendet inte är sant, kan kommissionen försäkra att dessa produkter inte kommer att beröras?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(5 mars 2003)

I Förenade kungarikets nationella lagstiftning definieras "lemon curd" och "mincemeat" på följande sätt:

- "Lemon curd" är en produkt som huvudsakligen är framställd av en emulsion av ätbara fetter eller oljor (eller båda), socker, hela ägg eller äggula (eller båda), och någon kombination av citronpuré, fruktkött av citron eller citron.
- "Mincemeat" är en produkt som huvudsakligen är framställd ett sötningsmedel, vinfrukter, citrusskal, socker eller andra kolhydrater, talg eller motsvarande fett samt vinäger eller ättikssyra med eller utan andra ingredienser.

Användningen av termerna "lemon curd" och "mincemeat" är inte förbjuden enligt gemenskapslagstiftningen. Kommissionen har inga planer på att införa lagstiftning för att förbjuda användningen av dessa termer för produkterna i fråga.

(2003/C 222 E/183)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0174/03
från Isidoro Sánchez García (ELDR) till rådet

(30 januari 2003)

Ämne: Krisen i Venezuela

Venezuela är beläget i den nordliga delen av den sydamerikanska kontinenten och utgör ett av länderna i Andinska gemenskapen. Venezuela är rikt på naturtillgångar, framför allt olja, och landets demokratiska traditioner är väl förankrade sedan mitten av 1900-talet. Venezuela har i modern tid fört en generös politik vilket attraherat människor som sökt efter en bättre tillvaro och som genom sin arbetsinsats bidragit till landets välfärd. Under 2002 drabbades Venezuela emellertid av exceptionella händelser på det inrikespolitiska planet vilket lett till institutionella, politiska, ekonomiska försämringar som gjort landet svårt att leda. Dels genomfördes en statskupp den 11 april för att avsätta president Hugo Chavez, som valts 1998 i enlighet med den venezuelanska konstitutionen, dels genomfördes en generalstrejk i början av december vilket lett till att en djup social klyfta uppstått i det venezuelanska samhället. En utomstående iakttagare kan konstatera att situationen under de första veckorna detta år inte har förändrats utan att krisen accentuerats. Det finns därför stor risk att den institutionella stabiliteten och den sociala freden inte kommer att kunna upprätthållas.

Mot bakgrund av detta scenario av sociala och politiska motsättningar har parterna vänt sig till det internationella samfundet för att få stöd i sin strävan att finna en lösning genom demokratiska förhandlingar. Europeiska unionen kan i detta sammanhang inte stå utanför utan bör demokratiskt visa solidaritet med Venezuela nu när landet står inför svåra problem. Dessutom bör unionen beakta att hundratusentals medborgare från EU:s medlemsstater bor i Venezuela. Mot bakgrund av att Venezuela befinner sig på randen av en kris och vikten av att respektera landets självständighet och oberoende samt med hänvisning till artikel 21 i EU-fördraget vill jag ställa följande fråga:

Vilka åtgärder ämnar rådet vidta för att bidra till en demokratisk lösning av krisen i Venezuela och för att undvika det allvarliga hot som den institutionella instabiliteten och klyftan i det venezuelanska samhället representerar?

Svar

(8 maj 2003)

1. Som det redan påpekats i svaret på de muntliga frågorna H-0880/02 och H-0016/03 har EU regelbundet övervakat situationen i Venezuela och tydligt klargjort sin ståndpunkt både offentligt och tillsammans med de parter och myndigheter som medverkar till att genom förhandlingar finna en fredlig och konstitutionell lösning på den politiska krisen i landet. (Se de uttalanden som gjorts av ordförandeskapen den 12 april och 10 oktober, av cheferna för missionen den 8 december och den höge representanten den 19 december).

2. Helt nyligen, den 23 december, klargjorde ordförandeskapet åter EU:s ståndpunkt i ett uttalande:

Europeiska unionen fortsätter att med ökad uppmärksamhet och oro följa utvecklingen av den interna situationen i Venezuela.

Europeiska unionen välkomnar att det ständiga rådet antagit OAS resolution 833 för att stödja den demokratiska institutionella uppbyggnaden i Venezuela och underlätta ansträngningarna från OAS generalsekretariats sida.

Europeiska unionen uttrycker därför sitt starka stöd för OAS generalsekretariats ansträngningar att skapa förutsättningar för dialog och nationell försoning.

Europeiska unionen uppmanar institutionerna och folket i Venezuela att sträva efter en fredlig och författningensenlig lösning av krisen för att möjliggöra för landet att återupprätta den interna stabiliteten, vilket kan leda till en process präglad av ekonomiska framsteg och social utveckling inom ramen för fullständig respekt för de demokratiska principerna och rättsstatsprincipen.

3. I sin resolution av den 17 december, uppmanade OAS ständiga råd alla parter att bevara det fria utövandet av demokratin viktigaste beståndsdelar för att främja en lösning som är fredlig, demokratisk, konstitutionell och som innefattar ett utlysande av val.

Den 21 januari välkomnade EU "inrättandet av gruppen Venezuelas vänner" (Brasilien, Chile, Mexiko, Portugal, Spanien och Förenta staterna), vilket meddelades i Quito den 15 januari av OAS generalsekretärer.

EU uttrycker sitt fulla stöd till det bidrag som gruppen av vänner kan lämna för att främja en varaktig lösning på krisen i Venezuela i enlighet med målsättningarna i OAS resolution 833, i synnerhet en lösning som är fredlig, demokratisk, konstitutionell och som innefattar ett utlysande av val.

EU anser att OAS generalsekretärer i sin uppgift att skapa villkor för en uppriktig och äkta dialog och försoning kan räkna med gruppen av vänner som ett värdefullt instrument.

4. EU fortsätter att noga övervaka utvecklingen av situationen i Venezuela.

(2003/C 222 E/184)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0181/03
från Miet Smet (PPE-DE) till rådet

(30 januari 2003)

Ämne: Kvinnors rättigheter i Iran

Trots de grova kränkningarna av kvinnors rättigheter i Iran – kvinnor diskrimineras, stenas, torteras – inledde Europeiska unionen den 12 december 2002 förhandlingar med Iran om ett handels- och samarbetsavtal. Eftersom det är viktigt för Europa att mänskliga rättigheter och grundläggande friheter främjas och värnas vill EU ta med en klausul om de mänskliga rättigheterna i detta handels- och samarbetsavtal.

En europeisk trojka avlade den 16–17 december 2002 ett besök i Iran med anledning av den diskussion om de mänskliga rättigheterna som inletts mellan EU och Iran. Enligt en kommuniké från det danska ordförandeskapet skedde diskussionen i en öppen och konstruktiv anda. Finns det något samband mellan trojkans besök och Irans regerings beslut att bjuda in en särskild FN-rapportör för våld mot kvinnor?

Europaparlamentet har alltid begärt att det i samband med att avtal ingås mellan EU och tredje länder skall utövas påtryckningar till förmån för att kvinnors rättigheter skall respekteras i de berörda länderna. I avtalet med Iran skall det tas med en klausul om de mänskliga rättigheterna. I vad mån kommer denna klausul också att innefatta stränga villkor i fråga om kvinnors rättigheter? Hur skall EU kunna övervaka efterlevnaden av denna klausul och driva igenom att den verkligen efterlevs? Finns det också en möjlighet att avtalet tillfälligt kan försättas ur kraft om Iran inte respekterar kvinnors rättigheter eller de mänskliga rättigheterna överlag?

Svar*(13 maj 2003)*

I likhet med den ärade parlamentsledamoten har rådet också engagerat sig för att främja de mänskliga rättigheterna, och därmed kvinnornas rättigheter, i Iran. I slutsatserna av den 17 juni 2002, när politisk uppgörelse nåddes om att inleda förhandlingar om ett handels- och samarbetsavtal med Iran, sade rådet att man förväntade sig att de fördjupade förbindelserna på handels- och ekonomiområdet skulle åtföljas av en betydande positiv utveckling på flera områden i Iran, särskilt på området för de mänskliga rättigheterna. De övriga områdena var icke-spridning, kampen mot terrorism och fredsprocessen i Mellanöstern. Rådet meddelade vidare att man skulle komma att övervaka framstegen på dessa områden.

Som i alla avtal med tredje länder, kommer EU att infoga en klausul om de mänskliga rättigheterna i handels- och samarbetsavtalet med Iran. De förhandlingsdirektiv som rådet godkänt bekräftar den vedertagna politik som innebär att klausulen om de mänskliga rättigheterna placeras bland de så kallade väsentliga delarna av avtalet, med följden att ett brott mot klausulen leder till omedelbar uppsägning av hela avtalet.

(2003/C 222 E/185)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0188/03**från Luciana Sbarbati (ELDR) till kommissionen***(31 januari 2003)*

Ämne: Byggande av turistbyar längs kusten söder om Siracusa

I områdena Asparano och Ognina i provinsen Siracusa (Italien) vill man genomföra två byggnadsprojekt avseende turistbyar med en kapacitet på 1 550 respektive 1 200 bäddar.

Enligt EG-domstolens beslut C-435/97-1999 har en medlemsstat inte rätt att undanta ett projekt från kravet på miljökonsekvensbeskrivning, om det på grund av sin art, storlek eller lokalisering kan antas medföra betydande inverkan på miljön. Följande direktiv behandlar dessa frågor:

Direktiv 85/337/EEG⁽¹⁾ och 97/11/EG⁽²⁾ om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt som kan innebära en risk för områden av samhällsintresse, 92/43/EEG⁽³⁾ om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter, och 79/409/EEG⁽⁴⁾ om bevarande av vilda fåglar. Mot bakgrund av ovanstående tillfrågas kommissionen

- om projekten delfinansieras med medel från strukturfonderna,
- om en miljökonsekvensbeskrivning kommer att göras för hela projektet och om man kommer att ta hänsyn till de skador som projekten kommer att innebära då de fullbordats.
- Kan kommissionen garantera att åtgärder kommer att vidtas för att återställa områdena om kommissionen skulle konstatera att de gemenskapsrättsliga kraven inte uppfylls?

⁽¹⁾ EGT L 175, 5.7.1985, s. 40.

⁽²⁾ EGT L 73, 14.3.1997, s. 5.

⁽³⁾ EGT L 206, 22.7.1992, s. 7.

⁽⁴⁾ EGT L 103, 25.4.1979, s. 1.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar*(11 mars 2003)*

Enligt EG-fördraget har kommissionen till uppgift att säkerställa att EG-lagstiftningen tillämpas korrekt. I egenskap av EG-fördragets väktare tvekar kommissionen inte att vidta de åtgärder som kan bli nödvändiga för att garantera att gemenskapslagstiftningen efterlevs. Detta inkluderar de överträdelseförfaranden som beskrivs i artikel 226 i EG-fördraget.

Enligt rådets direktiv 85/337/EEG av den 27 juni 1985 om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt, ändrat genom rådets direktiv 97/11/EG av den 3 mars 1997, är medlemsstaterna skyldiga att se till att projekt som kan antas få betydande effekter på miljön, bland annat på grund av deras art, storlek eller lokalisering, blir föremål för krav på tillstånd och en bedömning av deras påverkan, innan de godkänns. De projekt som omfattas av direktivet anges i bilagorna. Projekt som anges i bilaga I skall genomgå en miljökonsekvensbedömning (MKB). Medlemsstaterna är skyldiga att avgöra om de projekt som anges i bilaga II skall genomgå en MKB antingen genom att göra en enskild bedömning från fall till fall, eller genom att fastställa kriterier eller gränsvärden.

Av parlamentsledamotens upplysningar att döma kunde projekten som frågan gäller falla under bilaga II i direktiv 85/337/EEG, som det ändrats, i synnerhet projektkategori 12c. Italienska myndigheter skall följaktligen bestämma om projektet skall underställas en miljökonsekvensbedömning, genom att bedöma varje projekt för sig, eller genom att applicera gränsvärden eller kriterier som definierats i italiensk lag.

Siciliens MKB-lagstiftning (Decreto Presidenziale, 14 november 2000) stadgar att projekt som avser hotellkomplex med mer än 300 bäddar skall prövas för att bedöma om de skall genomgå en miljökonsekvensbedömning. De projekt som ledamoten nämner kommer med andra ord att prövas för att se om de måste gå igenom en miljökonsekvensbedömning, vilket ligger i linje med direktivet. När nationell lagstiftning överensstämmer med EG-rätten och inget tyder på att den senare kommer att överträdas, anser kommissionen att det inte finns någon anledning att ingripa.

Rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter och direktiv 79/409/EEG av den 2 april 1979 om bevarande av vilda fåglar är bara tillämpliga när projekt antas kunna inverka på ett område som föreslagits eller utsetts med stöd av dessa direktiv. Detta verkar inte vara fallet att döma av ledamotens upplysningar. Ingen överträdelse av EG-rätten kan konstateras för närvarande, eftersom det inte finns någon specifik grund för klagomål i detta fall.

Att anlägga turistbyar är inte en utgift som berättigar till ekonomiskt stöd från strukturfonderna.

(2003/C 222 E/186)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0198/03
från Margot Keßler (PSE) till rådet

(3 februari 2003)

Ämne: Västsahara — Besök av Europaparlamentets ad hoc-delegation — Mänskliga rättigheter

Europaparlamentets ad hoc-delegation för Västsahara besökte den 12 mars 2002 Laayoune, huvudstad i detta osjälvständiga territorium. Det hölls ett sammanträde med medlemmar av det civila samhället, inklusive Saharawi människorättsaktivister, på Laayoune Parador Hotel.

Sammanträdet ägde rum på begäran av den europeiska delegationen, som tog upp frågan om säkerheten för det civila samhällets medlemmar. Delegationens ordförande, parlamentsledamot Catherine Lalumière, lovade garantera att sammanträdets deltagare inte skulle hotas av de marockanska myndigheterna efter sammanträdet. Efter sammanträdet med parlamentsledamöterna, åtalades ordföranden och en stor del av medlemmarna av den lokala icke-statliga organisationen för mänskliga rättigheter "Forum för sanning och rättvisa: Sahara-avdelningen" som deltog i sammanträdet av de ockuperande marockanska myndigheterna. Deltagarna från Saharawi var ordföranden för den icke-statliga organisationen, Moutik Lahoussine, Eddymaoui Abdessalem, Ennassiri Ahmed, Elmoussaoui Edkhal och Mohamed Elmoutaouikil.

Moutik Lahoussine avskedades från sitt arbete (i Sepomer Sahara Sarl-bolaget) på grund av sammanträdet med Europaparlamentets ad hoc-delegation. De övriga medlemmarna av Saharawi-delegationen häktades flera gånger och åtalades på politiska grunder.

Ett flertal medlemmar av Sahara-avdelningen för Forumet för sanning och rättvisa och Saharawi-människorättsaktivisterna har nu hotats.

Vad gör rådet med anledning av dessa människorättskränkningar?

Eftersom konungariket Marocko är den ockuperande makten i Västsahara, vilka åtgärder på diplomatisk nivå vidtar rådet för att förbättra situationen för de ovannämnda personerna som sammanträdde med ad hoc-delegationen?

Vilka åtgärder kan rådet vidta beträffande Europaparlamentets kommande resor till detta osjälvständiga territorium?

Svar

(13 maj 2003)

Rådet noterar de fakta som den ärade parlamentsledamoten rapporterar om.

Rådet följer uppmärksamt frågan om Västsahara. Det stöder helt och fullt Förenta nationernas, och i synnerhet James Bakers, personligt sändebud till Förenta nationernas generalsekreterare, ansträngningar för att finna en hållbar lösning med fullt iakttagande av internationella rättsregler, mänskliga rättigheter och demokrati. James Baker begav sig i januari till området för att för parterna lägga fram villkoren i ett förslag till en politisk lösning på konflikten. Förenta nationernas säkerhetsråd beslöt i slutet av januari att förlänga Minurso:s mandat (FN:s grupp för folkomröstningen i Västra Sahara) till den 31 mars 2003 för att göra det möjligt för parterna att utnyttja tiden och på ett konstruktivt sätt kunna överväga förslaget.

Respekten för de demokratiska principerna och de grundläggande rättigheterna är ett väsentligt inslag i associeringen mellan Europeiska unionen och tredje länder. Frågor av detta slag tas regelbundet upp vid möten i den politiska dialog som EU för med berörda länder särskilt inom ramen för associeringsavtalen. Vid det senaste mötet i associeringsrådet med Marocko den 24 februari 2003 i Bryssel, underströk rådet ännu en gång att det är nödvändigt att säkerställa att respekten för de medborgerliga garantierna och de mänskliga rättigheterna följs fullt ut i Västsahara. EU fäster särskild vikt vid den humanitära dimensionen i denna konflikt. Unionen har alltid agerat för att humanitära åtgärder vidtas utan dröjsmål för att återställa förtroendet parterna emellan.

Vid mötet den 24 februari 2003 försäkrade Marocko EU om att landet var redo att förhandla fram en politisk lösning, särskilt med den algeriska parten och sin vilja att få slut på de meningsskiljaktigheter som pågått i 30 år. Europeiska unionen uttryckte en förhoppning om att detta närmande kommer att visa sig fördelaktig såväl för en definitiv uppgörelse i frågan om Västsahara som för befolkningarnas öde och den regionala integreringen i Maghreb i sin helhet.

Rådet sänder likaså till den ärade parlamentsledamoten sitt svar på frågan 2-2254/02 från Marianne Eriksson.

När det gäller denna sista fråga, kan rådet inte ingripa i ärendet.

(2003/C 222 E/187)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0200/03
från Emilio Menéndez del Valle (PSE) till rådet

(3 februari 2003)

Ämne: Våldsamt ingripande av polisen i Gibraltar

Den 20 januari 2003 genomförde Greenpeaceaktivister en fredlig demonstration i Algecirasbukten, som Spanien anser vara nationellt vatten, för att avvisa den monegaskiska oljetankern Vemamagna som seglade under maltesisk flagg.

Som känt berörs allmänheten i Spanien och i flera europeiska länder starkt av händelser av detta slag på grund av oljetankern Prestiges förlisning. Dessutom sjönk en pråm med mer än tusen ton bränsle i samma område den 21 januari 2003.

Detta förklarar mediernas intresse av att täcka Greenpeaceaktionen. När journalister från El País, El Mundo, Tele-5, Antena 3, RTVE, Canal Sur och Associated Press försökte utföra sitt arbete trakasserades de våldsamt av poliser från Gibraltar. De arresterades (till sjöss i vatten som dessutom är föremål för en internationell rättslig tvist) och den utsände reportern från Tele 5 örfilades upp av en polis enligt en förstasidesnotis i El Mundo (21.1.2003).

Bortsett från den negativa inställningen hos den stat som har överhögheten över Gibraltar när det gäller att övertyga denna koloni om att gemenskapens direktiv i fråga om monegaskiska oljefartyg bör tillämpas är det förvånande att en av de principer eller värderingar som utmärker oss som européer — respekten för det fria ordet — så uppenbart har åsidosatts i Gibraltar.

Ämnar rådet — vilket vore mycket lämpligt med tanke på den pågående utvidgningen av EU — påtala för regeringen i den stat som har överhöghet över kolonin Gibraltar att den för att bevara unionens anseende bör respektera denna princip och se till att den respekteras?

Svar

(13 maj 2003)

Rådet erinrar den ärade parlamentsledamoten om att artikel 33 i Fördraget om Europeiska unionen beskriver upprätthållandet av lag och ordning som en angelägenhet för vilken medlemsstaterna är ansvariga.

(2003/C 222 E/188)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0209/03

från Joan Vallvé (ELDR) till kommissionen

(3 februari 2003)

Ämne: Miljökonsekvenser av utbyggnaden av Ibizas flygplats

Jag skulle med kommissionen vilja ta upp frågan om planerna på att bygga ut flygplatsen på Ibiza (Balearerna). Projektet kommer att få mycket negativa följder för naturparken Ses Salines d'Eivissa i Formentera som ligger nära flygplatsen. Detta område är av högt ekologiskt värde och skyddat genom olika EU-direktiv.

Myndigheterna på Ibiza och Formentera har genomfört en miljökonsekvensbedömning om följderna av en utbyggnad för naturparken Ses Salines d'Eivissa i Formentera. I denna bedömning sägs följande:

1. Utbyggnaden av plattan för fraktflyg och tillkomsten av en separat uppställningsplats kommer att innebära att den nuvarande flygplatsen utvidgas åt nordväst för att omfatta de längst bort belägna områdena i naturparken (lag 17/2001 utfärdad av Balearernas parlament). Konkret innebär detta direkta följder för hela det skyddade området, socioekonomiskt betydande följder för den nya mark som exploateras och privatbostäderna i området, ökade bullerstörningar och luftföroreningar i Es Dodolar, ett område med sanddynor som klassificerats som prioriterat bevarandeområde, samt följder för landskapet. Dessutom utgör detta område ett särskilt skyddsområde för fåglar i enlighet med fågeldirektivet 79/409/EEG (!).
2. Utbyggnaden av flygplatsens serviceanläggningar kommer att påverka den direkta utformningen och omvandlingen av det område som ligger inom naturparken. Det utbyggda området ligger i den sydvästliga delen av Es Codolar, ett område med sanddynor som klassificerats som naturskyddsområde och som enligt EU:s livsmiljödirektiv har ett ekosystem av gemenskapsintresse. Dessutom leder denna utbyggnad till en serie andra förändringar i angränsande områden som därför också påverkar naturparken Ses Salines d'Eivissa i Formentera.

Har Europeiska kommissionen genomfört någon miljökonsekvensbedömning i samband med ovan redovisade projekt? Vilket resultat har man i så fall kommit fram till? Ämnar kommissionen, om någon miljökonsekvensbedömning ännu inte skett, genomföra en sådan bedömning för att fastställa miljöeffekterna för naturparken Ses Salines d'Eivissa i Formentera och framför allt om projektet eventuellt strider mot bestämmelserna i gemenskapens fågeldirektiv 79/409/EEG och livsmiljödirektivet eller mot någon annan av EU:s miljöbestämmelser?

⁽¹⁾ EGT L 103, 25.4.1979, s. 1.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(14 mars 2003)

Kommissionen känner till de förhållanden som parlamentsledamoten åberopar i sin skriftliga fråga. Den har helt nyligen mottagit ett klagomål med anledning av detta, vilket för närvarande är föremål för utredning.

Vad gäller parlamentsledamotens fråga, vill kommissionen betona att det är de nationella, regionala eller lokala myndigheternas sak att se till att en miljökonsekvensbedömning genomförs för olika projekt, och att det är byggherren som skall lämna en sådan bedömning till de behöriga myndigheterna för att inhämta deras godkännande av projektet.

I vilket fall som helst kommer kommissionen, i sin roll som fördragets väktare, att vidta erforderliga åtgärder för att se till att gemenskapslagstiftningen följs i det aktuella fallet.

(2003/C 222 E/189)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0210/03

från Christine De Veyrac (PPE-DE) till kommissionen

(3 februari 2003)

Ämne: Gemenskapsprogrammet Urban II

I förklaringen om initiativet Urban, som fogas till det interinstitutionella avtalet av den 6 maj 1999⁽¹⁾ föreskrivs att upp till 200 miljoner euro skall kunna anslås för Urban II genom att använda mekanismen för flexibilitet.

Tänker kommissionen utnyttja denna reserv under nästa budgetår?

⁽¹⁾ EGT C 172, 18.6.1999, s. 21.

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(4 mars 2003)

Gemenskapsinitiativet Urban II fanns inte då budgetplanen godkändes i Berlin 1999. Det inrättades år 2000, särskilt på initiativ från parlamentet, och resurserna kom till en del från de anslag som från början var avsedda för innovativa åtgärder.

Den förklaring om Urban-initiativet som parlamentsledamoten syftar på lyder så här: "Med tanke på att anslagen för innovativa åtgärder i samband med Urban-initiativet minskar, skall institutionerna undersöka möjligheten att genom flexibilitet under perioden 2000–2006 kunna anslå upp till 200 miljoner euro för detta ändamål."

Kommissionen anser att den förklaring som parlamentsledamoten nämner i sin fråga avser en eventuell återöverföring av 200 miljoner euro till de innovativa åtgärderna. Det finns således inga planer på att använda flexibiliteten till förmån för gemenskapsinitiativet URBAN.

(2003/C 222 E/190)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0216/03**från Giorgio Celli (Verts/ALE) till kommissionen**

(27 januari 2003)

Ämne: Aromatiska kolväten och polycykliska aromatiska kolväten (PAK) i asfalt

Aromatiska och polycykliska aromatiska kolväten utgör ett konstant och allestädes närvarande hot mot miljö och hälsa. Det är numera ett obestritt faktum att de flesta PAK är cancerframkallande. Koncentrationen av PAK, särskilt i stadsområden, som i allmänhet antagits härröra från förbränningen i dieselmotorer, skulle också kunna komma från andra, ännu inte närmare undersökta källor. I själva verket innehåller tjära och derivater av tjära varierande men inte obetydliga mängder av PAK, som till och med kan uppgå till några procent⁽¹⁾. Dessutom innehåller tjära även stora kvantiteter av heterocykliska polykondenserade kolväten. En riskfaktor utgörs av möjligheten att PAK och liknande ämnen kan spridas i atmosfären från vägbeläggningen, såväl under själva asfalteringen som därefter, och på så sätt bidra till föroreningen av troposfären och sannolikt också av grundvattnet. Mycket vore vunnit om dessa ämnen kunde tas bort från asfalten, eftersom, enligt en givetvis ungefärlig uppskattning, mängden av PAK uppgår till 40 kg per kilometer väg.

Vid asfaltering har man i den närmaste omgivningen uppmätt värden av bensen (och antagligen också av alkylbensener) som är upp till tre gånger högre än de man finner då inga asfalteringsarbeten pågår.

Även om man numera mäter värden av PAK i stadsluften (men förmodligen är mätningarna ofullständiga, då man bara tar hänsyn till PAK som binds i fint damm), så har det än så länge inte gjorts så mycket för att ta reda på om gator och vägar i sig själva är potentiella källor till utsläpp av PAK och andra miljöfarliga ämnen.

Vad gör kommissionen för att undersöka de miljöfaror som närvaron av aromatiska kolväten och polycykliska aromatiska kolväten i asfalt orsakar?

Överväger kommissionen möjligheten att ta bort dessa kolväten från asfalten?

⁽¹⁾ F. del Manso, La rivista dei Combustibili, 1996, 50, 103, och där citerad bibliografi: R. Vaccari, Examensarbete, Fakulteten för Industriell Kemi, Universitetet i Bologna, 2001–2002.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(7 mars 2003)

Kommissionen är medveten om att många polycykliska aromatiska kolväten (PAH) är cancerframkallande och att de kan utgöra en hälsorisk både för allmänheten och för arbetstagare.

I rådets direktiv 96/62/EG av den 27 september 1996 om utvärdering och säkerställande av luftkvaliteten⁽¹⁾ anges att bl.a. bensen och PAH måste regleras för att skydda människors hälsa. Enligt direktiv 2000/69/EG⁽²⁾ får koncentrationerna av bensen i luften från och med 2010 inte överstiga 5 nanogram per kubikmeter (ng/m³). Medlemsstaterna är skyldiga att upprätta ett övervakningsnät för bensen och skall från och med 2004 se till att information om koncentrationerna av bensen i luften görs tillgänglig för allmänheten och rapporteras till kommissionen. Ett förslag till direktiv om PAH i luften ingår i kommissionens arbetsprogram för 2003. Utsläpp från vägtrafiken, från uppvärmning av bostäder och från koksverk torde vara de största PAH-källorna. Höga halter av PAH vid användning av bitumen för asfaltbeläggning förekommer endast under korta perioder, dvs. under mindre än en dag. Den resulterande korttidsexponeringen av befolkningen bidrar inte nämnvärt till livstidsexponeringen och cancerrisken är därmed mycket begränsad.

Enligt artikel 6 i rådets direktiv 89/391/EEG av den 12 juni 1989 om åtgärder för att främja förbättringar av arbetstagarnas säkerhet och hälsa i arbetet⁽¹⁾ är arbetsgivarna skyldiga att utvärdera risker för arbetstagarnas säkerhet och hälsa. Enligt artikel 9 i samma direktiv skall arbetsgivarna se till att det finns en riskvärdering av miljöfaktorer på arbetsplatsen och är skyldiga att besluta om de skyddsåtgärder som skall vidtas. I rådets direktiv 98/24/EG av den 7 april 1998 om skydd av arbetstagares hälsa och säkerhet mot risker som har samband med kemiska agenser i arbetet⁽²⁾ föreskrivs dessutom i artikel 4 att risken, när det gäller verksamheter som innebär exponering för flera farliga kemiska agenser, skall bedömas på grundval av den sammantagna risk som alla dessa kemiska agenser utgör.

Vad gäller cancerframkallande ämnen sägs i artikel 4 i rådets direktiv 90/394/EEG av den 28 juni 1990⁽³⁾, ändrat genom rådets direktiv 97/42/EG av den 27 juni 1997⁽⁴⁾ och rådets direktiv 1999/38/EG av den 29 april 1999 om skydd för arbetstagare mot risker vid exponering för carcinogener i arbetet samt utvidgning av direktivet till mutagena ämnen⁽⁵⁾, att arbetsgivaren skall inskränka användningen av cancerframkallande ämnen på arbetsplatsen i synnerhet genom att ersätta dem, i den mån det är tekniskt möjligt, med ämnen, preparat eller processer som med tillämpat arbetssätt inte innebär någon risk eller innebär mindre risk för arbetstagarnas hälsa eller säkerhet. Enligt artikel 5 i samma direktiv skall man, där resultaten av riskbedömningen uppdagar en risk för arbetstagarnas hälsa eller säkerhet, hindra att arbetstagarna utsätts för sådan exponering. I den senaste ändringen av rådets direktiv 90/394/EEG, genom rådets direktiv 1999/38/EG, fastställs dessutom ett gränsvärde för exponering för bensen i arbetet på 3,25 mg/m³ eller 1 miljondel (ppm). Under en övergångsperiod, fram till den 27 juni 2003, godtas ett gränsvärde på 9,75 mg/m³ eller 3 ppm.

Kommissionen anser att den lagstiftning om PAH som är i kraft eller håller på att utarbetas erbjuder ett tillräckligt skydd för människors hälsa.

⁽¹⁾ EGT L 296, 21.11.1996.

⁽²⁾ EGT L 313, 13.12.2000.

⁽³⁾ EGT L 183, 29.6.1989.

⁽⁴⁾ EGT L 131, 5.5.1998.

⁽⁵⁾ EGT L 196, 26.7.1990.

⁽⁶⁾ EGT L 179, 8.7.1997.

⁽⁷⁾ EGT L 138, 1.6.1999.

(2003/C 222 E/191)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0224/03

från Guido Podestà (PPE-DE) till rådet

(3 februari 2003)

Ämne: Aids i Östeuropa

I slutet av 2001 hade en miljon barn och vuxna i Östeuropa fått diagnosen aids. Östeuropa är tillsammans med Centralasien den region där aids ökar mest i hela världen. På bara ett år har antalet aidssjuka ökat med 42 procent i regionen, och det finns inga tecken på att ökningstakten skulle minska. En rad faktorer ligger bakom detta: en växande men instabil ekonomi i kombination med hög arbetslöshet, uppluckrade sociala och kulturella normer och en dåligt anpassad hälso- och sjukvård.

Detta leder till en rad problem som har stor betydelse för aidsepidemiens spridning:

- Ett stort antal ungdomar slutför aldrig sina studier. Bristen på jobb innebär en stor risk att många ungdomar hamnar i en utsatt situation, med missbruk eller prostitution.
- Människo- och sexhandeln har ökat efter Berlinmurens fall, liksom narkotikamissbruket bland ungdomar.
- Den knapphändiga informationen om sexualitet och fortplantning skapar en total omedvetenhet om infektionsrisken: sexualupplysningskampanjer behövs för att informera allmänheten om sexuellt

överförbara sjukdomar och aids. Dessutom krävs ett större engagemang bland de politiska makthavarna för att få ett slut på diskrimineringen av smittade. Aidsförebyggande verksamhet måste ingå som en del av hälso- och sjukvårdens program för sexualitet och fortplantning.

Regeringarna i Östeuropa saknar ofta ekonomiska resurser och den kunskap som krävs för att vidta förebyggande åtgärder. Bidragsbehovet är stort på detta område.

Vad tänker rådet göra för att samordna medlemsstaternas initiativ för att förebygga aids?

Svar

(13 maj 2003)

Rådet delar den ärade parlamentsledamotens oro över spridningen av aids i de östeuropeiska länderna.

Det åligger Europeiska unionen, gemenskapen och medlemsstaterna att förbättra samordningen, samstämmigheten och komplementariteten när det gäller alla aspekter av deras initiativ för att bekämpa aids i de östeuropeiska länderna.

Ett åtgärdsprogram för gemenskapen för att förebygga aids och vissa andra överförbara sjukdomar inom ramen för verksamheten på folkhälsoområdet (1996–2000)⁽¹⁾, som förutsåg deltagande av de associerade länderna i Central- och Östeuropa, har löpt ut efter att ha förlängts till och med slutet av 2002.

Detta program har, liksom andra sektorsprogram på hälsoområdet, införlivats i ett program för gemenskapsåtgärder på folkhälsoområdet (2003–2008)⁽²⁾ som utformats runt tre huvudsakliga mål, nämligen att

- förbättra informationen och kunskaperna i syfte att förbättra folkhälsan,
- stärka förmågan till snabba och samordnade insatser inför hälsohot,
- i all politik och verksamhet främja hälsa och förebygga sjukdomar med beaktande av avgörande hälsfaktorer.

Detta program är även öppet för deltagande av de associerade länderna i Central- och Östeuropa.

Det grekiska ordförandeskapet har föreslagit att ett inriktat stöd till folkhälsosektorn (särskilt för att bekämpa överförbara sjukdomar) skulle kunna prioriteras under det första halvåret 2003.

Rådet, kommissionen och medlemsstaterna har inom ramen för sina respektive befogenheter, resurser och tillgängliga budgetmedel åtagit sig att stödja detta initiativ från ordförandeskapet.

⁽¹⁾ EGT L 95, 16.4.1996, s. 16.

⁽²⁾ EGT L 271, 9.10.2002, s. 1.

(2003/C 222 E/192)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0228/03
från Raffaele Costa (PPE-DE) till rådet

(3 februari 2003)

Ämne: Tidigarelagd förenkling av lagstiftningen om patienters rörlighet

Kan rådet, mot bakgrund av slutsatserna från rådets sammanträde i december 2002 (sysselsättning, socialpolitik, hälso- och sjukvård samt konsumentfrågor) om patienters rörlighet mellan EU:s medlemsstater, redogöra för innehållet i det reformpaket som håller på att tas fram för att skapa ökad frihet att söka vård på sjukhusen i EU:s medlemsstater?

Anser inte rådet att 2004 är lite sent? Borde man inte snarast förenkla förfarandena och minska byråkratin i vissa medlemsstater, bland annat Italien, när det gäller tillstånd att söka vård i utlandet?

Har rådet för avsikt att vidta erforderliga åtgärder för att vidga gemenskapens behörighet när det gäller patienters rörlighet?

Svar

(13 maj 2003)

Vi vill uppmärksamma den ärade parlamentsledamoten på att rådet vid sitt möte den 23 december 2002 inte antog slutsatserna om fri rörlighet för patienter. Vid mötet noterade rådet i stället kommissionär Byrnes rapport om de pågående diskussionerna på hög nivå om patienters rörlighet och utvecklingen av hälsovården i Europeiska unionen, och särskilt om de framsteg som gjorts för att utveckla en organisatorisk ram för en sådan process.

Vi vill erinra om att denna process, som fortfarande pågår, inleddes med slutsatserna från det möte mellan rådet och medlemsstaternas företrädare i rådet den 26 juni 2002 som gällde patienters rörlighet och utvecklingen av hälsovården i Europeiska unionen⁽¹⁾. Rådet och medlemsstaternas företrädare församlade i rådet ansåg främst att det behövs ett förstärkt samarbete för att skapa bästa tänkbara möjligheter för tillgång till högkvalitativ hälsovård, samtidigt som hälsovårdssystemen i Europeiska unionen fortsätter att vara ekonomiskt hållbara. Den nära förestående utvidgningen av Europeiska unionen gör detta ännu mer nödvändigt. De erkände vidare att det vore värdefullt om kommissionen i nära samarbete med rådet och alla medlemsstater, särskilt med hälsovårdsministrar och andra viktiga berörda parter, fortsatte en diskussion på hög nivå, nära samordnad med relevant arbete som pågår i olika forum, även verksamhet som redan inletts i anslutning till Lissabonprocessen, i syfte att i god tid utarbeta slutsatser för tänkbara ytterligare åtgärder.

⁽¹⁾ EGT C 183, 1.8.2002, s. 1.

(2003/C 222 E/193)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0234/03

från Gerardo Galeote Quecedo (PPE-DE)
och Juan Ojeda Sanz (PPE-DE) till rådet

(4 februari 2003)

Ämne: Fartyg med dubbla skrov för transport av bränsle

I slutsatserna från rådets (transportministrarnas) möte den 6 december 2002 fastställdes att olika typer av bränsle (tung eldningsolja, tjära och råolja) endast får transporteras i tankfartyg med dubbla skrov och att medlemsstaterna genom administrativa överenskommelser skall förbinda sig att inte godkänna enkelskroviga tankfartyg som fraktar de tyngsta typerna av bränsle att angöra deras hamnar, terminaler eller ankringsområden.

Några medlemsstater har redan antagit nationella åtgärder för att uppfylla denna överenskommelse. Vilka planer har det grekiska ordförandeskapet för att stimulera medlemsstaterna att fullfölja sina åtaganden?

En speciell händelse inträffade i Algecirasbukten då Gibraltar tillät en enkelskrovig monegaskisk oljetanker (Vemamagna) med en kapacitet på 100 000 ton olja fungera som flytande oljedepå för andra fartyg bara 600 meter från den spanska kusten.

Kommer det grekiska ordförandeskapet att kontakta de brittiska myndigheterna för att kräva en strikt tillämpning av gemenskapens miljöregler men tanke på bunkringsverksamheten i Gibraltar och uppmana dem att följa överenskommelsen om att förbjuda enkelskroviga fartyg?

Svar*(13 maj 2003)*

Med anledning av olyckan med oljetankfartyget Prestige antog rådet (transport, telekommunikation och energi) den 6 december 2002 rådets slutsatser om en säker sjöfart och förhindrande av föroreningar. Bland annat samtyckte rådet till att medlemsstaterna, genom en administrativ överenskommelse, förbinder sig att inte godkänna att tankfartyg med enkelt skrov som är lastade med den tyngsta oljan, anlöper deras hamnar, terminaler eller ankringsplatser.

I enlighet med lydelsen i rådets slutsatser skall denna överenskommelse genomföras med hjälp av nationella åtgärder, och genomförandet omfattas därför av de enskilda medlemsstaternas behörighet.

Europeiska rådet (Köpenhamn den 12–13 december 2002) betonade vidare att slutsatserna från rådet (transport) utan dröjsmål bör genomföras i alla avseenden. Europeiska rådet kommer att behandla dessa frågor igen i mars 2003, på grundval av en rapport från kommissionen.

Rådet håller för närvarande på att gå igenom ett kommissionsförslag om påskyndad utfasning av oljetankfartyg med enkelskrov och om förbud av transport till eller från medlemsstaternas hamnar av tunga oljor i oljetankfartyg med enkelskrov. Kommissionen lade fram sitt förslag den 27 december 2002 som svar på rådets slutsatser, och det är mer långtgående än slutsatserna då det föreslår en gemenskapsram för ett sådant förbud.

Rådet är inte behörigt att svara på den ställda frågan om Vemamagnas närvaro i Algecirasbukten.

(2003/C 222 E/194)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0235/03
från Isidoro Sánchez García (ELDR) till rådet

(4 februari 2003)

Ämne: Det grekiska ordförandeskapets planer för regioner i gemenskapens yttersta randområden

I samband med diskussionerna i januari 2003 mellan utskottet för regionalpolitik, transport och turism och ordföranden för de EU-ministrar som ansvarar för Europeiska unionens regionalpolitik fastställdes vikten av att betona Europeiska unionens regionala mångfald.

Vilka planer innehåller i detta sammanhang det grekiska ordförandeskapets arbetsprogram för Europeiska unionens regioner i gemenskapens yttersta randområden?

(2003/C 222 E/195)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0352/03
från Jean-Claude Fruteau (PSE) till rådet

(6 februari 2003)

Ämne: Regioner i gemenskapens yttersta randområden

Europeiska unionen innefattar sju regioner som är belägna i de yttersta randområdena: Azorerna, Madeira, Kanarieöarna, Guadeloupe, Martinique, Guyana och Réunion. Dessa regioner utgör en unik och säregen del av gemenskapen, vilket bekräftas i artikel 299.2 i Amsterdamfördraget.

Regionerna i gemenskapens yttersta randområden lider av ett flertal geografiska och naturbetingade handikapp (avlägsen belägenhet i förhållande till Europa, besvärliga terrängförhållanden, ringa storlek, ökaraktär och/eller inklämt läge) som i betydande omfattning hämmar deras ekonomiska utveckling. Således ligger sex av unionens tio fattigaste regioner i de yttersta randområdena.

Vilka åtgärder har det grekiska ordförandeskapet för avsikt att vidta med avseende på dessa regioner?

**Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna E-0235/03 och P-0352/03**

(13 maj 2003)

I samband med rapporten ⁽¹⁾ från kommissionen om genomförandet av artikel 299.2 i EG-fördraget om "åtgärder för de yttersta randområdena" har rådet under första halvåret 2003 planerat att studera kommissionens förslag om å ena sidan ändringar i Posei-programmet ⁽²⁾ och å andra sidan en ändring av förordningen ⁽³⁾ om att upprätta ett kompensationsystem för de extra kostnaderna vid avsättningen av vissa fiskeriprodukter från de yttersta randområdena. Dessa förslag har hittills inte officiellt lagts fram för rådet.

Vidare kommer rådet att behandla den andra lägesrapporten om den ekonomiska och sociala sammanhållning med en uppdaterad analys av situationen och utvecklingstendenserna i regionerna, i enlighet med huvudlinjerna i debatten om den framtida sammanhållningspolitiken efter utvidgningen.

⁽¹⁾ KOM(2002) 723 slutlig.

⁽²⁾ Förordningarna 1452/2001, 1453/2001 och 1454/2001.

⁽³⁾ Förordning 579/2002.

(2003/C 222 E/196)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0237/03

**från Gerardo Galeote Quecedo (PPE-DE)
och Juan Ojeda Sanz (PPE-DE) till kommissionen**

(4 februari 2003)

Ämne: Bränsleutsläpp i Algecirasbukten

Algecirasbukten har blivit en avstjälningsplats för utsläpp från de båtar som varje dag passerar Gibraltar sund. Miljöorganisationer och företrädare för orten har under flera år påtalat det bristande kustskyddet, som beror på att det saknas resurser för att upprätta ett effektivt sanktionssystem.

De bunkringsmetoder som används i Gibraltar strider ofta mot bestämmelserna i Londonkonventionen och internationella konventionen om förebyggande mot förorening (Marpol). Eftersom det varken finns något raffinaderi eller någon kaj varifrån bunkringen kan ske använder man sig av verkliga flytande tankar, till exempel tankfartyget Vemamagna, som ligger bara 600 m från den spanska kusten. Dessa tankar övervakas eller kontrolleras inte av hamnmyndigheterna i Gibraltar.

Kommissionen håller säkerligen med om att denna verksamhet innebär en enorm miljörisk. Anser kommissionen att bestämmelserna om bunkring måste skärpas? Har några åtgärder vidtagits för att se till att miljöbestämmelserna om denna typ av situationer efterlevs?

Kommissionen håller på att utarbeta ett förslag till förordning som stadgar om straffrättsliga åtgärder mot alla personer som avsiktligt eller på grund av grav underlåtenhet orsakar föroreningar till havs. Kan kommissionen uppge när den kommer att lägga fram detta förslag och om det kommer att vara tillämpligt på ovan nämnda fall?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(18 mars 2003)

Vad gäller riskerna i samband med bunkring av bränsle i Algecirasbukten och Gibraltar hänvisas frågeställaren till kommissionens svar på den muntliga frågan H-0800/02 ställd av parlamentsledamot García Margallo y Marfil vid parlamentets plenarmöte i december 2002 ⁽¹⁾.

Kommissionen kan även bekräfta att man den 5 mars antog ett förslag till bestämmelser om brottspåföljder som gäller alla redare, befraktare, klassificeringssällskap etc. som gör sig skyldiga till förorening genom grav underlåtenhet. Texten gör det möjligt att fastställa stränga regler för förorening till följd av illegal rengöring av fartygstankar och även bunkringsaktiviteter.

(¹) Réponse orale du 17.12.2002.

(2003/C 222 E/197)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0244/03

från Antonios Trakatellis (PPE-DE) till kommissionen

(28 januari 2003)

Ämne: Kyotoprotokollet om klimatförändringar respekteras inte i Grekland och inte heller tillämpas förordning (EG) nr 2037/2000 om ämnen som bryter ned ozonskiktet

Enligt uppgift i kommissionens andra rapport(¹) om genomförandet av beslut 93/389/EEG(²) ökade utsläppen av växthusgaser under 2000 och översteg 8,7 enheter på skalan för den linjära målriktlinjen för perioden 2008–2012, vilken fastställts av medlemsstaterna för att uppnå målen i Kyotoprotokollet. Vidare finns det brister i Greklands tillämpande av förordning (EG) nr 2037/2000(³) om ämnen som bryter ned ozonskiktet och det har inte heller inrättats något system för att stödja återvinning av dem, i enlighet med artikel 16.6 i denna förordning.

Anser kommissionen att Greklands åtgärder är tillräckliga när det gäller de växthusutsläpp som förtecknas i bilagan till Kyotoprotokollet – koldioxid (CO₂), metan (CH₄), dikväveoxid (N₂O), fluorkolväten (HFC), perfluorkolväten (PFC) och svavelhexafluorid (SF₆) – och vilka åtgärder tänker kommissionen vidta för att i koldioxidekvivalenter minska växthusutsläppen i Grekland, vilka förorsakar växthuseffekten?

Varför har inte kommissionen vidtagit några åtgärder när det gäller Greklands dåliga tillämpning av förordning (EG) nr 2037/2000 och i synnerhet av artikel 16 om åtagandet att inrätta system för återvinning av ämnen som bryter ner ozonskiktet (t.ex. klorfluorkarbon m.m.) och vilka åtgärder har den för avsikt att vidta för att sätta stopp för att folk dumpar apparater som innehåller kontrollerade ämnen (t.ex. kylskåp) längs vägarna i Grekland?

Vilka åtgärder skulle enligt kommissionens mening vara de mest lämpliga å ena sidan för att minska utsläppen av växthusgaser och å andra sidan för att reducera och återvinna de använda kontrollerade ämnen som bryter ner ozonskiktet i Grekland?

(¹) KOM(2002) 720 slutlig.

(²) EGT L 167, 9.7.1993, s. 31.

(³) EGT L 244, 29.9.2000, s. 1.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(21 februari 2003)

Klimatförändringen:

Av de faktiska utsläppen framgår att Grekland, tillsammans med åtta andra medlemsstater, fram till år 2000 (det senaste år för vilket det finns uppgifter) inte gjort tillräckliga framsteg i fråga om att uppnå sina bördefördelningsmål enligt Kyotoprotokollet, om man antar att framstegen i fråga om att uppnå målen sker linjärt (se även den senaste årsrapporten om övervakningen av utsläpp av växthusgaser i gemenskapen)(¹). De senaste prognoserna visar att de grekiska utsläppen kommer att öka med 35,6 % år 2010 i jämförelse med 1990 års nivå, samtidigt som Greklands rättsligt bindande bördefördelningsmål endast är + 25 %. Andra prognoser, där hänsyn tas till kompletterande åtgärder, har ännu inte rapporterats till kommissionen. Dessa prognoser, som innehåller den senaste politiska inriktningen och de senaste åtgärderna, kan vara en god hjälp vid bedömningen av i vilken utsträckning de kompletterande åtgärderna kommer att vara till hjälp för Grekland att uppnå sina åtaganden för perioden 2008–2012. I vilket fall som helst är det mycket viktigt att de kompletterande åtgärderna genomförs både i Grekland och i övriga

medlemsstater. Som komplement till de nationella klimatförändringsprogrammen förbereder kommissionen för närvarande ett flertal kostnadseffektiva gemenskapsåtgärder (till exempel på energi- och transportområdet) inom ramen för det europeiska klimatförändringsprogrammet för att minska utsläppen i gemenskapen.

Ozonlagret:

När det gäller frågan om hur väl Grekland efterlever Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 2037/2000 av den 29 juni 2000 om ämnen som bryter ned ozonskiktet, inledde kommissionen i juli 2002 ett överträdelseförfarande mot alla medlemsstater i enlighet med artikel 226 i EG-fördraget. Kommissionen ansåg att medlemsstaterna inte hade fullgjort sina rapporteringsplikter i artiklarna 16 och 17 i förordningen. De grekiska myndigheterna svarade i oktober 2002.

I sitt svar till kommissionen om artikel 16 beskrev Grekland den rättsliga ramen som används för att definiera den kvalifikation som krävs för personal som ansvarar för installation, underhåll och reparation av kylutrustning. I presidentdekret nr. 87 (Greklands officiella tidning nr. 72A/25-4-96) om "Konstruktion, underhåll och reparation av kylinstallationer och -maskiner" beskrivs bland annat de kvalifikationer som krävs för yrkesbevis, samt effektivitetskriterier. I artikel 19 i dekretet sägs att "... alla åtgärder för att undvika läckage i miljön, även i små kvantiteter."

Grekland har dock inte rapporterat specifikt om artikel 16.6 som rör vilka system som har inrättats för återvinning av använda kontrollerade ämnen, inbegripet vilka anläggningar som finns tillgängliga och om de mängder av använda kontrollerade ämnen som återvunnits, återanvänts, regenererats eller destruerats. Kommissionen efterlyser därför mer information från Grekland för att kunna fastställa om det behövs ytterligare åtgärder.

(¹) KOM(2002) 702 slutlig.

(2003/C 222 E/198)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0245/03

från Mario Borghezio (NI) till kommissionen

(28 januari 2003)

Ämne: Beskattning av importerat trappistöl. Skydd av hantverksmässigt framställt öl

I Frankrike har det nyligen införts en lag om speciell beskattning av öl med högre alkoholhalt än 8,5 %.

Denna åtgärd skulle uteslutande drabba importerat öl, speciellt trappistöl som framställs med traditionella metoder i grannlandet Belgien.

Dessutom innebär en sådan åtgärd ett klart brott mot artikel 90 i EU-fördraget där det stipuleras att "ingen medlemsstat skall, direkt eller indirekt, lägga interna skatter eller avgifter om direkt eller indirekt läggs på liknande inhemska varor. Vidare skall ingen medlemsstat på varor från andra medlemsstater lägga sådana interna skatter eller avgifter som är av sådan art att de indirekt skyddar andra varor."

Kommer kommissionen snarast möjligt att uppmana de franska myndigheterna att upphäva denna bestämmelse som allvarligt kränker principerna för den inre marknaden och principen om fri konkurrens?

Kommer kommissionen att utarbeta ett program för att stödja produktionen av öl som framställs på hantverksmässigt sätt, såsom trappistmunkarnas? Detta öl är en värdefull och högkvalitativ produkt och en symbol för gammal europeisk "savoir-vivre".

Svar från Fritz Bolkestein på kommissionens vägnar

(20 mars 2003)

1. Sedan det i Frankrike antogs en lag som innebär att det införs en särskild skatt på öl med en alkoholhalt av mer än 8,5% har kommissionen fått flera klagomål från bryggerier i flera olika medlemsstater vilka säljer denna typ av öl i Frankrike. Med anledning av dessa klagomål sände kommissionen den 27 december 2002 en skrivelse till de franska myndigheterna för att göra dessa uppmärksamma på återverkningarna av en sådan skatt på försäljningen i Frankrike av öl med en alkoholhalt på mer än 8,5% härrörande från de övriga medlemsstaterna. Frankrike har ännu inte svarat formellt på denna skrivelse. Det förefaller dock som om man skulle ha beslutat att upphäva skatten.

Tills vidare fortsätter kommissionen sin granskning av den franska bestämmelsen i förhållande till EG-fördraget och sekundärlagstiftningen. Om denna granskning ger vid handen att gemenskapsbestämmelserna har överträtts och det inte går att nå fram till en tillfredsställande lösning kommer kommissionen inte att underlåta att mot Frankrike inleda det överträdelseförfarande som avses i artikel 226 i EG-fördraget.

2. Kommissionen anser inte att den har till uppgift att utarbeta ett program för generellt stöd till hantverksmässig framställning av öl. Den bransch som hantverksmässigt framställer starköl har för övrigt aldrig bett kommissionen att utarbeta något sådant program.

Kommissionen vill dessutom fästa parlamentsledamotens uppmärksamhet på artikel 4 i rådets direktiv 92/83/EEG av den 19 oktober 1992 om harmonisering av strukturerna för punktskatter på alkohol och alkoholdrycker⁽¹⁾ enligt vilken medlemsstaterna får tillämpa nedsatta skattesatser på öl bryggt av oberoende, små bryggerier. Producenterna av hantverksmässigt framställt starköl är ofta bryggerier av liten storlek och kan således utnyttja de nedsatta skattesatserna om den medlemsstat i vilken de är etablerade använder sig av den möjligheten (det rör sig om följande medlemsstater: Belgien, Danmark, Tyskland, Luxemburg, Nederländerna, Österrike, Portugal, Finland och Förenade kungariket).

Det bör till sist tilläggas att gemenskapen 1992 införde regler rörande erkännande och skydd på gemenskapsnivå av särart hos jordbruksprodukter och livsmedel. Dessa bestämmelser återfinns i rådets förordning (EEG) nr 2082/92 av den 14 juli 1992 om särartsskydd för jordbruksprodukter och livsmedel⁽²⁾. De producenter som enligt traditionella metoder hantverksmässigt framställer öl, exempelvis de trappistmunkar som parlamentsledamoten nämner, har möjlighet att hos gemenskapen ansöka om erkännande av ett sådant särartsskydd. De bör i detta syfte vända sig till de nationella myndigheterna i det berörda landet. Särartsskydd får emellertid endast beviljas för en särskild produkt som tillgodoser villkoren i förordningen och det får inte röra sig om ett generellt program. Det görs en granskning från fall till fall.

⁽¹⁾ EGT L 316, 31.10.1992.

⁽²⁾ EGT L 208, 24.7.1992.

(2003/C 222 E/199)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0253/03

från Cristiana Muscardini (UEN) till rådet

(5 februari 2003)

Ämne: Nedläggning av nattågsförbindelsen mellan Bryssel och Milano

EU utvidgas österut, och att man bygger ut kommunikationerna är för allmänheten ett av de tydligaste tecknen på detta närmande. Samtidigt gör Belgien tvärtom: de lägger ner nattågsförbindelsen mellan Bryssel och Milano, en förbindelse som även används för transport av fordon. Förbindelsen drivs i samarbete med Frankrike, Tyskland, Luxemburg och Schweiz och är av stor betydelse, framför allt för de italienska arbetstagare som ofta reser med detta tåg. När Belgien fick svårigheter att driva denna förbindelse borde landet ha sökt stöd hos regeringarna i de länder som berörs av sträckningen i stället för att bara lägga ner den. Kan rådet se till att tågtrafiken omgående återupptas mellan Bryssel och Milano och på så sätt se till att uppfylla allmänhetens behov och förväntningar?

Svar

(13 maj 2003)

När det gäller den situation som den ärade parlamentsledamoten tar upp i sin fråga meddelar rådet att frågor som rör enskild verksamhet på järnväg inte faller under dess behörighet.

Rådet hänvisar i det sammanhanget till nu gällande gemenskapslagstiftning, särskilt artiklarna 4 och 5 i direktiv 91/440/EEG om utvecklingen av gemenskapens järnvägar, ändrat genom direktiv 2001/12/EG. I dessa artiklar föreskrivs att järnvägsföretag skall ha en oberoende ställning och att de skall drivas enligt de principer som gäller för kommersiella företag.

(2003/C 222 E/200)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0254/03

från Ole Krarup (GUE/NGL) till kommissionen

(29 januari 2003)

Ämne: Tillträde till marknaden för hamntjänster

Om förslaget till direktiv om tillträde till marknaden för hamntjänster antas i sin nuvarande form kommer detta att leda till problem med hänsyn till upprätthållandet av gällande regler om fartygssäkerhet och hamnarbetarnas arbetsvillkor, som följd av fritt tillträde till egenhantering.

Kan kommissionen, mot denna bakgrund, ge besked om hur den tänker gå till väga för att se till att dessa regler upprätthålls? Rent konkret, hur menar kommissionen att de danska hamnarbetarnas avtalade löne- och arbetsvillkor — härunder arbetsmiljö — skall säkras åt dem som kommer att omfattas av bestämmelserna om egenhantering när direktivet träder i kraft?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(25 februari 2003)

Enligt kommissionens förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om tillträde till marknaden för hamntjänster⁽¹⁾ skall medlemsstaterna vidta nödvändiga åtgärder för att garantera att sociallagstiftningen tillämpas. Detta bekräftades i den gemensamma ståndpunkten⁽²⁾. Mer specifikt fastställs det uttryckligen i den gemensamma ståndpunkten om egenhantering att bestämmelserna inte på något sätt påverkar tillämpningen av nationell sysselsättnings- och sociallagstiftning, förutsatt att dessa är förenliga med gemenskapsrätten och gemenskapens och de berörda medlemsstaternas internationella åtaganden. Dessutom måste tjänsteföretag som anställer sin egen personal uppfylla de kriterier som är fastställda av den berörda medlemsstaten. Även här gäller naturligtvis att kriterierna måste vara förenliga med gemenskapsrätten.

Slutligen står det i artikel 19 i den gemensamma ståndpunkten att "detta direktiv påverkar inte på något sätt tillämpningen av medlemsstaternas sociallagstiftning, däribland relevanta regler för tjänsteleverantörers anställande av personal när de tar över ett tillstånd till följd av ett urvalsförfarande. Socialskyddsnormerna får inte vara lägre än de som fastställs i tillämplig gemenskapslagstiftning". Normerna måste dessutom vara förenliga med gemenskapsrätten, däribland bestämmelserna och principerna i EG-fördraget.

För danska hamnarbetare gäller alltså den danska sociallagstiftningen och/eller kollektivavtal på det sätt som anges ovan.

⁽¹⁾ EGT C 154 E, 29.5.2001.

⁽²⁾ EGT C 299 E, 3.12.2002.

(2003/C 222 E/201)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0265/03
från Herbert Bösch (PSE) till rådet

(6 februari 2003)

Ämne: Oegentligheter vid Europol

I sin Internetutgåva av den 22 januari 2003 berättar veckotidningen Stern om vanstyre och brott mot budgetföreskrifterna vid Europol. Det sägs bland annat att en före detta högt uppsatt medarbetare vid Europol fått 280 000 euro utan att det funnits någon rättslig grund för en sådan utbetalning.

Kan rådet berätta från vilken medlemsstat denne medarbetare utsänts till Europol och vad han arbetade med för slags uppgifter där?

Stämmer det att det förekommit bedrägeri och urkundsförfalskningar i samband med inköp av datorsystem inom det område som denne högt uppsatte medarbetare var ansvarig för?

Har rådet beviljat ansvarsfrihet för Europols ledning, trots de ekonomiska missförhållanden som beskrivits i revisorernas rapport? I så fall: varför då?

Kan rådet sända mig en kopia av revisorernas rapport, som hittills varit konfidentiell, i och med att rapporten tydligen redan finns bland journalisterna?

Svar

(13 maj 2003)

Vid sitt möte i januari 2003 beslutade Artikel 36-kommittén att, innan den förelägger rådet beviljandet av ansvarsfrihet för Europol för budgetens genomförande 2001, begära ytterligare information från Europol angående kommentarerna i den revisionsrapport som den ärade parlamentsledamoten hänvisar till. Denna information lämnades av Europols företrädare vid mötet i kommittén den 19 och 20 februari 2003. Eftersom Europols ledning har åtagit sig att förbättra det administrativa systemet för att undvika att det uppkommer nya finansiella oegentligheter, har Artikel 36-kommittén beslutat att rekommendera rådet att bevilja ansvarsfrihet för Europols budget för 2001.

Vid sitt möte den 18 mars 2003 beviljade rådet Europols direktör ansvarsfrihet för genomförandet av Europols budget 2001.

Rådet är dock angeläget att påpeka att Europols budget handhas av medlemsstaterna och att Europol enbart ansvarar inför medlemsstaternas regeringar för den ekonomiska förvaltningen.

(2003/C 222 E/202)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0266/03
från Joachim Wuermeling (PPE-DE) till kommissionen

(6 februari 2003)

Ämne: Monopol för organisationer för förvaltning av upphovsrättigheter

I Europeiska unionens medlemsstater finns det nationella organisationer med uppgift att förvalta upphovsrättigheterna eller skyddet av verk enligt annan lagstiftning, inklusive nyttjanderättigheterna. Dessa organisationer övervakar föranstaltningar dit allmänheten har tillträde och driver in avtalsenliga ersättningar. För bevakningen av upphovsrättigheter i utlandet har organisationerna i de enskilda medlemsstaterna ingått ömsesidiga avtal. Enligt dessa avtal företräder varje nationell organisation i sitt hemland också motsvarande utländska intresseorganisationer, förmedlar utländska upphovsrättigheter och driver in upphovsrättsliga ersättningar, som sedan kvittas mot varandra länderna emellan. Avtalen grundar sig på territoriell exklusivitet och leder till att rätten till uppförande av ett verk kan förvärfvas endast hos en enda intresseorganisation i var och en medlemsstat. Någon konkurrens existerar inte. Detta leder till att avgifterna för förvaltning av upphovsrättigheter hela tiden stiger.

Europeiska kommissionen har med anslag från Phare och Tacis tagit initiativet till ett program för skydd av upphovsrättigheter i kandidatländerna. Målet är bland annat att bygga upp ett fungerande system för skydd av upphovsrättigheter.

1. Hur ser kommissionen på den monopolställning som de ovannämnda organisationerna innehar?
2. Gynnar kommissionen uppkomsten av sådana monopol i samband med att det skapas en rättslig ram för skydd av upphovsrättigheter i kandidatländerna?

Svar från Fritz Bolkestein på kommissionens vägnar

(12 mars 2003)

Kommissionen har redan flera gånger sett över förvaltningsorganisationernas monopol. Såväl kommissionen som EG-domstolen har tidigare i konkreta fall⁽¹⁾ ansett att viss verksamhet som dessa förvaltningsorganisationer ägnar sig åt är konkurrenshämmande. Samtidigt är det allmänt känt att dessa organisationer spelar en viktig roll i förvaltningen av upphovsrättigheter och närstående rättigheter, bl.a. därför att de kan erbjuda sina medlemmar och användarna en gemensam kontaktpunkt som väsentligt underlättar tillgången till skyddade verk och annat skyddat material. Ömsesidighetsavtal gör det möjligt för organisationer att erbjuda användarna en världsomspännande katalog, under förutsättning att avtalen inte strider mot konkurrenslagstiftningen⁽²⁾.

Eftersom konkurrensaspekterna och reglerna för den inre marknaden hänger ihop vill kommissionen göra parlamentsledamoten uppmärksam på att den redan för flera år sedan tog upp frågan om förvaltning av immaterialrättigheter, särskilt kollektiv förvaltning. Kommissionen menar att kollektiv förvaltning ska vara effektivt fullt ut på den inre marknaden, och den redigerar för närvarande ett meddelande om förvaltning av immaterialrättigheter. I detta meddelande kommer man att redogöra för analysen i denna sektor, de frågor som uppkommit och de svar som kan ges.

När det gäller den andra punkten som parlamentsledamoten tar upp påminner kommissionen om artikel 295 i EG-fördraget: "Detta fördrag skall inte i något hänseende ingripa i medlemsstaternas egendomsordning". Immaterialrättigheternas existens kan inte ifrågasättas men kommissionens roll är ändå att se till att förvaltningen av dessa rättigheter inte strider mot konkurrensreglerna och föreskrifterna på den inre marknaden. Kommissionen vill samtidigt poängtera att förvaltningsorganisationer är nödvändiga för att effektivt kunna utöva vissa immaterialrättigheter. Ofta finns det inga andra rättsliga eller praktiska möjligheter att få sådana licenser. Kommissionen anser därför att det är nyttigt att sådana organisationer existerar inom gemenskapen och i kandidatländerna, om deras verksamhet regleras genom särskilda rättsliga föreskrifter och om de kontrolleras av behöriga myndigheter, i synnerhet myndigheter som inrättats av denna anledning och konkurrensmyndigheter.

⁽¹⁾ GEMA, kommissionens beslut av den 2 juni 1971, EGT L 134, 10.6.1971; Domstolens dom av den 13 juli 1989 i mål 395/87 Tournier; Domstolens dom av den 13 juli 1989 i målen 110/88, 241/88, 242/88, Lucazeau.

⁽²⁾ Se t.ex. kommissionens beslut av den 8 oktober 2002 i mål 38 014 IFPI Simulcasting, som finns på: <http://europa.eu.int/comm/competition/antitrust/cases/decisions/38014/en.pdf>.

(2003/C 222 E/203)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0270/03

från Giacomo Santini (PPE-DE) till rådet

(6 februari 2003)

Ämne: Förlorade arbetstillfällen vid gränserna till de central- och östeuropeiska länderna

Utvidgningen till de central- och östeuropeiska länderna i maj 2004 kommer oundvikligen att medföra arbetslöshet för hundratals människor som arbetar vid gränsövergångarna. Hittills har de arbetat med tull, transporter och tjänster i anslutning till sådan verksamhet.

Vid vissa gränser, till exempel den i östra Italien mot Slovenien, kommer arbetslösheten att drabba över 90 procent av dem som idag direkt eller indirekt arbetar med speditorsbranschen.

Arbetslösheten och de familjekriser som kommer att följa är ett konkret problem, men dessutom kommer det att uppstå ekonomisk skada genom att man förlorar kunskaperna i en hel yrkeskår och därmed går miste om ett mänskligt och kulturellt arv som byggts upp under många år av arbete och tradition.

Mot bakgrund av ovanstående ombes rådet att svara på följande frågor:

1. Vad tänker rådet göra för att hjälpa de arbetstagare som drabbas hårt av denna historiska utvidgning?
2. Anser inte rådet att man borde lägga fram ett förslag till direktiv om omskolning för att ta tillvara all denna yrkeskunskap som finns vid de gränser som idag är EU:s yttre gränser och som annars kommer att gå förlorad?
3. Skulle rådet kunna tänka sig en kompensationsplan, med undantag från bestämmelserna om statligt stöd, för de företag som kommer att tvingas lägga ner sin verksamhet?
4. Vilken typ av stöd för kompensationsåtgärder kan man begära från de nya medlemsstaterna?

Svar

(13 maj 2003)

Europeiska unionens utvidgning erbjuder en historisk möjlighet till fred och välstånd i Europa. För att utvidgningen skall bli framgångsrik måste den få största möjliga stöd från den allmänna opinionen, både i medlemsstaterna och de tio länder som gör sig beredda att ansluta sig. Det är i det sammanhanget uppenbart att utvidgningen måste väcka oro inför perspektivet med en ökad konkurrens i de regioner som gränsar till dessa länder.

För att bemöta dessa farhågor, och på uppmaning av Europeiska rådet i Nice, förelade kommissionen rådet i juli 2001 en handlingsplan för gränsregionerna⁽¹⁾. Denna plan som gäller 23 regioner med en befolkning på omkring 33 miljoner invånare syftar till att underlätta övergången till den ekonomiska integrationen. På initiativ av Europaparlamentet skapades också en särskild budgetpost för att finansiera pilotprojekt till förmån för dessa regioner. Därigenom avsattes 2002 ett sammanlagt belopp på 20 miljoner euro för denna budgetpost för att finansiera olika initiativ till förmån främst för små och medelstora företag inom de sektorer som påverkas av utvidgningen. Till detta kommer de kraftiga stöd som gränsregionerna redan tar emot (eller kommer att ta emot vid anslutningen) genom strukturfonderna, närmare bestämt inom ramen för Interreg-programmet.

Rådet uppmanar dessutom den ärade parlamentsledamoten att vända sig direkt till kommissionen för att därifrån få detaljerade upplysningar om de möjligheter som kan erbjudas företag för att möta de speciella problem som följer av utvidgningen inom ramen för genomförandet av de riktlinjer som kommissionen har fastställt när det gäller statsstöd på regional nivå.

⁽¹⁾ KOM(2001) 437 slutlig, 25.7.2001.

(2003/C 222 E/204)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0276/03 från Wolfgang Ilgenfritz (NI) till rådet

(7 februari 2003)

Ämne: Överföring av valutareserver

I Belgien, Nederländerna och Italien skall enligt uppgift överföringar av valutareserver ha genomförts utan att EU-myndigheterna gjort några invändningar.

Har valutareserver verkligen överförts från centralbankerna, och kan dessa medel på grundval av nationella budgetbeslut därefter användas fritt (till exempel för finansiering av offentliga vägbyggen eller främjande av forskning)?

Måste EU:s myndigheter, och i så fall vilka, godkänna sådana överföringar eller kan dessa beslut helt och hållet fattas på nationell nivå?

Hur stora valutareserver står till förfogande för sådana överföringar i de enskilda medlemsstaterna?

Svar*(13 maj 2003)*

Enligt artikel 31.2 i stadgan för Europeiska centralbankssystemet och ECB och om inte annat följer av artikel 23 i denna (uppfyllande av nationella centralbankers externa skyldigheter) skall transaktioner i valutareserver som kvarstår i de nationella centralbankerna efter den obligatoriska överföringen av sådana tillgångar till ECB i enlighet med gemenskapens monetära politik godkännas av ECB, så att överensstämmelsen med gemenskapens valuta- och penningpolitik säkerställs.

*(2003/C 222 E/205)***SKRIFTLIG FRÅGA E-0282/03****från Alexandros Alavanos (GUE/NGL) till kommissionen***(7 februari 2003)*

Ämne: Tullbestämmelser vid import av produkten tahini till Polen

Grekland exporterar en produkt med benämningen tahini till den polska marknaden. På grundval av tillverkningsprocessen ingår denna produkt i tullklass 12.08 och i denna klass skall tullen på import av produkter till Polen från Grekland vara 9 % av tullvärdet. Men det polska finansdepartementet har placerat denna produkt i tullklass 20.08, vilket har lett till att importtullen rusar upp i 35 % av tullvärdet och att retroaktiva tullar införts för all import av produkten under de senaste tre åren.

Med tanke på att den polska regeringens beslut direkt drabbar och i praktiken förbjuder den grekiska exporten av produkten och att det dessutom leder till oåterkalleliga skador för importörerna som måste betala retroaktiva tullar för tre år, vill jag fråga kommissionen:

1. Kan retroaktiv betalning av höjda tullar tillämpas vid import av produkten tahini, mot bakgrund av att handeln måste grunda sig på principen om "berättigat förtroende" och att affärsparterna bör känna sig säkra?
2. Finns det något yttrande från tullkodexkommittén som anger importtullen till Polen för produkten tahini till 9 %?

Svar från Fritz Bolkestein på kommissionens vägnar*(18 mars 2003)*

1. Ja, enligt gemenskapens lagstiftning och i avsaknad av ett giltigt bindande klassificeringsbesked utfärdat av en tullförvaltning i gemenskapen är det möjligt att korrigera klassificeringen av en produkt och att retroaktivt ta ut ytterligare tullar, såvida inte reglerna om skydd av god tro är tillämpliga. Den polska tullagstiftningen liknar gemenskapens tullagstiftning, varför dessa principer också tillämpas i Polen.

2. Nej. Polen är inte en medlemsstat i gemenskapen och besluten av gemenskapens tullkodexkommitté är således ännu inte tillämpliga på detta land. Även om tullkodexkommittén skulle fastställa att produkten i fråga borde klassificeras enligt HS-nummer 12.08, skulle frågan endast kunna lösas genom en bilateral överenskommelse mellan gemenskapen och Polen enligt artikel 10.1 i konventionen beträffande Harmoniserade systemet, i vilken både Polen och gemenskapen är avtalsslutande parter.

3. Om en sådan överenskommelse inte är möjlig kan tvisten lösas genom ett beslut av Kommittén för Harmoniserade systemet inom ramen för Världstullorganisationen, genom att man i detta fall återoppar bestämmelserna om "Biläggande av tvister" i artikel 10.2 i konventionen beträffande Harmoniserade systemet.

4. Det bör dock betonas att med hänsyn till de förfaranden som måste följas kan den kommitténs beslut komma att fattas först efter Polens anslutning till EU. Med tanke på detta kommer kommissionen att undersöka möjligheterna att ta upp denna fråga på bilateral nivå med Polen.

(2003/C 222 E/206)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0302/03**från Jan Wiersma (PSE), Joost Lagendijk (Verts/ALE)
och Elisabeth Schroedter (Verts/ALE) till rådet**

(10 februari 2003)

Ämne: Kärnvapenangrepp som ett led i Förenta staternas strategiska doktrin: skadeverkningar för GUSP, den europeiska säkerhets- och försvarspolitiken och de transatlantiska relationerna (bl. a. inom Nato)

1. Har rådet läst artiklarna i Washington Post den 11 december med titeln: "Preemptive Strikes Part of US Strategic Doctrine", och i The Guardian med titeln "US nuclear strategy threatens the world" och har rådet fått en kopia av det dokument om Förenta staternas politik till vilket det hänvisades i dessa artiklar och i vilket det bekräftas att Förenta staterna är berett att sätta in kärnvapen mot länder som antas utveckla och/eller inneha massförstörelsevapen eller beståndsdelar till sådana (ett dokument som offentliggjorts i december 2002 med titeln "National Strategy to Combat Weapons of Mass Destruction")?
2. Kan rådet förneka eller bekräfta att detta dokument är en del av ett direktiv från presidenten och håller rådet med om att en insats av kärnvapen i förebyggande syfte, enligt vad som beskrivits i det ovannämnda dokumentet, måste anses som ett led i Förenta staternas officiella säkerhetspolitik?
3. Kan rådet hålla med om att en sådan politik bryter mot de så kallade negativa säkerhetsgarantierna som det kommits överens om i icke-spridningsavtalet och som innebär att kärnvapen inte kommer att användas mot länder som själva inte har sådana vapen?
4. Oroar det rådet att taktiska kärnvapen kan komma att sättas in mot förstärkta underjordiska mål (robust nuclear earth penetrator), enligt prognoserna i US New Nuclear Posture Review, som offentliggjordes i januari 2002?
5. Vilka åtgärder vidtar rådet – med eller genom medlemsstaterna, i Nato, i FN och i direkta förbindelser med Förenta staterna – för att övertyga landets regering om att hotet om insats av kärnvapen i "självförsvarssyfte", vid sidan om det klassiska bruket av dessa vapen som avskräckningsmedel, är en farlig tankegång globalt sett, eftersom det skulle sänka tröskeln för ett kärnvapenkrig och utgöra ett stort hot mot partnerskapsrelationerna mellan Förenta staterna och EU, både inom och utanför Nato? Vilka åtgärder ämnar rådet vidta för att mera aktivt engagera Förenta staterna i de nuvarande programmen för icke-spridning och rustningskontroll?
6. Vilka garantier kan rådet ge för att kärnvapenangrepp från Förenta staternas sida inte kommer att ingå som ett led i någon som helst operation som EU:s medlemsstater eller Natos blivande snabba insatsstyrka kommer att medverka i?

Svar

(13 maj 2003)

Rådets allmänna politik är att inte diskutera frågor på grundval av tidningsartiklar. Rådet har inte diskuterat den artikel i Washington Post som de ärade parlamentsledamöterna hänvisar till. Rådet har heller inte behandlat det amerikanska politiska dokument som nämns och detta har heller inte officiellt lagts fram för rådet.

Vid 2000 års utvärderingskonferens mellan parterna i fördraget om förhindrande av spridning av kärnvapen (NPT) förelåg enighet i slutdokumentet om att "rättsligt bindande säkerhetsgarantier från de fem kärnvapenstaterna till de kärnvapenfria stater som är parter i NPT förstärker systemet för icke-spridning av kärnvapen". Konferensen noterade dessutom att "kärnvapenstaterna åter bekräftat sitt engagemang för resolution 984/1995 från FN:s säkerhetsråd om säkerhetsgarantier för de kärnvapenfria stater som är parter i NPT". Alla EU:s medlemsstater är parter i NPT.

EU är och förblir engagerat för en multilateral strategi när frågor om nedrustning, vapenkontroll och icke-spridning skall behandlas. EU tar också upp dessa frågor vid regelbundna kontakter med USA och uppmuntrar i synnerhet USA att fortsätta att aktivt delta i diskussionerna i olika internationella forum. I samband med dialogen mellan EU och USA fortsätter EU bl.a. att kraftigt anmoda USA att ratificera fördraget om fullständigt förbud mot kärnsprängningar.

När det gäller frågan i punkt 6, kan EU:s medlemsstater själva besluta om deltagande i militära insatser på grundval av nationell suveränitet. Det bör dessutom erinras om att principen om Europeiska unionens självständighet när det gäller beslutsfattande skall tillämpas i samband med varje insats som genomförs enligt avdelning V i FEU.

(2003/C 222 E/207)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0309/03

från Markus Ferber (PPE-DE) till kommissionen

(10 februari 2003)

Ämne: Nationella och gemenskapsrättsliga föreskrifter och deras följder för biodlarna

1. Frågan om huruvida mjölksyra får användas vid biodling har juridiskt hanterats på olika sätt i EU:s olika medlemsstater. Hur ställer sig kommissionen till att de ekonomiska och ekologiska konsekvenserna för biodlingen därför kommer att bli olika?
2. Varför har EU-kommissionen tagit initiativet i frågan om att medlemskap i branschorganisation skall vara obligatoriskt, trots att detta är något som faller inom medlemsstaternas behörighetsområde?
3. I vad mån får medlemsstaterna ha olika bestämmelser om huruvida mjölksyra och myrsyra skall vara tillåtna eller inte respektive obligatoriskt anses som apoteksvara eller inte, utan att detta ur gemenskapsrättslig synvinkel betraktat leder till snedvridningar av konkurrensen?
4. Hur avser EU-kommissionen att vid godkännandet av besprutningsmedel reagera på de förändrade odlingsmetoderna inom jordbruket, där odlingen av genetiskt modifierade grödor hela tiden ökar?
5. Är sockerförsörjningen för vinterutfodring av bin en fråga som berör gemenskapsrätten? Vilka konventioner och avtal tangeras av dessa bestämmelser? I vilken mån anser kommissionen att det till följd av prisutvecklingen och därmed snedvridningen av konkurrensen finns behov av åtgärder på europeisk nivå?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(13 mars 2003)

1. I EG-lagstiftningen finns det inga särskild bestämmelser om användning av organiska syror (mjölksyra) i kuporna för att på så sätt bekämpa vissa bisjukdomar. I de fall organiska syror används som veterinärmedicinska läkemedel är det emellertid nödvändigt med ett förhandsgodkännande. Icke desto mindre förfaller det som om det i praktiken är berättigat med olika praxis i olika medlemsstater på grund av en direkt inverkan av klimatfaktorer vid den här typen av behandling.
2. 1997 antogs rådets förordning (EG) nr 1221/97 av den 25 juni 1997 om allmänna tillämpningsregler för åtgärder som syftar till att förbättra villkoren för produktion och saluföring av honung⁽¹⁾, i vilken det i artikel 4 föreskrivs att de frivilliga nationella programmen skall utarbetas i nära samverkan med branschorganisationer och kooperativ inom biodlingen och produktionskedjan. Denna skyldighet riktar sig till medlemsstaterna som har ansvar för att få dessa organisationer att medverka i utarbetandet av de nationella programmen.
3. De nationella bestämmelserna för att godkänna veterinärmedicinska produkter för behandling eller förebyggande av sjukdom hos bin skall följa gällande EG-lagstiftning: direktiv 2001/82/EG⁽²⁾, förordning (EEG) nr 2377/90⁽³⁾ och förordning (EEG) nr 2309/93⁽⁴⁾. Dessa bestämmelser hindrar inte att medlemsstaterna antar strängare regler när det gäller att ordinera och tillhandahålla veterinärmedicinska produkter om det behövs för att skydda människors eller djurs hälsa. Distributionen av veterinärmedicinska produkter är en fråga för medlemsstaterna, som skall vidta lämpliga åtgärder för att kontrollera parti- och minuthandel till djurägare eller djurhållare.

4. Godkännande av växtskyddsmedel regleras av rådets direktiv 91/414/EEG av den 15 juli 1991 om utsläppande av växtskyddsmedel på marknaden⁽⁵⁾ och är en fråga med specifikt nationell behörighet. När medlemsstaterna lämnar godkännande skall de försäkra sig om att säkerhetsnormerna i direktivet uppfylls och att de riskhanteringsföreskrifter som gäller för verksamma ämnen enligt bilaga I till det direktivet följs. Kommissionen har nyligen tillsammans med medlemsstaterna inrättat en arbetsgrupp för herbicidtoleranta växter och en av dess uppgifter är att undersöka den möjliga inverkan av genetiskt modifierade växter på bruket av herbicider.

5. Nej. Ett stödsystem för inköp av denaturerat socker var i bruk mellan 1968 och 1974. Efter några förändringar avskaffades stödet till sektorn 1983, inbegripet stödet för inköp av socker, först och främst på grund av administrationskostnaderna, förorsakade av näringens struktur med ett mycket stort antal och vitt spridda stödmottagare som i de allra flesta fallen ägnar sig åt jordbruk bara på deltid. Av samma skäl avser kommissionen inte att föreslå ett nytt system med direktstöd till biodlingen.

(1) EGT L 173, 1.7.1997.

(2) Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/82/EG av den 6 november 2001 om upprättande av gemenskapsregler för veterinärmedicinska läkemedel, EGT L 311, 28.11.2001.

(3) Rådets förordning (EEG) nr 2377/90 av den 26 juni 1990 om inrättandet av ett gemenskapsförfarande för att fastställa gränsvärden för högsta tillåtna restmängder av veterinärmedicinska läkemedel i livsmedel med animaliskt ursprung, EGT L 224, 18.8.1990.

(4) Rådets förordning (EEG) nr 2309/93 av den 22 juli 1993 om gemenskapsförfaranden för godkännande för försäljning av och tillsyn över humanläkemedel och veterinärmedicinska läkemedel samt om inrättande av en europeisk läkemedelsmyndighet, EGT L 214, 24.8.1993.

(5) EGT L 230, 19.8.1991.

(2003/C 222 E/208)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0310/03

från Michl Ebner (PPE-DE) till kommissionen

(10 februari 2003)

Ämne: Djurskydd och djurskötsel enligt olika djurarters respektive krav

I EU-landet Grekland lär det finnas exempel på att djur inte sköts enligt de respektive krav som olika djurarter ställer på skötseln. Kor och andra husdjur får av obegripliga anledningar gå och beta med två ben ihopbundna.

Ändringen av punkt 8 i bilagan till direktiv 91/629/EEG⁽¹⁾, enligt vilken kalvar inte bör hållas tjuvrade, gäller bara individuellt kättade kalvar. Finns det i lag reglerat hur betande husdjur skall hållas? Om så är fallet: ingår det i detta lagrum också stadganden om att djur, framför allt i varma sydliga områden, skall kunna skydda sig mot solen? Finns det några stadganden för att trygga djurens försörjning med vatten?

Efterlevs förresten föreskrifterna för transporter av husdjur, framför allt ryggradsdjur? Enligt vetenskapliga undersökningar utgör framför allt av- och pålastningen ett enormt stressmoment. Tas det i detta sammanhang hänsyn till gemenskapskriterierna för mellanstationer i bilaga I till rådets förordning (EG) nr 1255/97⁽²⁾ av den 25 juni 1997 om gemenskapskriterier för mellanstationer och om ändring av färdplanen i bilagan till direktiv 91/628/EEG⁽³⁾? I vad mån kan medlemsstaten Greklands rapporter till kommissionen om att husdjuren sköts enligt respektive djurarters krav anses tillfredsställande?

(1) EGT L 340, 11.12.1991, s. 28.

(2) EGT L 174, 2.7.1997, s. 1.

(3) EGT L 340, 11.12.1991, s. 17.

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(9 april 2003)

Det finns ingen särskild gemenskapslagstiftning för att skydda kor. Kor omfattas dock av rådets direktiv 98/58/EG av den 20 juli 1998 om skydd av animalieproduktionens djur⁽¹⁾. I artikel 3 i det direktivet föreskrivs följande: "Medlemsstaterna skall fastställa bestämmelser så att ägaren eller uppfödaren vidtar alla rimliga mått och steg för att garantera välbefinnandet hos de djur de har hand om och för att se till att dessa djur inte utsätts för någon onödig smärta, onödigt lidande eller onödig skada". I punkt 7 i bilagan till direktivet fastställs att "Den rörelsefrihet som ett visst djur har, med hänsyn till djurarten och i enlighet med beprövad erfarenhet och vetenskaplig kunskap, får inte begränsas på ett sådant sätt att det medför onödigt lidande eller onödig skada" och "Om ett djur ständigt eller vanligtvis är fastbundet, fastkedjat eller fasthållet skall djuret ha ett utrymme som är anpassat till dess fysiologiska och etologiska behov, i enlighet med beprövad erfarenhet och vetenskaplig kunskap". Vidare krävs det i direktivet att "Djur som inte förvaras i byggnader skall, såvitt det är nödvändigt och möjligt, ges skydd mot dåligt väder [...]" (punkt 12 i bilagan) och att "Alla djur skall ha tillgång till tillräckligt med färskvatten av lämplig kvalitet eller ha möjlighet att tillfredsställa sitt vätskeintag på något annat sätt" (punkt 16 i bilagan).

Gemenskapen och dess medlemsstater har dessutom skrivit på Europeiska konventionen om skydd av animalieproduktionens djur. Inom ramen för denna konvention har det antagits en rekommendation om nötkreatur.

Vid rådets (jordbruk) möte i januari 2001 lade kommissionen fram en rapport om medlemsstaternas erfarenheter av tillämpningen av direktiv 91/628/EEG⁽²⁾ om skydd av djur vid transport. Rapporten har också överlämnats till parlamentet. I den påtalas stora brister i de nationella myndigheternas insatser för att kontrollera att lagstiftningen efterlevs. Kommissionens slutsats är att såväl lagstiftningen som medlemsstaternas kontroll av att denna efterlevs behöver förbättras.

Kontoret för livsmedels- och veterinärfrågor gör regelbundet besök för att kontrollera tillämpningen av gemenskapens djurskyddslagstiftning. Resultaten av kontrollbesöken offentliggörs på Internet. Tyvärr framgår det ständigt av dessa rapporter att det i Grekland finns brister både vad gäller tillämpningen av och tillsynen över gemenskapens lagstiftning på detta område.

Grekland har inte till alla delar uppfyllt sin skyldighet att rapportera om de inspektioner som gjorts för att kontrollera efterlevnaden av bestämmelserna i direktiv 98/58/EG under perioden 2000–2001, såsom föreskrivs i kommissionens beslut 2000/50/EG av den 17 december 1999 om krav för inspektion av anläggningar där djur hålls för animalieproduktion⁽³⁾. Kommissionen har påmint Grekland om dess skyldighet i detta hänseende och kommer om det visar sig vara nödvändigt att överväga ett överträdelseförfarande i enlighet med artikel 226 i EG-fördraget.

⁽¹⁾ EGT L 221, 8.8.1998, s. 23.

⁽²⁾ EGT L 340, 11.12.1991, s. 17.

⁽³⁾ EGT L 19, 25.1.2000, s. 51.

(2003/C 222 E/209)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0317/03

från Francisca Sauquillo Pérez del Arco (PSE) till rådet

(10 februari 2003)

Ämne: Samarbete med Brasilien

I Brasilien finns det 50 miljoner fattiga. President da Silva har beslutat att under sin ämbetsperiod koncentrera arbetet på sitt lands sociala utveckling och utrota den svält som stora delar av befolkningen lider av. Ingår förbindelserna med Brasilien i rådets prioriteringar, mot bakgrund av ovanstående?

Om så är fallet, kan president da Silva räkna med att erhålla stöd från EU:s medlemsstater?

I vilken omfattning bidrar EU:s medlemsstater med livsmedelsbistånd till Brasilien?

Svar

(13 maj 2003)

1. EU har vid upprepade tillfällen bekräftat sin avsikt att förstärka sina förbindelser på områdena politik, ekonomi, handel och samarbete med Brasilien både bilateralt och inom den biregionala ramen för EU-Mercosur. För närvarande uppgår EG:s samarbete med Brasilien till ett belopp på ca 210 miljoner euro för projekt under genomförande. Den sektor som tilldelats de största finansiella resurserna för pågående projekt är miljön (80 miljoner euro), främst inom ramen för det internationella pilotprogrammet för bevarande av de brasilianska regnskogarna. På det sociala området är fattigdomsbekämpningen den främsta prioriteten och två viktiga projekt är i gång för ett totalt belopp på 12,6 miljoner euro. Många europeiska icke-statliga organisationer arbetar med aktiva utvecklingsprojekt i Brasilien med stöd av EG-finansiering, i allmänhet i syfte att förbättra levnadsvillkoren för mindre gynnade samhällsgrupper. Under 1999 och 2000 uppgick EG:s finansiering av de icke-statliga organisationernas verksamhet i Brasilien till 43 miljoner euro.

2. En särskild hänvisning bör även göras till det samförståndsavtal om samarbete som undertecknades av Europeiska kommissionen och Brasilien den 19 november 2002. I samförståndsavtalet, vars preliminära budget uppgår till 64 miljoner euro, fastställs de prioriterade områdena för det bilaterala samarbetet mellan EG och Brasilien fram till slutet av 2006. Samförståndsavtalet är inriktat på fem prioriterade områden, nämligen offentlig förvaltning, ekonomiskt samarbete, social utveckling, FoU samt miljö. Följande tre projekt som antagits inom ramen för samförståndsavtalet är redan under genomförande: modernisering av den offentliga förvaltningen, stöd till skattereformer samt utbildning om mänskliga rättigheter för polisen. Ett fjärde projekt i syfte att upprätta ett nätverk mellan teknikcentrum är under utarbetande.

Det erinras om att samförståndsavtalet uttryckligen föreskriver att det skall finnas möjlighet att anpassa avtalet om parterna anser detta nödvändigt. De behöriga EU-myndigheterna kommer vid behov att noggrant granska varje begäran från de brasilianska myndigheterna om anpassning av de ovan nämnda prioriterade samarbetsområden som man kommit överens om.

3. Inom ramen för samarbetet mellan EU och Mercosur antog Europeiska kommissionen det regionala vägledande programmet till ett värde av 48 miljoner euro för perioden 2002–2006. Det regionala vägledande programmet omfattar stöd till fullbordandet av Mercosurs inre marknad, förstärkning av Mercosurs institutionsuppbyggnad och sektorspolitik samt förbättring av möjligheterna för det civila samhällets aktörer att aktivt bidra till ytterligare integrering och till förbindelserna mellan EU och Mercosur.

4. När det gäller livsmedelsbistånd till Brasilien förefaller det råda enighet om att svälten i Brasilien inte beror på brist på livsmedel eller distributionskanaler utan i stället på den svaga köpkraften hos stora grupper av Brasiliens befolkning. De internationella givarnas insatser har därför inriktats på att förbättra dessa gruppers sociala och ekonomiska villkor.

(2003/C 222 E/210)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0319/03

från Dominique Souchet (NI) till kommissionen

(10 februari 2003)

Ämne: Cypern och Malta bort från svarta listan i samförståndsavtalet från Paris

Cypern och Malta låter fartyg fritt registrera sig under sin respektive flagg och staterna anses fortfarande vara länder med bekvämlighetsflagg, eftersom de alljämt finns med på svarta listan i samförståndsavtalet från Paris.

Men Cypern och Malta är också kandidater för medlemskap i EU. En förutsättning för att ett land skall kunna gå med i EU är att landet anpassat sin lagstiftning efter gemenskapens regelverk. Cypern och Malta har alltså åtagit sig att se till att deras respektive sjörikt stämmer överens med gemenskapens sjörikt och har mig veterligen inte anhallit om vare sig förlängd tid eller undantag i samband med detta.

Enligt kommissionens återkommande framstegsrapporter för 2002 måste Cypern och Malta fortsätta sitt arbete för att komma bort från svarta listan, trots de framsteg de gjort på sjösäkerhetens område.

Kunde kommissionen mot bakgrund av det ovasagda besvara följande frågor:

1. Hur långt har Cypern och Malta kommit med att införliva gemenskapens regelverk med sin sjöriktslagstiftning?
2. Finns det någon tidsplan för detta arbete? I så fall: har tidsplanen följts?
3. I vilken mån har lagstiftningen effektivt genomförts i praktiken? Har Cypern och Malta verkligen vilja och förmåga att snabbt genomföra den?
4. När och på vilket sätt kommer Cypern och Malta att ansluta sig till samförståndsavtalet från Paris?
5. Vilka är de åtaganden som Cypern och Malta gjort för att kämpa mot bekvämlighetsflaggorna?
6. Vilka lättnader (skattemässigt och socialt) beviljar Cypern och Malta fortfarande? Vilka är de åtaganden som Cypern och Malta gjort på skattelättnadernas område?
7. Vilken är den respektive genomsnittliga åldern för ländernas handelsflottor?
8. Vad gör kommissionen för att få Cypern och Malta att så snabbt som möjligt följa gemenskapslagstiftningen och den internationella lagstiftningen?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(18 mars 2003)

När det gäller införlivandet av gemenskapens regelverk har Cypern och Malta (se 2002 års återkommande rapport) – efter 1998 års återkommande rapport för Cypern och kommissionens yttrande 1999 för Malta – gjort framsteg när det gäller införlivandet av sjölagstiftningen. Enligt 2002 års återkommande rapport har en stor del av Cypern sjölagstiftning bringats i överensstämmelse med gemenskapens lagstiftning. Beträffande Malta nämndes i 2002 års rapport att man hade gjort vissa framsteg på lagstiftningsområdet, men att viktiga delar av regelverket ännu inte har införlivats och att man måste fortsätta med insatser i denna riktning.

Kommissionen påminner om att det finns tidsplaner som utgör en del av de åtaganden som gjorts i samband med anslutningsförhandlingarna. Såsom nämnts i dokumentet "På väg mot en utvidgad union – Strategidokument och rapport från Europeiska kommissionen om de enskilda kandidatländernas framsteg på vägen mot anslutning" ⁽¹⁾, fortsätter kommissionen med att noggrant övervaka situationen i medlemsstaterna med avseende på deras åtaganden. Därvid rapporterar kommissionen till rådet i enlighet med nuvarande förfaranden. Denna kontinuerliga uppföljning bör genomföras via etablerade kanaler, exempelvis via associeringsavtalen. I enlighet med nuvarande förfarande kommer kommissionen att påpeka varje försening eller problem som rör fullgörandet av de åtaganden som gjorts.

Den vilja och de resurser som Cypern och Malta har mobiliserat för att införliva och genomföra regelverket på sjötransportområdet tar sig framförallt uttryck i den administrativa kapacitet som inrättats för detta ändamål. Enligt 2002 års återkommande rapport har Cypern gjort betydande framsteg dels när det gäller förstärkningen av den administrativa kapaciteten i ministeriet för handelsflottan, dels när det gäller förbättrade säkerhetsnormer. Samtidigt betonades emellertid att det kommer att krävas ytterligare insatser när det gäller personalsituationen på dessa båda områden. Malta har enligt 2002 års återkommande rapport gjort betydande insatser för att förstärka den administrativa kapaciteten, men dessa insatser måste fortsätta för Malta skall kunna förbättra sina säkerhetsnormer. Utvärderingen av de åtaganden som gjorts av dessa två kandidatländer avseende ländernas administrativa kapacitet utgör en del av ovan nämnda kontinuerliga uppföljning.

Vad gäller samförståndsavtalet från Paris har Cypern och Malta redan uttryckt sin avsikt att ansluta sig till detta. För detta ändamål har regeringarna i dessa länder begärt information, från sekretariatet för Parisavtalet, om det förfarande som skall användas för att de skall kunna ansluta sig som samverkande medlemmar. Diskussioner om denna fråga har ägt rum under 2002.

Enligt tillgänglig information har regeringarna i de två länderna emellertid hittills inte framställt någon formell begäran om anslutning eller överlämnat någon självbedömning avseende uppfyllelse av de kriterier som anges i artikel 8.2 i samförståndsavtalet (som bland annat handlar om kapacitet och resultat när det gäller flaggstatskontroll och hamnstatskontroll), vilket utgör den första etappen i anslutningsförfarandet.

Det bör påpekas att "kampen mot bekvämlighetsflaggorna" rör fartyg som inte uppfyller de normer som fastställts i gemenskapen och på det internationella planet i fråga om arbetsvillkor och säkerhet. De kontroller som syftar till att upptäcka dessa fartyg omfattas av gemenskapens regelverk, vars införlivande och genomförande i Cypern och på Malta övervakas av kommissionen.

De system för statligt stöd till sjötransporterna som är i kraft i Malta och på Cypern har samma grundläggande egenskaper i fråga om tonnageskatt som de system som används i EU-länderna. I detta avseende bör det noteras att 1997 års riktlinjer för gemenskapen i fråga om statligt stöd till sjötransporter tillåter lättnader i fråga om skatter och sociala avgifter för redare och sjöfolk, varvid dessa avgifter ibland kan sättas till noll.

Enligt statistik för år 2001 (från Institut of Shipping Economics and Logistics i Bremen) är genomsnittsåldern för fartyg på minst 1 000 bruttoton (av alla typer) 17,9 år för Cypern och 23,4 år för Malta. Det bör dock preciseras att säkerheten för fartyg endast delvis bestäms av deras ålder och att andra faktorer, bland annat underhållet av fartygen, har en avgörande betydelse för fartygets allmänna skick och sålunda för dess säkerhetsnivå. Uppgifterna om den årliga andelen kvarhållna fartyg som seglar under cypriotisk och maltesisk flagg (provisoriska data för 2002: 7,68 % respektive 7,61 %, jämfört med 8,85 % och 9,48 % för år 2001 samt 11,8 % och 9,7 % för år 2000) ger därför en bättre bild av fartygens säkerhetsnivå.

Sedan mars 2000 har kommissionen planerat och genomfört ett flertal stödprojekt inför anslutningen. Projekten syftar till att stärka den administrativa kapaciteten när det gäller genomförandet av regelverket på sjösäkerhetsområdet i Cypern och på Malta. Totalbeloppet för dessa projekt är cirka 4 miljoner euro. Dessutom kommer kommissionen under hela 2003, och ända fram till anslutningen av dessa länder, att fortsätta att övervaka de framsteg som görs av dessa länder både vad gäller genomförandet av dessa projekt och de åtaganden som gjorts på sjösäkerhetsområdet. Denna övervakning genomförs med hjälp av olika strukturer (anslutningskommittéer, övervakningsbesök, gemensam kommitté för övervakning av projekt som genomförs inför anslutningen). Övervakningen kommer att redovisas i interimrapporter, med särskild uppföljning av de viktigaste punkterna för de berörda länderna. Man planerar att sammanställa en övergripande övervakningsrapport till slutet av 2003. Utöver denna övergripande övervakningsrapport, kommer kommissionen att fortsätta med att förse Europaparlamentet – bland annat inom ramen för gemensamma parlamentariska kommittéer – med information om genomförandet av gemenskapens lagstiftning i de båda länderna under perioden fram till ratificeringen av anslutningsfördraget.

(¹) KOM(2002) 700 slutlig.

(2003/C 222 E/211)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0331/03
från Joan Vallvé (ELDR) till kommissionen

(10 februari 2003)

Ämne: Europeisk byrå för öar

I den skriftliga frågan E-2303/01 (¹) av den 31 juli 2001 gjordes kommissionen uppmärksam på problemen för företag på öar som inte ligger i de yttersta randområdena men som befinner sig i utkanten av kontinenten och därför drabbas av allvarliga konkurrensnackdelar eftersom deras transportkostnader är mycket högre än för företag på andra delar av den europeiska kontinenten. De har dessutom inte tillgång till järnvägar, motorvägar eller landfasta transportmedel. Detta innebär ett allvarligt handikapp i en frihandelszon som den gemensamma EU-marknaden.

En av de europeiska byråernas uppgifter är att underlätta operationer inom den gemensamma marknaden genom att sköta regleringar, erbjuda service till industrins olika sektorer etc. Att inrätta en europeisk byrå för öar är en nödvändig och riktig åtgärd för att kompensera bristen på tillträde till frihandelsområdet för öar som inte befinner sig i de yttersta randområdena. En sådan byrå skulle även kunna möta de tekniska behov som är specifikt knutna till öar. Man bör inte glömma bort att det på de europeiska öarna bor mer än 14 miljoner invånare.

Kommissionen ombads ge sin synpunkt på det faktum att det är svårt för vissa europeiska regioner att på lika villkor dra nytta av en av EU:s grundläggande principer, dvs. principen om fri marknad och fri konkurrens, och om man ansåg att en europeisk byrå för öar borde inrättas. Kommissionen svarade att en undersökning om situationen för öarna i EU hade inletts och att man inom ramen för denna undersökning hade som mål att inrätta en databas om öregioner. Undersökningen skulle inbegripa en jämförande analys av öarnas situation och en bedömning av problemen i samband med deras geografiska läge samt en analys av deras speciella behov. Denna vetenskapliga undersökning skulle emellertid inte innehålla en bedömning av för- och nackdelarna med att inrätta en europeisk byrå för öar eftersom det var för tidigt att ta upp denna fråga. Undersökningen skulle pågå under ett år.

Har kommissionen genomfört denna undersökning och, om så är fallet, har kommissionen börjat diskutera denna fråga? Kommer kommissionen nu att stödja inrättandet av en europeisk byrå för öar? Anser kommissionen att byrån skulle kunna ha sitt säte på Balearerna?

(¹) EGT C 81 E, 4.4.2002, s. 148.

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(10 mars 2003)

Som parlamentsledamoten påpekar har kommissionen inlett en undersökning om situationen för öarna i EU.

Kommissionen håller på att granska de konsoliderade slutrapporterna från undersökningen, som uppdragstagaren lämnade in den 31 januari 2003.

Något inrättande av en europeisk byrå för öar ingår inte i den vetenskapliga undersökningen.

Efter granskningen av rapporterna kommer kommissionen att offentliggöra resultaten av undersökningen. Kommissionen hoppas att en debatt uppstår till följd av detta. Denna debatt skulle även kunna omfatta de frågor som parlamentsledamoten tar upp.

Kommissionen noterar parlamentsledamotens förslag. Den planerar dock för närvarande inget inrättande av en europeisk byrå för öar.

(2003/C 222 E/212)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0332/03

från Dominique Souchet (NI) till rådet

(10 februari 2003)

Ämne: Valet av en person från Libyen som ordförande för FN:s kommission för de mänskliga rättigheterna

När Europeiska unionens medlemsstater enhälligt lade ner sin röst vid det tillfälle då en person från Libyen valdes till ordförande för FN:s kommission för de mänskliga rättigheterna och Libyen således fick möjlighet att föra det internationella samfundets talan i frågor som berör respekten för de mänskliga rättigheterna, var detta då resultatet av en gemensam ståndpunkt som antagits inom ramen för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken (GUSP) eller resultatet av något annat som det fattats beslut om? Anser rådet att en dylik utnämning är ägnad att stärka FN-systemets trovärdighet?

Svar*(13 maj 2003)*

Rådet kan bekräfta för den ärade parlamentsledamoten att beslutet från de sju EU-medlemsstaterna att lägga ned sina röster den 20 januari 2003 var resultatet av en gemensam ståndpunkt från Europeiska unionen antagen inom ramen för GUSP.

Huruvida utnämningen av Najat al-Hajjaji kommer att öka FN-systemets trovärdighet blir till mycket stor del beroende på hennes ledning av det 59:e mötet i kommissionen för mänskliga rättigheter. Att döma av hennes tidigare insatser i UNCHR finns det gott hopp om att Najat al-Hajjaji skall leda CHR 59 med all den kompetens och professionalism som krävs.

(2003/C 222 E/213)

**SKRIFTLIG FRÅGA P-0353/03
från Marco Cappato (NI) till rådet***(6 februari 2003)*

Ämne: Den italienske hälsovårdsministern Sirchias uttalande om att EU-medlemsstater har gjort sig skyldiga till "brott mot mänskligheten"

Den 28 november 2002 invigdes i Campobasso ett högteknologiskt biomedicinskt centrum vid Università Cattolica del Sacro Cuore. I samband med denna invigning gjorde den italienske hälsovårdsministern Girolamo Sirchia följande uttalande, som återgavs av alla nyhetsbyråer: "Reproduktiv kloning är ett brott mot mänskligheten. Detta bör slås fast i lag. Terapeutisk kloning är inte bättre eftersom den inte skiljer sig särskilt mycket från den reproduktiva kloningen. Jag förstår inte hur man, annat än på ett teoretiskt plan, kan göra åtskillnad mellan dessa båda former." (nyhetsbyrån AGI den 28 november 2002). Vid samma tillfälle förtydligade Sirchia att såväl reproduktiv som terapeutisk kloning är ett brott "som kan likställas med slaveri, barnmisshandel och nazisternas grymheter." (nyhetsbyrån ANSA den 28 november 2002).

Flera medlemsstater godkänner och utför, även med offentliga medel, terapeutisk kloning för att ge miljoner sjuka människor i Europa hopp om behandling och liv. Vad anser rådet om att en minister i ett annat EU-land indirekt anklagar dessa medlemsstater för brott mot mänskligheten?

Är det inte på sin plats, särskilt med tanke på att Italien snart blir EU:s ordförandeland, att rådet uppmanar den italienska regeringen att förklara vad den menar med att anklaga medlemsstater för att ha gjort sig skyldiga till samma brott som det nazistiska Tyskland, så att man förstår om denna uppfattning är den italienska regeringens officiella hållning?

Svar*(13 maj 2003)*

Rådet har inte för avsikt att yttra sig om offentliga uttalanden från den italienska regeringens hälsovårdsminister.

(2003/C 222 E/214)

**SKRIFTLIG FRÅGA E-0367/03
från Luciano Caveri (ELDR) till kommissionen***(12 februari 2003)*

Ämne: Förorening genom elektromagnetisk strålning

Det pågår flera undersökningar om förorening genom elektromagnetisk strålning eller "elektrosmog". Kan kommissionen tala om hur de färskaste rönen ser ut i detta sammanhang, och vilka konsekvenser de eventuellt kommer att få för lagstiftningen?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar*(25 april 2003)*

Vad gäller begränsning av den exponering för icke-joniserande strålning från flera källor, så kallad "elektrosmog", som allmänheten utsätts för kan kommissionen informera om följande åtgärder som vidtagits på europeisk nivå:

Den 12 juli 1999 antog rådet rekommendation 1999/519/EEG⁽¹⁾ om begränsning av allmänhetens exponering för elektromagnetiska fält i avsikt att skydda människors hälsa mot välkända akuta hälsoeffekter. Man intog också en försiktig inställning till möjliga carcinogena effekter på lång sikt genom införandet av säkerhetsmarginaler för gränsvärden. I rekommendationen uppmanas kommissionen att senast 2004 utarbeta en rapport där man beaktar rapporter från medlemsstaterna och de senaste vetenskapliga råden och rönen.

De rekommenderade maxgränserna grundar sig på riktlinjer som fastställts av Internationella kommissionen för skydd mot icke-joniserande strålning och som fick stöd av kommissionens vetenskapliga styrkommitté. Vetenskapliga kommittén för toxicitet, ekotoxicitet och miljö bekräftade den 30 november 2001 att den nya information om carcinogena och andra icke-termiska effekter av radio- och mikrovågsstrålning som blivit tillgänglig de senaste åren inte motiverar en översyn av de gränsvärden som kommissionen har fastställt. Kommissionen planerar därför inte att ändra dessa värden.

Kommissionen var värd för det möte med Världshälsoorganisationen (WHO) och National Institute for Environmental Health Science (NIEHS) om försiktighetsprincipen och elektromagnetiska fält som hölls den 24–26 februari 2003. Mötet hölls i samband med en omfattande riskanalys av de hälsorisker som hänger samman med exponering för elektromagnetiska fält. Riskanalysen har genomförts av WHO med stöd av kommissionen. De första resultaten, som gäller extremt låga frekvenser, kommer att vara tillgängliga i slutet av 2003, medan riskanalysen för radiofrekvenser kommer att slutföras under 2005. Resultaten från WHO/NIEHS-konferensen kommer att läggas ut på kommissionens webbplats Europa⁽²⁾.

⁽¹⁾ EGT L 199, 30.7.1999.

⁽²⁾ <http://europa.eu.int>.

(2003/C 222 E/215)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0369/03**från Luciano Caveri (ELDR) till kommissionen***(12 februari 2003)*

Ämne: Tidigare införande av mindre förorenande lastbilmotorer

Inom den breda transportpolitiska debatten, i synnerhet avseende alltför omfattande vägtransporter, är en europeisk insats för allt mindre förorenande lastbilmotorer aktuell. Euro 4- och Euro 5-motorerna kommer att tas i bruk. Kan kommissionen med tanke på detta uppge om det vore möjligt att tidigarelägga datumet för marknadsutsläpp av dessa motorer? Med hjälp av vilka bestämmelser skulle hela lastbilsparken kunna förnyas på ett effektivt sätt?

Svar avgivet av Erkki Liikanen på kommissionens vägnar*(21 mars 2003)*

Genom direktiv 1999/96/EG⁽¹⁾ (om ändring av direktiv 88/77/EEG⁽²⁾) infördes obligatoriska Euro 4- och Euro 5-gränsvärden för utsläpp av föroreningar. I artikel 3 i direktiv 1999/96/EG fastställs ramen för de skattelättnader som får beviljas av medlemsstaterna för att uppmuntra att införandet av de nya fordon och motorer, som uppfyller kommande utsläppsgränsvärden för Euro 4 och Euro 5 tidigareläggs. Bortsett från denna ram finns inget annat sätt att påskynda att nya fordon och motorer enligt Euro 4 eller Euro 5 införs på marknaden.

Tillverkarna slutför nu konstruktionen av de fordon och motorer enligt Euro 4, där tonvikten läggs på att minska de partikelformiga utsläppen. Medan det i ett kommande kommissionsförslag kommer att införas nya tekniska prov i Euro 4-paketet, så som krävs i direktiv 1999/96/EG, kan det förväntas att de skattelättnader som erbjuds i medlemsstaterna snart kommer att medföra att fordon och motorer införs som uppfyller Euro 4-gränsvärdena för utsläpp.

Fordon som uppfyller Euro 5-gränsvärdena för utsläpp (endast ett strängare gränsvärde för kväveoxider – gränsvärdena för andra föroreningar förblir samma som för Euro 4) kommer ännu en tid sannolikt inte att finnas. Den teknik som föredras av den europeiska industrin för att uppfylla Euro 5-gränsvärdena för utsläpp kräver att det finns en infrastruktur som ger tillgång till en tillsats som erfordras som en avgörande faktor för att denna teknik skall fungera korrekt.

- (¹) Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/96/EG av den 13 december 1999 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om åtgärder mot utsläpp av gas- och partikelformiga föroreningar från motorer med kompressionständning som används i fordon samt mot utsläpp av gasformiga föroreningar från motorer med gnisttändning drivna med naturgas eller motorgas (LPG) vilka används i fordon och om ändring av rådets direktiv 88/77/EEG, EGT L 44, 16.2.2000.
- (²) Rådets direktiv 88/77/EEG av den 3 december 1987 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om åtgärder mot utsläpp av gasformiga föroreningar från dieselmotorer som används i fordon, EGT L 36, 9.2.1988.

(2003/C 222 E/216)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0371/03

från Reino Paasilinna (PSE) till kommissionen

(7 februari 2003)

Ämne: Tankern Stemnitsas färder bland isen i Finska viken

Trots upprepade framställningar och alarmerande varningar från Finlands myndigheter seglar den grekiska tankern Stemnitsa fortfarande med oljelast i Finska viken. Fartyget är stort för de trånga farlederna, med en längd på 274 meter, och endast klen isförstärkt i fören. Isläget i Finska viken är för närvarande ovanligt svårt. I packis med en tjocklek på flera meter kan ett så pass stort och svagt fartyg råka i isskruvning och krossas, med katastrofala konsekvenser. Sjöfartsmyndigheterna i Finland anser att Stemnitsa utgör ett allvarligt hot mot miljön i den ytterst sårbara Östersjön, framför allt då fartyget är lastat med olja. Ryssland anser dock inte att fartyget är odugligt för sjöfart i is, och förhandlingarna på myndighets- och ministernivå har heller inte lett till några resultat.

Just nu är Stemnitsa på väg mot den ryska oljehamnen Björkö (Primorsk), där den skall lasta över 100 000 ton råolja. Den assisteras av en enda isbrytare och det är inte tillräckligt för att farleden framför den skall hållas isfri. Fartyget har redan fastnat ett flertal gånger i isen. Samtidigt har isläget i farleden i Finska viken, en farled som är mycket rik på grynnor, hela tiden blivit värre. Flera tiotals fartyg som varit på väg till hamnar i Ryssland sitter redan fast i isen på olika håll i Finska viken.

Vad tänker kommissionen göra för att avvärja ett allvarligt hot mot miljön i ett havsområde inom Europeiska unionen och hur tänker kommissionen ingripa i de ryska myndigheternas agerande, i en situation där dessa myndigheter vid upprepade tillfällen visat prov på uraktlåtenhet och nonchalans?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(13 mars 2003)

Kommissionen är medveten om de svåra navigationsförhållanden som råder i Finska viken och delar de finska myndigheternas oro över riskerna med gas- och oljetransporter under dessa villkor. Kommissionen har också vid flera tillfällen understrukit vikten av att man omedelbart vidtar alla harmoniserade åtgärder som är nödvändiga för att förebygga nya katastrofer på unionens inre farvatten.

Den 3 december 2002, dagen efter oljetankern Prestiges förlisning, publicerade kommissionen ett meddelande om ökad sjösäkerhet ⁽¹⁾, vilket följdes av långtgående slutsatser som antogs enhälligt av rådet.

När det kommer till fartyg med potentiellt farlig last som passerar internationellt farvatten nära medlemsstaternas kuster, anser kommissionen att det är nödvändigt att ändra internationell havsrätt för att uppnå en bättre balans mellan fri rörlighet och kustländernas möjligheter att skydda sina kuster mot eventuella risker.

Som ett led i detta har kommissionen uppmanat unionens samtliga grannländer samt andra partner och internationella institutioner, såsom FN, att agera mer kraftfullt för att förbättra internationella regler beträffande föroreningar orsakade av fartygsutsläpp. Dessutom har kommissionen uppmanat alla medlemsstater att ge sitt aktiva stöd åt kommissionens arbete i FN, Internationella sjöfartsorganisationen (IMO) och andra behöriga instanser, för att anpassa havsrättsliga bestämmelser till 2000-talets krav på sjösäkerhet.

Samtidigt undersöker kommissionen, på de områden där den är behörig, för tillfället frågan om sjötransport av gas och olja på Östersjön tillsammans med ryska myndigheter.

⁽¹⁾ KOM(2002) 681 slutlig.

(2003/C 222 E/217)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0372/03

från Véronique Mathieu (EDD) till kommissionen

(7 februari 2003)

Ämne: Finansiering av programmet Natura 2000

Man har nyligen börjat att stegvis genomföra bestämmelserna i planen Natura 2000, särskilt i fråga om indelningen i zoner. Detta naturskyddsprogram kommer att påverka den ekonomiska verksamheten i de olika berörda zonerna. Frågan om finansieringen av Natura 2000 tycks dock fortfarande inte ha lösts. Den andra pelaren i den gemensamma jordbrukspolitiken nämns ofta. Vilken är situationen?

När det gäller kostnaderna för programmet har vissa icke-statliga organisationer nämnt att man skulle hyra och/eller köpa den mark som ligger inom Natura 2000-zonerna. Detta ger upphov till flera frågor: Vilka argument kommer att framföras för att motivera dessa köp? Vem kan anmäla sig som köpare till denna mark? Och framför allt, vilka förändringar kommer jordbruket att genomgå i dessa zoner?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(5 mars 2003)

Läget när det gäller finansieringen av Natura 2000

Natura 2000 är det europeiska ekologiska nät som inrättades genom 1992 års direktiv om livsmiljöer ⁽¹⁾. Dess huvudsakliga syfte är att skydda vilda arter och livsmiljöer av europeisk betydelse. Artikel 8 i direktivet om livsmiljöer skrevs med tanke på den finansiella börda Natura 2000 skulle kunna innebära för medlemsstaterna, i synnerhet medlemsstater med en högre koncentration av arter och livsmiljöer. Därför kan gemenskapen enligt denna artikel medfinansiera åtgärder som krävs för genomförandet och den fortlöpande förvaltningen av Natura 2000.

Kommissionen inrättade i december 2001 en oberoende arbetsgrupp för artikel 8, för att kunna hantera medfinansieringsfrågor på ett övergripande och effektivt sätt. I arbetsgruppen deltar sakkunniga samt företrädare för flera medlemsstater, berörda grupper och icke-statliga organisationer. Den 6 december 2002 överlämnade arbetsgruppen sin slutrapport till kommissionen.

Arbetsgruppen fann att följande tre huvudalternativ borde granskas för att säkra den framtida medfinansieringen av Natura 2000:

- Alternativ 1: Att använda befintliga gemenskapfonder, i synnerhet den gemensamma jordbrukspolitikens förordning för landsbygdsutveckling, strukturfonden, sammanhållningsfonden och instrumentet LIFE-Nature, vilka skulle anpassas till behoven för Natura 2000.
- Alternativ 2: Att utvidga och ändra instrumentet LIFE-Nature så att det kan tjäna som huvudsaklig mekanism.
- Alternativ 3: Att skapa ett nytt finansieringsinstrument direkt för Natura 2000.

Rapporten kommer att användas som underlag för ett meddelande till Europaparlamentet och rådet om finansieringen av Natura 2000. Detta meddelande, som enligt planen skall läggas fram under 2003, kommer att innehålla en beskrivning av en sammanhållen ram för medfinansiering av Natura 2000.

Kostnader för områden inom Natura 2000.

Ett stort antal åtgärder kan krävas när områden inom Natura 2000 skall utses och förvaltas, och dessa åtgärder kan kräva finansiering. Åtgärderna kan avse faserna både före och efter det att området utsetts. Det kan både röra sig om engångsåtgärder av investeringskaraktär, t.ex. förvärv av mark och återställande av skadade livsmiljöer och särdrag, och åtgärder som sker över tid, t.ex. kontinuerlig aktiv förvaltning av växtlighet och andra särdrag eller övervakning av områden och arter.

Arbetsgruppens rapport innehåller en tabell med ett antal åtgärder avseende arbetet med att utse och förvalta områden inom Natura 2000 som enligt arbetsgruppens mening borde ge rätt till gemenskapsfinansiering. "Markförvärv" betecknas som en sådan åtgärd.

Inget beslut har fattats i denna fråga, som kommer att behandlas tillsammans med frågan om en ram för medfinansiering efter det ovan nämnda meddelandet om finansiering av Natura 2000.

(¹) Rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter, EGT L 206, 22.7.1992.

(2003/C 222 E/218)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0384/03
från Riitta Myller (PSE) till kommissionen

(13 februari 2003)

Ämne: EU:s säkerhetsnormer skall utsträckas till att gälla för oljetransporter i närområdena

Europaparlamentet uppmanade i en resolution i december kommissionen att inleda bilaterala förhandlingar med de viktigaste tredje länderna för att förbättra säkerheten för fartyg som färdas genom EU:s territorialvatten. I sin resolution om den nordiska dimensionen i januari uppmanade parlamentet dock kommissionen att verka för ett förbud att utföra transporter i Östersjön för tankfartyg som inte uppfyller de strängaste internationella säkerhetsnormerna.

Jag skulle med all högaktning vilja rikta en förfrågan till de ledamöter av kommissionen som det vederbör om vilka åtgärder kommissionen vidtagit i anledning av detta?

Enligt uppgifter i pressen har den verkställande direktören för EU:s sjösäkerhetsbyrå, Willern de Ruyter, angivit som sin uppfattning att frågan om huruvida de oljetransporter som går på Finska viken via ryska hamnar och utgör ett hot mot sjösäkerheten skall fortsätta är en bilateral fråga för Finland och Ryssland. Borde dock inte målet vara att nå fram till ett avtal mellan EU och tredje land, där alla stater i området förband sig att följa, inte bara säkerhetsnormer på samma nivå som inom EU utan också sådana säkerhetsnormer som föranleds av de särskilda förhållanden som råder inom detta område?

(2003/C 222 E/219)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0408/03**från Ari Vatanen (PPE-DE) till kommissionen**

(10 februari 2003)

Ämne: Oljetransporterna på Östersjön

Oljetankern Stemnitsa, som seglar under grekisk flagg och saknar isförstärkning, har under denna vinter under svåra isförhållanden bl.a. hämtat en last på 110 000 ton råolja från Primorsk i Ryssland. De finska myndigheterna har utan resultat kontaktat de ryska myndigheterna.

Stemnitsas isklassificering innebär att fartyget har tillstånd att röra sig genom ett högst 40 centimeter djupt istäcke, eftersom fartyget är förstärkt i fören. ABS-klassificeringssällskapet ansvarade även för klassificeringen av oljetankern Prestige som förliste utanför den spanska kusten. Enligt finska försäkringsexperter känner klassificeringssällskapet inte till isförhållandena i Finska viken. Stemnitsa har trots sin isförstärkta förplanerats för sommarförhållanden. Dess yttre skrov är tunnare än hos fartyg med enkelskrov och trycks lättare in. Utsätts fartyget för hårt tryck är inte heller det inre skrovet till någon hjälp.

Om en olycka inträffar har de finska myndigheterna kapacitet att hantera en oljeolycka av storleken 10 000 ton. En grundstötning skulle sålunda vara en verklig katastrof. Konsekvenserna av en olycka i stil med Prestiges förlisning skulle vara enorma i jämförelse med skadorna längs den spanska kusten. Vattenmassorna i Atlanten är av en helt annan storlek än vattenmassorna i Östersjön vars genomsnittliga djup är endast 30 meter.

Den finska staten kan inte påverka fartygets trafik och Ryssland kan utfärda ett hårdt ispass som helst i sina egna vattenområden. Men om klassificeringssällskapet avlägsnade fartygets isklassificering skulle försäkringsbolaget vägra att ersätta eventuella isskador.

Östersjön kan snart anses vara en insjö i EU. På de oroade medborgarnas vägnar vill jag veta på vilket sätt kommissionen omgående kommer att verka för att inga oljeskador uppstår? Hur har man för avsikt att beakta isklassificeringen inom ramen för EU-lagstiftningen?

(2003/C 222 E/220)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0410/03**från Eija-Riitta Korhola (PPE-DE) till kommissionen**

(17 februari 2003)

Ämne: Rysslands oljetransporter på Östersjön

Kommissionens ordförande Prodi har lovat att med Rysslands politiska ledning föra på tal frågan om riskerna för miljön i samband med oljetransporter på Östersjön samt hur man skall ha beredskap inför dessa risker. Detta är värdefullt, i all synnerhet som premiärminister Kasjanov nyligen vägrat ta upp frågan till diskussion med statsminister Lipponen.

Följande omständigheter är ägnade att inge särskild oro:

- när det lagstiftas om att fartyg som används för oljetransporter inom EU skall ha dubbel botten finns det en risk för att de gamla fartygen med enkel botten sätts in i trafiken på Ryssland och då kommer i praktiken riskerna för Östersjöns miljö inte att minska utan tvärtom öka,
- Rysslands inställning framför allt till riskerna med oljetransporter i isförhållanden, med beaktande av att de ryska myndigheterna utfärdat ett ispass för den i och för sig moderna tankern Stemnitsa (som blev färdig 2000 och är utrustad med dubbel botten och dubbelskrov), som dock håller avgjort lägre standard än vad som föreskrivs i den isklassificering som används av t. ex. Finlands och Sveriges myndigheter eller den internationella isklassificeringen och att fartyget med den förstärkning det har i fören inte skulle ha rätt att bedriva trafik på Finland eller Sverige under de isförhållanden som nu råder,

- Rysslands oljetrafik på Östersjön är stadd i kraftig tillväxt,
- Rysslands (inklusive Kaliningrads) beredskap för oljebekämpning med lämplig materiel i beaktande av trafiken verkar fullkomligt otillräcklig.

Vad tänker kommissionen göra för att minska de risker som uppstår till följd av Rysslands oljetrafik på Östersjön? Är kommissionen medveten om alla problem, bland dem de ovannämnda? På vilka andra nivåer än högsta politiska nivå tänker kommissionen verka till förmån för saken?

(2003/C 222 E/221)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0420/03

från Marjo Matikainen-Kallström (PPE-DE) till kommissionen

(17 februari 2003)

Ämne: Fartyget Stemnitsa

EU:s kommande direktör för sjösäkerhet, Willem de Ruiter, har inför finsk press konstaterat att oljetankern Stemnitsa, som trafikerar Östersjön, medför en säkerhetsrisk som är en sak mellan Finland och Ryssland som EU inte kan påverka.

Kan kommissionen klargöra varför EU inte anses kunna agera i denna fråga? Stemnitsa seglar under grekisk flagg, och därför kan frågan knappast betraktas som en uteslutande finsk-rysk angelägenhet. Dessutom bör man minnas att Östersjön praktiskt taget är ett internt farvatten i Europeiska unionen: redan i programmet om den nordliga dimensionen har skyddet av Östersjön en central ställning.

Enligt de Ruiter finns det inte några gemenskapsstandarder för isförstärkning av oljefartyg. Man bör emellertid notera att isen är en naturlig, årligen återkommande faktor i unionens norra delar. Därför kan man knappast hävda att unionen inte skulle ha något med saken att göra.

Vilka åtgärder ämnar kommissionen vidta för att förhindra bristfälligt isförstärkta oljefartyg av Stemnitsas typ att gå i trafik under förhållanden som de inte är avsedda för och där de utgör en betydande säkerhetsrisk?

Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna E-0384/03, P-0408/03, E-0410/03 och E-0420/03
ingivet av Loyola de Palacio för kommissionen

(14 mars 2003)

Kommissionen är medveten om navigeringsproblemen i Finska viken, och delar de finländska myndigheternas oro över riskerna i samband med sjötransport av olja under de förhållanden som råder där vintertid.

Kommissionen följde på nära håll den situation som uppkom när oljetankfartyget Stemnitsa passerade detta område på väg till terminalen i Primorski. Den delgav också de ryska myndigheterna sina farhågor med tanke på de ytterst svåra isförhållandena i Finska viken.

Efter olyckorna med Erika och Prestige har kommissionen vid flera tillfällen framhållit att man snarast bör vidta alla nödvändiga harmoniseringsåtgärder för att förhindra att nya olyckor av det här slaget inträffar i unionens farvatten, inbegripet i Östersjön. Inom ramen för avtalet mellan EU och Ryssland har kontakt tagits med de ryska myndigheterna för att säkerställa efterlevnaden av de åtgärder som EU planerar att vidta för att förbättra säkerheten vid sjötransporter av olja, och i synnerhet för att förbjuda transport av tung eldningsolja i fartyg med enkelskrov.

Man måste emellertid ha i åtanke att EU inte har någon juridisk behörighet att reglera trafiken med fartyg som transporterar en potentiellt farlig last i internationella farvatten, även om fartygen passerar i närheten av medlemsstaternas kuster, och även om detta sker under de svåra isförhållandena som vintertid råder i Östersjön.

Kommissionen anser därför att det är nödvändigt att verka för en ändring av den internationella havsrätten för att uppnå en bättre balans mellan fri rörlighet och kuststaternas intresse av att skydda sina kuster mot ekologiska katastrofer.

Kommissionen har uppmanat samtliga länder som gränsar till unionen och sina främsta samarbetspartner att vidta kraftfullare åtgärder för att förbättra det internationella rättssystemet vad gäller föreningar från fartyg. Den har anhållit om samtliga medlemsstaters stöd för att inom Förenta nationerna, Internationella sjöfartsorganisationen (IMO) och andra behöriga organ få till stånd en ändring av de havsrättsliga bestämmelserna och anpassa dem till moderna säkerhetskrav.

Kommissionen vill betona att det inte nödvändigtvis är kommissionens eller, som i detta fall, verkställande direktörens för sjösäkerhetsbyrån ståndpunkter som kommer till uttryck i artiklar i pressen.

Vad gäller navigerbarheten under svåra isförhållanden, bör det noteras att det inte finns några gemenskapsregler om detta och att sådana regler i vilket fall som helst inte skulle gälla fartyg i genomfartstrafik som inte anlöper en hamn i unionen. Direktivet om övervakning och kontroll av sjöfarten är en av de åtgärder som EU redan vidtagit för att undvika olyckor med oljetankfartyg. Detta direktiv ger de behöriga myndigheterna möjlighet att förhindra att fartyg avgår under mycket svåra väderleksförhållanden. Medlemsstaterna får också större möjligheter att ingripa när det finns en olycks- eller föroreningsrisk.

I vilket fall som helst är kommissionen beredd att helt och fullt stödja de finländska myndigheternas ansträngningar för att få till stånd ett avtal med länderna runt Finska viken om säkerhetsregler vid sjötransport av olja under svåra isförhållanden.

(2003/C 222 E/222)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0386/03

från Ioannis Averoff (PPE-DE) till kommissionen

(7 februari 2003)

Ämne: Projekt inom den tredje gemenskapsstödramen i regionen Ipiros

I kraft av gemenskapens tredje stödram åtnjuter regionen Ipiros ekonomiskt stöd via ett regionalt operativt program med en total budget på 581 313 237 euro och får även bidrag för bygget av delar av den joniska huvudvägen, som är det tredje prioriterade insatsområdet inom det operativa sektorprogrammet för huvudleder, hamnar och stadsutveckling.

Enligt ett meddelande från det grekiska finansministeriet hade i december 2002 endast tio procent av det regionala programmet för Ipiros utnyttjats. Vad gäller den joniska huvudvägen visar årsrapporten för 2001 från förvaltningsenheten för det operativa sektorprogrammet att projektets ekonomiska framsteg är obefintliga eftersom det under 2001 inte fattades något beslut om att införliva vägbygget i programmet. Uppgifter om hur själva bygget fortskrider kommer att lämnas i årsrapporten för 2002.

Är den siffra som nämns ovan angående utnyttjandet av det regionala operativa programmet riktig och hänför den sig till ekonomiska åtaganden eller faktiska utgifter?

Känner kommissionen till orsakerna till att programmet utnyttjats så dåligt samtidigt som Ipiros varit och alltjämt är den fattigaste regionen i EU?

Vilka är utsikterna för finansieringen av programmet för 2004 och framåt?

Vilka är möjligheterna att finansiera programmet via resultatreserven med tanke på att man med dagens utvecklingstakt endast kommer att ha utnyttjat 30 procent av programmets hela budget vid 2006?

Vad gäller bygget av den joniska huvudvägen undrar jag om kommissionen kan redogöra för vilka faktiska utgifter projektet hittills haft och vilka avtal som skrivits under?

Svar från Michel Barnier på kommissionens*(7 mars 2003)*

Enligt de uppgifter som kommissionen förfogar över uppgår beloppen för det gemenskapsstöd som överförs till Grekland för de regionala operativa programmet för Pireus för 2000–2006 till följande (per fond): Europeiska regionala utvecklingsfonden (ERUF) 35 935 229 euro, Europeiska socialfonden (ESF) 2 233 022 euro, Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGFJ) 6 604 050 euro.

Dessa summor gäller förskott och med halvtidsrapporteringen över utgifter tillagd motsvarar detta cirka 10 % av det totala gemenskapsstöd som anslagits för detta regionala operativa program.

De avtalsmässiga åliggandena är i storleksordningen 9,8 % av totalbeloppet för det regionala operativa programmet, medan utgifterna på fältet är i storleksordningen 3 %. (ERUF cirka 15,75 miljoner euro, EUGFJ cirka 1,047 127 miljoner euro och noll för ESF).

Det regionala operativa programmet uppvisar en försening i förhållande till sin ekonomiska plan. Orsakerna till detta är bland annat en viss försening av den ursprungliga starten av programmet, den tid som den grekiska administrationen behövde för att sätta sig in i ärendena, de svårigheter som de lokala aktörerna hade att föreslå kvalitetsprojekt som var stödberättigande och tillräckligt avancerade på planeringsstadiet för att kunna realiseras och på så sätt generera stora utgifter.

Det är för tidigt att uttala sig om fördelningen av resultatreserven, eftersom utvärderingsförfarandet för samtliga program inom gemenskapsstödramen (GSR) – 2000–2006 för Grekland, som bör leda till beslut i frågan, ännu bara har inletts.

När det gäller vägen "Via Ionia", är den "norra delen" (Antirrio–Elaioussa) 210 km. En del av projektet har redan genomförts eller håller på att genomföras. Det gäller förbifarterna runt städerna Arta–Filipiada och Agrinio (52,5 km).

Kostnaden för en del av dessa två vägar har påförts det operativa programmet vägtrafikleder inom GSR 1994–1999 med en ursprunglig offentlig utgift på 80,6 miljoner euro för projektet Arta (avsnittet Filipiada–Agios Dimitrios: 10 km) och för projektet Agrinio (avsnittet Kefalovryso–Angelokastro, 13,5 km).

De ursprungliga kontrakt som undertecknades gällde en tvåfilig väg. Därefter ändrade de grekiska myndigheterna dessa projekt och valde varje gång en fyrfilig väg, vilket medförde att kostnaderna ökade

Vissa ekonomiska överskridanden av de ursprungliga kontrakten beträffande dessa förbifarter (beloppet för överskridandet har inte meddelats kommissionen) kommer att betalas med grekiska nationella medel utan deltagande av gemenskapen.

Färdigställandet av det fysiska målet med dessa vägar kommer att medfinansieras av det operativa programmet vägtrafikleder inom GSR 2000–2006 med en offentlig utgift som av de grekiska myndigheterna uppskattas till cirka 30 miljoner euro.

Byggandet av återstående 29 km av dessa två förbifarter medfinansieras av Sammanhållningsfonden 2000–2006. Det gäller två skilda projekt: det första rör "Arta–Filipiada" (avsnittet Agios Dimitrios–Sellades 8 km) med en total kostnad på 48,5 miljoner euro (26 670 159 euro i stöd); det andra är en del av "förbifart Agrinio" (avsnittet Angelokastro–Kouvaras 21 km) med en total kostnad på 125 miljoner euro (68 737 500 euro i stöd).

Avslutandet av dessa projekt beräknas till slutet av 2006.

Resten av den "norra delen" av "Via Ionia" (som är en grupp delprojekt med en längd av cirka 157 km) beräknas kunna medfinansieras genom den regionala operativa programmet Ipiros 2000–2006 med 94 miljoner euro (offentlig utgift) och genom det operativa programmet vägtrafikleder 2000–2006 med privata medel på 722,6 miljoner euro (koncession). För närvarande befinner sig samtliga dessa framtida arbeten på planeringsstadiet.

Den "södra delen" av Via Ionia (Patra–Pyrgos–Tsakona, 177 km), som också befinner sig på ett preliminärt förberedelsestadium, skulle kunna bli föremål för ytterligare en koncession.

(2003/C 222 E/223)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0394/03
från Salvador Jové Peres (GUE/NGL) till rådet

(13 februari 2003)

Ämne: Möjligt brott mot rådets bestämmelse för bearbetade tomater

I förvaltningskommittén för frukt och grönsaker den 15 januari 2002 godkändes kvantiteten tomater som medlemsstaterna meddelat genom ett positivt utlåtande, och man fastställde därigenom fullt stöd till alla länder då gemenskapströskeln inte hade passerats. Kommissionen offentliggjorde dock inte detta avtal genom att ge ut de relevanta bestämmelserna.

Kommissionen medgav i sitt åtgärdsförslag på mötet den 28 januari 2002 med förvaltningskommittén för bearbetade produkter av frukt och grönsaker några ansökningar om stöd från Italien.

Anser rådet att dessa ansökningar om stöd har varit föremål för kontroller i enlighet med förordning (EG) nr 2201/96 ⁽¹⁾ och (EG) nr 449/2001 ⁽²⁾?

Anser rådet att man inte har brutit mot artikel 23.2 i förordning (EG) nr 449/2001 (där den 10 december slås fast som sista datum för medlemsstaterna att meddela kommissionen den totala kvantiteten för det man har ansökt om stöd för)?

Vet rådet vilket datum förvaltningskommittén för bearbetade produkter av frukt och grönsaker kallades till mötet den 28 januari 2002 och vad som var motivet?

Vilka åtgärder tänker rådet vidta om man har brutit mot de nämnda förordningarna?

⁽¹⁾ EGT L 297, 21.11.1996, s. 29.

⁽²⁾ EGT L 64, 6.3.2001, s. 16.

Svar

(13 maj 2003)

Arbetet i Förvaltningskommittén för bearbetade frukt- och grönsaksprodukter ligger inte inom rådets behörighet och rådet är därför inte behörigt att kommentera detta.

(2003/C 222 E/224)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0397/03
från Horst Schnellhardt (PPE-DE) till kommissionen

(17 februari 2003)

Ämne: Tryggandet av EU:s yttre gränser, veterinärmedicinska kontrolltjänster

Europeiska kommissionen talar i arbetsplanen för 2003 om att det konsekvent förbereds åtgärder för tryggandet av EU:s nya yttre gränser efter utvidgningen.

1. Vem samordnar åtgärderna för tryggandet av EU:s yttre gränser efter utvidgningen?
2. Kommissionens lagstiftning om livsmedelssäkerhet innehåller framför allt krav på förstärkta kontroller i samband med import av livsmedel från tredje land. Hur är den veterinärmedicinska kontrolltjänsten sammansatt?
3. Med hur många procent kommer den nuvarande personalen att utökas efter utvidgningen?
4. Hur många tjänstemän och från vilka stater i så fall kommer att sättas in vid vilka olika yttre gränser (fördelat på olika riksgränser)?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar*(9 april 2003)*

Kommissionen antar att parlamentsledamoten endast är intresserad av externa kontroller som gäller veterinära frågor och livsmedelssäkerhet.

Åtgärderna för att trygga kontrollen av djur och produkter av animaliskt ursprung faller inom ramen för bestämmelserna om veterinärkontroller, som utgör en del av gemenskapens lagstiftning på veterinärområdet. Ramarna för denna lagstiftning antas och uppdateras vid behov av kommissionen och rådet i samarbete med parlamentet, men enligt lagstiftningen är varje medlemsstat skyldig att utföra lämpliga kontroller vid samtliga införselplatser till EU från tredje land (gränskontrollstationer). Alla de tio ansökande länderna har i sina gemensamma ståndpunkter åtagit sig att före anslutningen fullt ut införliva och genomföra EU:s lagstiftning i frågor som gäller import, och inga undantag har avtalats i detta hänseende.

Kommissionen (Generaldirektoratet för hälsa och konsumentskydd) har under hösten 2002 gjort en rad kontrollbesök i samtliga ansökande länder för att betona vikten av vissa centrala frågor som till exempel korrekt införlivande och lägligt genomförande av lagstiftningen på veterinärområdet. I syfte att säkerställa att EU:s veterinära bestämmelser införlivas korrekt utför tjänstemän från kommissionen för närvarande ytterligare en rad besök för att diskutera dels utarbetandet av tabeller över motsvarighet, dels de problem som konstaterats.

Kommissionen har genom arbetet inom Kontoret för livsmedels- och veterinärfrågor besökt samtliga ansökande länder för att övervaka införlivandet och genomförandet av EU:s lagstiftning. Dessutom har särskilda besök gjorts för att granska kontrollen av import. Ytterligare besök planeras och kommer att göras fram till anslutningen för att säkerställa att EU:s lagstiftning följs och att utgångsläget är enhetligt.

Kommissionen följer noggrant det omfattande arbete som ännu återstår i vissa kandidatländer när det gäller införlivande och genomförande av bestämmelserna om veterinärkontroller vid EU:s yttre gränser, bland annat ökad kompetens hos de anställda och tillhandahållande av nödvändiga utrymmen och utrustning vid de föreslagna framtida gränskontrollstationerna.

Det är för närvarande inte möjligt att säga exakt hur många anställda som kommer att arbeta med veterinärmedicinska kontrolltjänster i varje ansökande land. Många gränsövergångar mellan nya ansökande länder kommer inte längre att behövas, eftersom gränserna kommer att hamna inom den utvidgade inre marknaden. Den personal som arbetar vid sådana gränsövergångar kan komma att placeras vid de föreslagna framtida gränskontrollstationerna, där det behövs fler anställda. I rapporterna från de kontroller som utförs av Kontoret för livsmedels- och veterinärfrågor påpekas det regelbundet huruvida antalet anställda vid samtliga gränskontrollstationer är tillräckligt för importkontroller eller inte, och Kontoret för livsmedels- och veterinärfrågor kommer säkert att fortsätta med detta i de nya medlemsstaterna också efter deras anslutning.

EU:s nya yttre gränser till tredje länder kommer att vara desamma som de nuvarande nationella gränserna för varje nytt ansökande land som angränsar till ett tredje land. De ansökande länderna kommer att använda sin egen personal för tillämpningen av de veterinära bestämmelserna vid den utvidgade unionens yttre gränser. De nya gränserna kommer att vara med Ryssland, Vitryssland, Ukraina, Moldova, Kroatien, Serbien och Montenegro och tillfälligt med Rumänien efter den 1 maj 2004.

(2003/C 222 E/225)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0402/03**från Esko Seppänen (GUE/NGL) till kommissionen***(17 februari 2003)*

Ämne: Oljetankrar i Finska viken

En enorm miljökatastrof inträffade vid den spanska kusten då fartyget Prestige förläste. I Finska viken, som nästan håller på att bli ett inre farvatten för EU, skulle skadorna i ett liknande fall möjligen bli ännu värre, eftersom havet förnyas långsammare i ett kallt klimat. Under januari och februari månad, då havet är isbelagt, anlöptes den ryska oljehamnen Primorsk (Björkö) i Finska viken av supertankrar som saknar

tillbörliga isförstärkningar. Den finska regeringen har inte kunnat hindra denna trafik, som kan framkalla en miljökatastrof. Kan Europeiska unionen hjälpa de finska myndigheterna i en sådan situation?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(27 mars 2003)

Parlamentsledamoten hänvisas till kommissionens gemensamma svar på de skriftliga frågorna E-0384/03, P-0408/03, E-0410/03 och E-0420/03, som ställts av Riitta Myller, Ari Vatanen, Eija-Riitta Anneli Korhola respektive Marjo Matikainen-Kallström⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Se s. 191.

(2003/C 222 E/226)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0412/03

från Eija-Riitta Korhola (PPE-DE) till kommissionen

(17 februari 2003)

Ämne: Oljetransporter på Östersjön under isförhållanden

I Europeiska unionen finns det inte någon enhetlig rättsakt om havstransport under isförhållanden. Kravet på dubbla skrov är exempelvis inte tillräckligt om fartyget inte har förstärkts med tanke på isförhållanden. För närvarande, under normalt vinterväder, rör frågan i praktiken endast Sverige och Finland, men den blir aktuell för flera medlemsstater i och med att tre baltiska stater snart blir medlemmar av unionen. Dessutom är det fråga om dessa länders och EU:s förbindelser med ett tredje land, nämligen Ryssland. En oljeolycka kan naturligtvis också komma att beträffa Tyskland, Danmark och Polen. Därför torde det inte finnas något hinder enligt subsidiaritetsprincipen för att utarbeta en gemensam rättsakt om transporter till havs under isförhållanden.

Är kommissionen beredd att föreslå en enhetlig rättsakt om klassificering av havstransporterna och andra bestämmelser om isförhållanden?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(1 april 2003)

Parlamentsledamotens fråga måste ses mot bakgrund av de extrema isförhållanden som rådde i Östersjön i vintras och de problem som därmed uppstod för oljetankfartyg på väg mot den ryska hamnen Primorsk.

Kommissionen delar den oro som finns i Finland och alla andra länder vid Östersjön.

Internationella sjöfartsorganisationen och Helsingforskommissionen (Helcom) håller på att undersöka frågan om en harmonisering av gällande normer, för att avgöra vilken utrustning och vilka medel som är nödvändiga för sjöfart i vatten där isen lagt sig. Kommissionen anser att EU bör skynda på och stödja det arbete som dessa organisationer bedriver.

Om så krävs kommer kommissionen att överväga möjligheten att lägga fram ett direktiv om harmonisering av nödvändiga normer och medel för sjöfart i vatten där isen lagt sig, som skall gälla fartyg som är på väg till eller från en hamn i någon medlemsstat.

De normer som godkänts på internationellt plan är det enda sättet att ta itu med fartyg som är förknippade med risker i trafik på internationellt farvatten i närheten av EU:s kuster.

(2003/C 222 E/227)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0414/03
från Heidi Hautala (Verts/ALE) till rådet

(17 februari 2003)

Ämne: Isklassificeringen för oljetankern Stemnitsa som trafikerar Östersjön

Oljetankern Stemnitsa, som seglar under grekisk flagg och ägs av det grekiska skeppsvarvet Minerva Maríne, har under vinterns lopp flera gånger rört sig på Östersjön under exceptionellt svåra isförhållanden. Fartyget tankas med 100 000 ton rysk råolja per gång i den nya ryska oljehamnen i Primorsk längst inne i Finska viken. Företaget har beviljats en isklassificering av American Bureau of Shipping som enligt finska experter inte är tillräcklig för de ytterst svåra isförhållandena i Finska viken. Oljetransporterna på Östersjön förväntas fördubblas med fem års intervall, i första hand på grund av de nya oljehamnsprojekten Primorsk och Vysotsk i Ryssland, vilket innebär att de kommer att öka från nuvarande 40 000 000 ton till 160 000 000 ton 2010. Finska viken är ekologiskt sett ett mycket sårbart havsområde och socioekonomiskt sett en viktig transportled. De finska myndigheterna har inte funnit något sätt att hindra Stemnitsa och andra riskfartyg från att trafikera Östersjöns internationella farvatten.

Den nyvalde verkställande direktören för Europeiska sjösäkerhetsbyrån (EMSA), Willem de Ruiter, sade i en intervju för Finska notisbyrån den 4 februari 2003 att EU inte bör blanda sig i Stemnitsas verksamhet och att EU inte kan vidta några åtgärder. Trots detta är byråns uppgift enligt dess egna hemsidor att förbättra EU:s sjösäkerhetssystem, minska risken för olyckor till sjöss, minska den förorening av miljön som förorsakas av fartyg och förhindra att människoliv går förlorade. Enligt den förordning genom vilken byrån inrättas skall den "vid behov bistå kommissionen i det förberedande arbetet med att uppdatera och utveckla gemenskapslagstiftningen när det gäller sjösäkerhet och förhindrande av förorening från fartyg, särskilt med beaktande av den internationella lagstiftningens utveckling på området".

Kommissionen är medlem av Östersjöns skyddskommission Helcom. Den skulle på ett betydande sätt kunna arbeta för att man vid Helcom:s nästa miljöministermöte sommaren 2003 gick in för att ta fram ett förslag för Internationella sjöfartsorganisationen IMO om att förklara Östersjön som ett särskilt känsligt havsområde (PSSA) och föreskriva att de fartyg som rör sig på detta hav skall uppfylla särskilda bestämmelser om duglighet under isförhållanden och krav på dubbelskrov. Kommissionens påverkningsmöjligheter inom Helcom och IMO förbättras av att alla kuststater vid Östersjön, med undantag av Ryssland, snart kommer att vara medlemmar av EU.

1. Har rådet för avsikt att främja det ovannämnda initiativet till IMO då medlemsstaternas miljöministrar sammanträder vid Helcom:s möte i sommar?
2. Anser rådet att det ovan citerade inlägget från den verkställande direktören de Ruiter är förenligt med förordningen om sjösäkerhetsbyrån?

Svar

(13 maj 2003)

Till följd av olyckan med oljetankern Prestige antog rådet (transport, telekommunikation, energi) den 6 december 2002 slutsatser om säker sjöfart och förhindrande av föroreningar. Bland andra åtgärder uppmanade rådet enträget medlemsstater med gemensamma intressen inom känsliga havsområden att fastställa och formulera samordnade förslag om vilka områden som skall skyddas såsom särskilt känsliga havsområden som skall skyddas av Internationella sjöfartsorganisationen (IMO). På liknande sätt begärde rådet att IMO skulle utveckla användningen av instrumentet för att ange känsliga havsområden och särskilt känsliga havsområden. Ett initiativ från de berörda medlemsstaterna, ungefär som den ärade parlamentsledamoten föreslog, vid mötet med miljöministrarna inom Helsingforskommissionen skulle därför ligga helt i linje med rådets ståndpunkt.

Vad särskilt beträffar transporten av olja i Östersjön noterade rådet i sina slutsatser kommissionens avsikt att genom erforderliga åtgärder försäkra sig om medverkan från anslutningsländerna och andra grannländer, däribland Ryssland, till en överenskommelse om att tung olja enbart bör fraktas i tankfartyg med dubbelskrov. Allmänt uttryckte rådet sitt stöd för kommissionens strävan att utreda möjligheterna till program för teknisk samverkan till stöd för grannländerna, bland vilka Ryssland nämndes särskilt, i deras satsningar på större sjösäkerhet och förhindrande av föroreningar.

Dessutom enades rådet (miljö) den 9 december 2002 i sina slutsatser om miljökatastrofen efter förlisningen av Prestige om behovet att ytterligare stärka och förbättra existerande samarbete mellan konventionerna för skydd av havsmiljön, som Helsingforskommissionen. Det gav också uttryck för det nödvändiga i att ytterligare förstärka IMO:s miljöverksamhet i syfte att förstärka sjösäkerheten och förhindra föroreningar från tankfartyg, samt vädjade till medlemsstaterna att spela en aktiv och samordning roll vid mötet i IMO:s kommitté för skydd av den marina miljön i juli 2003.

Beträffande Finska notisbyråns intervju med den utnämnde verkställande direktören för Europeiska sjösäkerhetsbyrån ligger det inte inom rådets behörighet att ha synpunkter på hans uttalanden.

(2003/C 222 E/228)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0416/03

från Stavros Xarchakos (PPE-DE) till kommissionen

(17 februari 2003)

Ämne: André Bretons kvarlåtenskap

André Breton var en betydande poet som skrev det första surrealistiska manifestet. Enligt uppgifter i grekisk press har hans familj nu beslutat att auktionera ut hans personliga tillhörigheter, som finns i den lägenhet där han levde fram till sin död. Familjens beslut togs efter fruktlösa försök att få hjälp av den franska regeringen för att omvandla hans lägenhet till museum.

Bretons samlingar innefattar böcker, många signerade av Trotskij och Freud, brevväxling, tavlor av surrealistiska konstnärer, t.ex. Miró och Magritte, en mängd fotografier som av experter anses vara unika dokument från surrealismens historia, samt hundratals andra föremål. Totalt handlar det om 5 500 föremål till ett beräknat värde av mellan 30 och 40 miljoner euro. André Breton gav en ny dimension till den europeiska kulturen. Hans verk ändrade status quo för alla konstformer och hans verk är ett betydande bidrag inte bara till den franska, utan till hela den europeiska kulturen.

Vad tänker kommissionen göra för att skydda denna stora förmögenhet och detta betydelsefulla arv från denna stora europeiska surrealist? Hur ställer kommissionen sig till idén att köpa föremålen och placera dem på en särskild plats eller t.o.m. att stödja tanken på att skapa ett Breton-museum, något som dessutom skulle bli ytterligare ett element i den gemensamma europeiska kulturella identiteten?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Reding

(13 mars 2003)

Kommissionen hänvisar ledamoten till svar på skriftlig fråga P-3289/02 från Borghezio ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EGT C 137 E, 12.6.2003, s. 190.

(2003/C 222 E/229)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0424/03
från Paulo Casaca (PSE) till kommissionen

(11 februari 2003)

Ämne: Svälten i Etiopien

Jag läste nyligen i en tidning (Público av den 6 februari 2003) att man uppskattar att de potentiella offren för svälten som för närvarande härjar i Etiopien blir allt fler. Jag läste också att kommissionen beslutat att frigöra ytterligare fem miljoner euro för att åtgärda situationen.

Anser kommissionen att den reagerat på den allvarliga situationen i Etiopien på ett ändamålsenligt sätt?

Ämnar kommissionen göra de andra EU-institutionerna uppmärksamma på situationen?

Anser kommissionen att budgetmedlen är tillräckliga för att råda bot på situationen?

Svar från Poul Nielson på kommissionens vägnar

(19 mars 2003)

Det uppskattas att 11,3 miljoner människor för närvarande berörs av livsmedelskrisen i Etiopien och att ytterligare 3,1 miljoner kan komma att beröras om situationen på fältet förvärras (särskilt om det inte kommer tillräckligt med regn under nästa regnperiod, april-juli). Behovet av livsmedelsbistånd uppskattas till 1,44 miljoner ton för år 2003.

I oktober 2002 svarade kommissionen på en vädjan från Etiopien om hjälp med att täcka behoven för sista kvartalet 2002 och mobiliserade 23 miljoner euro från budgetposten för livsmedelsförsörjning, för inköp av ungefär 97 000 ton spannmål. 60 000 ton av den kvantiteten hade distribuerats till behövande i slutet av 2002. I november 2002 anslög kommissionens kontor för humanitärt bistånd (ECHO) dessutom 4 miljoner euro till offren för torkan (för sjukvård, terapeutisk näring och vattenförsörjning).

Redan före den vädjan om internationellt bistånd som den etiopiska regeringen och Förenta nationerna framförde i december 2002 hade kommissionen med hänsyn till den försämrade situationen på fältet beslutat att mobilisera nödfallsreserven i gemenskapens budget för en omfattande livsmedelsbiståndsinsats på Afrikas horn, inom ramen för vilken 260 000 ton livsmedel, till ett värde av 70 miljoner euro, kommer att distribueras i Etiopien under första halvåret av år 2003.

I januari 2003 anslogs dessutom 5 miljoner euro till livsmedelsbistånd (15 750 ton) via Internationella rödakorskommittén (ICRC).

Kommissionen har alltså sedan oktober 2002 anslagit sammanlagt 102 miljoner euro för Etiopiens befolkning. Det rör sig här om mer än 372 000 ton livsmedel. Detta utgör mer än 22 % av det uppskattade totala behovet för perioden oktober 2002–december 2003 (15 månader) och en tredjedel av det totala behovet för perioden oktober 2002–juni 2003 (9 månader).

Det är ett verkligen betydande belopp som mobiliseras.

Situationen på Afrikas horn och i södra Afrika diskuterades den 4 februari 2003 i Bryssel vid ett på kommissionens initiativ anordnat möte i en särskild kommitté, vid vilket företrädare för de 15 medlemsstaterna deltog. Syftet med mötet var att utbyta information om situationen i dessa två krisområden och att förstärka samordningen av gemenskapens insatser och medlemsstaternas insatser (inom ramen för deras bilaterala samarbete med utvecklingsländer), vad beträffar gemenskapens och medlemsstaternas svar på kort, medellång och lång sikt på livsmedelsförsörjningsproblemen i de berörda länderna, särskilt i Etiopien.

Slutsatserna från detta möte och de handlingar som hör samman med dessa kan fås från Byrån för samarbete EuropeAid (Franck.Viault@cec.eu.int) eller GD Bistånd (Myfanwy.Van-De-Velde@cec.eu.int).

Kommissionen anslog, genom mobilisering av nödfallsreserven i budgeten för år 2002 i slutet av 2002 och av budgetposten för livsmedelsförsörjning i budgeten för år 2003, mycket tidigt betydande summor som svar på krisen i Etiopien. Tack vare gemenskapens bidrag (275 000 ton för 2003) och bidragen från Förenta staterna (262 000 ton) och Förenade kungariket (70 000 ton) anses idag Etiopiens behov av livsmedelsbistånd under första halvåret av år 2003 vara täckt.

För andra halvåret har kommissionen reserverat ytterligare 20 miljoner euro för livsmedelsbiståndsinsatser i Etiopien, vilka avses genomföras av Världslivsmedelsprogrammet, icke-statliga organisationer och Internationella rödakorskommittén.

Om näringssituationen för befolkningen förvärras kan dessutom ytterligare anslag från ECHO komma att tas i beaktande.

Om torkan fortsätter i Etiopien under 2003 och om andra givare inte lämnar bistånd i tillräcklig omfattning kan det även tas i beaktande att utnyttja nödfallsreserven i budgeten för år 2003 för insatser för humanitärt bistånd och livsmedelsbistånd.

På budgetnivå bör svaret på behoven på kort sikt inte äventyra kommissionens åtgärder i Etiopien för att trygga livsmedelsförsörjningen på medellång och lång sikt: 60 miljoner euro inom ramen för löpande program och projekt under budgetposten för livsmedelsförsörjning och 54 miljoner euro från nionde Europeiska utvecklingsfonden. Livsmedelsförsörjningen har tagits fasta på som ett prioriterat område i samarbetet med Etiopien.

(2003/C 222 E/230)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0429/03

från Rosa Miguélez Ramos (PSE) till kommissionen

(18 februari 2003)

Ämne: Främjande av social dialog och stadga för yrkesfiskare

I Europaparlamentets resolution av den 16 januari 2003 om fisket i internationella vatten inom ramen för den gemensamma fiskeripolitikens externa åtgärder, framhöll parlamentet att det är nödvändigt att garantera alla fiskare grundläggande rättigheter på arbetsmarknaden: skäligen löne, säkerhet, nödvändig vila, facklig representation, social trygghet och kollektiva förhandlingar avsedda att utmynna i kollektivavtal. Parlamentet uppmanade därför kommissionen att främja en social dialog med målet att skapa arbetstillfällen av högre kvalitet och fastställa en stadga för fiskarna som tar hänsyn till särdragen i deras yrke.

Vilka åtgärder tänker kommissionen vidta för att främja denna sociala stadga, förbättra arbetstillfallen och eventuellt nå fram till en stadga för yrkesfiskarna?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(21 mars 2003)

Situationen för fiskare från tredjeländer som är anställda på EG:s fartyg har granskats av arbetsmarknadsparterna (Europêche, Comité général de la coopération agricole (Cogeca) "Pêche" och ETF) inom Kommittén för social dialog inom fiskesektorn för att utarbeta en social klausul som skall föras in i protokollen till fiskeriavtalen med tredjeländer.

Vid sitt plenarsammanträde den 19 december 2001 antog de nyss nämnda parterna på fiskeri arbetsmarknaden en sådan social klausul och uppmanade kommissionen att i fortsättningen föra in den i de avtal som kommissionen sluter med tredjeländer.

Denna klausul syftar till att garantera sjömän från tredjeländer ombord på EG:s fartyg att ILO:s deklARATION om principer och grundläggande rättigheter i arbetet och levnads- och arbetsvillkor ombord motsvarande dem som gäller för EU:s sjömän skall tillämpas fullt ut.

Kommissionen har för avsikt att systematiskt ta upp den sociala klausul som arbetsmarknadsparterna avtalat i alla framtida förhandlingar på fiskeriområdet med tredjeländer.

Dessutom träffas de nämnda arbetsmarknadsparterna regelbundet inom ramen för den kommitté för sektorsdialog som kommissionen inrättade till stöd för det arbetsprogram som kommissionen offentliggjorde i sitt meddelande: "Den sociala dialogen i EU – en drivkraft för modernisering och förändringar⁽¹⁾" för att bidra till att genomföra Lissabonstrategin.

⁽¹⁾ KOM(2002) 341 slutlig.

(2003/C 222 E/231)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0437/03
från Erik Meijer (GUE/NGL) till kommissionen

(18 februari 2003)

Ämne: Fasadplattor av betong, glas eller plast på utsidan av nya kontorsskrapor och höghus lossnar och faller ner

1. Känner kommissionen till att många av de nya kontorsskrapor och höghus som uppförts under de gångna årtiondena är byggda med fasadplattor av betong, glas eller plast som skruvats fast eller på annat sätt förankrats på lister av metall och att de bärande konstruktionerna efter att ha utsatts för påkänningar till följd av stigande ålder eller vid en storm kan ge efter, så att plattorna oväntat faller ner?
2. Går det med hjälp av några tekniska konstruktioner med tillhörande byggföreskrifter från behörigt myndighetshåll att fullständigt utesluta sådana risker för att plattor av detta slag faller ner, något som kan komma att kosta människor livet och göra så att området kring en byggnad under en längre tid av säkerhetsskäl måste avspärras för allt tillträde?
3. Är problemet med att fasadplattor lossnar och faller ner större i somliga EU-medlemsstater än i andra? I vilka medlemsstater är problemet störst och i vilka är det minst? Kan detta förklaras utgående från skillnader i solsen, temperatur, nederbörd eller försurning eller skillnader i lagstiftning och försäkring?
4. Finns det redan några EU-medlemsstater som har regler för att ägaren måste stå för skadorna samt där nya konstruktioner med förankrade fasadplattor motarbetas och där man försöker få bort de redan befintliga fasadplattorna?
5. Ser kommissionen någon anledning till att verka för ett strukturerat kunskapsutbyte mellan EU-medlemsstaterna för att i görligaste mån förebygga olyckor med fasadplattor?
6. Ser kommissionen någon anledning till att det för byggnader inom EU införs minimikrav i fråga om säkerhet, vilka byggnaderna skall uppfylla för att olyckor med fasadplattor skall kunna undvikas? Ser kommissionen sig föranlåten att införa importförbud för sådana konstruktioner som är av icke-europeiskt ursprung?
7. Vilka ytterligare bidrag ger kommissionen för att inom Europa verka för byggnaders och deras omgivnings säkerhet mot att tunga byggelement lossnar och faller ner?

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(18 mars 2003)

Kommissionen ansluter sig till frågeställaren när det gäller omsorgen om EU-medborgarnas säkerhet i förhållande till byggnader och anläggningar.

Med detta för ögonen har kommissionen genomfört rådets direktiv 89/106/EEG av den 21 december 1988 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om byggprodukter⁽¹⁾, som vilar på sex grundläggande krav, nämligen bl.a. säkerhet vad gäller stommens hållbarhet, säkerhet vad gäller material, produkter och sammansatta system som skall ingå permanent i byggnadsverket med hänsyn till arbetar-, brukar- och miljöskydd.

De fasadplattor som frågeställaren hänvisar till faller under det ovan angivna direktivet om byggprodukter. För dem finns det standardiseringsuppdrag som förhoppningsvis leder till att tekniska specifikationer (standarder och tekniska godkännanden) tillhandahålls inom kort. Genom specifikationerna blir det möjligt att testa produkterna mot grundläggande EU-krav enligt direktivet om byggprodukter och därpå bevilja CE-märkning som bevis för att de passar för avsedd användning.

Direktivet om byggprodukter är den enda rättsakt kommissionen har för att åstadkomma fri rörlighet för byggprodukter och fastställa specifikationer som garanterar att produkterna uppfyller säkerhetskraven på byggarbetsplatsen. Ansvaret för sådana val som vilka produkter som skall användas och hur de skall användas ligger för övrigt på arkitekter och byggherrar, som dock måste iaktta de särskilda krav medlemsstaterna kan ha fastställt för säkerheten i samband med byggnadsverk.

Myndigheterna på nationell nivå svarar för att utformning, byggnation och användning av slutprodukten sker enligt gängse branschregler och att ansvarsfördelningen mellan de inblandade aktörerna är fastlagd. När det gäller import av byggprodukter finns det ingen anledning till förbud så länge importprodukterna uppfyller samma säkerhetskrav som EU-produkterna. Så snart det finns harmoniserade tekniska specifikationer kommer CE-märkning att krävas.

Ovan ges svar på frågorna 1, 2, 6 och 7. Frågorna 3, 4 och 5 gäller eventuella konstruktionsfel och faller under medlemsstaternas ansvar. Nu finns inget kunskapsutbyte på området, varför kommissionen saknar information.

⁽¹⁾ EGT L 40, 11.2.1989. Svensk specialutgåva, Område 13, Volym 17, s. 185.

(2003/C 222 E/232)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0443/03

från José Salafranca Sánchez-Neyra (PPE-DE) till kommissionen

(13 februari 2003)

Ämne: Tillbakadragande av utländska trupper från Demokratiska Republiken Kongo

Rapporter och bevismaterial från frivilligorganisationer som är verksamma i Demokratiska Republiken Kongo pekar på att situationen där är oroande. Det finns tecken på att det tillbakadragande av utländska trupper stationerade i Demokratiska Republiken Kongo som nyligen har skett inte har slutförts, och att en del av trupperna fortfarande finns kvar i landet. Om dessa rapporter bekräftas skulle det innebära att det redan känsliga säkerhetsläget i landet blir än värre, vilket skulle kunna hindra att den politiska situationen i Demokratiska Republiken Kongo normaliseras genom en övergripande politisk överenskommelse. Det förekommer dessutom klagomål på att FN-missionen Monucs mandat inte räcker till för att spela en effektiv roll i återskapandet av ett normalt läge och en stabil och säker situation. Allt detta skulle endast förvärra den katastrofala humanitära situationen i landet.

Har kommissionen fått några tecken på att de utländska trupperna inte fullständigt och definitivt har dragit sig tillbaka från Demokratiska Republiken Kongo?

Anser kommissionen att man borde stärka Monucs mandat och öka personalen så att FN:s mission kan spela en effektiv roll i återställandet av ett normalt läge i Demokratiska Republiken Kongo?

Vad anser kommissionen och vilka åtgärder avser den att vidta för att hantera den allvarliga humanitära situation som råder i landet?

Svar från Poul Nielson på kommissionens vägnar*(11 mars 2003)*

Kommissionen påminner om att efter undertecknandet av Lusakaavtalet om eldupphör och utplaceringen av FN:s observatörsmission (MONUC) skall observatörerna inom ramen för sitt mandat bl.a. uppnå följande mål:

- Övervaka att avtalet om eldupphör följs och undersöka brott mot avtalet.
- Övervaka och kontrollera tillbakadragandet och omplaceringen av de styrkor som tillhör undertecknarna av Lusakaavtalet.

Efter att Demokratiska republiken Kongo och Ruanda undertecknade Pretoriaavtalet i augusti 2002 kom man överens om att skapa en mekanism, även kallad tredje part, för att kontrollera avtalets genomförande. Den består av FN och Sydafrika i egenskap av ordförande för Afrikanska unionen.

Kommissionen, som inte har någon oberoende underrättelsetjänst, har inte anledning att tvivla på att tillbakadragandet av utländska trupper från Demokratiska republiken Kongos territorium slutförts i sin helhet, såsom konstaterats av de institutionella kontrollmekanismer som det internationella samfundet upprättat.

Kommissionen anser att det mandat som givits MONUC – vars styrkor genom FN:s säkerhetsråds resolution 1445 av den 4 december 2002 utökats till 8 700 man – skulle kunna stärkas för att ge FN-missionen en aktivare och effektivare roll i processen för fred och nationell försoning, i stället för den observatörsroll som den hittills haft. En förstärkning av MONUC:s mandat ligger dock inom FN:s säkerhetsråds behörighetsområde, och kommissionen har därför inte några möjligheter att inskrida.

Med hänsyn till den komplicerade situationen håller kommissionen på att genomföra ett samarbetsprogram som dels skall främja nationell försoning och återförening samt en övergång till demokrati som skall leda till fria och öppna val, dels skall förbättra levnadsvillkoren för de berörda befolkningsgrupperna.

Med tanke på de brådskande behoven har kommissionen – inom ramen för befintliga resurser – genom sitt kontor för humanitärt bistånd (ECHO) redan vidtagit alla behövliga åtgärder för att bemöta den svåra situationen i Demokratiska republiken Kongo. Sedan några år är landet i själva verket den främsta mottagaren av humanitärt bistånd från kommissionen. Kommissionen har nyligen beslutat om ett anslag på 35 miljoner euro för 2003.

(2003/C 222 E/233)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0446/03
från Glyn Ford (PSE) till kommissionen

(19 februari 2003)

Ämne: Delfindöd och parfiske

Är kommissionen medveten om hur enormt orolig allmänheten är över parfisket, som leder till att hundratals delfiner dör varje vecka? Ämnar kommissionen mot bakgrund av artikel 12 i unionens Habitatdirektiv införa ett förbud mot detta slags fiske under säsongen från januari till mars, då situationen är mest akut? Denna artikel syftar bland annat till att skydda delfiner och tumlare.

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Fischler

(12 mars 2003)

Kommissionen hänvisar ledamoten till svar på skriftlig fråga P-0500/03 från Davies⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Se s. 209.

(2003/C 222 E/234)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0449/03**från José Salafranca Sánchez-Neyra (PPE-DE) till rådet***(19 februari 2003)*

Ämne: Tillbakadragande av utländska trupper från Demokratiska Republiken Kongo

Rapporter och bevismaterial från frivilligorganisationer som är verksamma i Demokratiska Republiken Kongo pekar på att situationen där är oroande. Det finns tecken på att tillbakadragandet av de utländska trupper som varit stationerade i Demokratiska Republiken Kongo inte har slutförts, och att en del av trupperna fortfarande finns kvar i landet. Om dessa rapporter bekräftas skulle det innebära att det redan känsliga säkerhetsläget i landet blir än värre, vilket skulle kunna hindra att den politiska situationen i Demokratiska Republiken Kongo normaliseras genom en övergripande politisk överenskommelse. Det förekommer dessutom klagomål på att FN-missionen Monucs mandat inte räcker till för att spela en effektiv roll i återskapandet av normala förhållanden och en stabil och säker situation. Allt detta skulle endast förvärra den katastrofala humanitära situationen i landet.

Har rådet fått några tecken på att de utländska trupperna inte fullständigt och definitivt skulle ha dragits tillbaka från Demokratiska Republiken Kongo?

Anser rådet att man kan nå fram till en övergripande och definitiv politisk överenskommelse i Demokratiska Republiken Kongo? Vad borde en sådan överenskommelse innehålla?

Anser rådet att man borde stärka Monucs mandat och öka personalen så att FN:s mission kan spela en effektiv roll i återställandet av normala förhållanden i Demokratiska Republiken Kongo?

I vilken utsträckning deltar EU:s medlemsstater i Monuc och hur bedömer rådet detta deltagande?

Svar*(13 maj 2003)*

Rådet förfogar inte över några uppgifter som bekräftar eller vederlägger påståenden om ett totalt och slutgiltigt tillbakadragande av utländska trupper från Demokratiska republiken Kongo.

Den 27 januari fastställde rådet att det inte finns något alternativ till det övergripande och allsidiga övergångsavtalet för Demokratiska republiken Kongo, vilket undertecknades i Pretoria den 17 december 2002, om fred och stabilitet i Kongo skall återupprättas. Det uppmanade bestämt samtliga parter att i god tro slutföra förhandlingarna om de punkter som kvarstår och att snarast inrätta övergångsinstitutionerna.

I rådets gemensamma ståndpunkt av den 11 mars 2002 föreskrivs att EU skall stödja åtgärder som vidtas av FN och OAU (numera AU) för att genomföra Lusakaavtalet om eldupphör och säkerhetsrådets relevanta resolutioner. I den gemensamma ståndpunkten föreskrivs även att EU skall samarbeta med FN och OAU och fortsätta sitt stöd till Förenta nationernas uppdrag i Demokratiska republiken Kongo (MONUC) och den gemensamma militärkommissionen (JMC). Rådet har inte diskuterat den särskilda frågan om att stärka FN:s uppdrag i Demokratiska republiken Kongo. I mars 2002 välkomnade rådet förslaget från FN:s generalsekreterare om att utöka MONUC:s personal.

Information om medlemsstaternas delaktighet i FN:s uppdrag finns att hämta på FN:s säkerhetsråds hemsida, senast i generalsekreterarens trettonde rapport om Förenta nationernas uppdrag i Demokratiska republiken Kongo (S/2003/211). Rådet har inte utvärderat detta deltagande.

(2003/C 222 E/235)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0479/03**från Antonios Trakatellis (PPE-DE) till rådet**

(17 februari 2003)

Ämne: Att i enlighet med solidaritetsprincipen (artikel 63 i EG-fördraget) avhjälpa de socioekonomiska problemen som vållats av de stora invandrarströmmarna

Under de gångna decennierna har ett stort antal invandrare kommit till Europa och antalet asylsökande har uppvisat en liknande ökning. Till detta kommer att den olagliga invandringen – personer från tredje land som olagligen reser in på EU:s territorium och uppehåller sig där – har ökat explosionsartat. Det har uppskattats att 300 000 olagliga invandrare anlät till Grekland endast under 2002 och det är uppenbart att den skärpta internationella situationen i dag leder till en risk för stora flyktingströmmar som kommer att medföra oanade ekonomiska konsekvenser för samhället.

Då man beaktar att de begränsade åtgärder som antagits eller föreslagits, såsom direktiv 2001/55/EG⁽¹⁾, den nyligen inrättade strategiska kommittén för invandring, gränser och asyl (SCIFA+) och förslaget till att det skall grundas en europeisk gränsbevakningsmyndighet osv. inte är tillräckliga eller att man med deras hjälp inte kan påverka det faktum att stora invandrarströmmar anländer till EU:s territorium inställer sig följande frågor till rådet:

- Vad har rådet gjort för att motverka att stora strömmar av olagliga invandrare eller flyktingar kommer in på EU:s territorium och vilken beredskap har medlemsstaterna för att ta emot stora mängder invandrare?
- Vilka ekonomiska och sociala kostnader för de stora invandrarströmmarna med sig när de anländer till någon medlemsstat i utkanten av EU:s territorium? Vilka mekanismer för solidaritet och stöd förfogar gemenskapen över på grundval av EU-fördragets artikel 63.2 b) eller på grundval av fördragen för att med deras hjälp skulle kunna ta emot stora strömmar av illegala migranter i de medlemsstater dit dessa reser in och som är belägna i utkanten av EU:s territorium?
- Anser rådet att det borde inrättas en särskild fond för rättvis fördelning av den sociala och ekonomiska bördan, så att man med hjälp av denna fond skulle få en beredskap för akuta situationer som kan uppstå i medlemsstaterna till följd av stora invandrarströmmar? Vilka nya åtgärder eller mekanismer anser rådet att måste godkännas för att sådana situationer skall kunna bemötas på det sätt som den gemensamma politiken för invandring och övervakning av de yttre gränserna förutsätter?

⁽¹⁾ EGT L 212, 7.8.2001, s. 12.

Svar

(13 maj 2003)

Rådet vill uppmana den ärade parlamentsledamoten att gå tillbaka till rådets direktiv 2001/55/EG av den 20 juli 2001 om miniminormer för att ge tillfälligt skydd vid massiv tillströmning av fördrivna personer och åtgärder för att främja en balans mellan medlemsstaternas insatser för att ta emot dessa personer och bära följderna av detta ("direktivet om tillfälligt skydd")⁽¹⁾.

I detta direktiv anges att själva förhållandet att det rör sig om en massiv tillströmning av personer skall fastställas genom ett rådsbeslut som antagits med kvalificerad majoritet på förslag av kommissionen. I detta beslut anges den tidpunkt då det tillfälliga skyddet skall träda i kraft och det innehåller bland annat de upplysningar som lämnats av medlemsstaterna om deras mottagningsförmåga. Europaparlamentet skall informeras om rådets beslut.

Av solidaritets skull föreskrivs i artikel 24 i direktivet om tillfälligt skydd att de åtgärder som anges i direktivet skall få ekonomiskt stöd från Europeiska flyktingfonden, som inrättades genom rådets beslut 2000/596/EG av den 28 september 2000⁽²⁾. Utöver de resurser som varje år fördelas till medlemsstaterna av Flyktingfonden, anges i artikel 6 i detta beslut att brådskande åtgärder kan finansieras för att hjälpa en, flera eller samtliga medlemsstater i fall av massiv tillströmning av flyktingar eller fördrivna personer, eller om det har varit nödvändigt att evakuera dessa från tredje land, framför allt som svar på en begäran från internationella organ. Denna "exceptionella" finansiering bygger på ett beslut i rådet som antagits med kvalificerad majoritet på förslag av kommissionen.

Beträffande förvaltningen av EU:s yttre gränser väntar rådet dels på en studie från kommissionen över ansvarsfördelningen mellan medlemsstaterna och unionen som begärts inom ramen för slutsatserna från Europeiska rådet i Sevilla, dels granskar man också inom rådet denna fråga som ett led i uppföljningen av del II av kommissionens meddelande till rådet och Europaparlamentet: "Att integrera invandringsfrågor i Europeiska unionens förbindelser med tredje länder" ⁽¹⁾ ("Rapport om hur effektivt de ekonomiska resurser som finns tillgängliga på gemenskapsnivå används för repatriering av invandrare och avvisade asylsökande, för förvaltning av yttre gränser samt för asylfrågor och migrationsprojekt i tredje länder").

⁽¹⁾ EGT L 212, 7.8.2001, s. 12.

⁽²⁾ EGT L 252, 6.10.2000, s. 12.

⁽³⁾ KOM(2002) 703 slutlig.

(2003/C 222 E/236)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0491/03

från Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) till kommissionen

(21 februari 2003)

Ämne: Inspektionsbesök vid Kouroupitos-soptippen i Grekland

Nyligen genomförde EU-inspektörer ett besök vid Kouroupitos-soptippen på Kreta. Grekland har tidigare bestraffats av EG-domstolen för driften av denna soptipp.

Jag vill be kommissionen att informera mig om följande:

- Vilka slutsatser kom inspektörerna fram till? Har Grekland efterlevt EG-domstolens senaste beslut?
- Om inte, vilka åtgärder kommer kommissionen att vidta för att gemenskapsrätten skall efterlevas fullt ut?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(31 mars 2003)

I sin dom ⁽¹⁾ av den 4 juli 2000 (andra domen enligt artikel 228 i EG-fördraget) slog Europeiska gemenskapernas domstol fast att Grekland hade underlåtit att vidta de åtgärder som krävs för att säkerställa att avfall bortskaffas i regionen Chania utan fara för människors hälsa och utan skada för miljön, i enlighet med artikel 4 i rådets direktiv 75/442/EEG av den 15 juli 1975 om avfall ⁽²⁾. Dessutom hade Grekland inte upprättat planer för bortskaffande av avfall, i enlighet med artikel 6 i direktiv 75/442/EEG, och program för bortskaffande av giftigt och annat farligt avfall, i enlighet med artikel 12 i rådets direktiv 78/319/EEG av den 20 mars 1978 om giftigt och annat farligt avfall ⁽³⁾. Grekland hade följaktligen inte genomfört alla de åtgärder som krävdes för att följa domen av den 7 april 1992 i mål C-45/91 ⁽⁴⁾ (första domen enligt artikel 226 i EG-fördraget) och underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 171 i EG-fördraget.

Domstolen ålade Grekland att till kommissionen, på kontot EG:s egna medel, betala ett vite. Detta vite fastställdes till 20 000 euro för varje dag som löpte utan att de åtgärder genomförts som krävdes för att följa domen av den 7 april 1992, från och med avkunnandet av den andra domen och fram till dess Grekland hade följt den första domen. Kommissionen sände med jämna mellanrum skrivelser till de grekiska myndigheterna med en anmodan om betalning av vitet på 20 000 euro per dag för perioden 4 juli 2000 till och med februari månads utgång 2001. Grekland betalade inom de fastställda tidsfristerna. Totalt betalade Grekland 5 400 00 till kommissionen.

Genom skrivelser avsända i juli 2000, oktober 2000 och mars 2001, underrättade de grekiska myndigheterna kommissionen om antagandet av planer för hantering av fast och farligt avfall i regionen Chania, om den definitiva stängningen av den illegala deponin i Kouroupitos, om den fulla driften av den nya provisoriska anläggningen i Messouri och om tidsplanen för uppförandet av en permanent

avfallsdeponi och komposteringsanläggning i Korakia. För att kontrollera de tekniska aspekterna och faktaaspekterna i denna information valde kommissionen ut två oberoende experter, som efter att ha inspekterat anläggningsområdet i juni 2001 överlämnade en rapport samt fotografiska bevis. Med beaktande av ovanstående drog kommissionen slutsatsen att Grekland hade uppfyllt kraven i domstolens dom.

I april 2002 mottog kommissionen ett klagomål beträffande driften av anläggningen i Messomouri, det försenade uppförandet av anläggningarna i Korakia och den bristande saneringen av Kouroupitos-området. Kommissionen har tagit upp dessa frågor med de grekiska myndigheterna. Deras officiella svar är för närvarande föremål för granskning för att kommissionen skall kunna bedöma huruvida Grekland har följt gemenskapens miljölagstiftning.

Parallellt utsåg kommissionen en grupp oberoende experter som besökte de berörda områdena i regionen Chania i februari 2003. Experterna har ännu inte överlämnat sin slutrapport.

Kommissionen kommer inte att tveka att vidta alla åtgärder som är nödvändiga för att se till att gemenskapens miljölagstiftning följs.

(¹) Dom av den 4 juli 2000 i mål C-387/97, REG s. 5047. Obs. att den artikel 171 som åberopas i domen nu har blivit artikel 228.

(²) EGT L 194, 25.7.1975.

(³) EGT L 84, 31.3.1978.

(⁴) Dom av den 7 april 1992 i mål C-45/91, REG s. 2509.

(2003/C 222 E/237)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0500/03
från Chris Davies (ELDR) till kommissionen

(17 februari 2003)

Ämne: Pelagiska parträlare och delfindöd

I sitt svar på min fråga av den 5 juni 2002 (E-1606/02 (¹)) angav kommissionen att den hoppades på att kunna lägga fram lagstiftningsförslag för att underlätta problemet med delfindöd till följd av pelagisk partrålning.

Enligt senaste uppgifter har antalet döda delfiner som sköljs upp på Förenade kungarikets sydvästra kust ökat alarmerande.

Vilka åtgärder vidtar kommissionen för närvarande och hur kan man med dessa åtgärder minska delfindöden?

Kommer kommissionen att omgående utfärda ett temporärt förbud mot fiske av havsaborre tills fiskepraxis, fiskeförvaltningen och fiskebestämmelserna ändrats?

(¹) EGT C 309 E, 12.12.2002, s. 143.

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(6 mars 2003)

Kommissionen känner till problemet med döda delfiner som spolats upp på medlemsstaternas stränder, särskilt i södra Storbritannien i vintras.

Enligt habitatdirektivet (¹) skall medlemsstaterna vidta åtgärder för att skydda små valar och se till att det finns gynnsamma omständigheter för att bevara dessa arter (även bedöma populationer, övervaka oavsiktligt dödande, riskdämpande åtgärder och skydd av livsmiljöer). Kommissionen är emellertid övertygad om att ytterligare åtgärder måste vidtas på ett enhetligt sätt genom samarbete inom gemenskapen för att öka skyddet av små valar, särskilt inom fiskerinäringen.

Som förberedelse till lagförslag om hur man kan ta itu med problemet med bifångster av val vid fiske granskar kommissionen för närvarande de uppgifter och råd i frågan som de på egen begäran fått av

Internationella havsforskningsrådet (ICES) och Vetenskapliga, tekniska och ekonomiska kommittén för fiskerinäringen. De kommande månaderna kommer sådana förslag att utarbetas, bland annat genom samråd med berörda parter. Även om kommissionen anser att syftet med dessa åtgärder bör vara att lösa problemet med oavsiktlig fångst på ett avsevärt bättre sätt än vad det görs i dag, är det omöjligt att uttala sig om exakt vilken effekt åtgärderna som ännu inte har antagits skulle ha.

Enligt ICES⁽²⁾ finns det inte några direkta bevis på att det är flyttrålar som fiskar efter havsaborre som är skyldiga till de döda, oavsiktligt fångade delfiner som sköljer upp på stränderna i England och Frankrike. Med andra ord fångas delfiner även vid andra fisken än efter havsaborre. ICES anser att ett förbud mot flyttrålar skulle vara en godtycklig åtgärd som förmodligen inte skulle leda till att de uppställda målen uppfylls. ICES konstaterar att det finns ett akut behov av övergripande övervakning av det stora antal flyttrålar som är verksamma i denna region.

Kommissionen överväger därför inte möjligheten att för närvarande införa ett tillfälligt förbud mot fiske efter havsaborre. Kommissionens framtida förslag i denna fråga kommer däremot säkerligen att omfatta införandet av obligatoriska övervakningssystem för olika fisken.

(¹) Rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter, EGT L 206, 22.7.1992.

(²) Rapport från ICES rådgivande kommitté för ekosystem 2002 (se <http://www.ices.dk/committe/ace/2002/Section-2.pdf>), särskilt kapitel 2.3.3.

(2003/C 222 E/238)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0502/03
från Chris Davies (ELDR) till kommissionen

(21 februari 2003)

Ämne: Spansk lo

Den spanska lon är utrotningshotad. Har kommissionen för avsikt att ta initiativ till att tillsammans med de spanska nationella och regionala myndigheterna utveckla en samordnad strategi för att säkerställa dess överlevnad?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(18 mars 2003)

Spanien har sedan 1999 ett nationellt program för bevarande av panterlon. Programmet omfattar åtgärder på både nationell och internationell nivå och innebär att det utvecklas projekt och görs åtaganden för att bevara panterlon. Arbetsgruppen för panterlon är verksam både i Spanien och Portugal och arbetar med prioriterade frågor i enlighet med de riktlinjer som fastställs i bevarandeprogrammet.

Kommissionen har nyligen inlett en undersökning av situationen för stora rovdjur i medlemsstaterna och kandidatländerna. När undersökningen har slutförts kommer nästa steg att vara att, i samarbete med dessa länder, utarbeta samordnade riktlinjer för skydd och förvaltning av stora rovdjur i unionen.

(2003/C 222 E/239)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0507/03
från Emilia Müller (PPE-DE) till kommissionen

(18 februari 2003)

Ämne: Införande av en innovativ anordning för att bära upp markeringsstolpar vid vägaren

Av trafiksäkerhetsskäl måste det finnas ett fullgott system för vägstolpar, eftersom det gör det möjligt för trafikanterna att framförallt nattetid orientera sig. För lastbilschaufförer som inte känner till hur vägen går

är det nödvändigt att få vägledning av markeringsstolpar så att de kan köra säkert. En ny slags anordning för att bära upp vägstolparna gör det möjligt att minska höjden på de konventionella vägstolparna med hälften och istället montera dem på den bärande anordningen. På så sätt lyfts stolparna upp från marken. Bärarordningen själv skall däremot inte monteras direkt vid vägaren — såsom hittills skett vid konventionella vägstolpar — utan på större avstånd från vägen, på andra sidan diket. Bärararmen som vägstolpen monterats på räcker fram till den punkt där de nuvarande vägstolparna står. Konstruktionen som är tillverkad i plast eller stål innebär en avsevärd säkerhetsvinst — framför allt för motorcyklister, och minskar generellt sett risken för skador och olyckor i trafiken. Dessutom hindrar de nya vägstolparna inte längre gräsklippning och städning i vägaren. Stora möjligheter till såväl arbets- som kostnadsbesparingar finns här för kommuner, regioner och andra ansvariga för vägarbeten.

Dessa grundläggande fakta ger anledning till följande frågor till kommissionen:

- Planeras någon ytterligare harmonisering på området för vägbyggnad och trafik den närmaste tiden?
- Strävas det efter någon harmonisering av hur vägarna märks upp i EU:s medlemsstater?
- Kan de ovan beskrivna markeringsstolparna användas inom hela EU?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(14 mars 2003)

Kommissionen bekräftar att den inom de närmaste månaderna har för avsikt att lägga fram ett förslag till direktiv som innehåller minimikrav på medlemsstaternas förvaltning av vägsäkerhet. Medlemsstaterna kommer främst att uppmanas att ringa in och åtgärda särskilt olycksdrabbade vägvägnar och genomföra säkerhetsgenomgångar av de vägar som ingår i det transeuropeiska nätverket.

Reflekterande stolpar har installerats längs många vägar i olika länder. Det gör det lättare att följa vägen, inte minst nattetid och vid nedsatt sikt, genom att vägrenarna markeras och vägens sträckning markeras.

Sådana stolpar omfattas av direktiv 89/106/EEG⁽¹⁾, som också kallas direktivet om byggprodukter. Enligt direktivet skall Europeiska standardiseringsorganisationen CEN offentliggöra en harmoniserad standard som på europeisk nivå fastställer de villkor och tekniska krav som skall uppnås för att produkten skall kunna beviljas EG-märkning. Produkterna kan därefter omfattas av principen om fri rörlighet och fri åtkomst till olika nationella marknader.

Beslut om att installera dessa stolpar längs vägarna skall dock fattas av medlemsstaterna eller dem som ansvarar för infrastrukturen. Den finns för närvarande inga skäl för ett allmänt införande av den här typen av utrustning.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 89/106/EEG av den 21 december 1988 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om byggprodukter, EGT L 40, 11.2.1989.

(2003/C 222 E/240)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0512/03

från Stefano Zappalà (PPE-DE) till kommissionen

(24 februari 2003)

Ämne: Akademiska titlar

1. Som det verkar, har den italienske medborgaren Marco Cavallera, efter en treårig utbildning vid polytekniska institutet i Turin, tillerkänts den spanska titeln "Ingeniero Tecnico Industrial, especialidad Mecanica" genom ett dekret undertecknat av generaldirektören för civilrätt den 23 oktober 2002

(offentliggjort i den italienska författningssamlingen, Gazzetta Ufficiale, allmänna serien nr. 261, av den 7 november 2002) och ändrat genom ett dekret av generaldirektören för civilrätt den 8 november samma år (offentliggjort i Gazzetta Ufficiale, allmänna serien nr. 272, av den 20 november 2002).

2. Denna titel har tydligen erhållits i Spanien, utan att någon yrkesverksamhet utövats där.
3. Den nämnda titeln medför behörighet att skriva in sig i det italienska ingenjörregistret, del B, industriella avdelningen, för att kunna utöva ingenjörsyrket i Italien.
4. Om det ovan sagda visar sig vara sant, skulle italienska medborgare kunna skriva in sig i ingenjörregistret utan att ha klarat den kvalificerande statsexamen, vilken stadgas i artikel 33 i den italienska konstitutionen, genom att flytta, men endast på papperet, såsom Marco Cavallera gjort. Detta kringgår även ordalydelsen och andemeningen i gemenskapsdirektiven på detta område och reglerna för deras införlivande i nationell rätt.

Kan kommissionen kontrollera om det stämmer och, om så är fallet, meddela vilka åtgärder den tänker vidta?

Svar avgett av Fritz Bolkestein på kommissionens vägnar

(2 maj 2003)

Den av parlamentsledamoten väckta frågan ger upphov till följande kommentarer:

- När det gäller erkännande av yrkeskvalifikationer styrs ingenjörsyrket av direktiv 89/48/EEG (!). Till följd av detta direktiv kan en medlemsstat i princip inte vägra en gemenskapsmedborgare tillträde till ett reglerat yrke och dess utövning om denne medborgare innehar ett examensbevis som i hans ursprungs- eller hemland föreskrivs för att där få utöva samma yrke. Det framgår ej klart av det dekret av den 23 oktober 2002 till förmån för Marco Cavallera, till vilket parlamentsledamoten hänvisar, om det spanska examensbeviset för "Ingeniero Technico Industrial, especialidad Mecànica" erhållits av denne medborgare efter en utbildning som följts i Spanien eller om det endast utfärdats på grundval av hans italienska examensbevis i maskiningenjörsvetenskap. I ovannämnda direktiv finns emellertid bestämmelser om att en medlemsstat skall erkänna examensbevis som erhållits i en annan medlemsstat men inte alls att en medlemsstat skall erkänna de erkännandebeslut som fattats av en annan medlemsstat på grundval av examensbevis som erhållits utanför dess territorium.
- Om Marco Cavallera har följt en utbildning i Spanien och denna utbildning har styrkts med det examensbevis som i denna medlemsstat krävs för att få tillträde till ingenjörsyrket har han rätt att åberopa sig på direktiv 89/48/EEG för att få de italienska myndigheterna att erkänna detta examensbevis och för att få tillträde till samma yrke i Italien, något som bl. a. innebär att han får skriva in sig i yrkesregistret utan att genomgå den statsexamen som för detta ändamål krävs av de yrkesverksamma som erhållit sina kvalifikationer i Italien.
- Om å andra sidan Marco Cavallera har erhållit sitt ingenjörsexamensbevis i Italien och om hans spanska titel endast tillerkänts honom på grundval av de spanska myndigheternas erkännande av hans italienska examensbevis utan att han följt någon utbildning i Spanien kan Marco Cavallera inte åberopa sig på direktiv 89/48/EEG för att få dispens från den examen som krävs för inskrivning i ingenjörregistret. Genom direktiv 89/48/EEG har nämligen en generell ordning för erkännande av examensbevis införts i syfte att göra det möjligt för en gemenskapsmedborgare att få tillträde till en yrkesverksamhet och utöva den i en annan medlemsstat (mottagarmedlemsstat) än den där han erhållit sitt examensbevis (ursprungsmedlemsstat). Om Marco Cavalleras situation verkligen är som den beskrivits ovan är ursprungsmedlemsstaten Italien, då det är i Italien som examensbeviset en gång erhållits och de spanska myndigheterna endast erkänt dess likvärdighet genom den spanska universitetstiteln "Ingeniero Técnico Industrial". Enligt kommissionen skulle emellertid en person som innehar ett examensbevis utfärdat i en ursprungsmedlemsstat och som fått detta examensbevis erkänt i en mottagarmedlemsstat inte kunna åberopa sig på direktiv 89/48/EEG för att återvända till sin ursprungsmedlemsstat och där göra anspråk på andra rättigheter än de som ingår i detta examensbevis.

- Av det ovanstående framgår att om Marco Cavallera inte erhållit sitt examensbevis i Spanien på grundval av en utbildning som följts i denna medlemsstat kan de italienska myndigheterna inte åläggas att i enlighet med direktiv 89/48/EEG erkänna hans spanska titel för att bevilja honom dispens från den examen som krävs för inskrivning i det italienska ingenjörregistret. Genom det förslag till direktiv om erkännande av yrkeskvalifikationer som framlades av kommissionen den 7 mars 2002 ändras inte denna analys. Gemenskapsrätten förbjuder emellertid inte att en medlemsstat med utgångspunkt i nationell rätt tillämpar gynnsammare bestämmelser.

(¹) Rådets direktiv 89/48/EEG av den 21 december 1988 om en generell ordning för erkännande av examensbevis över behörighetsgivande högre utbildning som omfattar minst tre års studier, EGT L 19, 24.1.1989.

(2003/C 222 E/241)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0530/03

från Alexandros Alavanos (GUE/NGL) till kommissionen

(18 februari 2003)

Ämne: Inhyrs personal vid det grekiska elverket i Ptolemaida

Det statliga grekiska elverket DEI har vid sina anläggningar i Ptolemaida totalt tillfälligt anställda, inhyrda för ett antal år via en entreprenör som förmedlar dessa åt DEI. Entreprenören kan vara samma företag eller skifta under hela perioden, men den inhyrda personal behåller samma arbetsuppgifter, som för övrigt bestäms av DEI och inte av entreprenören. Eftersom denna personal utför samma arbete som de fast anställda vid DEI, undrar jag under hur lång tid de skall räknas som "tillfälligt anställda genom förmedling av bemanningsföretag" med allt vad det innebär i form av begränsade arbets- och försäkringsrättigheter?

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(20 mars 2003)

Parlamentsledamoten ställer frågor till kommissionen om situationen för de arbetstagare som är inhyrda sedan ett tiotal år av ett bemanningsföretag som hyr ut dem till det statliga grekiska elverket (DEI) för att utföra ett arbete som är identiskt med det som de fast anställda arbetstagarna på detta företag utför men utan att ha åtnjuta samma skydd eller rättigheter.

Det är lämpligt att erinra om att kommissionen inte kan ta ställning i en sak som faller under nationell lagstiftning.

Däremot kan det vara värdefullt att nämna två typer av EG-bestämmelser som kan ha ett samband med den beskrivna situationen. Det handlar för det första om artikel 5 i rådets direktiv 1999/70/EG av den 28 juni om ramavtalet om visstidsarbete undertecknat av EFS, UNICE och CEEP (¹) som fastställer att medlemsstaterna ska vidta nödvändiga åtgärder för att förebygga missbruk som kan härledas från tillämpning av avtal eller arbetsförhållanden när det gäller visstidsarbete under längre tid. Det är lämpligt att nämna kommissionens förslag till direktiv av den 20 mars 2002 om arbetsvillkor för person som hyrs ut av bemanningsföretag (²) samt det ändrade förslaget av den 28 november 2002 (³). I artikel 5 i dessa texter fastställs den grundläggande likabehandlingsprincipen som gäller inhyrda arbetstagare och kundföretagets arbetstagare. I det modifierade förslaget definieras denna princip på följande sätt: "De grundläggande arbets- och anställningsvillkoren för arbetstagare som hyrs ut av bemanningsföretag skall, under den tid uppdraget i kundföretaget varar, åtminstone motsvara de villkor som skall gälla för dem om de hade anställts direkt av kundföretaget i fråga för att utföra samma arbete". Denna text, som redan vid den första behandlingen fick ett positivt yttrande från parlamentet (yttrande av den 21 november 2002), diskuteras för närvarande i rådet.

(¹) EGT L 175, 10.7.1999.

(²) EGT C 203 E, 27.8.2002.

(³) KOM(2002) 701 slutlig.

(2003/C 222 E/242)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0539/03**från Lennart Sacrédeus (PPE-DE) till rådet**

(26 februari 2003)

Ämne: Fritt fram för alkoholreklam

Sverige har under lång tid fört en restriktiv alkoholpolitik, vilket påverkat den svenska folkhälsan i en positiv riktning och lett till lägre genomsnittlig alkoholkonsumtion jämfört med övriga Europa. Nu hotas den svenska alkoholpolitiken. I en dom i det så kallade Gourmetmålet slår svenska marknadsdomstolen fast att det svenska förbudet mot alkoholreklam i tidningar och tidskrifter strider mot EU:s regler om fri rörlighet för varor och tjänster. Som en konsekvens hävdas att den svenska riksdagen måste ändra alkohollagen. Det kommer obönhörligen att leda till ökad alkoholkonsumtion i Sverige i och med att reklamens opinionsbildande syfte är just detta.

Förbudet mot alkoholreklam i tidningar och tidskrifter påverkar alla alkoholdrycker (sprit, öl och vin) lika. Att förbudet skulle påverka den fria rörligheten för varor och tjänster är därför tveksamt. Motiveringen borde väga lätt i jämförelse med de negativa konsekvenserna för folkhälsan som en ökad alkoholkonsumtion leder till. Domen i Marknadsdomstolen går tyvärr i motsatt riktning.

Är det rådets mening att Sverige ska tvingas tillåta alkoholreklam i tidningar och tidskrifter, trots att detta kommer att påverka folkhälsan negativt?

Svar

(13 maj 2003)

Rådet har inte möjlighet att yttra sig om den fråga som den ärade parlamentsledamoten ställer om de eventuella konsekvenserna av en dom som avkunnats av svensk nationell domstol.

(2003/C 222 E/243)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0544/03**från Alexandros Alavanos (GUE/NGL) till kommissionen**

(26 februari 2003)

Ämne: Greklands införlivande av direktiv 89/48/EEG

Genom presidentdekret nr 385/2002 ändrar Grekland för det första sitt presidentdekret nr 165/2000, genom vilket Grekland hade införlivat direktiv 89/48/EEG⁽¹⁾ i grekisk lagstiftning, och införlivar för det andra även direktiv 2001/19/EG⁽²⁾. Kommissionen hade redan i juli 2002 sänt ett motiverat yttrande (SG(2002) 220544 – 1/7/2002) om överträdelse 2001/4046 på grund av att Grekland inte på korrekt sätt överfört direktiv 89/48/EEG till sin nationella lagstiftning och på grund av att vissa bestämmelser inte efterlevts på tillbörligt sätt. Bland annat handlade det om underlåtande att erkänna utbildningsbevis utfärdade av behöriga myndigheter i en annan medlemsstat i samband med studier på basis av franchising-avtal.

Täcker det nya presidentdekretet 385/2002 bristerna i samband med införlivandet av direktiv 89/48/EEG? Om detta inte är fallet, vilka åtgärder ämnar kommissionen då vidta, för att se till att direktiv 89/48/EEG genomförs på korrekt sätt?

⁽¹⁾ EGT L 19, 24.1.1989, s. 16.

⁽²⁾ EGT L 206, 31.7.2001, s. 1.

Svar från Fritz Bolkestein på kommissionens vägnar

(25 april 2003)

Parlamentsledamotens fråga föranleder följande kommentarer:

- Presidentdekret 385/2002 om ändring av presidentdekret 165/2000, har meddelats kommissionen. En analys av presidentdekret 385/2002 ger vid handen att presidentdekret 165/2000 genom ändringen nu överensstämmer med direktiv 89/48/EEG⁽¹⁾ på vissa punkter där det tidigare fanns brister i införlivandet av detta direktiv. Detta gäller i synnerhet att presidentdekret 165/2000 nu är tillämpligt på personer som redan har utövat det yrke i Grekland som de begär erkännande för. Det gäller även vissa bestämmelser om kompensation. De klagomål rörande detta som togs upp i det motiverade yttrandet till Grekland den 1 juli 2002 borfaller därmed.
- Men om vissa klagomål om brister i införlivandet av direktiv 89/48/EEG och samtliga klagomål om att direktivet inte tillämpas korrekt kvarstår trots presidentdekret 385/2002, kommer kommissionen att fullfölja det pågående förfarandet, med beaktande av de ändringar som skett till följd av att presidentdekret 385/2002 antagits. Kommissionen beslutade vid sitt möte den 17 december 2002 att dra ärendet inför EG-domstolen.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 89/48/EEG av den 21 december 1988 om en generell ordning för erkännande av examensbevis över behörighetsgivande högre utbildning som omfattar minst tre års studier, EGT L 19, 24.1.1989.

(2003/C 222 E/244)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0548/03

från Stavros Xarchakos (PPE-DE) till kommissionen

(26 februari 2003)

Ämne: Bygge av biologiskt reningsverk avbrutet i Mytelene (Grekland)

Enligt uppgifter i grekisk press har den grekiska regeringen den 20 januari 2003 låtit avbryta bygget av ett biologiskt reningsverk i Mytelene efter ett beslut av den behörige biträdande finansministern Christos Pachtas. Byggprojektets budget låg på 100 miljoner euro (3,5 miljarder grekiska drachmer) och hade bara några månader före beslutet (närmare bestämt den 6 mars 2002) betecknats som ett "utmärkt projekt" av samme Christos Pachtas, som gjort offentliga utfästelser om dess finansiering.

Det bör påpekas att Lesbos är en gränsnära ö (Greklands näst största till ytan) som besitter en enorm turistpotential tack vare sin goda infrastruktur (flygplatsen används bland annat för internationella charterresor) och sin stora kulturella rikedom. Det räcker att nämna öns viktiga museer, monument och byggnader (bland annat Teriade-museet, nyklassicistiska hus och ett otal väggmålningar av den store folkkonstnären Theofilos) och dess utomordentligt vackra natur. Icke desto mindre saknar ön fortfarande ett biologiskt reningsverk, något som är till förfång för den fortsatta turistutvecklingen, och efter regeringens beslut är det svårt att se hur ett sådant skall kunna byggas framgent.

Känner kommissionen till orsakerna till den grekiska regeringens helomvändning, som kom oväntat med tanke på att ingenting tycktes ha förändrats under de tio månader som gått, förutom förstås att en ny kommunstyrelse valts fram? Med tanke på de politiska målsättningar och projekt som drivs av regeringarna i vissa medlemsstater, hur ställer sig kommissionen till att nödvändiga infrastrukturprojekt genomförs respektive ställs in, i synnerhet i EU:s gräns- och turistområden?

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(17 mars 2003)

Sammanhållningsfonden har medfinansierat ett projekt som omfattar det kommunala reningsverket för avloppsvatten från Mytilene samt avloppsledningsnät och ledningsnät för flodvatten, för en summa som uppgår till 35 179 980 euro av den totala kostnaden på 42 286 533 euro. Det kommunala reningsverket för avloppsvatten från Mytilene invigdes 2002. Det är således fel att säga att staden Mytilene på Lesbos inte har ett reningsverk eller att byggandet av det har avbrutits.

Kommissionen förstår att parlamentsledamoten dessutom syftar på ett projekt från stadens kommunfullmäktige som är avsett att utöka det nuvarande avloppsledningsnätet. Kommissionen har inte fått några officiella uppgifter från de grekiska myndigheterna om detta projekt. Kommissionen antar att staden Mytilenes system för hantering och rening av avloppsvatten kan byggas ut och förbättras genom extra arbeten, precis som alla sådana system.

Beslutet att finansiera denna typ av projekt skall fattas av de behöriga grekiska myndigheterna enligt strukturfondernas regelverk. Kommissionen vill att den strategi som den utarbetat med de grekiska myndigheterna beaktas vid valet av projekt som skall få stöd från gemenskapen i form av medfinansiering. I det operativa programmet för miljön 2000–2006 anges denna strategi i ett kapitel för sig. Syftet med strategin är att i första hand koncentrera finansieringen till de grekiska städer som, i motsats till Mytilene, ännu inte har något reningsverk för kommunalt avloppsvatten och därför inte uppfyller kraven i rådets direktiv 91/271/EEG av den 21 maj 1991 om rening av avloppsvatten från tätbebyggelse⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EGT L 135, 30.5.1991.

(2003/C 222 E/245)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0555/03

från Antonio Di Pietro (ELDR) till kommissionen

(27 februari 2003)

Ämne: Integrerad avfallshantering i Coneglianos kommun

Coneglianos kommun i provinsen Treviso beslutade vid kommunfullmäktiges sammanträde den 8 april 2002 (nr 127-597) att, utan ett offentligt upphandlingsförfarande, "ge den integrerade hanteringen av hushållsavfall och liknande avfall samt förvaltningen av betalning (fakturerings och inkassering) i uppdrag till ett konsortium som utgörs av områdets lokala renhållningsbolag (C.I.T.) som delvis är kommunägt. Dessutom beslöts det att förvaltningen senast den 1 juli 2002 skulle utföras direkt av C.I.T. eller av tredje man".

Samtidigt konstateras att "C.I.T. som en av sina egna uppgifter utför den integrerade förvaltningen av hushållsavfall, specialavfall och liknande, inklusive uppsamling och transport liksom fakturerings och inkassering av avgifterna som skall täcka bolagets utgifter", samt att denna integrerade förvaltning "inklusive uppsamling och transport" kommer att göra det möjligt att "optimera bolagets organisation i ett optimalt område och på sätt skapa effektivitet och möjliggöra besparingar i bolaget" genom att man uppnår "en fullständig privatisering av det bolag som ansvarar för hanteringen av hushållsavfall och liknande avfall i kommunen".

Därefter mottog "hushållen samt näringsliv och handel i Coneglianos kommun" ett brev från borgmästaren i Coneglianos kommun, direktör för C.I.T., direktör för SAV.NO, i vilket kunderna upplystes om "några förändringar avseende bolagets förvaltning och fakturerings för år 2002". Bland annat framhölls det att "ett belopp som vederlag för tjänsten kommer att faktureras av C.I.T. genom SAV.NO som kommer att skicka en räkning till varje kund". En sådan räkning kom också mycket riktigt från SAV.NO.

Sammanfattningsvis har Coneglianos kommun direkt givit C.I.T. i uppdrag att förvalta avfallshanteringen, och detta bolag har sedan i sin tur givit detta uppdrag till SAV.NO som ju ingår i C.I.T.

Anser inte kommissionen mot bakgrund av ovanstående att dessa åtgärder är olagliga eftersom de bryter mot gemenskapsbestämmelserna som gäller upphandling av lokala offentliga tjänster?

Svar från Fritz Bolkestein på kommissionens vägnar

(25 april 2003)

Kommissionen kan upplysa frågeställaren om att den känner till att den italienska lagstiftningen om lokala offentliga tjänster på en rad punkter brister i överensstämmelse med gemenskapsbestämmelserna om offentlig upphandling och koncessioner. Kommissionen har inlett ett förfarande om fördragsbrott med anledning av detta och har nyligen skickat en kompletterande formell underrättelse till Italien.

Beträffande tilldelningen av uppdraget att sköta avfallshanteringen i Conglianos kommun kommer kommissionen att begära in detaljerade uppgifter från de italienska myndigheterna, för att kunna bedöma om det aktuella fallet utgör en del av den generella problematik som är föremål för ovannämnda överträdelseförfarande.

(2003/C 222 E/246)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0563/03 från Frédérique Ries (ELDR) till rådet

(27 februari 2003)

Ämne: Förslag till förordning om läkemedel för barn

I december 2000 antog rådet enhälligt en resolution i vilken man uppmanade kommissionen att lägga fram ett förslag till förordning för att förbättra de tillgängliga möjligheterna för behandling av barn. Rådet erkände att det fanns en reell brist inom denna del av folkhälsoområdet, och kommissionen beslutade att efterkomma rådets uppmaning. Kommissionen har flera gånger bekräftat detta åtagande under de diskussioner som nyligen ägt rum i parlamentet med anledning av revideringen av läkemedelslagstiftningen. Kravet att förslaget till förordning om läkemedel för barn måste underställas en studie av de ekonomiska effekterna medför emellertid att det finns stor risk för nya förseningar när det gäller publiceringen av denna text. De mycket viktiga ekonomiska åtaganden som gemenskapsinstitutionerna ställs inför 2004 kommer att fördröja genomförandet ytterligare.

Skulle rådet kunna prioritera denna fråga så snart det tagit del av kommissionens förslag till förordning?

Svar

(13 maj 2003)

Som den ärade parlamentsledamoten minns visade rådet intresse för denna fråga i resolutionen av den 14 december 2000 om läkemedel för barn. I sin resolution uppmanade rådet kommissionen att så snart som möjligt lägga fram lämpliga förslag i form av stimulansåtgärder, föreskrifter eller andra åtgärder till stöd för klinisk forskning och utveckling, med beaktande av etiska aspekter på kliniska försök på barn, för att de nya läkemedlen för barn och de läkemedel som redan finns på marknaden skall vara fullt anpassade till de särskilda behoven hos denna del av befolkningen, och även med beaktande av internationellt erkända normer för skydd av minderåriga när det gäller medicinsk forskning.

Rådet avvaktar med intresse kommissionens förslag och kommer i sinom tid att behandla denna viktiga fråga på lämpligt och effektivt sätt.

(2003/C 222 E/247)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0566/03**från Luciano Caveri (ELDR) till kommissionen**

(27 februari 2003)

Ämne: Problem med ljudsignalanordningar

Direktiv 70/388/EEG⁽¹⁾ fastställer lägre gränsvärden för godkännande av ljudsignalanordningar på motorfordon och förbjuder samtidigt användning av anordningar som gör det möjligt att dämpa signalstyrkan och för att undvika ljudförorening (exempelvis i långsam trafik eller under natten) och att öka den under vissa förhållanden (exempelvis vid hög fart). Direktiv 93/30/EEG⁽²⁾ reser krav om ljudsignalanordningar med lägre effekt för mindre motorcyklar och mopeder, vilket ofta leder till olyckor där mopeder och fotgängare är inblandade, vilket framgår tydligt av olycksstatistiken.

Anser inte kommissionen, med hänsyn till det första av ovannämnda problem, att det vore på sin plats att föreslå en ändring av direktivet varigenom det blir tillåtet att använda intelligenta ljudsignalanordningar som kan anpassa ljudsignalens effekt till rådande förhållanden? Vad gäller det andra problemet, bör inte ljudsignalanordningarna för två- och trehjuliga motorfordon ha samma effekt som anordningar på motorcyklar med större cylindervolym?

⁽¹⁾ EGT L 176, 10.8.1970, s. 12; Svensk specialutgåva Område 13 Volym 1, s. 0159.

⁽²⁾ EGT L 188, 29.7.1993, s. 11; Svensk specialutgåva Område 7, Volym 4, s. 0217.

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(8 april 2003)

Kommissionen motsätter sig i princip inte intelligenta ljudsignalanordningar. Men eftersom ljudsignalanordningar är till för att varna andra trafikanter att fordonet är i närheten eller närmar sig, måste man noga överväga när det är motiverat att använda lägre eller högre signalstyrka än vad som föreskrivs i rådets direktiv 70/388/EEG av den 27 juli 1970 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om ljudsignalanordningar på motorfordon.

Beträffande sådana ljudsignalanordningar som krävs för motorcyklar och mopeder har kommissionen inte fått några indikationer på att den lägre ljudnivå som tillåts för ljudsignalanordningar på mopeder och mindre motorcyklar inte uppfattas av fotgängare och därmed kan föranleda olyckor. Den högsta och lägsta ljudnivån för de olika typerna av tvåhjuliga motorfordon varierar, men de tillåtna skalorna för var och en av dessa typer överlappar varandra. Därför är det möjligt att det går att tillverka en ljudsignalanordning som kan monteras på alla typer av tvåhjuliga motorfordon.

Om de berörda parterna finner att användning av ljudsignalanordningar med reglerbar ljudnivå kan bidra till ökad trafiksäkerhet och ökat miljöskydd kan kommissionen överväga att lägga fram förslag till ändring av bestämmelserna.

(2003/C 222 E/248)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0597/03**från Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) till kommissionen**

(28 februari 2003)

Ämne: Extraljus på lastbilar

Åkeriföreningen Norr i Norrbotten är upprörd över det nya direktivet när det gäller ljusinställningen på lastbilar. I Sverige ligger ärendet som förslag från Vägverket att ingå i Vägverkets författningssamling från och med maj 2003.

Norrland skiljer sig från Mellaneuropa när det gäller trafiksituationen. Timmeråkare kan köra i 1,5 timme utan att få ett enda möte. Att köra på dåliga och mörka vägar med stor risk för att få en älg i fronten på lastbilen gör att fler extraljus behövs på ett annat sätt i svenska Norrland än i mer tätbefolkade områden i EU. Att ha rejäla ljus på sin lastbil är en trygghetsfaktor. Det kostar både pengar och innebär problem att krocka med vilt. Att blanda av för mötande trafik är inget problem för lastbilsförarna.

Finns det möjlighet för regionala undantag från direktivet när det gäller ljusinställningen för lastbilar?

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(28 mars 2003)

För att uppfylla bestämmelserna i rådets direktiv 76/756/EEG av den 27 juli 1976 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om montering av belysning och ljussignalanordningar på motorfordon och släpvagnar till dessa fordon⁽¹⁾, senast ändrat genom kommissionens direktiv 97/28/EG av den 11 juni 1997⁽²⁾, ska motorfordon vara utrustade med antingen två eller fyra helljusstrålkastare, vars sammanlagda styrka inte får överstiga 225 000 cd. Dessa bestämmelser har inte ändrats sedan 1976 och är anpassade till föreskrift 48 i FN:s ekonomiska kommission för Europa (FN/ECE). Inom FN/ECE arbetar man dock för närvarande på förslag som innebär att det ska bli tillåtet att på tunga transportfordon med en massa på över 12 ton montera ytterligare två helljusstrålkastare, under förutsättning att bara fyra kan tändas samtidigt.

Tunga transportfordon tyggodkänns på grundval av nationell lagstiftning och omfattas ännu inte av gemenskapens system för tyggodkännande av motorfordon. Man räknar dock med att förslag om att de obligatoriskt ska omfattas av detta system fr.o.m. 2008 snart kommer att läggas fram för Europaparlamentet och rådet.

Då nationella tyggodkännanden utfärdas måste de svenska myndigheterna godkänna fordon som följer rådets direktiv 76/756/EEG. Fordonen måste emellertid inte följa direktivet och myndigheterna kan därför också godkänna fordon som uppfyller alternativa bestämmelser. I sådana fall är det tillverkaren som avgör om han vill att tyggodkännandet ska baseras på de alternativa bestämmelserna eller på direktivet. Kommissionen uppmanar medlemsstaterna att i möjligaste mån anpassa sina nationella bestämmelser efter de relevanta EG-direktiven så snart som möjligt innan gemenskapens system för tyggodkännande av motorfordon blir obligatoriskt för tunga transportfordon.

När ett fordon har inregistrerats gäller de nationella bestämmelserna för dess användning, och det är de svenska myndigheterna som avgör om de ska tillåta att ytterligare helljusstrålkastare därefter monteras.

⁽¹⁾ EGT L 262, 27.9.1976.

⁽²⁾ EGT L 171, 30.6.1997.

(2003/C 222 E/249)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0601/03

från Ilda Figueiredo (GUE/NGL) till kommissionen

(25 februari 2003)

Ämne: Den gemensamma organisationen av marknaden för mjölk och tilläggsavgiften för Portugal

Det pågående regleringsåret för mjölk löper ut i mars. Enligt den nuvarande situationen kommer närmare 20 000 portugisiska producenter att bötfällas på grund av att de överskridit sina individuella kvoter. Det kan påpekas att den portugisiska mjölkkvoten kan komma att överskridas med mellan 40 000 och 50 000 ton, vilket kommer att innebära böter på 37 cent per liter, dvs. 15 miljoner euro. Sektorn uppskattar att eftersom många av producenterna redan är högt skuldsatta kan dessa böter, om de tillämpas, komma att innebära att över 30 procent av producenterna försvinner endast i regionen mellan

Douro och Minho. Det finns skäl att framhäva att 78 procent av producenterna försvunnit under de senaste 10 åren, under regleringsåren 1991/1992 och 2001/2002. Det handlar alltså om 75 000 producenter, 20 000 mellan 1999 och 2002, och i första hand små och medelstora producenter från regionerna inne i landet eller regioner med särskilda svårigheter såsom bergsregionerna. Denna situation är framför allt en följd av intensifieringen, koncentrationen och vertikaliseringsen av mjölkproduktionen i Portugal. På olika håll inom EU har även prispolitiken, inlösningsen av kvoter från småproducenterna, överföringen av kvoter "utan mark", avskaffande av de gemensamma mjölkkningsrummen, uppsamlingsplatserna och förvaltningen av reserver bidragit till att skapa allvarliga svårigheter. Vid reformen av den gemensamma organisationen av marknaden inom ramen för Agenda 2000 tog man dessutom inte hänsyn till denna verklighet utan behöll en orättvis mjölkkvot för Portugal baserad på en historisk produktion och produktivitet utan hänsyn till faktorer såsom antalet jordbruk, självförsörjningsgrad och sektorns betydelse för mindre gynnade regioner. Genom reformen strävade man efter att sänka jordbrukspriserna genom att till en del betala ut ersättningar i form av direkta stöd (upp till nästan 80 procent) som i första hand grundar sig på nationella stöd som fördelas endast med hänsyn till produktionens storlek i varje land och utan att beakta den ekonomiska och sociala sammanhållningen. Dessutom tillämpas den berömda "virtuella ko" som beräkningsformel, vilket är till nackdel för jordbrukare och länder med lägre produktivitet.

Mot denna bakgrund ställer jag följande frågor till kommissionen:

- Vilka åtgärder har Europeiska kommissionen för avsikt att vidta för att beakta det portugisiska jordbrukets särdrag och undvika de enorma socioekonomiska konsekvenser som tilläggsavgiften kommer att få framför allt i mindre gynnade regioner? Anser inte kommissionen att den portugisiska kvoten borde ökas för att återspegla de nuvarande produktionsnivåerna och även ta hänsyn till självförsörjningsgraden och den ekonomiska och sociala sammanhållningen?
- Anser inte kommissionen att den föreslagna utvärderingen efter halva tiden endast kommer att bidra till att accentuera de aktuella tendenserna inom sektorn? Vilka åtgärder kommer kommissionen att vidta för att garantera en balanserad mjölkproduktion inom hela EU, inbegripet områden inne i landet och bergsområden, med målet att upprätthålla ett heltäckande nät av små och medelstora jordbruk?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(20 mars 2003)

Kommissionen delar inte parlamentsledamotens åsikt om mjölkproduktionen i Portugal av följande skäl:

- Kvoterna fastställdes redan från början i förhållande till produktionen, inte till konsumtionen. I detta sammanhang fick Portugal 1986 tillstånd att inte tillämpa kvoterna förrän från och med 1992. Dessutom fastställdes kvoterna till cirka 160 % av produktionen vid anslutningen. Produktionen i Portugal har ständigt ökat sedan 1986 och från och med 1999–2000 har den uppnått och även överskridit kvoten.
- Även om man skulle ta hänsyn till konsumtionen då kvoten fastställs är detta inte relevant för Portugal. I Portugal är nämligen interventionen för smör permanent och utgör mer än 5 % av produktionen, vilket visar att det redan finns ett strukturellt överskott inom mjölksektorn.
- Det faktum att många mycket små mjölkproducenter har försvunnit är inte en tillfällighet: denna utveckling har uppmuntrats och finansierats genom program och fonder både på gemenskapsnivå och på nationell nivå för att möjliggöra en omstrukturering av sektorn. För övrigt har antalet mjölkproducenter minskat och produktiviteten ökat i samtliga medlemsstater.
- Mjölkkvoterna infördes främst för att begränsa utbudet av mjölk och garantera tillräckligt höga priser för produktionen. De har visat sig vara mycket effektiva i detta avseende då de tillämpas korrekt.
- När beslutet om Agenda 2000 fattades hade Portugal ännu inte en enda gång hållit sig inom kvoten. Det fanns därför ingen anledning att bevilja undantag från den allmänna regeln. För övrigt finns det inte längre någon "virtuell ko" i den slutgiltiga texten. I det utkast till reform av den gemensamma jordbrukspolitik som för närvarande diskuteras, får Portugal samma försiktiga ökning av kvoterna som övriga medlemsstater varav många skulle ha all anledning att vilja producera mer mjölk.

Följaktligen är svaren på parlamentsledamotens frågor följande:

- Kommissionen kan inte föreslå något undantag från betalning av avgiften, vare sig för Portugal eller för någon annan medlemsstat. Det skulle vara att öppna vägen för ett prisras och samtidigt snedvrída konkurrensen för de producenter som hållit sig inom sin kvot.
- Den reform som nu är under diskussion ändrar i princip ingenting i detta avseende. Dels kan kvoterna inte flyttas runt från den ena medlemsstaten till den andra, dels förblir fördelningen av kvoterna till regioner och producenter en nationell angelägenhet baserad på allmänna kriterier i EU:s lagstiftning.

(2003/C 222 E/250)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0620/03

från Carles-Alfred Gasòliba i Böhm (ELDR) till kommissionen

(3 mars 2003)

Ämne: Etableringsfrihet och erhållande av tillstånd att genomföra provning av motorfordon i Tyskland

I artikel 43 i EG-fördraget förbjuds inskränkningar för medborgare i en medlemsstat att fritt etablera sig på en annan medlemsstats territorium, såvida inskränkningen inte berättigas av skäl relaterade till ett allmänt intresse. EG-domstolen har tolkat dessa inskränkningar så att de även omfattar åtgärder eller normer som utan åtskillnad tillämpas på landets egna medborgare och andra medborgare, men som i praktiken hindrar eller gör det mindre lockande för en medborgare i en annan medlemsstat att etablera sig i en medlemsstat som inte är dennes ursprungsland.

I bilaga VIII b i den tyska förordningen om trafik tillstånd (Strassenverkehrs-Zulassungs-Ordnung) av den 28 september 1988 fastställs de krav som organ som vill utföra provningar av fordon måste uppfylla för att erhålla tillstånd i respektive delstat. Enligt denna bestämmelse måste man för att erhålla tillstånd från respektive myndighet lägga fram ett antal handlingar och visa att man uppfyller vissa villkor, bl.a. måste den organisation som ansöker om tillståndet bestå och upprätthållas av minst 60 oberoende experter, av vilka ett visst antal måste ha sitt kontor på det territorium för vilket tillståndet ansöks.

Anser inte kommissionen att kravet på att man innan tillståndet beviljats måste uppfylla dessa faktiska villkor försvårar etableringsfriheten, eftersom det på förhand innebär ett antal investeringar och risktagande för företagens sida, vilket i praktiken gör det mindre lockande för en medborgare i en annan medlemsstat att etablera sig i Tyskland för att genomföra provningar av fordon?

Anser inte kommissionen att de villkor som ställs i den tyska lagstiftningen på ett oproportionerligt sätt inskränker etableringsfriheten även om dessa inskränkningar skulle kunna berättigas av ett allmänt intresse?

Anser inte kommissionen att nämna tyska rättsakt är oförenlig med de allmänna och grundläggande principerna i rådets direktiv 96/96/EG⁽¹⁾ av den 20 december 1996 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om provning av motorfordons och tillhörande släpfordons trafiksäkerhet?

⁽¹⁾ EGT L 46, 17.2.1997, s. 1.

Svar från Fritz Bolkestein på kommissionens vägnar

(10 april 2003)

Kommission har fått kännedom om de omständigheter som parlamentsledamoten tar upp.

Kommissionen har för närvarande otillräcklig kännedom om den berörda lagstiftningen och kommer att inleda en undersökning i frågan.

Kommissionen kommer att hålla parlamentsledamoten underrättad om den fortsatta utvecklingen.

(2003/C 222 E/251)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0628/03**från Françoise Grossetête (PPE-DE) till kommissionen**

(25 februari 2003)

Ämne: Uppföljningen av direktiv 1999/96/EG

Enligt direktiv 1999/96/EG⁽¹⁾ skulle kommissionen före den 31 december 2000 ha lagt fram ett förslag inför Europaparlamentet och rådet om följande:

- Bestämmelser om införande av ett system för omborddiagnos, s.k. OBD-system, för att se hur bestämmelserna fungerar för att begränsa utsläppen,
- Kraven när det gäller avgasutrustningens tillförlitlighet och livslängd,
- Bestämmelser om normer när det gäller fordon och avgasutsläpp.

Ingår detta i de förslag som kommissionen planerar att lägga fram?

Om inte, vad avser kommissionen göra på detta område och vilka bestämmelser avser kommissionen att föreslå för att de verksamma på området skall ha tillräckligt med tid på sig för att börja tillämpa den nya lagstiftningen om utsläpp från industrifordon som börjar gälla 2005?

⁽¹⁾ EGT L 44, 16.2.2000, s. 1.

Svar avgivet av Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(21 mars 2003)

Kommissionens förslag inom de tre områden som berörs i frågan befinner sig i slutskedet för förberedelse och antagande. Det är olyckligt att det försenats men detta är en följd av behovet att omarbeta det sätt på vilket förslagen inom området för fordonstillverkning upprättas för att förbättra effektiviteten i beslutsförfarandet, beakta behovet av att uppdatera och förenkla gemenskapens lagstiftning⁽¹⁾ och beakta nyligen ingångna interinstitutionella avtal.

De befintliga bilagorna till direktiv 88/77/EEG samt de ändringar, som erfordras för att införa nya tekniska krav enligt direktiv 1999/96/EG, omarbetas i sig enligt det interinstitutionella avtalet av den 28 november 2001 mellan Europaparlamentet, rådet och kommissionen om en mer strukturerad användning av omarbetningstekniken för rättsakter⁽²⁾.

I kommissionens förslag kommer de datum som fastställs för åtgärdernas genomförande i artiklarna 4-7 i direktiv 1999/96/EG att respekteras, dvs. den 1 oktober 2005 för nya fordonstyper och den 1 oktober 2006 för alla fordonstyper.

⁽¹⁾ KOM(2003) 71 slutlig, 11.2.2003.

⁽²⁾ Interinstitutionellt avtal av den 28 november 2001 om en mer strukturerad användning av omarbetningstekniken för rättsakter, EGT C 77, 28.3.2002, s. 1.

(2003/C 222 E/252)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0636/03**från Baroness Sarah Ludford (ELDR) till rådet**

(26 februari 2003)

Ämne: Villkoren vid mottagning av asylsökande

Englands högsta domstol dömde den 19 februari 2002 att tillämpningen av paragraf 55.1 av Förenade kungadömet lag om medborgarskap, invandring och asyl av 2002 står i strid med den europeiska konventionen om mänskliga rättigheter. Genom denna bestämmelse kan den brittiska regeringen automatiskt vägra lämna mat och logi åt en asylsökande som inte begärde asyl "så snart det var praktiskt

möjligt". Att vägra lämna mat och logi utgör enligt domstolen en kränkning av den sökandens mänskliga rättigheter och ett brott mot förbudet mot omänsklig och förnedrande behandling i den mån det medför risker för den asylsökandens välbefinnande och hälsa.

Eftersom ordalydelsen i den brittiska lagen är identisk med den i artikel 16.2 i rådets direktiv 2003/9/EEG⁽¹⁾ av den 27 januari 2003 om miniminormer för mottagande av asylsökande i medlemsstaterna finns det risk för att andra medlemsstater handlar i strid med domslutet från Englands högsta domstol om de inför en automatisk vägran att tillhandahålla förmåner till personer som inkommer sent med begäran om asyl. Utifrån den vedertagna premissen att EU:s lagar bör tillämpas på ett enhetligt sätt inom gemenskapen, tänker rådets ordförandeskap se till att medlemsstaterna rättar sig efter det engelska domslutet så att asylsökande inte nödställs?

⁽¹⁾ EGT L 31, 6.2.2003, s. 18.

Svar

(13 maj 2003)

Såsom den ärade parlamentsledamoten erinrar om, antog rådet den 27 januari 2003 direktiv 2003/9/EG om miniminormer för mottagande av asylsökande⁽¹⁾.

I artikel 26 föreskrivs att medlemsstaterna skall sätta i kraft de bestämmelser som är nödvändiga för att följa detta direktiv före den 6 februari 2005.

Rådet har förstått att den brittiska regeringen har överklagat högsta domstolens dom av den 19 februari 2002, vilken den ärade parlamentsledamoten hänvisar till.

Rådet vill erinra den ärade parlamentsledamoten om att det i enlighet med artikel 211 i EG-fördraget åligger kommissionen att övervaka tillämpningen av bestämmelser som antagits med stöd av fördraget och att eventuella ändringar av direktiv 2003/9/EG enligt artikel 67.5 i EG-fördraget, såsom det fastställts i Nicefördraget, skall antas i enlighet med förfarandet i artikel 251, dvs. endast på förslag av kommissionen.

⁽¹⁾ EGT L 31, 6.2.2003, s. 18.

(2003/C 222 E/253)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0644/03 från Koldo Gorostiaga Atxalandabaso (NI) till rådet

(4 mars 2003)

Ämne: 2002 års årliga debatt om ett område med frihet, säkerhet och rättvisa

Under 2002 års årliga debatt om ett område med frihet, säkerhet och rättvisa den 12 februari ställde jag följande frågor till rådet och kommissionsledamot Vitorino, men fick inget svar.

I Spanien för 22 år sedan, den 13 februari 1981, dog Joseba Arregi, en baskisk politisk fånge, av tortyr medan han satt fängslad hos polisen.

År 2002 arresterades 634 politiskt aktiva personer. 127 av dem har förklarat inför rätta att de behandlats illa eller blivit torterade.

Har rådet fått klarare uppgifter i frågan av den spanska regeringen?

Anser rådet att den spanska regeringen respekterat principen om insyn?

I följd föreslog den spanska regeringen att ett flertal sociala organisationer, medie- och kulturorganisationer, skulle förbjudas. Organisationerna hade fördömt det politiska förtryck som de baskiska oliktyänkande lider under. På basis av ett spanskt initiativ har EU gjort upp en svartlista över organisationer och personer som anklagats för att uttryckligen eller i det tysta stöda terrorism. De anklagade kan inte försvara sig den rättsliga vägen, och kan inte anlita domstolarna på ett effektivt sätt.

Anser rådet att principen om demokratisk kontroll verkligen genomförts i Spanien?

Kommer rådet att lägga fram ett rättsligt instrument i de texter som håller på att utarbetas för dem som finns upptagna på EU:s svartlista?

Svar

(13 maj 2003)

Rådet kan inte ta ställning när det gäller individuella brottmål eller upprätthållande av den allmänna ordningen i medlemsstaterna.

Beträffande den sista frågan som den ärade parlamentsledamoten ställde uppmanar rådet den ärade ledamoten av Europaparlamentet att notera att rådet har antagit "rådets beslut 2003/48/RIF av den 19 december 2002 om genomförande av särskilda åtgärder avseende polissamarbete och rättsligt samarbete i syfte att bekämpa terrorism i enlighet med artikel 4 i gemensam ståndpunkt 2001/931/GUSP" som offentliggjordes i Europeiska gemenskapernas officiella tidning L 16 av den 22 januari 2003, s. 68.

(2003/C 222 E/254)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0666/03

från Jan Dhaene (Verts/ALE) till kommissionen

(6 mars 2003)

Ämne: Utrustning av fordon med blinkande dimbakljus

Redan 1991 och 1992 stod frågan om automatiska, blinkande dimbakljus på dagordningen i arbetsgruppen om belysning och ljussignaler (GRE) och diskuterades alltså av belysningsspecialister.

Tillämpad forskning i Frankrikes dimlaboratorium i Clermont-Ferrand, som delfinansierats av kommissionen, har efter en rad helt oberoende försök visat att av alla tänkbara bakljus som för närvarande är tillåtna enligt EG-lagstiftningen var alla internationella försökspersoner överens om att blinkande dimbakljus alltid var lättast att uppfatta och utsågs till den bästa extra varningssignalen. Redan 1994 beslutade generaladvokaten vid Amsterdams domstol att blinkande dimbakljus inte var förbjudna.

Kommissionens högnivågrupp om trafiksäkerhet ansåg 1999 att sådana ljus inte utgjorde någon fara för internationell trafik och hänvisade till Wienkonventionen, där det slås fast att varningssignal kan ges med hjälp av blinkande ljus så länge fara råder. Sådana kompletterande varningssignaler kan mycket väl förhindra allvarliga olyckor.

1. Är kommissionen medveten om att blinkande dimbakljus är det enda system som uppfyller det tyska vägforskningsinstitutets alla krav?
2. Är kommissionen medveten om att flerfasljus infördes för en tid sedan men att de sedan drogs tillbaka, då det visade sig att de inte innebar någon nämnvärd förbättring?
3. Är kommissionen medveten om att alla typer av fordon kan vara inblandade i allvarliga olyckor och att alla typer av fordon därför måste kunna utrustas med en tydlig och direkt igenkännbar extrasignal för att förhindra mycket allvarliga olyckor?
4. Är kommissionen medveten om att andra generationens blinkande dimbakljus på en gång kan lösa alla problem som tidigare orsakats av olika bakljusanordningar?

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar*(3 april 2003)*

Alla fordonstyper är föremål för allvarliga olyckor och kommissionen har ett pågående arbetsprogram för att harmonisera och förbättra säkerhetsbestämmelserna för fordon genom typgodkännandeförfarandet. Generellt sett är det lämpligt att tillämpa gemensamma bestämmelser för alla fordon, och sedan komplettera med tilläggsbestämmelser för sådana fordonskategorier för vilka särskilda risker konstateras, till exempel avseende sidopositionslykter på långa fordon.

Europeiska krav för montering av belysning och ljussignalanordningar på motorfordon beskrivs i rådets ändrade direktiv 76/756/EEG av den 27 juli 1976 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om montering av belysning och ljussignalanordningar på motorfordon och släpvagnar till dessa fordon⁽¹⁾, ett direktiv vars tekniska bestämmelser hänvisar till förordning nr 48 i Förenta nationernas ekonomiska kommission för Europa.

Det är obligatoriskt att personbilar uppfyller kraven i rådets direktiv 76/756/EEG när de för första gången släpps ut på marknaden. Medlemsstaterna kan emellertid tillämpa egna bestämmelser för andra kategorier av motorfordon och fordon i bruk, även om det faktum att de uppfyller sådana bestämmelser inte garanterar att fordonen får användas i internationell trafik. Kommissionen känner inte till att några särskilda krav har ställts av det tyska vägforskningsinstitutet och kan därför inte svara på om automatiska, blinkande dimbakljus är det enda system som uppfyller dessa krav.

En expertarbetsgrupp från Förenta nationernas ekonomiska kommission för Europa, som kommissionen och medlemsstaterna deltar i, sammanträder två gånger om året för att diskutera förslag om ändringar av krav för belysning och ljussignalanordningar på fordon. Som medlem av denna arbetsgrupp följer kommissionen alla diskussioner och ser regelbundet över sin ståndpunkt i de frågor som diskuteras. För ett par år sedan informerades gruppen om de automatiska, blinkande dimbakljusen under diskussioner avseende förbättring av stopplyktans funktion. Vid det tillfället fanns det emellertid inte stöd för en allmän princip om förbättrade stopplykter och inte heller för automatiska, blinkande dimbakljus. På senare tid har dock inställningen till innovativa belysningsanordningar i viss mån förändrats och det är möjligt att det nu är lämpligt att åter presentera de automatiska, blinkande dimbakljusen för gruppen, i synnerhet om det finns en förbättrad, andra generation av dessa. Om uppfinnaren av de blinkande dimbakljusen kontaktar GD Näringsliv kan vi undersöka den nya modellens funktion. Kommissionen kan sedan ta ställning till om det är lämpligt att på nytt ta upp frågan inom arbetsgruppen.

⁽¹⁾ EGT L 262, 27.9.1976.

(2003/C 222 E/255)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0668/03**från Giacomo Santini (PPE-DE) till kommissionen***(6 mars 2003)*

Ämne: Unga jordbrukare försummas i den gemensamma jordbrukspolitiken

Under de heta diskussionerna kring reformen av den gemensamma jordbrukspolitiken är det en röst som har saknats, nämligen de unga jordbrukarnas. Men det har även saknats konkreta hänvisningar i kommissionens dokument till framtidsutsikterna för denna kategori jordbrukare liksom till deras problem och förväntningar.

Det är fortfarande så att artiklarna 7 och 8 i förordningen (EG) nr 1257/1999⁽¹⁾ anger de högsta stödbeloppet som kan betalas ut inom ramen för den Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGFJ). Det vill säga att i stället för den maximala procentsatsen på 40 procent av investeringsvolymen vilket gäller för normaljordbruket, kan stödet uppgå till högst 45 procent för unga jordbrukare och högst 55 procent för unga jordbrukare i mindre gynnade områden.

Enligt artikel 8 skall ett etableringsstöd utgå för unga jordbrukare vilket uppgår till högst 25 000 euro. Det är verkligen inte mycket för att få en ung människa att vilja ägna sig åt ett jordbruksföretag med tanke på de omfattande reformer som står för dörren. Jag skulle således vilja ställa följande frågor till kommissionen:

1. Varför har inte ett särskilt kapitel om unga jordbrukare tagits med i utkastet till reformen av den gemensamma jordbrukspolitikerna?
2. Är det möjligt att i utkastet till reformen införa en ändring för att uppdatera artikel 8 av förordning (EG) nr 1257/1999 så att etableringsstödet åtminstone fördubblas till 50 000 euro?
3. Är det möjligt att i utkastet till reformen införa en ändring för att öka stödet som bygger på en andel av investeringsvolymen från 45 procent för jordbrukare i slättområden och 55 procent för jordbrukare i bergsområden till 65 procent respektive 75 procent?
4. Är det möjligt att i utkastet till reformen införa en ändring för att avskaffa systemet med statligt stöd till medlemsstaternas och de lokala myndigheternas direktstöd till de unga jordbrukarna?

(¹) EGT L 160, 26.6.1999, s. 80.

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(3 april 2003)

1. I förordning (EG) nr 1257/1999 (¹), har redan ett kapitel (kapitel IIa) införts som bara handlar om unga jordbrukare.

Kommissionen understryker att betydande förbättringar genomfördes inom ramen för Agenda 2000. Sålunda gjordes en stor ansträngning när högsta bidragsberättigande beloppet för startstöd och för räntesubventioner för lån till unga jordbrukare höjdes med 66 % från 15 000 euro till 25 000 euro. Dessutom får högsta bidragsnivån för investeringar i jordbruksföretag ökas med 5 % för investeringar som görs av unga jordbrukare under de fem första åren efter starten. För det tredje har de högsta bidragsberättigande beloppen för förtidspension höjts avsevärt, från 10 000 till 15 000 euro (+ 50 %) och medlemsstaterna har möjlighet att koppla denna åtgärd till att unga jordbrukare får ta över, en åtgärd som indirekt är till nytta för unga jordbrukare genom att den främjar frigörande av jordbruksmark.

2. Som anges vid punkt 1 har en avsevärd höjning gjorts redan under den nuvarande programplaneringsperioden. Å andra sidan ger artikel 52 i förordning (EG) nr 1257/1999 möjlighet för medlemsstaterna att bevilja kompletterande finansiering för tillåtna åtgärder för landsbygdsutveckling. En sådan finansiering skall anmälas av medlemsstaten och godkännas av kommissionen inom ramen för program för landsbygdsutveckling.

3. Enligt artikel 51.2 i förordning (EG) nr 1257/1999 får stöd för investeringar i jordbruksföretag för vissa typer av investeringar överstiga de procentsatser som anges i förordningen. På grundval av denna bestämmelse får medlemsstaterna med kompletterande stöd i sina planer för landsbygdsutveckling finansiera högre procentsatser, t.ex. för att tillgodose behov som unga lantbrukare kan ha av vissa typer av investeringar.

4. Kommissionen förutser inget avskaffande av systemet med statliga stöd eftersom detta skulle skapa snedvridning av konkurrensen mellan jordbrukarna i de olika medlemsstaterna.

(¹) Rådets förordning (EG) nr 1257/1999 av den 17 maj 1999 om stöd från Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGF) till utveckling av landsbygden och om ändring och upphävande av vissa förordningar, EGT L 160, 26.6.1999.

(2003/C 222 E/256)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0684/03

från María Sornosa Martínez (PSE) till kommissionen

(7 mars 2003)

Ämne: Andalusiens integrerade operativa program och anslag från gemenskapen

Den spanska statens centralförvaltning har anslagit totalt 827 miljoner euro för åtgärd 3.6 "Skydd och återhämtning av den naturliga miljön" (avsedd för åtgärder till förmån för skogsvård, biologisk mångfald och naturområden), vilken ingår i Andalusiens integrerade operativa program. Detta belopp inbegriper ett

stöd på 620 miljoner euro ur Europeiska regionala utvecklingsfonden och ett nationellt bidrag på 207 miljoner euro, ett krav som var resultatet av den överenskommelse som ingicks vid programplaneringen och som även fastställs i själva programmet. Dessutom har man planerat för en finansiering av investeringar i skogsbruk för ett belopp på 118 miljoner euro genom anslag ur Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (åtgärd 3.9 i samma program). Vid uppföljningskommitténs senaste möte (Córdoba, juni 2002) framgick det emellertid att genomförandenivån för nämnda åtgärd var mycket låg i förhållande till det godkända programmet, för vilket miljöministeriet är direkt ansvarigt.

Följande bör beaktas:

- Enligt förordning (EG) nr 1260/1999⁽¹⁾ kan de fastställda gemenskapsstöden dras in om kraven på genomförandegrad inte uppfylls.
- Det regionala miljöministeriet har vänt sig till Europeiska kommissionen (med en skrivelse av den 12 september 2002 till generaldirektoratet för regionalpolitik) och anhållit om medling i denna fråga och begärt att man undersöker möjligheten att direkt tilldela stödet till Junta de Andalucía.
- Det faktum att centralregeringen inte fördelat medlen försvårar en korrekt miljöförvaltning i Andalusien, en region som klassificerats som mål 1-område.
- Europaparlamentet har i en resolution om förvaltningen av regionalpolitiken och strukturfonderna⁽²⁾ understrukt (punkterna 2 och 12) att "medlen bör kanaliseras så direkt och effektivt som möjligt till regionerna och lokalsamhällena" och beklagat att "den centrala förvaltningens styrningspolitik förhindrar att strukturfondsprogrammen genomförs i regionerna" samt ansett att "den centrala förvaltningen inte bör spela en dominerande, utan en samordnande och stödjande roll i medlemsstaterna samt garantera att lagen följs".

Har kommissionen, i enlighet med skrivelsen från generaldirektoratet för regionalpolitik den 1 oktober 2002 (ref. 110215), mottagit ett förslag från förvaltningsmyndigheten för Andalusiens operativa program 2000–2006 som skulle lösa problemet med genomförandet av åtgärd 3.6 i programmet, en åtgärd som miljöministeriet för närvarande huvudsakligen är ansvarigt för? Kan kommissionen specificera i vilket skede man befinner sig i behandlingen av det förslag som det regionala miljöministeriet vid Junta de Andalucía förelagt kommissionen?

⁽¹⁾ EGT L 161, 26.6.1999, s. 1.

⁽²⁾ EGT C 284 E, 21.11.2002, s. 325.

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(9 april 2003)

Kommissionen har haft kännedom om den situation som åberopas av parlamentsledamoten alltsedan den togs upp i det möte som i uppföljningskommittén för det integrerade operativa programmet för Andalusien höll i Córdoba den 7 juni 2002. Alltsedan dess har kommissionen tillsammans med de spanska myndigheterna gjort ansträngningar för att finna en lämplig lösning.

Vid de årliga sammanträden som hölls i Madrid den 16 och 17 januari 2003 om administrationen av programmet och efter åtskilliga initiativ från kommissionen har den förvaltande myndigheten framhållit att miljödepartementet, som är huvudmottagare av stödet, har tagit itu med en översyn av sina investeringsplaner och att ministeriet garanterar genomförandet av den planerade verksamheten för åren 2000 och 2001 när det gäller åtgärderna 3.6 och 3.9 i det integrerade operativa programmet.

Kommissionen försäkrar parlamentsledamoten att den är beredd att på kortast möjliga tid handlägga alla eventuella initiativ som förvaltningsmyndigheten kan komma att meddela.

(2003/C 222 E/257)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0691/03**från Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) till kommissionen**

(7 mars 2003)

Ämne: Situationen på slakterierna i Grekland

Av kommissionens svar på min fråga (H-0942/01)⁽¹⁾ framgick att resultaten av de kontroller som utförts på olika slakterier i Grekland visade att situationen är långt ifrån tillfredsställande. Det framgick också att endast 47 slakterier uppfyllde gemenskapsmarknadens krav vad gäller exportkött.

Kan kommissionen upplysa mig om följande:

- Hur ser situationen ut på slakterierna i Grekland idag när det gäller efterlevnaden av gemenskapens lagstiftning?
- Vad beror problemen på och vilka åtgärder planerar kommissionen vidta för att få Grekland att rätta sig efter gemenskapens krav?

⁽¹⁾ Muntligt svar den 11 december 2001.

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(14 april 2003)

Vid ett möte mellan kommissionens tjänstemän och de grekiska myndigheterna den 21 februari 2003 diskuterades situationen vad gäller slakterier som behandlar rött kött. De grekiska myndigheterna uppgav att det i Grekland finns 43 anläggningar som har godkänts i enlighet med artikel 10 i rådets direktiv 64/433/EEG av den 26 juni 1964 om hygienproblem som påverkar handeln med färskt kött inom gemenskapen⁽¹⁾ (ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/15/EG av den 10 april 2000⁽²⁾) och 110 anläggningar som godkänts i enlighet med artikel 4 i detta direktiv.

De grekiska myndigheterna medgav att standarden i en del av de anläggningar som godkänts enligt artikel 4 i direktivet är lägre än vad som krävs i gemenskapens och landets egen lagstiftning. Enligt myndigheterna håller samtliga anläggningar på att inspekteras så att man kan fastställa vilka åtgärder som måste vidtas för att förbättra standarden eller besluta om godkännandet måste dras in för de anläggningar som inte klarar av att uppfylla kraven. Inspektionerna ska ha slutförts till slutet av 2003. De grekiska myndigheterna lovade att senast i slutet av april 2003 lämna uppgifter till kommissionen om alla godkända slakterier i Grekland.

Vid det sagda mötet förklarade de grekiska myndigheterna att de ansåg att många av de problem som förekommer vid de slakterier som godkänts enligt artikel 4 i direktivet beror på att de befinner sig i avlägsna områden (t.ex. på små öar eller i bergstrakter), dåliga möjligheter till finansiering av förbättringar och svårigheter att säkerställa veterinärkontroller på tillräckligt hög nivå.

Kommissionen anser det vara oacceptabelt att det finns slakterier i Grekland som i många hänseenden fortfarande inte uppfyller de fastställda standarderna och att konsumenterna kan utsättas för risker på grund av detta. Kommissionen anser att Grekland måste vidta omedelbara korrigerande åtgärder för att kartlägga och åtgärda alla dessa brister, så att samtliga anläggningar av detta slag utan dröjsmål börjar uppfylla gemenskapens krav.

Kommissionen förde tydligt fram sin ståndpunkt för de grekiska myndigheterna vid mötet och har sedan i en skrivelse bekräftat sina synpunkter och understrukit vikten av att finna en snabb lösning på problemet. Kommissionen kommer att följa situationen mycket noga för att säkerställa att de nödvändiga åtgärderna vidtas.

⁽¹⁾ EGT P 121, 29.7.1964.

⁽²⁾ EGT L 105, 3.5.2000.

(2003/C 222 E/258)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0703/03
från Baroness Sarah Ludford (ELDR) till kommissionen

(10 mars 2003)

Ämne: Djurens välfärd

I juli 2001 konstaterade kommissionsledamot Byrne att kommissionen inte hade några planer på att kräva ändrade förfaranden vid utfordring av ankor och gäss avsedda för gåsleverproduktion (svar på fråga E-1654/01 ⁽¹⁾).

Har kommissionen fortfarande inga planer på att föreslå lagstiftning som skulle förbjuda den här grymma och onödiga metoden?

⁽¹⁾ EGT C 364 E, 20.12.2001, s. 168.

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(9 april 2003)

Parlamentsledamoten hänvisar i sin fråga till det svar som kommissionen gav på den skriftliga frågan E-1654/01 av Jan Mulder ⁽¹⁾ när det gäller tillverkning av gåslever. Kommissionen behandlar för närvarande många frågor som rör djurens välbefinnande, t.ex. skydd av djuren under transport och skydd av kycklingar som föds upp för livsmedelsproduktion. I linje med det svar som gavs på den skriftliga frågan E-1654/01 avser kommissionen för närvarande inte att lägga fram något förslag till obligatoriska ändringar i uppfödningrutinerna för tillverkning av gåslever.

⁽¹⁾ EGT C 364 E, 20.12.2001.

(2003/C 222 E/259)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0706/03
från Olivier Dupuis (NI) till kommissionen

(10 mars 2003)

Ämne: Vietnam kväver yttrande- och demonstrationsfriheten

Trots att kommissionen och medlemsstaterna upprepade gånger uttryckt sitt stöd till Vietnams rättsliga reformstrategi (se svaret på min skriftliga fråga E-0003/03 ⁽¹⁾) fortsätter de vietnamesiska myndigheterna att bryta mot sina internationella åtaganden och utfärdar nya lagar som i ännu större utsträckning begränsar utövandet av de grundläggande fri- och rättigheterna. Enligt Vietnamkommittén för de mänskliga rättigheterna i Paris (Comité Vietnam pour la défense des droits de l'homme) har yttrandefriheten inskränkts ytterligare efter det att beslut 28 antogs om utländska publikationer (kultur- och informationsministeriet, den 21 november 2002). Enligt dekretet kommer staten att censurera publikationer från samtliga utländska organisationer i Vietnam, inklusive diplomatkåren, internationella frivilligorganisationer, utländska företag och till och med nyhetsbyråer. Om man publicerar pressmeddelanden, dokument på Internet eller andra dokument som uppfattas strida mot den socialistiska statens intressen (artikel 22, SRV, presslagen) kan man nu bli straffad. Rätten till fredliga demonstrationer kommer också att begränsas inom en snar framtid. Enligt den officiella tidningen "Lao Dong" av den 13 januari 2003 håller minister Doan Manh Giao på att förbereda en lag som förbjuder folksamlingar framför partiets och regeringens byggnader och kontor. Dessutom kommer alla att straffas som genom klagomål eller upprop försöker uppmana folk att demonstrera. Avsikten med lagen är framför allt att krossa jordbrukarnas och böndernas fredliga demonstrationer mot korruptionen inom staten och statens konfiskering av mark. Flera bönder har arresterats efter demonstrationerna. Den 21 oktober 2002 dömdes tolv bybor i Ninh Binh i norra Vietnam till upp till 13 års fängelse för att ha "skapat social oro". I december 2002 arresterades ytterligare 21 personer. I maj 2002 reagerade partiets generalsekreterare, Nong Duc Manh, på böndernas demonstrationer och förklarade bland annat att det är onormalt att folk samlas i grupper med plakat och att demokratin i Vietnam i många fall är omfattande.

Är kommissionen medveten om att de vietnamesiska myndigheterna håller på att skärpa strafflagarna? Vad har kommissionen gjort eller vad ämnar den göra för att undvika att de europeiska skattebetalarnas pengar används för att finansiera dessa antidemokratiska åtgärder? Ämnar kommissionen och medlemsstaterna fortsätta att stödja strategin för rättsliga reformer på tio år, om Vietnam öppet fortsätter att försöka EU-medel som beviljats till rättsliga reformer?

(¹) EGT C 155 E, 3.7.2003, s. 206.

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(26 mars 2003)

Kommissionen är medveten om de rättsliga och administrativa åtgärder som frågeställaren nämner och om att både åtgärderna i sig och deras tillämpning – som ännu inte har inletts i fråga om vissa av dem – kommer att behöva övervakas noga i samarbete med medlemsstaternas företrädare i Vietnam. Kommissionen har redan fått in en rapport om att beslut nr 28 kan komma att ses över av Vietnams regering.

Kommissionen kan försäkra frågeställaren om att dess förfaranden för beredning och genomförande av projekt och program inom ramen för samarbetet mellan gemenskapen och Vietnam är sådana att det inte finns några möjligheter att gemenskapsmedel används för andra syften än de som godkänts av kommissionen. Kommissionen anser fortfarande att dess deltagande – tillsammans med andra internationella givare, däribland EU-medlemsstater – i arbetet med en behovsbedömning på det rättsliga området kommer att bidra till utvecklingen av ett modernt och effektivt rättssystem i Vietnam.

Kommissionen kommer tillsammans med medlemsstaternas företrädare att fortsätta att ingående följa situationen i Vietnam med avseende på de mänskliga rättigheterna och att vid behov ta upp specifika problem med Vietnams regering.

(2003/C 222 E/260)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0713/03

från Miguel Martínez Martínez (PSE) till kommissionen

(4 mars 2003)

Ämne: Stöd till programmet "El Sentido de los pueblos: La mujer rural protagonista"

Runt december 1999 godkände kommissionen programmet "El Sentido de los pueblos: La mujer rural protagonista", som samfinansieras med EUGFJ-medel och som har lanserats och genomförts av den spanska sammanslutningen för landsortskvinnor (FEMUR).

Kan kommissionen ange hur mycket stödet till detta program uppgår till och i vilken utsträckning det genomförts?

Vet kommissionen om FEMUR har beviljats EU-stöd till andra av sina program?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(3 april 2003)

Som parlamentsledamonten anför godkände kommissionen den 7 december 1999 pilotprojektet "El Sentido de los pueblos: La mujer rural protagonista" med stöd av artikel 8 i rådets förordning (EEG) nr 4256/88 (¹) om bestämmelser för tillämpningen av förordning (EEG) nr 2052/88 (²) i fråga om EUGFJ:s utvecklingssektion; i den nämnda artikel 8 finns föreskrifter om genomförande av pilotprojekt för att främja utveckling i landsbygdsområden.

Gemenskapens ekonomiska bidrag uppgår till 740 745 euro som belastar EUGFJ Utveckling med en genomförandeperiod för projektet från den 1 december 1999 till och med den 30 november 2001. Bidragsmottagaren är den spanska sammanslutningen för landsbygdskvinnor FEMUR. Den 2 oktober 2001 godkände kommissionen en förlängning av genomförandeperioden för projektet till och med den 30 september 2002.

Två första utbetalningar har gjorts till det här projektet uppgående till sammanlagt 518 521 euro.

Kommissionen har nyligen tagit emot de handlingar som behövs för att avsluta projektet och skall just ta itu med granskningen av dessa.

Vid den analys av pilotprojektet som föregick godkännandet kontrollerade kommissionen med förbundet FEMUR om det fick någon annan finansiering från gemenskapen. Det visade sig då att FEMUR fick bidrag från ett projekt benämnt "GEA – initiativ för kvinnors sysselsättning i landsbygdsmiljön" (GEA – Initiatives en matière d'emploi pour les femmes en milieu rural) med en genomförandeperiod från den 12 januari 1998 till och med den 31 december 1999 och med medfinansiering från EG:s fond Europeiska socialfonden (ESF) med 35 782 425 pesetas (215 000 euro) från programmet NOW. Bidragsmottagaren klargjorde då särdragen hos de två programmen och garanterade att riskerna för överlappning hade eliminerats. Vid slutgranskningen av pilotprojektet kommer kommissionen att kontrollera att alla villkor för bidragsberättigande är uppfyllda.

(¹) EGT L 374, 31.12.1988.

(²) EGT L 185, 15.7.1988.

(2003/C 222 E/261)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0731/03

från Carlos Westendorp y Cabeza (PSE) till kommissionen

(11 mars 2003)

Ämne: Direktivet om sena betalningar vid handelstransaktioner

Den 29 juni 2000 antogs direktiv 2000/35/EG (¹) om bekämpande av sena betalningar vid handelstransaktioner. Direktivet skulle införlivas med den nationella lagstiftningen senast den 8 augusti 2002. Det förefaller emellertid som om flera medlemsstater ännu inte har införlivat detta direktiv. Kan kommissionen ange vilka länder det rör sig om? Vilka åtgärder har kommissionen för avsikt att vidta? Är kommissionen medveten om de negativa konsekvenser denna underlåtenhet medför för små och medelstora företag?

(¹) EGT L 200, 8.8.2000, s. 35.

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(28 mars 2003)

I början av mars 2003 hade tre medlemsstater ännu inte meddelat kommissionen att de införlivat det direktiv som frågeställaren nämner. Dessa medlemsstater är Grekland, Luxemburg och Spanien.

Kommissionen är medveten om de negativa konsekvenser sena betalningar medför, i synnerhet för små och medelstora företag. Direktivet om bekämpande av sena betalningar är en viktig del i kommissionens politik för att främja små och medelstora företag i EU.

Kommissionen har därför inlett överträdelseförfaranden mot ovan nämnda medlemsstater. De påbörjades den 30 september 2002 och den andra etappen inleddes den 6 februari 2003, när kommissionen sände ett motiverat yttrande till de berörda medlemsstaterna.

Kommissionen hoppas att de berörda medlemsstaterna nu kommer att införliva direktivet så fort som möjligt.

(2003/C 222 E/262)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0747/03**från Christopher Huhne (ELDR) till kommissionen**

(11 mars 2003)

Ämne: Information om offentlig upphandling

Vad använder kommissionen för system när den tilldelar kontrakt till offentliga tjänster i medlemsstaterna som informerar om möjligheter till offentlig upphandling i EU?

En sådan här offentlig tjänst, Tenders Direct (www.tendersdirect.co.uk) verkar vara ett kommersiellt företag som kräver betalning när användare önskar information om offentliga anbud. Kan kommissionen klargöra vilken status Tender Direct har, och tala om för oss om företaget ingått avtal med Europeiska gemenskapernas publikationsbyrå om att tillhandahålla information om anbud?

Har Tenders Direct monopolstatus som informationsleverantör om EU:s allmänna anbud i Förenade kungariket, och om så är fallet, hur motiverar kommissionen en sådan situation?

Svar från Viviane Reding på kommissionens vägnar

(14 april 2003)

Alla offentliga kontrakt vars värde överskrider särskilda tröskelbelopp, måste offentliggöras i tillägget till Europeiska unionens officiella tidning (S-serien, EUT S) och publiceras i hela EU. Dessa tröskelvärden som bestämmer om en anbudsinfordran måste offentliggöras i hela EU, fastställs i EU:s direktiv.

Tillägget till Europeiska unionens officiella tidning ges ut av Publikationsbyrån, både online via Tenders Electronic Daily (TED – <http://ted.publications.eu.int>) och offline (EUT S på cd-rom). TED-tjänsten är gratis för alla användare som söker affärsmöjligheter medan cd-romskivan kan köpas. Reproduktion är tillåtet under förutsättning att källan anges (se TED:s copyright-meddelande).

Alla som vill ladda ner innehållet i TED, t.ex. för att underrätta potentiella leverantörer om möjligheter till offentlig upphandling i EU, uppmanas ingå ett licensavtal. Nittionio licensinnehavare har slutit sådana licensavtal med Publikationsbyrån, och de är fördelade över hela EU (utom i Grekland). Några finns också utanför unionen.

Priserna för dessa licensavtal är för närvarande:

- 1 språk: 3 000 euro per år
- 2 språk: 3 600 per år
- 3-11 språk: 3 900 per år

Tenders Direct drivs av Millstream Associates Ltd, en av de 99 licensinnehavarna. Med tanke på uppgiftsomfånget utvecklar licensinnehavare ofta egna tjänster där de mot betalning underrättar leverantörer om vilka erbjudande som kan vara intressanta för dem.

Tenders Direct har inte monopolstatus eftersom det för närvarande finns 25 licensinnehavare i Förenade kungariket.

(2003/C 222 E/263)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0760/03**från Elisabeth Jeggle (PPE-DE) till kommissionen**

(12 mars 2003)

Ämne: Villkor för verksamheten vid förbränningsanläggningar enligt förordning (EG) nr 1774/2002

Till följd av BSE-krisen har det blivit förbjudet att utfodra icke-idisslare med djurmjöl och därför har bortskaffandet av djurkroppar och slaktavfall blivit förenat med mycket höga kostnader. Därför brukar man i samband med renovering eller nybyggnad av anläggningar för bortskaffning av djurkroppar planera för att använda egenproducerat djurfett som bränsle.

Enligt förordning (EG) nr 1774/2002⁽¹⁾, bilaga IV, kapitel II, punkt 3 ("Villkor för verksamheten") krävs det att en förbränningsanläggning skall hålla en temperatur på minst 850 °C under åtminstone 2 sekunder. Utan dyrbara och utrymmeskrävande för- och efterbrännkammare uppnås dock en temperatur på 1 400 °C under högst 0,6 sekunder. Detta innebär alltså att man inte uppfyller de förbränningsfysiska kraven om flytande djurfett används som bränsle.

Anser kommissionen att det skulle gå att anpassa förordning (EG) nr 1774/2002 till de faktiska omständigheterna eller låta eventuella sökande få dispens för att få driva förbränningsanläggningar med djurfett i enlighet med ovannämnda driftsvärden (1 400 °C under 0,6 sekunder)?

⁽¹⁾ EGT L 273, 10.10.2002, s. 1.

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(25 april 2003)

Förbränningen av avfall regleras av gemenskapslagstiftning som syftar till att förhindra eller i största möjliga mån begränsa de negativa effekterna på miljön och de risker för djurs och människors hälsa som förbränning kan innebära. Anläggningar som enbart används för förbränning av djurkroppar omfattas inte av Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/76/EG av den 4 december 2000 om förbränning av avfall⁽¹⁾.

Vad gäller förbränning av animaliska biprodukter som inte omfattas av direktiv 2000/76/EG är förordning (EG) nr 1774/2002⁽²⁾ tillämplig från och med den 1 maj 2003. I förordningen föreskrivs att kommissionen får godkänna alternativa användningar eller bortskaffningsmetoder efter samråd med lämplig vetenskaplig kommitté. De nya metoderna kan antingen komplettera eller ersätta de metoder som föreskrivs i förordningen.

Kommissionen välkomnar vetenskapligt underbyggda initiativ och inbjuder intresserade parter att lägga fram förslag på alternativa metoder, utrustning och system för bortskaffning. Kommissionen har redan inrättat en arbetsgrupp, där medlemmar i vetenskapliga kommittéer ingår, för att göra en första bedömning och rekommendera åtgärder. Bedömningar håller redan på att utarbetas för flera alternativa metoder, system och utrustning som branschen själv presenterat, och dit hör förbränning (vid 1400 °C i 0,6 sekunder) av djurfett som bränsle. Vid bedömningen beaktar man de eventuella risker för djurs och människors hälsa samt för miljön som metoden kan innebära. Så snart som en metod, ett system eller en typ av utrustning har bevisats vara säker kommer kommissionen att fatta beslut om att godkänna den genom en ändring av förordningen.

⁽¹⁾ EGT L 332, 28.12.2000.

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1774/2002 av den 3 oktober 2002 om hälsobestämmelser för animaliska biprodukter som inte är avsedda att användas som livsmedel, EGT L 273, 10.10.2002.

(2003/C 222 E/264)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0782/03**från Claude Moraes (PSE) till kommissionen**

(7 mars 2003)

Ämne: EU:s deltagande i världsomfattande immuniseringsinitiativ

Ett av de huvudsakliga målen för kommissionens program om gemenskapsåtgärder på folkhälsoområdet, som antogs i september 2002, är att tackla faktorer som påverkar hälsan. Immunisering är det mest effektiva av alla preventiva hälsoåtgärder, särskilt för barn, och är av central betydelse för de mänskliga rättigheterna och då det gäller att avlägsna fattigdom. Enligt en rapport som WHO, Unicef och Världsbanken nyligen publicerat "Situationen beträffande vacciner och immunisering i världen" (2002) har det gjorts stora framsteg på detta område. I rapporten poängteras också att även om vacciner är det billigaste sättet att kontrollera sjukdomar, när de inte människor som behöver dem allra mest i underutvecklade områden i världen.

EU har engagerat sig i ett nära samarbete med de huvudsakliga internationella organen på folkhälsoområdet, såsom WHO. Vilka åtgärder vidtas på EU-nivå för investeringar i immunisering och för engagemang i nya initiativ från WHO och andra icke-statliga organisationer med vilka man bemöter den ökande internationella oron och i vilka immuniserings- och vaccineringsprogram ingår?

Kommer kommissionen att inrätta ett hälsoforum som omfattar aktörerna på folkhälsoområdet, inbegripet icke-statliga organisationer, yrkesfolk inom hälsovårdssektorn och hälsovårdsmyndigheter, för att diskutera ovannämnda folkhälsofrågor och utveckla ett omfattande och samordnat åtgärdsprogram?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(9 april 2003)

Kommissionen har ett nära samarbete med de viktigaste internationella organen och är starkt engagerad i kampen mot smittsamma sjukdomar såväl i Europa som i utvecklingsländer.

I Europa är det medlemsstaterna som har huvudansvaret för vaccinationspolitiken, liksom för hälso- och sjukvården i allmänhet, och varje medlemsstat har utformat sin politik på detta område i enlighet med behoven i det egna landet.

Kommissionen stöder på olika sätt medlemsstaterna i deras strävan att kontrollera sjukdomar som kan förebyggas genom vaccination, med beaktande av deras olika vaccinationsstrategier.

- Dels arbetar kommissionen i nära samarbete med medlemsstaterna genom gemenskapens nätverk för att stärka övervakningen av sjukdomar som kan förebyggas genom vaccination, i enlighet med Europaparlamentets och rådets beslut nr 2119/98/EG av den 24 september 1998 om att bilda ett nätverk för epidemiologisk övervakning och kontroll av smittsamma sjukdomar i gemenskapen⁽¹⁾;
- Dels finansierar kommissionen inom ramen för folkhälsoprogrammet projekt för att stödja övervakningen av särskilda sjukdomar som kan förebyggas genom vaccination och policyinriktade projekt som genomförs tillsammans med medlemsstaterna och kandidatländerna. Partnerskap kan ingås med andra länder och internationella organisationer som Världshälsoorganisationen.

Kommissionens verksamhet på detta område i utvecklingsländerna faller inom ramen för dess pågående stöd till åtgärder som gäller hälsa och förbättrande av hälsa och är nödvändig för att öka och bibehålla immuniseringens täckningsgrad och effektivitet. Stödet ges i tilltagande grad genom sektorvisa strategier och budgetmedel. Immuniseringens täckningsgrad är en av de indikatorer som har valts för övervakningen av sektorvisa resultat och förbättrade hälsoresultat. I en del länder behöver immuniseringen mot sjukdomar som kan förebyggas genom vaccination ytterligare stöd. Kommissionen har till exempel gett stöd till särskilda projekt i länder och regioner där polio fortfarande är endemisk. Kommissionen stöder uttryckligen insatser för att utrota polio i Indien och Nigeria, där man fann över 90 % av de bekräftade fallen av polio under 2002. Projekten i dessa länder har ett värde på sammanlagt 37,5 miljoner euro. Kommissionen stöder vidare genom Unicef regionala program i Västafrika (t.ex. projektet ARIVA för stöd

till oberoende vaccinationssystem i Västafrika). Syftet med dessa program är att bygga upp kapaciteten så att man uppnår större oberoende i nationella och regionala vaccinationsprogram. Genom EU:s kontor för humanitärt bistånd ges också stöd till immuniseringsinsatser vid komplicerade akuta situationer. Vidare bidrar kommissionen till utvecklingen av nya och effektivare vacciner mot de största fattigdomsrelaterade sjukdomarna genom regionala fonder (det afrikanska nätverket för vacciner mot malaria), en särskild budgetpost (program för att förbereda ett vaccin mot aids) och det femte ramprogrammet för forskning och teknisk utveckling.

(¹) EGT L 268, 3.10.1998.

(2003/C 222 E/265)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0793/03
från Sérgio Marques (PPE-DE) till kommissionen

(14 mars 2003)

Ämne: Europeiska handikappåret – 2003

Inom EU lever för närvarande ungefär 37 miljoner personer med något handikapp. Dessa arbetstagare, konsumenter, skattebetalare, politiker, studenter och andra behandlas inte alltid på samma sätt som personer utan handikapp, trots att de borde åtnjuta samma rättigheter. Man bör därför göra unionens medborgare medvetna om de handikappades rätt att fullt ut och på lika villkor utnyttja sina rättigheter så att alla former av social utslagning skall kunna undvikas.

I detta sammanhang bör man framhäva Europeiska handikappåret 2003, vars mål är å ena sidan är att göra allmänheten medveten om de handikappades rätt att fullt ut och på lika villkor utnyttja sina rättigheter och å andra sidan att uppmuntra till eftertanke, diskussion och utbyte av erfarenheter när det gäller vilka effektiva åtgärder som skall vidtas.

Den föreslagna budgeten uppgår till 12 miljoner euro. Med detta belopp skall man finansiera följande verksamhet: möten och evenemang, informationskampanjer, samarbete med massmedierna samt enkäter och undersökningar.

De gemenskapsomfattande insatserna kan finansieras med upp till 80 procent, medan lokala, regionala, nationella eller transnationella insatser delvis kan finansieras med medel ur Europeiska gemenskapernas allmänna budget med upp till 50 % av den totala kostnaden.

1. Varje medlemsstat skall utse de organ som är ansvariga för deltagande i Europeiska handikappåret och till vilka sökandena skall sända sina projekt. Dessa organ skall för sin del förelägga Europeiska kommissionen ansökningarna om delfinansiering av de lokala, regionala, nationella och transnationella insatserna. Vilket är det sista datumet för att utse och offentliggöra dessa nationella organ?
2. Vilka datum har fastställts för offentliggörandet av meddelandena om inledning av ansökningsförfarandet och beskrivning av förfarandet, och vilka informationskanaler skall utnyttjas vid offentliggörandet?
3. Vilka åtgärder har kommissionen vidtagit och kommer den att vidta med hänsyn till dess åtagande till förmån för en övergripande och konsekvent strategi för att garantera en genuin politik för utveckling och integration med avseende på personer med särskilda behov? Stöder kommissionen en genuin och genomgående strategi som omfattar frågor såsom sysselsättning, utbildning och yrkesutbildning, tillgänglighet till byggnader och allmänna tjänster m.m., och hur kommer denna strategi att genomföras i praktiken?

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(14 april 2003)

Parlamentsledamoten kanske redan känner till att alla länder som deltar i Europeiska handikappåret ska enligt artikel 5 i rådets beslut om Europeiska handikappåret (¹) inrätta ett nationellt samordningsorgan som ska samordna och sköta aktiviteter som stöder målen för Europeiska handikappåret.

Alla medlemsstater samt Norge och Island har inrättat sådana organ, och kontaktinformationen beträffande dessa organ uppdateras regelbundet på webbplatsen för Europeiska handikappåret (www.eypd2003.org). Det är dessa organ och inte kommissionen som ansvarar för offentliggörandet av möjligheter till EU-bidrag till nationella, regionala eller lokala projekt under Europeiska handikappåret.

De nationella samordningsorganen har också till uppgift att fastställa de exakta förfarandena och tidsfristerna för inlämning av projektförslag till vilka man söker bidrag, och att göra det slutliga urvalet av projekt som ska få bidrag. Alla deltagande länder har antingen avslutat eller är i färd med att avsluta denna verksamhet.

De nationella samordningsorganen har i uppgift att se till att projekten får högst 50% bidrag ur gemenskapens budget för att täcka bidragsberättigande kostnader för projektet. Så snart budgetrubriken för Europeiska handikappåret öppnades 2003 gjorde kommissionen det nödvändiga finansiella åtagandet och ingick avtal med varje deltagande land. Avtalen är nu på gång med nästan alla medlemsstater.

Kommissionen betraktar funktionshinder som en fråga om rättigheter. Man har därför flyttat tyngdpunkten helt från skydd och institutionalisering till fullständig social och ekonomisk integration – den så kallade "sociala modellen". Därför koncentrerar kommissionen sig på undanröjandet av de många hinder i dagens sociala miljö som funktionshindrade möts av i sitt dagliga liv och när de vill delta i hela skalan av aktiviteter i samhället. Detta perspektiv har viktiga konsekvenser, såväl på europeisk som på nationell nivå, både vad gäller utveckling och tolkning av policy och lagstiftning beträffande funktionshinder, som för sakinnehållet i dessa.

Vi anser att stöd till medborgare med funktionshinder för att de effektivt ska integreras i samhället och i näringslivet innebär att alla som kan det integreras därhelst det är möjligt, snarare än segregeras in i särskilda arrangemang för funktionshindrade. Detta gäller särskilt integrering i sysselsättningsåtgärder och social integration, vilket har både sociala och ekonomiska fördelar, inte bara för personer med funktionshinder utan även för samhället rent allmänt. Integrering går också utöver gemenskapens sociala politik och gäller även utbildning, transport, forskning och ny teknik. Av det skälet betraktar kommissionen alla aspekter av integrering inte bara som ett sätt att se till att funktionshindrade och deras problem ligger överst på dagordningen utan också för att betona behovet för bättre samverkan mellan närliggande frågor inom de olika politikområdena.

Förbättringar för funktionshindrade kan mycket ofta innebära förbättringar för hela samhället, särskilt när man antar synsättet "att utforma för alla". Bättre tillgänglighet till byggnader kommer exempelvis att vara av nytta för alla, däribland äldre och personer med begränsad rörlighet. Tillgänglighet är därför ett område där kommissionen bestämt vill se förbättringar, särskilt i förhållande till byggd miljö. Den behöriga avdelningen vid kommissionen har tillsatt en oberoende expertgrupp för att undersöka nuläget vad gäller medlemsstaternas lagstiftning, och utreda hur aktuell EU-policy påverkar eller kan påverka den övergripande utformningen av byggd miljö. Gruppen kommer att rapportera till kommissionen under andra halvåret 2003.

(¹) EGT L 335, 19.12.2001.

(2003/C 222 E/266)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0841/03

från Carlos Coelho (PPE-DE) till kommissionen

(18 mars 2003)

Ämne: Hälsa

Övervikt har visat sig vara en av vårt århundrades värsta sjukdomar. I Portugal och EU-länderna har antalet överviktiga ökat dramatiskt.

Trovärdiga vetenskapliga studier visar att den här trenden kommer att fortsätta. Exempelvis kommer 95 procent av den nordamerikanska befolkningen att vara överviktig 2015. Samma siffror kommer att uppnås i Europa 2030.

Fetma är en kronisk sjukdom som leder till många andra sjukdomar och en riskfaktor vid hjärt- och kärlsjukdomar och diabetes (som exempelvis är den främsta dödsorsaken i Portugal). Det är därför viktigt att det finns en välordnad förebyggande politik. Hittills har man enbart ingripit kliniskt genom att ge medicin för sjukdomarna.

Ämnar kommissionen diskutera strategier för problemet, framför allt i förebyggande syfte, för att ändra på folks matvanor? Vilken roll ämnar kommissionen tilldela dem som är experter på området, såsom näringsterapeuter och dietister så att trenden kan vändas?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(14 april 2003)

Av de uppgifter som kommissionen förfogar över framgår att fetma håller på att tillta praktiskt överallt och särskilt inom unionen. I artikel 152 i EG-fördraget fastställs och begränsas gemenskapens befogenheter inom hälsa. Att bekämpa fetma kvarstår som ett av medlemsstaternas handlingsområden.

I detta sammanhang vill kommissionen fungera som samordnare och impulsgivare för medlemsstaternas insatser. I detta syfte kommer kommissionen tack vare ett nytt folkhälsoprogram för åren 2003–2008 dels att fortsätta samla in uppgifter för att man bättre ska förstå skälen till varför fetma ökar, dels införa det nya nätverket för nationella institut för näring och fysisk aktivitet (NPA Network).

Kommissionen har redan tidigare bekostat viktiga insatser vad gäller näringslära inom ramen för de tidigare folkhälsoprogrammen, nämligen programmet för hälsoövervakning, cancerprogrammet och programmet för främjande av folkhälsa.

Bland det tiotal projekt som bekostats kan nämnas projektet "Eurodiet" som lett till utarbetandet av en sammanfattande rapport med titeln "Nutrition et alimentation: pour des modes de vie sains en Europe" ("Näringslära och livsmedel: om sund livsföring i Europa").

I "Rapporten om gemenskapens verksamhet vad gäller näringslära" som är offentliggjord på kommissionens Internetsida⁽¹⁾, omnämns vad som hittills gjorts på detta område.

⁽¹⁾ <http://europa.eu.int/comm/food/index-fr.html>.

(2003/C 222 E/267)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0842/03

från Jean-Claude Fruteau (PSE) till kommissionen

(18 mars 2003)

Ämne: Reformen av den gemensamma jordbrukspolitiken

Principen om enhetsstöd till jordbruket under förutsättning att normerna inom områdena miljö, livsmedelssäkerhet, djurens välbefinnande, hälsa och säkerhet på arbetsplatsen respekteras samt förutsatt att alla jordbruksmarker sköts enligt god jordbrukssed förefaller motsvara samhällets förväntningar.

Dock kan man befara att det oavsagda innebär att det inte tas tillräckligt med hänsyn till de regionala särdragen, framför allt hos produktionen i de yttersta randområdena. I dessa regioner etablerar sig varje år talrika jordbrukare utan att nödvändigtvis överta något jordbruksföretag.

Men i och med föreskriften om att endast sådana producenter som fått stöd under perioden 2000–2002 skall vara berättigade till enhetsstöd leder kommissionens förslag i praktiken till att de nya producenterna inte kan komma i fråga för stödet. Denna åtgärd är uteslutande en reaktion på den situation som uppstått inom den kontinentaleuropeiska produktionen, men passar absolut inte in i den situation som råder i Frankrikes utomeuropeiska departement där produktionen på ort och ställe täcker endast en liten procentuell andel av den lokala konsumtionen.

Vad tänker kommissionen göra rent konkret för att inte rida spärr mot att unga jordbrukare etablerar sig i dessa regioner?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(14 april 2003)

Gemenskapen är sedan länge engagerad i stöd för nyetablerande av jordbrukare och särskilt till unga jordbrukare.

Av det skälet har gemenskapen vid den reform av politiken för landsbygdsutveckling som företogs genom Agenda 2000 satt i system ett särskilt stöd som riktas till unga jordbrukare och som har givit uppmuntrande resultat.

Inom ramen för reformen av den gemensamma jordbrukspolitiken (GJP) som kommissionen nyligen har lämnat förslag om till rådet har den problematik som unga jordbrukare möter givits en särskild behandling; det är också av det skälet som kommissionen har föreslagit rådet att en nationell reserv skall inrättas i varje medlemsstat.

Enligt artikel 45 i förslaget till rådets förordning om upprättande av gemensamma bestämmelser för direktstöd inom den gemensamma jordbrukspolitiken och om upprättande av stödsystem för producenter av vissa grödor får medlemsstaterna "använda den nationella reserven till att bevilja referensbelopp till nya jordbrukare som inleder sin jordbruksverksamhet efter den 31 december 2000, i enlighet med objektiva kriterier och på ett sådant sätt att likabehandling av jordbrukare kan garanteras och snedvridning av marknaden och konkurrensen undviks".

Det tillkommer alltså medlemsstaterna att ange kriterier för tilldelning och bevilja rättigheter för nya jordbrukare som skall vara objektiva och garantera likabehandling mellan jordbrukarna.

(2003/C 222 E/268)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0848/03

från Roberta Angelilli (UEN) till kommissionen

(13 mars 2003)

Ämne: Äkthetsmärke för italienska restauranger i EU

För några månader sedan framgick det av en undersökning som genomförts av ICE (italienskt institut för handel med utlandet) att det finns 55-60 tusen restauranger i världen som kallas "italienska", varav ungefär 25 000 finns i EU. Emellertid kan endast 20-25 procent av dessa anses vara äkta på det sättet att de använder varor från Italien och tillagar maten på italienskt vis. Man har dessutom kommit fram till att många av dessa restauranger har namn som direkt eller indirekt hänvisar till Italien, genom att man illegalt använder namn på typiska produkter som har tilldelats skyddad ursprungsbezeichnung. Detta är till exempel fallet med en belgisk restaurang med namnet "Ricotta e Parmesan".

Detta är möjligt eftersom det för närvarande saknas en kodifiering för de italienska recepten eller ett särskilt märke som skiljer de verkliga italienska restaurangerna från de oäkta. Vem som helst kan idag använda "det italienska märket", och därmed tilldela sig själv en titel som ger ett högt mervärde, även när det gäller affärerna. Man behöver bara se till det faktum att det endast under 2002 exporterades italienska jordbruks- och livsmedelsprodukter för ett sammanlagt värde på 13,5 miljarder euro.

Eftersom det inte finns något skydd för de tusentals traditionella italienska recepten, får den genomsnittliga europeiska konsumenten ingen hjälp när det gäller att skilja en äkta produkt från en oäkta bland restaurangernas utbud.

Detta är inte fallet för det franska köket, som kodifierats av Escoffier.

Kan kommissionen besvara följande frågor:

1. Är det möjligt att ändra och utöka reglerna för produkter med skyddad ursprungsbezeichnung och skyddad geografisk beteckning till att även gälla för restaurangskyltar, och följaktligen förbjuda den illegala användningen av dessa namn?
2. Är det möjligt att upprätta lämpligt internationellt register, varigenom äkthetsmärken skulle beviljas till italienska restauranger i EU?
3. Vilka åtgärder avser kommissionen att vidta för att avhjälpa bristerna i de befintliga bestämmelserna, som strider mot reglerna om konsumentskydd och konkurrens?

Svar från Fritz Bolkestein på kommissionens vägnar

(25 april 2003)

Den gällande gemenskapslagstiftningen om skydd av geografiska ursprungsbezeichnungen syftar till att effektivt skydda registrerade beteckningar mot obehörigt bruk, både direkt och indirekt.

En sådan lagstiftning gäller marknadsföringen av de produkter vars beteckning verkligen är registrerad och således skyddad. Det verkar därför uteslutet att denna lagstiftning kan tillämpas då restauranger otillbörligt använder registrerade beteckningar.

Kommissionen tänker inte föreslå att en sådan lagstiftning utsträcks till att också omfatta restaurangerna.

Kommissionen känner till att de italienska myndigheterna och de organisationer som berörs av problemet har skapat ett äkthetsmärke för de italienska restaurangerna. Det lär finnas avsikter att testa ett sådant initiativ genom ett pilotprojekt i först Belgien och därefter i USA och Japan. Det skulle kunna ge ett första svar på frågan om obehörig användning av ursprungsbezeichnungen såsom "Italien" eller geografiska ursprungsbezeichnungen/ geografiska uppgifter på restaurangernas skyltar.

En sådan åtgärd borde tillsammans med en effektiv tillämpning av andra gällande bestämmelser i medlemsstaterna och på EU-nivå vara tillräcklig för att skydda konsumenterna mot risken för förväxling eller illojal konkurrens.

Därför anser kommissionen att det inte är nödvändigt att upprätta ett internationellt register över restauranger utan i stället effektivt använda befintliga instrument för att förhindra att vissa restauranger vilseleder konsumenterna och otillbörligt använder beteckningar som är skyddade via gemenskapslagstiftningen.

(2003/C 222 E/269)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0871/03

från Bart Staes (Verts/ALE) till kommissionen

(13 mars 2003)

Ämne: Utlämnande av personuppgifter från flygbolag till CIA

I början av mars rapporterade vissa medier att kommissionen ingått ett avtal med Förenta staterna om att utbyta personuppgifter om passagerare inom den civila luftfarten. Det handlar i detta sammanhang inte bara om till exempel namn utan till och med de berördas matval. Enligt uppgift skall den lakoniska kommentaren från en talesman för kommissionsledamoten för transport, Loyola de Palacio, ha varit att denna överenskommelse är förenlig med europeisk lagstiftning och att någon som heter Mohammed och inte vill äta fläsk helt enkelt får strunta i att åka till USA eller bara beställa en smörgås.

I en första kommentar förklarade Lodewijk Asscher, forskare vid institutet för informationsrätt vid Amsterdams universitet att denna typ av uppgifter utan de berördas vetskap inte ens utbyts mellan EU-staterna själva. I förbigående nämner han att dessa uppgifter kopplas till alla möjliga datasystem som tillhör spanings- och underrättelsetjänster. Av olika politiska reaktioner har framgått att de ansvariga ministrarna i Belgien som faktiskt är en medlemsstat inte informerats om denna överenskommelse mellan kommissionen och CIA, än mindre rådfrågats.

Varför har kommissionen förhandlat om denna överenskommelse med CIA utan att ens inhämtat information hos medlemsstaterna och kan kommissionen bekräfta att denna överenskommelse faktiskt omfattar bland annat passagerarnas matval?

På grundval av vilka argument beslutade kommissionen att detta utbyte av uppgifter med enbart Förenta staterna är tillräckligt viktigt för att man skall överträda bland annat artikel 8 i Europakonventionen om de mänskliga rättigheterna och andan i direktiv 95/46/EG⁽¹⁾ och utan vidare utlämna bland annat uppgifter om passagerarnas personliga matval?

Har kommissionen vidtagit åtgärder med anledning av artikel 10 i förordning (EG) nr 2320/2002⁽²⁾ om införande av gemensamma skyddsregler för den civila luftfarten, och har kommissionen närmare kontrollerat om Förenta staterna uppfyller "de grundläggande säkerhetskraven"?

⁽¹⁾ EGT L 281, 23.11.1995, s. 31.

⁽²⁾ EGT L 355, 30.12.2002, s. 1.

Svar från Fritz Bolkestein på kommissionens vägnar

(16 april 2003)

Frågeställaren har muntligen informerats om att de uppgifter om vad Loyola de Palacio skulle ha sagt — de lär vara hämtade ur pressen — som förekommer i den skriftliga frågan felaktigt har tillskrivits Loyola Palacios talesman.

Kommissionen betonar först och främst att det än så länge inte slutits något avtal med de amerikanska myndigheterna. Däremot har samtal inletts med den amerikanska tullen, som personuppgifterna skulle gå till, således inte CIA, som frågeställaren antyder i sin fråga. Samtalen har lett dels till att kommissionen och den amerikanska tullen utfärdat ett "Joint Statement", dels till att den amerikanska tullen accepterat ensidiga åtaganden, bl.a. ett speciellt åtagande när det gäller skydd av s.k. "känsliga" personuppgifter.

Samtalen var en reaktion på att USA hade antagit olika lagar om tvångsrapportering av personuppgifter om passagerare och besättningsmedlemmar. Följderna för den som inte lämnar de efterfrågade uppgifterna är mycket långtgående. De sträcker sig från extra passagerarkontroller (vilket kan innebära långa vänteköer vid ankomsten till USA) till straffavgifter för flygbolagen eller t.o.m. landningsförbud. En särskild tidsfrist, som redan skjutits fram flera gånger, och som gäller direkt åtkomst till flygbolagens databaser för de amerikanska myndigheterna, löpte ut i början av mars. Precis som frågeställaren anger kan dessa databaser mycket väl innehålla uppgifter om passagerarens matval.

De samtal som förs med den amerikanska tullen är inriktade på att få till stånd en mera definitiv lösning, som tryggar ett adekvat skydd i USA åt att de personuppgifter som lämnas ut, i överensstämmelse med kraven i direktiv 95/46/EG och artikel 8 i konventionen angående skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna.

Till dess har den amerikanska tullen åtagit sig att skydda de utlämnade uppgifterna, särskilt att ge ett extra skydd åt uppgifter som kan betraktas som "känsliga" enligt artikel 8 i direktiv 95/46/EG. Uppgifter om matval kan betraktas som känsliga om de ger upplysningar om vederbörandes rastillhörighet, etniska hemvist eller religiösa övertygelse. Den amerikanska tullen har angivit att dessa uppgifter inte används för att avgöra om en passagerare skall kontrolleras extra och att de inte automatiskt går vidare till andra amerikanska myndigheter. Enligt den amerikanska tullen får andra instanser bara tillgång till uppgifterna i enskilda fall och bara vissa uppgifter. Vidare har den amerikanska tullen angivit att sådan vidareförmedling av uppgifterna bara sker som ett led i kampen mot terrorism och allvarlig brottslighet och är underkastad ett särskilt förfarande.

Kommissionen betonar att oberoende myndigheter med ansvar för uppgiftsskydd i medlemsstaterna och flygbolagen har hållits underrättade om de åtgärder kommissionen vidtagit.

Vidare vill kommissionen upplysa om att uppgiftsrapporteringen inte sker bakom ryggen på de berörda. Direktiv 95/46/EG innehåller ett krav på att de berörda (passagerare och besättningsmedlemmar) blir informerade när deras personuppgifter behandlas. Genom kommissionens regelbundna kontakter med flygbolagen om dessa frågor har det t.ex. blivit möjligt att göra flygbolagen medvetna om att de måste respektera informationsplikten. Enligt uppgifter som kommissionen har fått lär flygbolagen ha börjat informera sina passagerare om uppgiftsrapporteringen till USA.

När det gäller frågan om tillämpning av artikel 10 i förordning 2320/2002, där det står att man skall utveckla en "mekanism för att bedöma om flyg från flygplatser i tredje land uppfyller de grundläggande säkerhetskraven", dvs. dem enligt EU-rätten, så är arbetet på gång. Så snart en sådan mekanism har utvecklats tillsammans med medlemsstaterna kommer den att gälla alla flygningar till EU-länderna, inklusive dem från USA.

(2003/C 222 E/270)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0899/03

från Bart Staes (Verts/ALE) till kommissionen

(21 mars 2003)

Ämne: Om det belgiska systemet med Fancard är förenligt med direktiv 95/46/EG

I sitt svar på fråga E-3103/02⁽¹⁾ tillkännager kommissionen att en undersökning av om det belgiska systemet med Fancard för fotbollsintresserade är förenligt med direktiv 95/46/EG⁽²⁾ måste inrikta sig på bland annat "de behandlade uppgifternas relevans i förhållande till ändamålen med insamlingen och den senare behandlingen" samt "vilka gränser som sätts för användningen av uppgifterna. All användning måste överensstämma med de ändamål för vilka uppgifterna samlades in".

I artikel 10.5 i lagen om säkerhet vid fotbollsmatcher i Belgien (offentliggjord i Belgiens officiella tidning Belgisch Staatsblad/Moniteur Belge den 3 februari 1999) ingår bland de åtgärder som hör till minimiskyldigheterna för arrangörerna av nationella och internationella fotbollsmatcher att de skall ha ansvaret för biljettfrågor, varmed under alla omständigheter avses att de skall framställa och distribuera inträdesbiljetter, övervaka tillträdet och se till att biljetterna är giltiga och att de åtkommits på laga sätt.

Belgiens fotbollsförbund Koninklijke Belgische Voetbalbond/Union Royale Belge des Sociétés de Football Association utarbetade därefter ett system med ett slags säkerhetspass som kallas fancard. I stadgarna för detta system sägs det att var och en som vill köpa biljett till en fotbollsmatch i serien Jupiler League måste ha ett sådant kort. De som vill skaffa ett sådant kort måste uppge adress, telefonnummer, kön, språk, id-kortnummer och så vidare. På anmälningsformuläret står att personuppgifterna lagras centralt hos proffsfotbollsförbundet Liga Beroepsvoetbal/Ligue Professionnelle de Football för att säkerheten i stadionanläggningarna och övervakningen av de fotbollsintresserade skall kunna garanteras. Om inte annat meddelas får uppgifterna behandlas för att användas vid tillhandahållandet av information och av förbundets partner vid säljfrämjandet av deras produkter.

På baksidan av detta fancard står logot till "Go4FunClub" med vars hjälp kortinnehavarna kan få ekonomiska förmåner då de anskaffar produkter från Belgiens fotbollsförbunds kommersiella partner. Ibland sker detta under mottot om att innehavarna till Football Fan Card automatiskt är medlemmar av Go4FunClub.

Kan kommissionen utgående från det ovensagda ge mig besked om detta stämmer överens med direktiv 95/46/EG och framför allt med artiklarna 6 och 7 i detta direktiv? Är det med andra ord så, att uppgifterna verkligen används för det ändamål för vilket de samlats in? Eller dessutom: kan uppgifter som samlas in med tanke på säkerheten i fotbollsstadionanläggningarna automatiskt (sic) användas för uppbyggnaden av en kommersiell databas?

⁽¹⁾ EGT C 110 E, 8.5.2003, s. 165.

⁽²⁾ EGT L 281, 23.11.1995, s. 31.

Svar avgivet av Fritz Bolkestein på kommissionens vägnar

(25 april 2003)

Med utgångspunkt i de upplysningar som lämnas av parlamentsledamoten tycks systemet inte strida mot bestämmelserna i direktiv 95/46/EG⁽¹⁾ när det gäller dess användning för att upprätthålla säkerheten på fotbollsarenorna och övervaka supportrarna.

När det gäller Belgiens fotbollsförbunds (Union Royale Belge des Sociétés de Football Association) användning av personuppgifter för marknadsföringsändamål erinrar kommissionen om artikel 14 i direktiv 95/46/EG. I denna bestämmelse föreskrivs att medlemsstaterna skall tillförsäkra den berörda personen rätten att motsätta sig behandling av personuppgifter om honom och som av den registeransvarige avses bli använda för direktreklam. Dessutom anges i samma artikel den berörda personens rätt att bli informerad innan personuppgifterna första gången utlämnas till tredje man eller för tredje mans räkning används för direktreklam samt rätten att motsätta sig sådant utlämnande eller sådan användning.

Den information som ges berörda personer i anmälningsformuläret till systemet för supporterkort tycks ligga i linje med innehållet i denna bestämmelse. Kommissionen konstaterar emellertid att den använda formuleringen dvs. orden "utom när lagstiftningen föreskriver något annat" inte är särskilt klar och att den berörda personen tydligt skall bli upplyst om sin rätt att motsätta sig behandling för kommersiella ändamål av uppgifter som rör honom. Kommissionen har fäst den belgiska uppgiftsskyddsmyndighetens uppmärksamhet vid denna fråga.

I den mån som den berörda personen dessutom effektivt kan motsätta sig behandling av de uppgifter som rör honom för andra ändamål än att upprätthålla säkerheten på fotbollsarenorna finner kommissionen att det inte rör sig om en "automatisk" återanvändning av uppgifterna.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG av den 24 oktober 1995 om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter, EGT L 281, 23.11.1995.

(2003/C 222 E/271)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0902/03

från Raffaele Costa (PPE-DE) till kommissionen

(17 mars 2003)

Ämne: Utgifter för hälso- och sjukvård

Hur mycket pengar betalade kommissionen ut 2002 för hälso- och sjukvård? Jag skulle vilja få information om hur pengarna fördelats mellan de olika länderna och vilka mottagare (offentliga organ, olika slags bolag och företag, privatpersoner) de anslagna medlen gått till?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(14 april 2003)

För 2002 uppgår beloppet på åtagandena enligt folkhälsoprogrammet till 44 936 129 euro för operativa anslag och 1 419 918 euro för administrativa anslag, dvs. ett totalt belopp på 46 356 047 euro.

Kommissionen har för närvarande ingen statistik om fördelningen av dessa belopp per medlemsstat och typ av organ. En stor del av projekten genomförs av nätverkssamordnare som samlar organisationer med olika ställning (offentliga och privata) som är knutna till olika medlemsstater. Detta utgör en viktig aspekt av mervärdet på EU-nivå av dessa projekt.

Parlamentsledamoten kan dock finna på följande webbplats www.europa.eu.int/comm/health/ph_overview/previous_programme/Previous_programme_fr.htm en beskrivning av vart och ett av de åtta programmen och de projekt som hör dit.

(2003/C 222 E/272)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0913/03**från Claude Moraes (PSE) till kommissionen**

(24 mars 2003)

Ämne: EG-domstolens dom

Den 26 februari 2006 avkunnade EG-domstolen en dom om en grekisk pensionär som behandlats för ett kroniskt hjärtproblem. Hur reagerade kommissionen på beslutet att EU-pensionärer som reser till en annan medlemsstat skall ha rätt till medicinsk behandling, även för kroniska sjukdomar, och att hemlandet skall stå för samtliga vårdkostnader?

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(9 april 2003)

Kommissionen gläds åt domstolens dom av den 26 februari 2003 i mål C-326/00. Den överensstämmer med den ståndpunkt som kommissionen försvarat i sina slutsatser i detta mål.

Enligt domstolen kan en medlemsstat inte låta övertagandet av utgifter för nödvändig läkarvård till pensionstagare som besöker en annan medlemsstat varken vara beroende av tillstånd eller om den berörda personens sjukdom hastigt uppkommit.

Denna dom har stor betydelse för pensionstagare. Domstolen preciserar för första gången att pensionsstagare kan få vårdförmåner som blivit nödvändiga under en vistelse i en annan medlemsstat än den där den berörda personen är bosatt utan att vara skyldig att styrka att behandlingen är omedelbart nödvändig, vilket krävs för arbetstagare enligt artikel 22 i förordning 1408/71⁽¹⁾. Den preciserar dessutom att det enbart det förhållande att pensionstagaren lider av en sjukdom som fanns och var känd före vistelsen, t.ex. en kronisk sjukdom, inte kan hindra henne/honom från att erhålla de förmåner som utvecklingen av hennes/hans hälsotillstånd kräver under vistelsen.

⁽¹⁾ Rådets förordning (EEG) nr 1408/71 av den 14 juni 1971 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjer flyttar inom gemenskapen, senaste uppdateringen genom förordning (EG) nr 118/97, EGT L 28, 30.1.1997.

(2003/C 222 E/273)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0930/03**från Jorge Moreira Da Silva (PPE-DE) till kommissionen**

(24 mars 2003)

Ämne: Konstgjord solbränna

Det har blivit allt vanligare att gå på solarium. Med tanke på att solariebesöken kan förorsaka risker för hälsan, framför allt hudcancer, är det särskilt oroväckande att allt fler unga personer besöker dem.

Problemen har lett till att vissa länder, bland annat Brasilien, har infört förbud för personer som är yngre än 16 år att besöka solarier. Ungdomar mellan 16 och 18 år får besöka solarierna under vissa villkor. De här länderna har också infört stränga böter för de solarier som inte följer bestämmelserna.

Vad ämnar kommissionen göra för att försiktighetsprincipen skall tillämpas på minderåriga som vill besöka solarier?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar*(25 april 2003)*

Det europeiska institutet för onkologi (IEO) i Milano håller för närvarande på att gå igenom och uppdatera "Europeiska kodexen mot cancer", ett projekt som finansieras under programmet "Europa mot cancer". Denna genomgång kommer att omfatta rekommendationer om att undvika överdriven exponering för ultraviolett strålning (UV-ljus) samt den senaste dokumentationen beträffande sambandet mellan exponering för solens ultravioletta strålar och hudcancer. Den exponering som man utsätts för genom UV-ljuset i solarier kommer att ingå i diskussionerna. De nya rekommendationerna kommer att offentliggöras i juni 2003 i Milano. Med tanke på diskussionerna är utkastet till rekommendationerna redan tillgängligt på en särskild webbplats (http://www.cancercode.org/code_06.htm). Kommissionen kommer att aktivt sprida resultatet av detta projekt för att göra det möjligt för medborgarna att vidta lämpliga säkerhetsåtgärder när det gäller denna fråga.

(2003/C 222 E/274)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0931/03**från Jorge Moreira Da Silva (PPE-DE) till kommissionen***(26 mars 2003)*

Ämne: En politik för att minska riskerna av narkotikaberoende

Vår politik för att bekämpa narkotikaberoendet har visat sig vara föga ärorik. Förbudspolitiken har gett näring åt narkotikahandeln och vinsterna har blivit allt större. Den har gett upphov till organiserad brottslighet, småbrottslighet och gjort politiska system korrumperade, och vi har blivit förödmjukade av vår egen vanmakt.

Inom folkhälsan är man inte enbart orolig för de fysiska och psykiska skadorna av narkotikaberoendet utan också för hälsoriskerna till följd av att det stora antalet sprutmissbrukare, cirka en miljon inom EU, kan smittas med hiv och hepatit C. Att allt fler missbrukare dör av en överdos eller förgiftning väcker också oro. Man får inte glömma att dödligheten bland opiummissbrukare är tjugo gånger större än bland befolkningen i allmänhet.

Jag skulle därför vilja ställa följande frågor till kommissionen rörande politiken för att minska riskerna av narkotikaberoendet:

1. Vad anser kommissionen om metadonprogrammen i medlemsstaterna?
2. Anser inte kommissionen att den bör analysera de pilotprogram som under läkartillsyn arbetar med att dela ut opiumprodukter till missbrukare som flera gånger misslyckats med att bli botade, i likhet med de program som genomförts i Bern, Liverpool och nyligen i Asturien, och att dessa program även bör införas i andra medlemsstater? Det är viktigt att komma ihåg att programmen gett positiva resultat. Framför allt minskade brottsligheten, antalet överdoser och förgiftningsfall samt antalet personer som smittades med hiv eller hepatit C.

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar*(16 april 2003)*

1. Kommissionen har inte gjort någon egen undersökning av de metadonprogram som genomförts i medlemsstaterna, men man planerar att under 2003 i samarbete med Europeiska centrumet för narkotika och narkotikamissbruk (ECNN) förbereda en kartläggning av de metoder för riskreducering som används i medlemsstaterna.

ECNN lät genomföra en undersökning om substitutionsbehandling i alla 15 medlemsstater 2000, och resultaten publicerades i en bok med titeln "Reviewing current practice in drug-substitution treatment in the European Union". Denna undersökning kom fram till att substitutionsbehandling leder till ökat fysiskt, psykiskt och socialt välbefinnande och minskad brottslighet.

2. Kommissionen kan inte kommentera enskilda program i medlemsstaterna. Kommissionen har gett stöd till pilotprojekt i anslutning till metadonprogram inom ramen för gemenskapens handlingsprogram mot narkotika och narkotikamissbruk, t.ex. arbetet i nätverket Euro-Metwork. Kommissionen stöder för närvarande projektet "Quality Improvement Substitution Treatment in Europe". Syftet med detta projekt är att främja substitutionsbehandling i Europa för opiatberoende, som är målgrupp för denna behandling, och att substitutionsbehandlingen ges på ett professionellt sätt.

I december 2002 antog kommissionen ett förslag till rådets rekommendation om förebyggande och begränsning av risker i samband med narkotikamissbruk på grundval av artikel 152 i EG-fördraget. Europaparlamentet yttrade sig positivt om förslaget till rekommendation i februari 2002, och rådet förväntas anta rekommendationen inom kort. Medlemsstaterna rekommenderas att erbjuda omfattande substitutionsbehandling kombinerat med adekvat psykosocialt stöd, med hänsyn tagen till att missbrukaren bör få tillgång till en rad olika behandlingsmöjligheter, även drogfri behandling i enlighet med missbrukarens behov. Medlemsstaterna rekommenderas också att vidta åtgärder för att förhindra att substitutionsämnen missbrukas och att samtidigt garantera adekvat tillgång till behandling.

(2003/C 222 E/275)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0939/03
från Roberta Angelilli (UEN) till kommissionen

(26 mars 2003)

Ämne: Stenläggning på Piazza Santa Maria in Trastevere

Roms kommun gav nyligen ut ett häfte med titeln "Città storica" (stad med historia), där man tillkännager några restaurationsarbeten i vissa delar av Roms historiska stadskärna. Bland annat skall hela stenläggningen byggas om på Piazza Santa Maria in Trastevere, ett torg med stort historiskt och arkitektoniskt värde.

Ombyggnaden gäller ihopfogning av återanvänd gatsten. Man kommer emellertid att lägga gatstenen i ett annat mönster än det traditionellt romerska och därmed inte följa Roms typiska karaktärsdrag.

Många av de tidigare arbetena på gator och torg i Roms historiska stadskärna (till exempel Piazza Mastai) har i själva verket inte gett något positivt resultat, utan varit negativa för såväl ordningen i trafiken som stadsbilden.

Stenläggningen på Piazza Santa Maria in Trastevere, som redan huvudsakligen är reserverad för fotgängare, är till största delen välbevarad. Detta antingen tack vare att nämnda gatstenar i kisel aldrig har flyttats på, antingen tack vare den ursprungliga byggtekniken, som skapat både en generell lutning och sekundära, sluttande plan i ett regelbundet återkommande mönster. Torgets nuvarande utformning, som bygger på den ursprungliga, gör att regnvattnet rinner av mot fyra stora avloppsbrunnar så att torget, vilket ligger på alluvial mark, inte blir översvämmat. Detta tack vare att stenläggningen till största delen gjorts utan cement, med en stenläggningsteknik som numer gått förlorad. Ett ingrepp med modern stenläggningsteknik skulle således inverka negativt på torgets arkitektur.

Kan kommissionen meddela om det finns direktiv eller rekommendationer som skyddar historiskt kulturarv i fråga om väsentliga förändringar i minnesmärken, såsom i detta fall att lägga om stenläggningen på Piazza Santa Maria in Trastevere, för att undvika fördärvandet av Europas städers historiska kvarter?

Svar från Viviane Reding på kommissionens vägnar

(25 april 2003)

Ansvar för den särskilda fråga som parlamentsledamoten tar upp ligger helt och hållet hos den berörda medlemsstaten.

(2003/C 222 E/276)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1031/03
från Danielle Darras (PSE) till kommissionen

(20 mars 2003)

Ämne: Efterlevnad av de datum då de nya bestämmelserna om avgasutsläpp inom industrifordonssektorn skall börja tillämpas

Ett stort antal brev har gjort mig uppmärksam på de svårigheter som industrifordonssektorn står inför när det gäller att efterleva införandedatumerna för de nya bestämmelserna om avgasutsläpp.

Euro 4, som reglerar utsläppsnivåerna för industrifordon, träder i kraft 2005.

Enligt direktiv 1999/96/EG skulle kommissionen senast den 31 december 2000 lägga fram ett förslag om följande tre punkter:

- Bestämmelser om införandet av ett system för omborrdiagnos (OBD), som kontinuerligt övervakar funktionen hos anordningarna för avgaskontroll.
- Bestämmelser om beständighetskrav i fråga om utsläppsvärden.
- Bestämmelser för att säkerställa överensstämmelse med utsläppskraven för fordon i drift.

Två år efter det fastställda datumet tycks emellertid fortfarande ingen text ha offentliggjorts av kommissionen, detta trots att industrin i allra högsta grad är i behov av en sådan för att redan i dag kunna företa de tekniska förändringar som krävs för att hålla tidsfristen 2005.

Kan kommissionen uppge om den offentliggjort en sådan text och, om den inte gjort det, när detta blir aktuellt?

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(10 april 2003)

Kommissionen hänvisar till sitt svar på skriftlig fråga P-0628/03 från Françoise Grossetête⁽¹⁾.

Kommissionen framhåller än en gång att dess förslag rörande de tre områden som parlamentsledamoten tar upp snart kommer att slutberedas och antas. Det är olyckligt att det försenats men detta är en följd av behovet att omarbeta det sätt på vilket förslagen inom området för fordonstillverkning upprättas för att förbättra effektiviteten i beslutsförandet, beakta behovet av att uppdatera och förenkla gemenskapens lagstiftning⁽²⁾ och beakta nyligen ingångna interinstitutionella avtal.

De befintliga bilagorna i rådets direktiv 88/77/EEG av den 3 december 1987 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om åtgärder mot utsläpp av gasformiga föroreningar från dieselmotorer som används i fordon⁽³⁾ och de ändringar som är nödvändiga för att införa de nya tekniska krav som fastställs i Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/96/EG av den 13 december 1999 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om åtgärder mot utsläpp av gas- och partikelformiga föroreningar från motorer med kompressionständning som används i fordon samt mot utsläpp av gasformiga föroreningar från motorer med gnistständning drivna med naturgas eller motorgas (LPG) vilka används i fordon och om ändring av rådets direktiv 88/77/EEG⁽⁴⁾ håller på att omarbetas i enlighet med det interinstitutionella avtalet av den 28 november 2001 mellan parlamentet, rådet och kommissionen om en mer strukturerad användning av omarbetningstekniken för rättsakter⁽⁵⁾.

Enligt planerna skall kommissionen anta förslaget till direktiv inom ungefär tre månader.

⁽¹⁾ Se s. 222.

⁽²⁾ KOM(2003) 71 slutlig.

⁽³⁾ EGT L 36, 9.2.1988.

⁽⁴⁾ EGT L 44, 16.2.2000.

⁽⁵⁾ Interinstitutionellt avtal av den 28 november 2001 om en mer strukturerad användning av omarbetningstekniken för rättsakter, EGT C 77, 28.3.2002.

(2003/C 222 E/277)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1147/03
från Giovanni Pittella (PSE) till kommissionen

(24 mars 2003)

Ämne: Företaget Vila Srl

Den 25 september 2002 ställde jag en fråga (P-2772/02)⁽¹⁾ till kommissionen angående företaget Vilas rätt att inom ramen för mål 1 i Italien få anslag ur EU-fonder förvaltade av regionen Kampanien i enlighet med artikel 1 b i lag nr 236/93 för ett projekt kallat Casalgian. Kommissionen svarade den 21 oktober 2002.

Med anledning av kommissionens svar vill jag precisera följande:

- Renato Paravia frikändes den 24 februari 2003 av domarna vid förstainstansrätten i Salerno i enlighet med brottsbalkens artikel 530, vilket innebär att något straffbart inte begåtts.
- Det är inte som kommissionen uppger Europeiska socialfonden utan Europeiska regionala utvecklingsfonden som är instrumentet för gemenskapens finansiering inom ramen för de regionala operativa programmen 2000–2006.

Nu frågar jag på nytt kommissionen:

1. Har företaget Vila, som deltagit i två anbudsinfordringar, följt det förfarande för offentlig upphandling som kommissionen kräver för beviljande av anslag ur de regionala operativa programmen?
2. Är regionen Kampanien skyldig att bevilja gemenskapsfinansiering, med hänsyn tagen till provinsernas roll i förvaltningen av de regionala operativa programmen, och till att provinserna åtagit sig att genom ett ad hoc-beslut garantera tillgång till gemenskapsfinansiering ur de regionala operativa programmen 2000–2006 till reklamföretaget Vila, i dess egenskap av mottagare och genomförare av Casalgian-programmet?
3. Såväl Kampaniens regionala operativa program som den kompletterande programplaneringen tar uttryckligen hänsyn till avvikelser från förfarandet för offentlig upphandling, i de fall då det mottagande/genomförande organet valts ut på nationell nivå (se till exempel bestämmelse 2.1 stycke 3: "... utom i de fall då det utvalda organet genom lag eller andra bestämmelser är det organ som genomför nationella eller regionala strategier på det berörda området ...").

⁽¹⁾ EGT C 52 E, 6.3.2003, s. 213.

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(23 april 2003)

Parlamentsledamoten uppmanar kommissionen att yttra sig över företaget Vilas tillgång till EU-medel som förvaltas av regionen Kampanien inom ramen för mål 1 i Italien.

Kommissionen, som redan tillfrågades om detta den 25 september 2002, kan bara påminna parlamentsledamoten om sitt svar av den 21 oktober 2002 (P-2772/02 av Giovanni Pitella) när det gäller de allmänna principerna för strukturfonderna, och framhålla att ansvaret för förvaltningen i detta fall ligger hos regionen Kampanien, Assessorato alla formazione professionale, via S. Lucia 81, Neapel, tfn 0817966303.

Förvaltningsmyndigheten ansvarar också för att fördelningen av EU-medel sker enligt regler för öppenhet och offentlighet inom ramen för det regionala operativa programmet.

Allmänt sett kan regionen Kampanien inte åläggas att tillhandahålla samfinansiering på grundval av ett beslut som fattats av en provins. Kommissionen har dock inte behörighet att avgöra om regionen Kampanien i detta fall var skyldig att tillhandahålla denna samfinansiering.

Slutligen vill kommissionen erinra parlamentsledamoten om att EG-direktiven om offentlig upphandling också gäller för regionala operativa program.

(2003/C 222 E/278)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1363/03
från Theresa Villiers (PPE-DE) till kommissionen

(10 april 2003)

Ämne: Troubled Waters

1. Kan kommissionen tala om förr oss vad det kostade att producera den nyligen utgivna serietidningen "Troubled Waters"?
2. Var har den här serietidningen distribuerats? Var kommer den så småningom att distribueras?
3. Vad är avsikten med den här publikationen?

Svar från Viviane Reding på kommissionens vägnar

(25 april 2003)

Parlamentsledamoten kan få alla uppgifter om serietidningen "Troubled Waters" hos Europaparlamentets generalsekretariat, generaldirektoratet för information och presstjänst.

Publikationsbyrån har endast tryckt och häftat serietidningen i fråga på uppdrag av parlamentet.

1. Publikationsbyrån känner inte till de totala kostnaderna för framställningen av serietidningen.
2. De färdiga exemplaren har levererats till behörig avdelning på parlamentet.
3. Publikationsbyrån kan inte svara på parlamentsledamotens tredje fråga.

(2003/C 222 E/279)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1421/03
från Pernille Frahm (GUE/NGL) till kommissionen

(15 april 2003)

Ämne: Jordbrukspolitik

Hur mycket beräknar kommissionen att "Producer Support Estimate" uppgår till som ett resultat av EU:s jordbrukspolitik, hur mycket av detta utgörs av "Market price support" och hur stor del av dessa belopp kan hänföras till olika produkter som socker, nötkött, mjölkprodukter, vete och grönsaker?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Fischler

(7 maj 2003)

Kommissionen håller på att inhämta de upplysningar som behövs för att kunna besvara frågan. Den kommer att vidarebefordra dessa så snart som möjligt.